CONTINUAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
ÎNGERUL MECANIC
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA A DOUA
Prințul mecanic
CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

PRINŢUL MECANIC

[Dispozitive infernale 02]

Traducerea
SHAUKI AL-GAREEBŞI BOGDAN ALEXANDRU SASU

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA
Bucureşti, 2012

PROLOG
MORŢII PROSCRIŞI

Ceaţa era densă, înăbuşind sunetele şi îngreunând vizibilitatea. Unde se rărise, Will Herondale vedea strada desfăşurându-se în faţa lui, lucioasă, umedă şi neagră de la ploaie, şi auzea vocile celor morţi.

Nu toţi vânătorii de umbre puteau auzi fantomele - doar dacă nu cumva fantomele alegeau să fie auzite -, dar Will era unul dintre cei care puteau. Pe măsură ce se apropia de vechiul cimitir, vocile lor creşteau într-un cor disonant - bocete şi rugăminţi, plânsete şi mormăieli. Acesta nu era un loc de veci liniştit, dar Will ştia asta; nu era prima sa vizită la cimitirul Cross Bones de lângă Podul Londrei. Făcea tot posibilul să nu asculte zgomotele, ţinându-şi umerii ridicaţi şi capul aplecat, astfel încât gulerul să-i acopere urechile, o burniţă fină umezindu-i părul negru.

Intrarea în cimitir era chiar la mijlocul drumului: o poartă dublă, din fier forjat, încastrată într-un zid înalt de piatră, şi totuşi orice mundan care trecea pe-acolo nu observa decât un petic de pământ năpădit de buruieni, parte a unui şantier deţinut de un constructor fără nume. În timp ce Will se apropia de poartă, din negură apăru încă ceva ce niciun mundan nu ar fi putut vedea: un inel de uşă masiv din bronz, sub formă de mână, cu degete osoase, scheletice. Zâmbind, Will apucă inelul cu una dintre mâinile sale înmănuşate şi bătu o dată, de două ori, de trei ori, zgomotul sec răsunând în noapte.

Dincolo de porţi, ceaţa se ridica din pământ precum aburii, estompând licărirea oaselor de pe pământul bolovănos. Încet, ceaţa începu să se adune, căpătând o strălucire albastră stranie. Will îşi puse mâinile pe barele

porţii; răceala metalului se strecură prin mănuşile sale, ajungându-i până la oase, iar el se înfioră. Era mai mult decât o răceală oarecare. Când fantomele apăreau, îşi trăgeau energia dimprejur, făcând ca aerul să fie lipsit de căldură. Lui Will i se zbârli părul pe ceafă când ceaţa albastră începu să capete încet forma unei femei bătrâne, cu capul plecat, purtând o rochie zdrenţăroasă şi un şorţ alb.

— Bună, Mol, spuse Will. Arăţi splendid în seara asta, dacă-mi permiţi să-ţi spun.

Fantoma îşi înălţă capul. Bătrâna Molly era un spirit puternic, unul dintre cele mai puternice pe care Will le întâlnise vreodată. Când lumina lunii se strecură printre nori, aproape că ea nu mai era străvezie. Avea un corp solid, părul cenuşiu-gălbui împletit într-o coadă groasă peste unul dintre umeri; mâinile, roşii, şi le ţinea proptite în şolduri. Doar ochii îi erau goi, o pereche de flăcări albastre pâlpâind în adâncurile acestora.

— William ’erondale, spuse ea. Ai revenit aşa de repede?

Se apropie de poartă cu acea mişcare plutitoare caracteristică fantomelor. Picioarele îi erau desculţe şi murdare, în ciuda faptului că nu atingeau niciodată pământul.

Will se sprijini de poartă:

— Ştii că mi-a lipsit chipul tău frumos.

Ea rânji, cu ochii scăpărând, iar el zări o frântură de craniu sub pielea semitransparentă. Deasupra lor, norii se adunau laolaltă, acoperind luna. Will se întrebă în treacăt ce făcuse oare bătrâna Molly de fusese îngropată aici, departe de un pământ sfinţit. Majoritatea vocilor plângăcioase le aparţineau prostituatelor, sinucigaşilor şi copiilor născuţi morţi - acei morţi proscrişi care nu puteau fi îngropaţi în cimitirul bisericii. Însă Molly reuşise să transforme situaţia într-una profitabilă pentru ea, aşa că poate nu o deranja.

Ea chicoti:

— Ce vrei atunci, tinere vânător de umbre? Venin de malphas? Am gheara unui demon morax, lustruită foarte fin, cu otrava din vârf întru fericirea ta.

— Nu, spuse Will. Nu de asta am nevoie. Îmi trebuie pulbere de demon foraii, măcinată fin.

Molly înclină capul într-o parte şi scuipă un şuvoi de foc de culoare albastră.

— De ce-ar vrea un tânăr ca tine aşa ceva?

Will se mulţumi doar să ofteze, aproape neauzit; protestele lui Molly făceau parte din procesul de târguire. Magnus îl mai trimisese de câteva ori pe Will la bătrâna Molly, o dată pentru lumânări negre urât mirositoare, care se lipeau de pielea lui precum smoala, altă dată pentru oasele unui copil nenăscut, iar o dată pentru un săculeţ de ochi de zâne, din care picurase sânge pe cămaşa sa. Prin comparaţie, pulberea de demon foraii suna plăcut.

— Mă crezi proastă, continuă Molly. E-o capcană, nu-i aşa? Voi, nefilimilor, mă prindeţi că vând astfel de lucruri, şi s-a zis cu bătrâna Mol, s-a zis!

— Eşti *deja* moartă.

Will se strădui să nu pară irascibil.

— Nu ştiu ce crezi tu că ar putea să-ţi mai facă acum Conclavul.

— Pfiii!

Ochii ei goi scăpărară.

— Închisorile de su' pământ ale Fraţilor Tăcuţi po' să-nghită şi viii, şi morţii; şi tu ştii asta, vânătorule de umbre.

Will ridică mâinile.

— Fără trucuri, bătrâno. Cu siguranţă că ai auzit zvonurile din Lumea de Jos. Conclavul are alte lucruri de făcut decât depistarea fantomelor ce fac trafic cu pulberi de demon şi sânge de zâne.

Se aplecă în faţă.

— Îţi ofer un preţ bun.

Scoase un săculeţ din chembrică şi îl legănă în aer. Acesta zornăi de parcă ar fi conţinut o grămadă de

monede.

— Toate se potrivesc descrierii tale, Mol.

O expresie de nerăbdare apăru pe faţa ei moartă şi bătrâna se materializă îndeajuns cât să ia săculeţul. Băgă mâna în el şi o scoase plină cu inele - verighete de aur, fiecare având nodul îndrăgostiţilor. Bătrâna Mol, ca multe alte fantome, era mereu în căutarea acelui talisman, acea ultimă piesă a trecutului ei, care i-ar fi permis în sfârşit să moară, ancora care o ţinea captivă pe această lume. În cazul ei, era însăşi verigheta sa. Era un mit, îi spusese Magnus lui Will, deoarece inelul era de mult pierdut, îngropat în mâlul de pe fundul Tamisei, dar, între timp, accepta orice săculeţ de inele găsite, sperând ca vreunul să se dovedească a fi al ei.

Puse inelele înapoi în săculeţ, iar acesta dispăru undeva în umbra ei de om mort-viu, şi îi înmână în schimb o punguliţă împăturită, care conţinea o pulbere. Will o băgă în buzunarul jiletcii, în timp ce fantoma începu să pâlpâie şi să dispară.

— Stai aşa, Mol! Azi nu am venit doar pentru atât.

Spiritul pâlpâi în timp ce lăcomia se războia cu nerăbdarea şi cu efortul de a rămâne vizibil. Într-un târziu, mârâi:

— Prea bine. Ce al’ceva mai vrei?

Will ezită. Magnus nu-l trimisese pentru asta; era ceva ce-şi dorea să ştie numai pentru sine.

— Poţiuni de dragoste...

Bătrâna Mol izbucni într-un râs strident.

— *Poţiuni de dragoste*? Pentru Will ’erondale? Nu obişnuiesc să refuz o plată, da’ orice bărbat care-arată ca tine n-are nevoie de poţiuni de dragoste, iar asta-i cât se poate de adevărat.

— Nu, spuse Will, o nuanţă de disperare simţindu-i-se în voce. De fapt, caut opusul - ceva care ar putea pune capăt dragostei.

— O poţiune de ură? întrebă Mol încă amuzată.

— Speram mai degrabă ceva mai apropiat de indiferenţă? Toleranţă?

Scoase un pufnet, un sunet surprinzător de uman pentru o fantomă.

— Nu-mi place să-ţi spun aşa ceva, nefilimule, da’ dacă vrei ca o fătucă să te urască, există căi mai uşoare pentru a obţine asta. Nu ai nevoie de ajutorul meu cu biata fată.

Şi, zicând acestea, dispăru, răsucindu-se în ceaţa dintre morminte. Uitându-se după ea, Will oftă.

— Nu pentru ea, spuse el în şoaptă, deşi nu era nimeni care să-l mai audă, ci pentru *mine*...

Şi-şi rezemă capul de poarta rece din fier.

1
CAMERA CONSILIULUI

Deasupra, tavanul maiestuos îl aşezară
Şi o arcadă în văzduh fu ridicată,
Şi îngerii se-nalţă şi coboară,
Şi schimbă între ei ofranda dată.
— Alfred, Lord Tennyson, „Palatul Artei”

— O, da! Chiar arată cum mi-am imaginat, spuse Tessa, întorcându-se să-i zâmbească băiatului de lângă ea.

Tocmai o ajutase să păşească peste o băltoacă, iar mâna lui era încă aşezată politicos pe braţul ei, exact deasupra cotului.

James Carstairs îi întoarse zâmbetul, arătând elegant în costumul său negru, cu părul alb-argintiu răvăşit de vânt. Cealaltă mână era sprijinită pe bastonul cu mâner de jad, şi, chiar dacă cineva din mulţimea de oameni care mişuna în jurul lor se gândea că era ciudat pentru o persoană atât de tânără să aibă nevoie de sprijin sau că paloarea ori trăsăturile lui James păreau neobişnuite, nu se oprea nimeni să-l privească lung.

— O să consider asta o binecuvântare, spuse Jem. Vezi tu, începusem să mă îngrijorez că tot ce ai întâlnit în Londra s-a dovedit a fi o dezamăgire.

O dezamăgire. Fratele Tessei, Nate, îi promisese cândva totul la Londra - un nou început, un loc minunat în care să trăiască, un oraş cu clădiri înalte şi parcuri încântătoare. În schimb, ceea ce găsise Tessa nu era nimic altceva decât groază şi trădare şi pericole mai mari decât şi-ar fi putut imagina. Şi totuşi...

— N-a fost chiar totul aşa.

Îi zâmbi lui Jem.

— Sunt încântat să aud asta.

Tonul lui era serios, fără vreo urmă de tachinare. Ea privi spre construcţia somptuoasă care se ridica în faţa lor. Catedrala Westminster, cu turlele sale gotice, care aproape atingeau cerul. Soarele făcuse tot ce putuse ca să iasă din spatele norilor întunecaţi, iar catedrala era scăldată într-o lumină slabă.

— Chiar aici e? întrebă ea în timp ce Jem o conducea spre intrarea în abaţie. Pare atât de...

— Mundană?

— Voiam să spun aglomerată.

Azi, catedrala era deschisă pentru turişti, iar grupurile de oameni roiau preocupaţi pe uşile enorme, majoritatea ţinând în mână ghiduri Baedeker. Un grup de turişti americani - femei de vârstă mijlocie, în haine demodate, şoptind cu accente care o făcură pe Tessa, pentru o clipă, nostalgică - trecu pe lângă ei în timp ce urcau treptele, urmând în grabă un ghid care oferea un tur al abaţiei. Jem şi Tessa se strecurară fără efort în spatele lor.

În catedrală mirosea a piatră şi a metal rece. Tessa privi în sus şi în jur, uluită de dimensiuni. Făcea ca Institutul să semene cu o biserică de ţară.

— Observaţi cele trei diviziuni ale navei, rosti monoton un ghid, continuând să explice cum capelele mai mici mărgineau stranele estice şi vestice ale Abaţiei.

Locul era liniştit, nu avea loc nicio slujbă. În timp ce Tessa îl lăsa pe Jem s-o conducă spre partea estică a bisericii, îşi dădu seama că păşea pe dale de piatră gravate cu date şi nume. Ştia că regi, regine, soldaţi şi poeţi faimoşi erau îngropaţi în Catedrala Westminster, dar nu-şi imaginase că avea să treacă pe deasupra lor.

În cele din urmă, la colţul sud-estic al bisericii, ea şi Jem îşi încetiniră paşii. Lumina slabă a zilei se infiltra prin rozeta de deasupra.

— Ştiu că ne grăbim să ajungem la întrunirea Consiliului, spuse Jem, dar am vrut să vezi asta.

Gesticulă, arătând în jurul lor:

— Colţul Poeţilor.

Desigur, Tessa citise despre acel loc unde erau îngropaţi marii scriitori ai Angliei. Acolo se afla piatra de mormânt cenuşie a lui Chaucer, cu acoperământul său, precum şi cele ale altor nume cunoscute.

— Edmund Spenser, ah, şi Samuel Johnson, icni ea, şi Coleridge, şi Robert Burns, şi Shakespeare...

— De fapt, nu e îngropat aici, spuse Jem iute. E doar un monument. Precum cel al lui Milton.

— Da, ştiu, dar...

Se uită la el şi simţi cum roşeşte.

— Nu-mi pot explica. Mă simt ca între prieteni printre aceste nume. E o prostie, ştiu...

— Nu e deloc o prostie.

Ea îi zâmbi.

— De unde ai ştiut exact ce voiam să văd?

— Cum să nu ştiu? zise el Când mă gândesc la tine, şi nu eşti lângă mine, în mintea mea te văd cu o carte în mână.

Întoarse capul în altă parte când îi spuse aceste cuvinte, dar nu înainte ca Tessa să-i vadă obrajii uşor îmbujoraţi. Era atât de palid, încât nu putea ascunde nici cea mai vagă îmbujorate, gândi ea - şi fu surprinsă de cât de tandru era gândul ei.

Devenise foarte apropiată de Jem în ultimele două săptămâni; Will o evitase cu grijă, Charlotte şi Henry erau prinşi cu problemele Conclavului şi ale Consiliului şi cu cele privind conducerea Institutului - şi chiar şi Jessamine părea preocupată. Dar Jem era mereu prezent. Părea să-şi fi luat în serios rolul de ghid al ei prin Londra. Fuseseră în Hyde Park şi în Grădinile Kew, la Galeria Naţională şi la Muzeul Britanic, la Turnul Londrei şi la Poarta Trădătorilor. Fuseseră să vadă cum erau mulse vacile în St. James’s Park şi cum vânzători de fructe şi legume îşi

vindeau mărfurile în Covent Garden. Priviseră de la Debarcader cum bărcile navigau pe Tamisa scăldată în lumina soarelui şi mâncaseră nişte chestii numite *doorstop*-uri, ceea ce suna oribil, dar se dovediseră a fi unt, zahăr şi pâine. Şi, pe măsură ce zilele treceau, Tessa se simţea ieşind treptat din starea ei de nefericire mută şi densă legată de Nate şi Will şi de pierderea vieţii sale de dinainte, precum o floare care răsare din pământul îngheţat. Ba chiar se trezise râzând. Iar pentru asta trebuia să-i mulţumească lui Jem.

— Tu chiar *eşti* un prieten bun! exclamă ea.

Şi când, spre surprinderea ei, el nu spuse nimic, adăugă:

— Cel puţin sper că suntem prieteni buni. Şi tu crezi asta, nu-i aşa, Jem?

Se întoarse către ea s-o privească, însă înainte să-i poată răspunde, o voce mormântală se auzi din întuneric:

Mortalitate, priveşte temătoare!
Cât de mare e a trupului schimbare:
Gândeşte-te câte regeşti oseminte
Dorm acum în aste morminte.[1]

O siluetă întunecată ieşi dintre cele două monumente. În timp ce Tessa clipea surprinsă, Jem vorbi pe un ton de amuzament resemnat:

— Will! Până la urmă te-ai hotărât să ne onorezi cu prezenţa ta?

— N-am spus niciodată că n-o să vin.

Will păşi în faţă, şi lumina rozetelor căzu pe el, luminându-i chipul.Nici măcar acum Tessa nu putea să-l privească fără să i se taie respiraţia, o durere crudă în inima ei. Părul negru, ochii albaştri, pometii graţioşi, genele dese, negre, buzele pline - ar fi fost frumos dacă n-

[1] Versuri din poemul „*On the Tombs in Westminster Abbey*" („Pe mormintele din Abaţi a Westminster"), de Francis Beaumont (1584-1616).

ar fi fost atât de înalt şi musculos. Ea îşi trecuse mâinile peste acele braţe. Ştia cum erau - ca fierul, cu muşchi duri; mâinile lui, când îi cuprindeau ceafa, erau subţiri şi flexibile, dar aspre, cu bătături…

Se strădui să alunge amintirile. Amintirile nu ajutau pe nimeni, nu acum când adevărul era cunoscut. Will era frumos, dar nu era al ei; nu era al nimănui. Ceva din el era distrus, şi din acea distrugere rezulta o cruzime oarbă, o nevoie de a răni şi de a îndepărta.

— Ai întârziat la întrunirea Consiliului, spuse Jem pe un ton blând.

El era singurul care nu părea niciodată atins de răutatea iritantă a lui Will.

— Am avut treabă, zise Will.

De-aproape, Tessa văzu că arăta obosit. Avea ochii roşii şi cearcăne aproape violete. Hainele îi erau şifonate, de parcă dormise îmbrăcat, iar părul trebuia tuns. *Nu e treaba ta*, îşi spuse ea cu asprime, luându-şi privirea de la buclele negre care-i încadrau chipul. *Nu contează ce crezi despre cum arată sau cum alege să-şi petreacă timpul. Te-a făcut să-nţelegi asta cât se poate de clar*.

— Nici voi nu sunteţi tocmai punctuali.

— Am vrut să-i arăt Tessei Colţul Poeţilor, zise Jem. M-am gândit că o să-i placă.

Vorbea atât de clar şi de concis, încât nimeni nu putea să se îndoiască sau să-şi imagineze că spunea altceva decât adevărul. Faţă de această simplă dorinţă de a fi binevoitor, nici măcar Will nu părea capabil să se gândească la ceva neplăcut de zis; ridică pur şi simplu din umeri şi porni în faţa lor cu paşi grăbiţi prin catedrală, ieşind pe East Cloister.

Acolo era o grădină pătrată, împrejmuită cu ziduri mănăstireşti, şi lumea se plimba de-a lungul lor, vorbind şoptit de parcă s-ar fi aflat deja în biserică. Nimeni nu-i observă pe Tessa şi pe însoţitorii acesteia în timp ce se apropiau de o uşă dublă de stejar, încastrată într-unul din

ziduri. După ce privi în jur, Will îşi scoase stela din buzunar şi desenă cu vârful acesteia pe lemn. Pentru o clipă, uşa sclipi într-o culoare albastră, apoi se deschise. Will păşi înăuntru, urmat îndeaproape de Jem şi Tessa. Uşa era grea şi se închise cu un zgomot răsunător în spatele Tessei, aproape prinzându-i fustele; le trase la timp şi se îndepărtă repede, întorcându-se spre ceea ce părea a fi un întuneric aproape de nepătruns.

— Jem?

O lumină se aprinse deodată; era Will, ţinând în mână o lampa-vrăjitoarei. Se aflau într-o încăpere mare de piatră, cu tavan boltit. Podeaua părea a fi din cărămidă, iar la un capăt al încăperii se afla un altar.

— Suntem în Camera Pyx, spuse el. A fost cândva vistierie. Plină de cufere cu aur şi argint.

— O vistierie a vânătorilor de umbre? zise Tessa, cât se poate de nedumerită.

— Nu, vistieria regală britanică - asta explică zidurile groase şi uşile, apuse Jem. Dar noi, vânătorii de umbre, am avut dintotdeauna acces în interior.

Zâmbi când îi văzu expresia.

— De-a lungul secolelor, monarhiile au plătit în secret pe nefilimi pentru a le păzi regatele de demoni.

— Nu şi în America, rosti Tessa entuziasmată. Noi nu avem monarhie…

— Stai fără grijă, aveţi o ramură guvernamentală care negociază cu nefilimii, spuse Will, păşind către altar. Cândva făcea parte din Departamentul de Război, dar acum este o ramură a Departamentului de Justiţie…

Vocea i se frânse când altarul se mişcă în lateral scârţâind, lăsând să se vadă gaura neagră, goală, din spatele lui. Tessa zări licăriri slabe de lumină prin întuneric. Will se aplecă în gaură, lampa lui luminând în beznă.

Urmându-l, Tessa îşi dădu seama că se afla într-un coridor lung, din piatră, care cobora. Piatra pereţilor,

podelei şi a tavanului era la fel, dând impresia că pasajul fusese sculptat direct în stâncă, deşi aceasta era fină, nu aspră. La fiecare câţiva metri, lampa-vrăjitoarei ardea în sfeşnice de perete, sub forma unor mâini care ieşeau din zid, degetele ţinând câte o torţă.

Altarul se închise în urma lor, iar ei porniră. În timp ce mergeau, pasajul se înclina din ce în ce mai tare. Torţele ardeau cu o nuanţă albastru-verzuie, luminând scobiturile din pereţi - acelaşi motiv, ce se tot repeta, al unui înger ridicându-se în flăcări dintr-un lac, ţinând o sabie într-o mână şi un pocal în cealaltă.

În cele din urmă, se treziră în faţa unei uşi masive din argint, cu două canaturi. Fiecare canat era gravat cu un model pe care Tessa îl mai văzuse înainte - patru *C*-uri intercalate. Jem arătă cu degetul spre ele.

— Reprezintă Conclavul şi Consiliul, Legământul[2]şi Consulul, spuse el, înainte ca ea să apuce să întrebe.

— Consulul. E... conducătorul Conclavului? Ca un fel de rege?

— Nu se merge pe cale ereditară, aşa cum se întâmplă în monarhia obişnuită, zise Will. Este ales, precum preşedintele sau prim-ministrul.

— Iar Consiliul?

— O să vezi în curând, zise Will şi deschise uşile.

Tessa rămase cu gura deschisă; o închise repede, însă nu înainte să observe privirea amuzată a lui Jem, care stătea în dreapta ei. Încăperea din faţa lor era una dintre cele mai mari pe care le văzuse vreodată, un lăcaş cu boltă, pe care erau desenate stele şi constelaţii. Un candelabru uriaş, sub formă de înger ce ţinea torţe arzânde, atârna din cel mai înalt punct al bolţii. Restul încăperii arăta ca un amfiteatru, cu bănci lungi, arcuite. Will, Jem şi Tessa stăteau în capul unor scări ce treceau prin centrul zonei cu bănci, care erau pe trei sferturi ocupate. La baza scărilor se ridica o platformă, iar pe acea

[2] în engleză, *Covenant*.

platformă erau câteva scaune de lemn, cu spătare înalte, ce păreau destul de incomode.

Pe unul dintre ele şedea Charlotte; lângă ea era Henry, care părea mirat şi agitat. Charlotte stătea liniştită, cu mâinile în poală; doar cineva care o cunoştea bine ar fi văzut că avea umerii încordaţi şi maxilarele încleştate.

În faţa lor, la un soi pupitru - era mai lat şi mai lung decât un pupitru obişnuit -, stătea un bărbat înalt, cu păr blond, lung, şi cu barbă deasă; era lat în umeri şi purta pe deasupra hainelor sale o robă neagră, lungă, precum cea a unui judecător, pe mâneci strălucindu-i runele ţesute. Lângă el, pe un scaun scund, stătea un bărbat mai în vârstă, cu păr castaniu încărunţit, proaspăt bărbierit, cu trăsături ferme. Roba sa era de un albastru-închis, iar nestematele de pe degetele sale sclipeau atunci când îţi mişca mâna. Tessa îl recunoscu pe dată: Inchizitorul Whitelaw, cu ochii reci şi cu vocea aşijderea, cel care interoga martorii în numele Conclavului.

— Domnule Herondale, spuse bărbatul blond, uitându-se la Will, iar gura sa schiţă un zâmbet. Cât de amabil din partea dumitale să ni te alături. Şi domnul Carstairs, de asemenea. Iar însoţitoarea dumneavoastră trebuie să fie...

— Domnişoara Gray, zise Tessa, înainte ca acesta să termine de vorbit. Domnişoara Theresa Gray din New York.

Un murmur se auzi în încăpere, asemenea zgomotului unui val care se retrage. Îi simţi pe Will încordându-se şi pe Jem trăgând aer în piept ca şi când ar fi dorit să vorbească. *Întrerupându-l pe Consul* păru ea să audă pe cineva spunând. Deci acesta era Consulul Wayland, ofiţerul-şef al Conclavului. Privind prin încăpere, Tessa văzu câteva feţe familiare - Benedict Lightwood, cu trăsăturile sale ascuţite, acviline, şi alura rigidă; şi fiul său, Gabriel Lightwood, cu părul răvăşit, privind în faţă, împietrit. Lilian Highsmith, cu ochii săi negri. Prietenosul George Penhallow; şi chiar şi formidabila mătuşă a lui

Charlotte, Callida, cu părul aranjat în onduleuri groase, cărunte. Erau, de asemenea, şi multe alte feţe, pe care ea nu le cunoştea. Era ca şi cum ai privi o carte ilustrată menită să-ţi descrie toate popoarele lumii. Erau vânători de umbre blonzi, arătând precum vikingii, un bărbat cu pielea mai închisă la culoare, care semăna cu un calif din ediţia ilustrată a cărţii *O mie şi una de nopţi*, şi o indiancă îmbrăcată într-un sari minunat, împodobit cu rune argintii. Stătea lângă o altă femeie, care-şi întorsese capul şi-i privea lung, Purta o rochie elegantă din mătase, iar faţa ei era ca a lui Jem - aceleaşi trăsături frumoase, aceleaşi linii ale ochilor şi obrajilor, numai că părul şi ochii lui erau argintii, iar ai ei negri.

— Atunci, bine-ai venit, domnişoară Tessa Gray din New York, spuse Consulul, părând amuzat. Apreciem că ni te-ai alăturat nouă astăzi. Am înţeles că ai răspuns deja la multe întrebări ale Enclavei din Londra. Sperăm să ne mai răspunzi la câteva.

În spaţiul care le despărţea, privirea Tessei o întâlni pe cea a lui Charlotte. *Trebuie*?

Charlotte dădu din cap aproape imperceptibil. *Te rog*.

Tessa îşi îndreptă umerii.

— Dacă aceasta este cerinţa dumneavoastră, desigur că aşa voi face.

— În acest caz, apropie-te, te rog, de banca Consiliului, spuse Consulul, iar Tessa îşi dădu seama că acesta se referea la banca de lemn, lungă şi îngustă, din faţa pupitrului. Iar domnii tăi prieteni ni se pot alătura, adăugă el.

Will bombăni ceva, dar atât de încet, încât Tessa nu-l auzi; flancată de Will în stânga şi de Jem în dreapta, Tessa coborî scările către banca din faţa pupitrului. Stătea nesigură în spatele acestuia. De la această distanţă, vedea că ochii Consulului erau de un albastru prietenos, nu precum cei ai Inchizitorului, care erau de un cenuşiu trist şi furtunos, asemenea unei mări agitate.

— Domnule Inchizitor Whitelaw, spuse Consulul către bărbatul cu ochii cenuşii, Sabia Mortală, vă rog.

Inchizitorul se ridică şi scoase de sub roba sa o spadă uriaşă. Tessa o recunoscu instantaneu. Era lungă, din argint mat, cu plăsea în formă de aripi desfăcute. Era sabia din *Codex*, cea purtată de îngerul Raziel atunci când ieşise din lac, şi dată lui Jonathan Vânătorul de umbre, primul dintre ei toţi.

— Maellartach, spuse ea, rostind numele Sabiei.

Luând Sabia, Consulul păru din nou amuzat.

— Tu chiar ai învăţat, zise el. Care dintre voi doi i-aţi fost profesor? William? James?

— Tessa învaţă de una singură, domnule.

Tonul tărăgănat al lui Will era amabil şi voios, nepotrivindu-se deloc cu atmosfera sumbră din încăpere.

— E foarte curioasă.

— Un alt motiv pentru care n-ar trebui să se afle aici.

Tessa nu trebui să se întoarcă; recunoscuse vocea. Cel care vorbise era Benedict Lightwood.

— Acesta este Consiliul Citadelei. Nu aducem locuitori ai Lumii de Jos aici.

Vocea sa era rigidă.

— Sabia Mortală nu poate fi folosită pentru a o face să spună adevărul; nu e o vânătoare de umbre. Ce folos are aici chestia asta, adică ea?

— Răbdare, Benedict!

Consulul Wayland ţinea Sabia uşor, de parcă aceasta n-ar fi fost câtuşi de puţin grea. Privirea sa aţintită asupra Tessei era mai grea decât zăpada. Ea simţea cum îi cerceta faţa, cum îi citea frica din ochi.

— Nu te vom răni, micuţă magiciană, spuse el. Acordurile interzic acest lucru.

— N-ar trebui să mă numiţi magiciană, zise Tessa. Nu am niciun semn de magician.

Era straniu că trebuia să spună aceste cuvinte din nou, dar când mai fusese interogată anterior, de fiecare dată o

făcuseră membrii Conclavului, şi nu însuşi Consulul. El era un bărbat înalt, lat în umeri, care emana putere şi autoritate. Întocmai acel soi de putere şi autoritate care-i plăceau lui Charlotte, motiv pentru care Benedict Lightwood o ura.

— Atunci, ce eşti? întrebă el.

— Nu ştie.

Tonul Inchizitorului era sec.

— Nici Fraţii Tăcuţi nu ştiu.

— Poate să se aşeze, spuse Consulul. Şi poate să declare, dar mărturisirea ei va conta doar pe jumătate faţă de cea a unui vânător de umbre. Se întoarse către cei doi membri ai familiei Branwell. Deocamdată, Henry, nu vei mai fi interogat. Charlotte, rămâi!

Tessa îşi înghiţi indignarea şi merse să se aşeze pe primul rând de bănci, însoţită de Henry, încordat, cu părul lui roşcat vâlvoi. Jessamine era acolo, îmbrăcată cu o rochie de lână de un maro-deschis, părând plictisită şi enervată. Tessa se aşeză lângă ea, iar Will şi Jem în cealaltă parte a ei. Jem era chiar lângă ea, şi cum scaunele erau înguste, îi simţea umărul cald atingându-l pe-al ei.

La început, Consiliul procedă aproape la fel ca la celelalte întâlniri ale Enclavei. Charlotte a fost rugată să povestească întâmplările petrecute în noaptea în care Enclava atacase fortăreaţa vampirului de Quincey, ucigându-l pe acesta şi pe adepţii lui care se nimeriseră acolo, în timp ce fratele Tessei, Nate, trădase încrederea acordată şi-i permisese Magistrului, Axel Mortmain, accesul în Institut, unde omorâse doi dintre servitori şi fusese cât pe ce s-o răpească pe Tessa. Când îi veni rândul, Tessa spuse aceleaşi lucruri pe care le mai spusese, cum că nu ştia unde era Nate, că nu-l suspectase, că nu ştiuse nimic despre puterile sale până când Surorile întunecate nu i le dezvăluiseră, şi că ea crezuse dintotdeauna că părinţii ei fuseseră simpli mundani.

— Richard şi Elizabeth Gray au fost atent investigaţi,

zise Inchizitorul. Nu există dovezi care să sugereze faptul că erau altceva decât nişte oameni simpli. Băiatul, fratele - de asemenea, om. S-ar putea, aşa cum Mortmain a sugerat, ca tatăl fetei să fi fost demon, dar în acest caz se pune întrebarea de ce lipseşte semnul de magician.

— Totul e foarte bizar în ceea ce te priveşte, mai ales această putere a ta, rosti Consulul, uitându-se la Tessa cu ochii lui calmi şi albaştri. Nu ştii nimic despre limitele ei, despre felul în care funcţionează? Ai folosit vreun obiect de-al lui Mortmain? Să vezi dacă poţi pătrunde în amintirile sau în gândurile sale?

— Da, am... încercat. Cu un nasture pe care l-a uitat. Ar fi trebuit să funcţioneze.

— Dar?

Scutură din cap.

— Nu am reuşit. Nu avea sclipire, nu avea... viaţă. Nimic de care să mă pot lega.

— Avantajos, mormăi Benedict, prea încet ca să fie auzit, dar Tessa înţelese şi roşi.

Consulul îi spuse că putea să se întoarcă la locul ei. Îi văzu faţa lui Benedict Lightwood; avea buzele strânse, ca o linie subţire, de furie. Se întrebă ce spusese oare de-l mâniase.

— Şi nu a mai dat nimeni de urma acestui Mortmain de când cu... altercaţia domnişoarei Gray din Sanctuar, continuă Consulul în timp ce Tessa se aşeză.

Inchizitorul răsfoi nişte foi din teancul de pe pupitru.

— Casele lui au fost cercetate şi s-a descoperit că au fost golite de toate bunurile acestuia. Depozitele sale au fost cercetate, iar rezultatul a fost acelaşi. Chiar şi prietenii noştri de la Scotland Yard au făcut investigaţii. Omul a dispărut. Literalmente, aşa cum ne spune tânărul nostru prieten William Herondale.

Will zâmbi radiind, de parcă i se făcuse un compliment, deşi Tessa, văzând răutatea din spatele zâmbetului, se gândi la el ca la lumina care străluceşte pe tăişul unei

lame.

— Sugestia mea, spuse Consulul, este ca Charlotte şi Henry Branwell să fie declaraţi vinovaţi, iar pentru următoarele trei luni, acţiunile lor oficiale, iniţiate în numele Conclavului, să fie aprobate de către mine înainte...

— Domnule Consul!

O voce fermă, clară, se auzi din mulţime. Capetele se întoarseră, cei prezenţi privind lung; Tessa avu senzaţia că acest lucru - cineva să-l întrerupă pe Consul în mijlocul discursului - nu se întâmpla foarte des.

— Dacă-mi permiteţi să vorbesc...

Consulul îşi arcui sprâncenele.

— Benedict Lightwood, zise el. Ai avut şansa să vorbeşti mai devreme, în timpul declaraţiilor.

— Nu am avut nicio obiecţie la declaraţiile date, spuse Benedict Lightwood.

Profilul său acvilin părea şi mai ascuţit în lumina aruncată de lampa-vrăjitoarei.

— Cu sentinţa dumneavoastră am o problemă.

Consulul se aplecă peste pupitru. Era un bărbat masiv, cu gâtul gros şt cu pieptul lat, iar mâinile sale mari arătau de parcă ar fi fost capabil să-i cuprindă gâtul lui Benedict cu uşurinţă, numai cu o singură mână.

Tessa îşi cam dorea s-o facă. Din câte-l cunoscuse ea pe Benedict Lightwood, nu prea-l plăcea.

— Şi de ce anume?

— Cred că aţi lăsat lunga dumneavoastră prietenie cu familia Fairchild să vă înceţoşeze mintea în faţa eşecurilor lui Charlotte ca director al Institutului, spuse Benedict, şi în sală se auzi un icnet puternic. Gafele din noaptea de cinci iulie au făcut mai mult decât să deranjeze Conclavul şi să ne lipsească de Pyxis. Prin atacarea gratuită a lui de Quincey, am prejudiciat relaţia cu locuitorii Lumii de Jos ai Londrei.

— Au fost deja o serie de plângeri depuse la

Despăgubiri, bâigui Consulul. Dar vor fi soluţionate aşa cum prevede Legea. Despăgubirile nu sunt tocmai grija ta, Benedict...

— Şi, continuă Benedict, ridicând vocea, cel mai rău dintre toate, a lăsat să scape un criminal periculos, care plănuieşte să-i rănească şi să-i distrugă pe vânătorii de umbre, şi habar n-avem unde s-ar putea afla. Iar responsabilitatea găsirii lui nu este pusă în sarcina cui ar trebui, şi anume pe umerii celor care l-au pierdut!

Vocea lui crescu în intensitate. De fapt, toată adunarea devenise gălăgioasă; Charlotte părea îngrozită, Henry confuz, iar Will furios. Consulul, ai cărui ochi se întunecaseră alarmant atunci când Benedict menţionase numele familiei Fairchild - Tessa se gândi că probabil aceasta era familia lui Charlotte -, tăcu până când zarva se linişti. Apoi spuse:

— Benedict, duşmănia ta faţă de conducătorul Enclavei tale nu te onorează.

— Scuzele mele, domnule Consul. Nu cred că menţinerea lui Charlotte Branwell ca şefă a Institutului - căci ştim cu toţii că implicarea lui Henry Branwell este în cel mai bun caz una oficială - slujeşte cel mai bine interesele Conclavului. Eu sunt de părere că o femeie nu poate conduce un Institut; femeile nu gândesc logic şi cu înţelepciune, ci cu inima. Nu am nicio îndoială că Charlotte este o femeie bună şi decentă, dar un bărbat nu ar fi fost păcălit de un amărât de spion ca Nathaniel Gray...

— *Eu* am fost păcălit?

Will sări în picioare şi privi împrejur, cu ochii înflăcăraţi.

— Cu toţii am fost. Ce insinuări faceţi la adresa mea, a lui Jem şi Henry, *domnule* Lightwood?

— Tu şi Jem sunteţi copii, spuse Benedict pe un ton tăios. Iar Henry nu-şi ridică niciodată ochii de la masa de lucru.

Will începu să se caţere pe spătarul scaunului; Jem îl trase cu forţă înapoi în scaun, bombănind. Jessamine bătea

din palme, cu ochii scânteind.

— *În sfârşit*, e interesant, exclamă ea.

Tessa se uită la ea dezgustată.

— Tu ai auzit ceva din ce s-a spus? O insultă pe Charlottei şopti ea, dar Jessamine o ignoră fluturând din mână.

— Şi cine sugerezi că ar trebui să conducă Institutul în locul ei? întrebă Consulul, cu o voce plină de sarcasm. Dumneata, poate?

Benedict îşi întinse larg braţele, parcă scuzându-se:

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

Înainte să poată termina de vorbit, alte trei persoane se ridicară, de comun acord, în semn de susţinere; pe două dintre acestea Tessa le recunoscu drept membre ale Enclavei din Londra, deşi nu le ştia numele; prima era Lilian Highsmith.

Benedict zâmbi. Acum, toate privirile erau aţintite asupra sa; lângă el stătea fiul său cel mai mic, Gabriel, care privea în sus la tatăl său, cu ochii săi verzi de nepătruns. Degetele lui subţiri strângeau spătarul scaunului din faţă.

— Trei îmi susţin pretenţia. Acest lucru, conform Legii, mă obligă să o contest formal pe Charlotte Branwell în funcţia de director al Enclavei din Londra.

Charlotte icni uşor, dar rămase nemişcată în scaunul ei, refuzând să se întoarcă. Jem încă îl ţinea pe Will de încheietură. Şi Jessamine arăta în continuare de parcă se uita la o piesă de teatru incitantă.

— Nu, spuse Consulul.

— Nu mă puteţi opri să contest…

— Benedict, ai contestat numirea lui Charlotte din momentul în care am desemnat-o. Ai vrut dintotdeauna Institutul. Acum, când Enclava trebuie să lucreze împreună mai mult ca oricând, tu aduci dezbinare şi neînţelegeri în dezbaterile Consiliului.

— Schimbarea nu este obţinută întotdeauna în mod

paşnic, dar asta nu o face mai puţin folositoare. Contestaţia mea rămâne.

Benedict îşi împreună mâinile.

Consulul bătea cu degetele în pupitru. Inchizitorul stătea lângă el, cu ochii reci. Într-un târziu, Consulul spuse:

— Benedict, sugerezi ca responsabilitatea găsirii lui Mortmain să fie pusă pe umerii celor care consideri tu că „l-au pierdut”. Presupun că eşti de acord că să-l găsim pe Mortmain este prioritatea noastră?

Benedict încuviinţă scurt din cap.

— Atunci, propunerea mea este următoarea: Charlotte şi Henry Branwell să conducă investigaţia pentru găsirea ascunzătorii lui Mortmain. Dacă în două săptămâni aceştia nu-l vor fi găsit pe el sau cel puţin nişte dovezi solide care să indice locui în care se află, atunci contestaţia ta se admite.

Charlotte sări din scaun.

— Să-l găsim pe Mortmain? întrebă ea. Singuri, doar eu şi Henry… fără niciun ajutor din partea Enclavei?

Ochii cu care Consulul o privi nu erau duşmănoşi, dar nici întru totul iertători.

— Puteţi cere ajutorul altor membri ai Enclavei în cazul în care aveţi vreo nevoie imperioasă, şi, bineînţeles, Fraţii Tăcuţi şi Surorile de Fier vă stau la dispoziţie, spuse el. Dar în ceea ce priveşte investigaţia, da, voi sunteţi cei care trebuie s-o ducă la bun sfârşit.

— Nu-mi place asta, se plânse Lilian Highsmith. Transformaţi căutarea unui nelegiuit într-un joc al puterii…

— Atunci, doreşti să-ţi retragi susţinerea lui Benedict? întrebă Consulul. Contestaţia sa ar fi anulată şi nu ar mai fi nevoie ca soţii Branwell să fie puşi la încercare.

Lilian deschise gura… dar apoi, văzând privirea lui Benedict, o închise. Clătină din cap.

— Tocmai ne-am pierdut servitorii, spuse Charlotte cu voce pierită. Fără ei…

— Vă vom asigura alţi servitori, aşa cum prevede

regulamentul, rosti Consulul. Cyril, fratele răposatului vostru servitor, Thomas, a pornit din Brighton să se alăture gospodăriei voastre, iar Institutul din Dublin a renunţat la al doilea bucătar în favoarea voastră. Ambii sunt luptători bine pregătiţi - şi, trebuie s-o spun, Charlotte, ai tăi ar fi trebuit să fie la fel.

— Atât Thomas, cât şi Agatha *erau*, antrenaţi, protestă Henry.

— Dar aveţi câţiva în casă care nu sunt, spuse Benedict. Nu numai că domnişoara Lovelace este foarte în urmă cu pregătirea sa, dar camerista ta, Sophie, şi fata aceea din Lumea de Jos... zise arătând spre Tessa. Ei bine, deoarece pari hotărâtă s-o faci locuitoare permanentă în gospodăria ta, n-ar strica dacă ea - şi camerista - ar învăţa elementele de bază ale apărării.

Tessa se uită uimită la Jem.

— Se referă la mine?

Jem încuviinţă din cap. Expresia sa era sumbră.

— Nu pot... O să-mi ciopârţesc piciorul!

— Dacă e să ciopârţeşti piciorul cuiva, ciopârţeşte-l pe-al lui Benedict, mormăi Will.

— O să te descurci, Tessa. Nu este nimic ce nu poţi face, începu Jem, dar restul cuvintelor lui fură acoperite de cele ale lui Benedict.

— De fapt, spuse Benedict, cum voi doi veţi fi atât de ocupaţi să-l găsiţi pe Mortmain, sugerez să ţi-i împrumut pe fiii mei - Gabriel şi Gideon, care se întoarce din Spania în seara asta - ca antrenori. Ambii sunt luptători excelenţi şi şi-ar putea folosi experienţa în a preda.

— Tată! protestă Gabriel.

Arăta oripilat; în mod evident, Benedict nu discutase cu el înainte despre acest lucru.

— Ne putem instrui şi singuri servitorii, răbufni Charlotte, dar Consulul scutură din cap spre ea.

— Benedict Lightwood îţi oferă un dar generos. Acceptă-l!

Charlotte era roşie de furie. După un timp îndelungat, plecă fruntea, aprobând vorbele Consulului. Tessa se simţi ameţită. Urma să fie instruită? Instruită să lupte, să arunce pumnale şi să mânuiască sabia? Bineînţeles, una dintre eroinele sale favorite fusese dintotdeauna Capitola din *The Hidden Hand*[3] care era capabilă să lupte ca un bărbat - şi să se îmbrace ca unul. Dar asta nu însemna că dorea să fie ca ea.

— Prea bine, zise Consulul. Întrunirea Consiliului s-a terminat şi va fi reluată în două săptămâni, în acelaşi loc. Sunteţi liberi.

Bineînţeles, nu toată lumea plecă imediat. Oamenii începură să vocifereze subit, în timp ce se ridicau de pe scaune, şi să discute nerăbdători cu vecinii lor. Charlotte rămase nemişcată; Henry stătea lângă ea, de parcă voia neapărat să-i spună ceva mângâietor, dar nu-i venea nimic în minte. Îşi ţinea nesigur mâna deasupra umărului soţiei sale. Will privi de-a lungul camerei la Gabriel Lightwood, care se uita urât în direcţia lui.

Charlotte se ridică încet în picioare. Henry îşi pusese mâna pe spatele ei, şoptindu-i ceva. Jessamine era deja în picioare, învârtindu-şi noua umbrelă de soare din dantelă albă. Henry o înlocuise pe cea care fusese distrusă în lupta cu automatele lui Mortmain. Părul îi era aranjat în dreptul urechilor în bucle mărunte şi dese, ca nişte ciorchini de struguri. Tessa se ridică iute în picioare, şi grupul lor se îndreptă către culoarul principal al camerei Consiliului. Tessa prinse şoapte venind din ambele părţi, frânturi ale aceloraşi cuvinte, repetându-se necontenit; „Charlotte”, „Benedict”, „nu-l vor găsi niciodată pe Magistru”, „două săptămâni”, „contestaţia”, „Consulul”, „Mortmain”, „Enclava”, „umilitor”.

---

[3] E.D.E.N. (Emma Dorothy Eliza Nevitte) Southworth (1819-1899), inspirat din propria sa biografie, în care povestește aventurile Capitolei Black, o tânără cu apucături de băiat. *The Hidden Hand* = Mână ascunsă.

Charlotte mergea cu spatele drept, cu obrajii roşii şi cu ochii aţintiţi în faţă de parcă nu auzea bârfa. Will părea pregătit să se avânte să facă dreptate cu pumnul printre cei care şopteau, dar Jem îl ţinea strâns pe *parabatai*-ul său de spatele hainei. Să fii Jem, se gândi Tessa, seamănă mult cu a fi proprietarul unui câine dresat căruia îi place să-i muşte pe musafiri. Trebuia să ţii mâna pe zgardă mereu. Jessamine părea din nou plictisită. Nu era grozav de interesată de ceea ce gândea Enclava despre ea sau despre oricare dintre ei.

Când ajunseră la uşile camerei Consiliului, aproape că alergau. Charlotte se opri preţ de o clipă pentru a permite grupului s-o ajungă din urmă. Majoritatea mulţimii se îndrepta spre stânga, de unde Tessa, Jem şi Will tocmai veniseră, dar Charlotte coti la dreapta şi, după câţiva paşi pe coridor, trecu de un colţşi se opri brusc.

— Charlotte! Henry, care o ajunsese din urmă, părea îngrijorat. Draga mea…

Fără vreun avertisment, Charlotte ridică piciorul şi lovi peretele cât de tare putu. Cum peretele era din piatră, nu produse stricăciuni, dar Charlotte scăpă un ţipăt înăbuşit.

— Vai mie! făcu Jessamine, învârtindu-şi umbrela.

— Dacă-mi permiţi să-ţi fac o sugestie, spuse Will. La vreo douăzeci de paşi în spate, în camera Consiliului, este Benedict. Dacă doreşti să te întorci acolo şi să încerci să-l loveşti pe el, îţi recomand să ţinteşti mai sus şi puţin mai la stânga…

— Charlotte!

Vocea aceea groasă şi gravă fu imediat recunoscută. Charlotte se întoarse, cu ochii ei căprui larg deschişi.

Era Consulul. Runele cusute cu fir argintiu pe poalele şi pe mânecile pelerinei sale licăriră când veni spre micul grup de la Institut, cu privirea aţintită asupra lui Charlotte. Aceasta nu se mişcă, sprijinită cu o mână pe perete.

— Charlotte, spuse din nou Consulul Wayland, ştii ce-ţi spunea mereu tatăl tău despre pierderea cumpătului.

— Da, îmi spunea asta. Şi-mi mai spunea că ar fi trebuit să aibă un fiu, răspunse Charlotte, plină de amărăciune. Dacă ar fi avut - dacă aş fi fost bărbat -, m-ai mai fi tratat aşa cum tocmai ai făcut-o?

Henry puse mâna pe umărul soţiei sale, şoptind ceva, dar ea i-o dădu la o parte. Ochii ei căprui, mari, răniţi, erau fixaţi asupra Consulului.

— Şi cum mai exact te-am tratat? întrebă el.

— De parcă aş fi un copil, o fetiţă care are nevoie de o mustrare.

— Charlotte, eu sunt cel care te-a numit conducător al Institutului şi al Enclavei.

Consulul părea iritat.

— Şi n-am făcut acest lucru fiindcă îl apreciam pe Granville Fairchild şi fiindcă ştiam că-şi dorea ca fiica lui să-l urmeze, ci pentru că m-am gândit că tu vei face o treabă bună.

— L-ai numit şi pe Henry, spuse ea. Şi, când ai făcut-o, chiar ne-ai spus că ai procedat aşa deoarece Enclava accepta un cuplu căsătorit, dar nu o femeie singură.

— Păi, felicitări, Charlotte. Nu cred că vreun membru al Enclavei din Londra trăieşte cu impresia că sunt conduşi în vreun fel de Henry.

— E-adevărat, zise Henry, uitându-se la pantofii săi. Toţi ştiu că sunt destul de nefolositor. E vina mea că s-au întâmplat toate astea...

— Ba nu e vina ta, spuse Consulul Wayland. E o combinaţie de complezenţă generală din partea Conclavului, ghinion, nesincronizare şi câteva decizii greşite de-ale tale, Charlotte. Da, te consider răspunzătoare pentru ele...

— Deci eşti de acord cu Benedict! strigă Charlotte.

— Benedict Lightwood este un profitor şi un ipocrit, spuse Consulul, obosit. Toată lumea ştie asta. Dar este puternic din punct de vedere politic, şi este mai bine să te împaci cu acest spectacol decât să continui să-l dezaprobi

ignorându-l.

— Un spectacol? Aşa numeşti tu toată tevatura asta? întrebă Charlotte cu amărăciune. Mi-ai dat o sarcină imposibilă.

— Ţi-am dat sarcina de a-l găsi pe Magistru, spuse Consulul Wayland. Bărbatul care a pătruns în Institut, ţi-a ucis servitorii, ţi-a furat Pyxis-ul şi plănuieşte să construiască o armată de monştri mecanici care să ne distrugă pe toţi - pe scurt, un om care trebuie oprit. Charlotte, ca şefă a Enclavei, *este* de datoria ta să-l opreşti. Dacă crezi că e imposibil, atunci poate că ar trebui să te întrebi de ce ai vrut de la bun început această funcţie.

2
DESPĂGUBIRI

Împărtăşeşte-apoi durerea, primeşte-n tine împăcarea tristă.

Ah, dar mai mult decât s-o-mpărtăşeşti! dă-mi mie toată suferinţa.

- Alexander Pope, „*Eloisa şi Abelard*”

Lampa-vrăjitoarei care lumina marea bibliotecă părea să pâlpâie cu o intensitate scăzută, ca o lumânare arsă până aproape de sfeşnic, deşi Tessa ştia că era doar imaginaţia ei. Lampa-vrăjitoarei, spre deosebire de foc sau de gaz, nu părea să pălească sau să ardă complet niciodată.

Pe de altă parte, ochii ei începeau să obosească şi, după privirile prietenilor ei, nu era singura. Erau cu toţii adunaţi în jurul uneia dintre mesele lungi, cu Charlotte în capul ei, iar Henry în dreapta Tessei. Will şi Jem stăteau mai departe, unul lângă altul; doar Jessamine se retrăsese la capătul cel mai îndepărtat, separată de ceilalţi. Masa era în întregime acoperită cu hârtii de tot felul - articole vechi din ziare, cărţi, foi de pergament acoperite cu un scris fin, foarte mărunt. Erau genealogii ale deferitelor familii Mortmain, cronici ale automatelor, nenumărate cărţi de vrăji de invocare şi de legare, şi fiecare investigaţie despre clubul Pandemonium pe care Fraţii Tăcuţi reuşiseră să le scoată din arhivele lor.

Tessa fusese însărcinată să citească articolele de ziar, în căutarea reportajelor despre Mortmain şi despre firma sa de transport maritim, iar ochii începeau să i se înceţoşeze, cuvintele dansând pe pagini. Fu uşurată când Jessamine

puse jos cartea pe care o citea - *Despre mecanismele vrăjitoriei* - şi spuse:

— Charlotte, eu cred că ne pierdem vremea.

Charlotte se uită la ea cu o privire îndurerată.

— Jessamine, nu e nevoie să rămâi dacă nu doreşti. Sincer, mă îndoiesc că cineva dintre noi se aştepta la ajutorul tău în această problemă, şi cum tu nu te-ai ocupat prea mult de studiile tale, nu pot decât să mă întreb dacă măcar ştii ce să cauţi. Dacă pun în faţa ta două vrăji, una de legare şi una de invocare, poţi să le deosebeşti?

Tessa nu putu să nu fie surprinsă. Charlotte era rareori aşa de înţepată cu ei.

— Vreau să ajut, spuse Jessie bosumflată. Acele chestii mecanice ale lui Mortmain aproape că m-au ucis. Îl vreau prins şi pedepsit.

— Nu, nu vrei.

Will, desfăcând un pergament atât de vechi încât scârţâi, miji ochii la simbolurile negre de pe el.

— Îl vrei pe fratele Tessei prins şi pedepsit, pentru că te-a făcut să crezi că te iubeşte, când, de fapt, nu te iubea.

Jessamine se îmbujoră.

— Nu cred. Adică, nu l-am crezut. Adică... ahh! Charlotte, Will e enervant.

— Iar soarele a răsărit în est, spuse Jem, neadresându-se cuiva anume.

— Nu vreau să fiu dată afară din Institut dacă nu-l găsim pe Magistru, continuă Jessamine. Este atât de greu de înţeles?

— N-o să fii dată afară din Institut. Charlotte o să fie. Sunt sigură că familia Lightwood o să te lase să rămâi. Iar Benedict are doi fii buni de însurătoare. Ar trebui să fii încântată, zise Will.

Jessamine făcu o grimasă.

— Vânători de umbre. De parc-aş vrea să mă căsătoresc cu vreunul.

— Jessamine, tu *eşti* de-a lor.

Înainte ca Jessamine să apuce să răspundă, uşa bibliotecii se deschise şi intră Sophie, cu fruntea plecată, purtând pe cap o bonetă albă. Îi şopti ceva lui Charlotte, care se ridică în picioare.

— Fratele Enoch este aici, le spuse Charlotte celor din grup. Trebuie să vorbesc cu el. Will, Jessamine, încercaţi să nu vă ucideţi cât timp sunt plecată. Henry, dacă ai putea...

Vocea ei se stinse. Henry privea într-o carte - *Cartea cunoştinţelor despre dispozitive mecanice ingenioase* de Al-Jazari - şi nu era atent la nimic altceva. Charlotte îşi ridică mâinile în aer şi ieşi din încăpere împreună cu Sophie.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Charlotte, Jessamine îi aruncă o privire duşmănoasă lui Will.

— Dacă tu crezi că nu am experienţa necesară să ajut, atunci ea de ce e aici? Arătă către Tessa. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar tu crezi că nu poate deosebi o vrajă de legare de una de invocare?

Se uită către Tessa.

— Ei bine, poţi? Şi că tot veni vorba, Will, tu, care de-abia eşti atent la lecţii, tu poţi deosebi o vrajă de legare de o reţetă de sufleu?

Will se lăsă pe spate în scaunul său şi spuse visător:

— „Nu sunt nebun decât dinspre nord-nord-vest: când bate vântul dinspre sud, ştiu să deosebesc un uliu de un bâtlan.”[4]

— Jessamine, Tessa a fost amabilă să ne ajute, iar noi avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi, spuse Jem pe un ton aspru. Will, nu cita din *Hamlet*. Henry... Jem îşi drese vocea: HENRY!

Henry ridică privirea, clipind.

— Da, draga mea. Clipi din nou, uitându-se în jur: Unde-i Charlotte?

— S-a dus să vorbească cu Fraţii Tăcuţi, zise Jem, care

[4] *Hamlet, prinț al Danemarcei* de W. Shakespeare, actul II, scena 2.

nu părea enervat că fusese luat de Henry drept soţia sa. Între timp, mă tem că... sunt de acord cu Jessamine.

— Iar soarele răsare în vest, spuse Will, care părea că auzise comentariul anterior al lui Jem.

— Dar de ce? întrebă Tessa. Nu ne putem da bătuţi acum. Ar fi ca şi cum i-am da Institutul afurisitului de Benedict Lightwood.

— Înţelege, nu sugerez să stăm degeaba. Dar încercăm să aflăm ce are de gând Mortmain să facă. Încercăm să prezicem viitorul în loc să înţelegem trecutul.

— Ştim trecutul lui Mortmain şi îi ştim şi planurile.

Will arătă cu mâna în direcţia ziarelor.

— Născut în Devon, fost medic pe navă, devine un negustor bogat, se implică în magia neagră şi acum plănuieşte să conducă lumea cu armata lui uriaşă de creaturi mecanice, care se află sub comanda sa. O poveste nu tocmai atipică pentru un tânăr hotărât...

— Nu cred că a spus vreodată ceva despre conducerea lumii, îl întrerupse Tessa. Doar Imperiul Britanic.

— Admirabil de precisă, spuse Will. Ideea e că noi ştim de unde vine Mortmain. Nu e vina noastră că acest lucru nu e foarte interesant... Vocea i se curmă. Ah!

— Ah, ce? întrebă Jessamine, uitându-se enervată de la Will la Jem. Vă spun, modul în care voi doi păreţi să vă citiţi reciproc gândurile îmi dă fiori.

— Ah! spuse Will. Jem tocmai se gândea - şi eu tind să fiu de acord - că povestea vieţii lui Mortmain este pur şi simplu o prostie. Nişte minciuni, ceva adevăr, dar foarte probabil că nu vom găsi nimic aici care să ne ajute. Acestea sunt doar poveşti pe care le-a născocit ca să aibă ziarele ce publica despre el. De altfel, nu ne pasă câte nave are; noi vrem să ştim unde a învăţat magie neagră şi de la cine.

— Şi de ce îi urăşte pe vânătorii de umbre? spuse Tessa.

Ochii albaştri ai lui Will se îndreptară leneşi către ea.

— E ură? întrebă el. Am presupus că e o simplă lăcomie

pentru putere. Dacă ne înlătură pe noi, cu o armată mecanică sub comanda sa ar putea să preia puterea, cum doreşte.

Tessa scutură din cap.

— Nu, e mai mult de-atât. E greu să explic, dar... îi *urăşte* pe nefilimi. E ceva foarte personal. Şi are ceva de-a face cu acel ceas. Parcă... parcă doreşte să primească daune pentru o greşeală sau pentru o durere pe care i-au provocat-o.

— Despăgubiri, spuse Jem deodată, punând jos tocul pe care îl ţinea în mână.

Will se uită la el buimăcit.

— Ăsta e cumva un joc? Scoatem pe gură orice cuvânt ne vine în minte? În acest caz, al meu este „genufobie". Înseamnă frică iraţională de genunchi.

— Ce cuvânt desemnează frica perfect raţională de idioţi enervanţi? întrebă Jessamine.

— Secţiunea de Despăgubiri din arhivă, spuse Jem, ignorându-i pe amândoi. Consulul a menţionat-o ieri şi de-atunci mi-a rămas în minte. Nu ne-am uitat acolo.

— Despăgubiri? întrebă Tessa.

— Când un locuitor al Lumii de Jos sau un mundan pretinde că un vânător de umbre a încălcat Legea prin comportamentul lui faţă de ei, acesta depune o plângere la Despăgubiri. Urmează un proces, iar locuitorului Lumii de Jos îi este acordat un soi de plată, dacă-şi susţine cauza cu probe.

— Ei bine, pare puţin prostesc să ne uităm acolo, spuse Will. Nu e ca şi cum Mortmain ar depune o plângere împotriva vânătorilor de umbre pe cale oficială. „Foarte supărat că vânătorii de umbre au refuzat să moară cu toţii atunci când am vrut eu. Cer daune. Vă rog, trimiteţi caii către A. Mortmain, Kensington Road, numărul 18..."

— Destul cu persiflarea, spuse Jem. Poate că nu i-a urât dintotdeauna pe vânătorii de umbre. Poate că a fost un timp în care a încercat să capete despăgubiri prin sistemul

oficial, dar a fost dezamăgit. Ce-are dacă întrebăm? În cel mai rău caz, nu găsim nimic, exact ca în situaţia de faţă.

Se ridică în picioare, dându-şi pe spate părul argintiu.

— Am plecat s-o găsesc pe Charlotte, înainte ca fratele Enoch să plece, şi să-i spun să-i roage pe Fraţii Tăcuţi să verifice arhivele.

Tessa se ridică în picioare. Nu-i plăcea ideea de a fi lăsată singură în bibliotecă cu Will şi Jessamine, care erau hotărâţi să se ia la harţă. Bineînţeles, Henry era acolo, dar el părea să tragă un pui de somn pe o grămadă de cărţi, şi, oricum, nu era tocmai un împăciuitor strălucit. Să te afli în preajma lui Will era incomod în majoritatea situaţiilor; doar cu Jem acolo devenea mai suportabil. Jem era cumva capabil să mai potolească din ironiile lui Will şi să-l facă aproape uman.

— Jem, am să merg cu tine, spuse ea. Vreau... Oricum, voiam să vorbesc ceva cu Charlotte.

Jem păru surprins, dar mulţumit; Will se uită de la unul la altul şi-şi trase scaunul înapoi.

— Am stat destule zile printre aceste cărţi vechi ce mucegăiesc, declară el. Ochii mei frumoşi sunt obosiţi şi am tăieturi de la hârtii. Vedeţi? Îşi flutură degetele. Mă duc la plimbare.

Tessa nu putu să se abţină:

— Poate-ar trebui să foloseşti un *iratze* ca să ai grijă de ele.

Se uită la ea. Ochii lui erau frumoşi.

— Tessa, întotdeauna de ajutor.

Ea îi întoarse privirea.

— Singura mea dorinţă este să fiu de ajutor.

Jem îşi puse mâna pe umărul ei, vocea sa părând îngrijorată.

— Tessa, Will. Nu cred că...

Dar Will, luându-şi haina, plecă valvârtej din bibliotecă, cu destulă forţă încât să zgâlţâie tocul uşii.

Jessamine se rezemă de spătarul scaunului, mijindu-şi

ochii căprui.

— Foarte interesant.

Mâinile Tessei tremurau în timp ce ea îşi aşeză o şuviţă de păr după ureche. Ura că Will avea acel efect asupra ei. Ura asta. Ştia foarte bine. Ştia ce gândeşte el despre ea. Că era un nimic, că nu valora nimic. Şi totuşi, o privire de-a lui putea s-o facă să tremure de ură amestecată cu dorinţă. Era ca o otravă în sângele ei, la care Jem era singurul antidot. Doar cu el se simţea sigură pe sine.

— Vino! zise Jem şi o luă delicat de mână.

Înmod normal, un gentleman n-ar fi atins o doamnă în public, dar aici, la Institut, vânătorii de umbre erau mult mai familiari unii cu ceilalţi decât mundanii de-afară. Când se întoarse să-l privească, el îi zâmbi. Jem punea întreaga sa esenţă în fiecare zâmbet, aşa că părea să zâmbească cu ochii, cu inima, cu toată fiinţa lui.

— Hai s-o căutăm pe Charlotte!

— Şi eu ce-ar trebui să fac cât timp voi sunteţi plecaţi? întrebă Jessamine îmbufnată, când ei se îndreptară spre uşă.

Jem privi peste umăr.

— Ai putea să-l trezeşti pe Henry. Se pare că iar mănâncă hârtie în somn, şi ştii cât de tare urăşte Charlotte asta.

— Ei, *drăcie*, spuse Jessamine, oftând exasperată. De ce primesc mereu sarcinile cele mai prosteşti?

— Pentru că nu le vrei pe cele importante, zise Jem, părând mai aproape de exasperare decât îl auzise Tessa vreodată.

Niciunul dintre ei nu observă privirea glacială pe care ea le-o aruncă în timp ce ei ieşeau din bibliotecă.

— Domnul Bane vă aşteaptă, domnule, spuse lacheul, şi se dădu la o parte pentru a-i permite lui Will să intre.

Numele lacheului era Archer - sau Walker, sau ceva asemănător, gândi Will -,şi era unul dintre subjugaţii

umani ai lui Camille. Ca toţi cei care erau înrobiţi de voinţa unui vampir, arăta bolnăvicios, cu pielea de culoarea pergamentului, şi avea părul subţire, unsuros. Părea aproape la fel de bucuros să-l vadă pe Will, ca un invitat la cină care vede un melc târându-se de sub salata lui.

În clipa în care Will intră în casă, fu izbit de un iz. Era mirosul de magie neagră, precum sulful amestecat cu apă din Tamisa, într-o zi toridă. Will strâmbă din nas. Lacheul se uită la el cu şi mai mare dezgust.

— Domnul Bane e în salon.

Vocea sa indica faptul că nu era nicioşansă să-l însoţească pe Will acolo.

— Să vă iau haina?

— Nu e nevoie.

Cu haina pe el, Will urmă mirosul de magie pe coridor. Se intensifica pe măsură ce se apropia de uşa salonului, care era închisă bine. Fuioare de fum se ridicau de sub uşă. Will trase aer în piept şi deschise uşa.

Salonul era ciudat de gol. După o clipă, Will îşi dădu seama că Magnus mutase tot mobilierul greu din lemn de tec, chiar şi pianul, împingând totul lângă perete. Un candelabru cu gaz, ornamentat, atârna de tavan, dar lumina din încăpere venea de la zecile de lumânări negre aşezate în cerc în mijlocul camerei. Magnus stătea lângă cerc, cu o carte deschisă în mâini; nodul de la cravata sa demodată era lărgit, iar părul negru îi stătea ridicat de parcă era încărcat cu electricitate statică. Când Will intră, Magnus ridică privirea şi zâmbi.

— La ţanc! strigă el. Chiar că de data asta l-am nimerit. Will, fă cunoştinţă cu micul demon thammuz din a opta dimensiune. Thammuz, fă cunoştinţă cu Will, un mic vânător de umbre din...Ţara Galilor, parcă?

— *O să-ţi smulg ochii*, sâsâi creatura, stând în mijlocul cercului care ardea.

Era cu siguranţă un demon, nu mai înalt de un metru, cu pielea de culoare albastru-deschis, trei ochi arzători de

nuanţa tăciunelui şi gheare lungi, însângerate, la fiecare dintre cele opt degete ale mâinilor lui.

— *O să-ţi sfâşii pielea de pe faţă*.

— Nu fi nepoliticos, thammuzule, spuse Magnus şi, deşi tonul său era calm, cercul de lumânări izbucni în flăcări pe neaşteptate, ridicându-se strălucitoare, făcându-l pe demon să se ghemuiască ţipând. Will are nişte întrebări de pus. Tu o să-i răspunzi.

Will scutură din cap.

— Nu ştiu, Magnus, zise el. Nu mi se pare că este cel potrivit.

— Tu ai spus că era albastru. Ăsta e albastru.

— O fi el albastru, recunoscu Will, apropiindu-se de cercul de foc. Dar demonul de care am nevoie... ei bine, era mai degrabă albastru de cobalt. Ăsta e mai... violet.

— *Cum mi-ai spus*?

Demonul zbiera de furie.

— *Vino mai aproape, micuţule vânător de umbre, şi lasă-mă să mă înfrupt din ficatul tău! O să ţi-l smulg din trup în timp ce vei urla de durere*.

Will se întoarse către Magnus.

— Nici nu sună cum trebuie. Vocea este diferită. Şi numărul de ochi.

— Eşti sigur...

— Sunt foarte sigur, spuse Will pe un ton care nu accepta nicio contrazicere. Nu e ceva ce-aş putea uita vreodată... n-aş putea.

Magnus oftă şi se uită la demon.

— Thammuz, spuse el, citind cu voce tare din carte, prin puterea clopotului şi a cărţii şi a lumânării, şi prin măreţele nume ale lui Sammael şi Abbadon şi Moloch, cer să spui adevărul. L-ai mai întâlnit pe vânătorul de umbre Will Herondale înainte de această zi, pe oricare dintre neamurile sale sau descendenţii săi?

— *Nu ştiu*, spuse demonul iritat. *Toţi oamenii arată la fel pentru mine*.

Vocea lui Magnus crescu, aspră şi autoritară.

— Răspunde-mi!

— *Of, prea bine. Nu, nu l-am mai văzut niciodată în viaţa mea. L-aşţine minte. Arată de parcă are gust bun*. Demonul rânji, arătându-şi dinţii ascuţiţi. *Nu am mai fost în această lume de o sută de ani, poate chiar mai mult. Nu pot ţine minte niciodată diferenţa dintre o sută şi o mie de ani. Oricum, ultima dată când am fost aici, toată lumea trăia în cocioabe de lut şi mânca gândaci. Aşa că mă îndoiesc că el era prin preajmă* - arătă spre Will cu degetul său cu multe articulaţii -,*doar dacă nu cumva locuitorii de pe Pământ trăiesc mai mult decât am fost lăsat să cred*.

Magnus îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vrei să fii deloc de ajutor, nu-i aşa?

Demonul ridică din umeri, un gest cât se poate de uman.

— *M-ai forţat să spun adevărul. L-am spus*.

— Ei bine, atunci, ai auzit vreodată de un demon precum cel pe care l-am descris? interveni Will, cu o nuanţă de disperare în voce. Albastru-închis, cu o voce aspră, precum şmirghelul...şi cu o coadă lungă, cu ţepi.

Demonul se uită la el, plictisit.

— *Nefilimule, ai tu habar cât de multe soiuri de demoni sunt în Neant? Sute şi sute de milioane. Londra pare un sat pe lângă Pandemonium, marele oraş al demonilor. Demoni de toate formele şi mărimile şi culorile. Unii pot să-şi schimbe înfăţişarea la comandă...*

— Of, taci odată, dacă nu vrei să fii de ajutor, spuse Magnus şi închise cartea cu zgomot. Instantaneu, lumânările se stinseră, demonul dispăru ţipând, lăsând în urma lui doar o dâră de fum urât mirositor.

Magicianul se întoarse către Will.

— Eram atât de sigur că de data asta l-am nimerit!

— Nu e vina ta.

Will se aruncă pe una dintre canapelele puse lângă perete. Se simţea înfierbântat şi înfrigurat în acelaşi timp, nervos din pricina unei dezamăgiri pe care încerca s-o

ascundă fără prea mare succes. Neliniştit, îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunarele hainei sale încă încheiate.

— Măcar încerci. Thammuz avea dreptate. Nu ţi-am dat prea multe informaţii ca să continui.

— Presupun, spuse Magnus încet, că mi-ai spus tot ce-ţi aminteşti. Ai deschis Pyxis-ul şi ai eliberat un demon. Acesta te-a blestemat. Vrei ca eu să-l găsesc pe-acest demon şi să vedem dacă o să te elibereze de blestem. Şi asta e tot ce-mi poţi spune?

— E tot ce-ţi pot spune, zise Will. Nu mi-ar fi de folos să ascund ceva degeaba, mai ales când ştiu ce-ţi cer. Să găseşti un ac... Dumnezeule, nu e nici măcar un car cu fân. Un ac într-o grămadă de ace.

— Bagă-ţi mâna într-o grămadă de ace, spuse Magnus, şi e posibil să te răneşti grav. Eşti sigur că asta vrei?

— Sunt sigur că alternativa este şi mai rea, zise Will, holbându-se la locul înnegrit de pe podea, unde demonul se ghemuise.

Era extenuat. Runa de energie pe care şi-o desenase în acea dimineaţă, înainte să plece la întrunirea Consiliului, dispăruse, iar capul îi zvâcnea.

— Am avut cinci ani de trăit cu asta. Gândul de a mai trăi cu ea fie şi numai un an mă înspăimântă mai mult decât ideea de moarte.

— Eşti vânător de umbre, nu te temi de moarte.

— Bineînţeles că mă tem, spuse Will. Toată lumea se teme de moarte. Poate că suntem descendenţi ai îngerilor, dar nu ştim mai multe decât voi despre ceea ce urmează după moarte.

Magnus se apropie şi se aşeză la capătul opus al canapelei. Ochii săi verzi-aurii străluceau precum cei ai unei pisici în întuneric.

— Nu ştii că dincolo de moarte este doar uitare.

— Nu ştii că nu e, nu-i aşa? Jem crede că suntem cu toţii reîncarnaţi, că viaţa este o roată. Murim, ne schimbăm şi ne naştem aşa cum meritărm să fim renăscuţi, în funcţie de

ce am făcut în această lume.

Will se uită la unghiile sale roase.

— Eu probabil că mă voi reîncarna într-un melc pe care cineva va pune sare.

— Roata Reîncarnărilor, spuse Magnus.

Schiţă un zâmbet.

— Gândeşte-te în felul acesta. Trebuie să fi făcut ceva bun în viaţa ta anterioară, ca să renaşti aşa cum eşti. Nefilim.

— O, da, făcu Will pe un ton posac. Am fost foarte norocos.

Extenuat, îşi rezemă capul de canapea.

— Să înţeleg că o să ai nevoie de mai multe... ingrediente? Cred că bătrâna Mol de la Cross Bones începe să se sature de prezenţa mea.

— Am alte contacte, spuse Magnus, făcându-i-se clar milă de acesta, şi înainte de toate trebuie să fac mai multe cercetări. Dacă ai putea să-mi spui care e natura blestemului...

— Nu.

Will se ridică în picioare.

— Nu pot. Ţi-am mai spus, am riscat mult doar pomenind de existenţa sa. Dacă ţi-aş spune mai multe...

— Atunci, ce? Lasă-mă să ghicesc. Nu ştii, dar eşti sigur că va fi grav.

— Nu mă face să cred că am făcut o greşeală apelând la tine...

— Asta are legătură cu Tessa, nu-i aşa?

În ultimii cinci ani, Will învăţase să nu-şi arate emoţiile - mirarea, afecţiunea, speranţa, bucuria. Era destul de sigur că nu se citea nimic pe faţa sa, dar încordarea din voce se făcu simţită atunci când spuse:

— Tessa?

— Sunt cinci ani, rosti Magnus. Însă, cumva, în tot acest timp ai reuşit să nu spui nimănui. Ce disperare te-a împins către mine, în toiul nopţii, în mijlocul unei furtuni? Ce s-a

schimbat la Institut? Mă pot gândi la o singură posibilitate - şi la una chiar frumoasă, cu ochi mari şi cenuşii...

Will se ridică în picioare atât de brusc, că aproape răsturnă canapeaua.

— Sunt alte lucruri la mijloc, spuse el, încercând să-şi păstreze tonul neutru. Jem e pe moarte.

Magnus se uită la el - o privire rece şi calmă.

— E pe moarte de ani de zile, zise el. Niciun blestem aruncat asupra ta nu ar putea cauza sau rezolva problema lui.

Will îşi dădu seama că mâinile-i tremurau; îşi strânse pumnii.

— Nu înţelegi...

— Ştiu că sunteţi *parabatai*, spuse Magnus. Ştiu că moartea sa va fi o mare pierdere pentru tine. Dar ce nu ştiu...

— Ştii ce trebuie să ştii.

Will se simţi înfrigurat din cap până-n picioare, deşi în încăpere era cald, iar el încă avea haina pe el.

— Te pot plăti cu mai mult, dacă asta o să te facă să nu mai pui întrebări.

Magnus îşi ridică picioarele pe canapea.

— Nimic n-o să mă oprească să pun întrebări, spuse el. Dar o să-ncerc să-ţi respect reticenţa.

Uşurat, Will îşi descleştă pumnii.

— Atunci, vei continua să mă ajuţi.

— O să te-ajut în continuare.

Magnus îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate, uitându-se la Will cu ochii mijiţi.

— Deşi te-aş putea ajuta mai bine dacă mi-ai spune adevărul; o să fac tot ce pot. Mă interesezi într-un mod foarte ciudat, Will Herondale.

Will ridică din umeri.

— Ăsta e un motiv destul de bun. Când plănuieşti să încerci din nou?

Magnus căscă.

— Probabil că la acest sfârşit de săptămână. Dacă există... vreun progres, îţi trimit un mesaj până sâmbătă.

Progres. Blestem. Adevăr. Jem. Moarte. Tessa, Tessa, Tessa, Tessa. Numele ei răsuna în mintea lui Will precum clinchetul unui clopoţel; se întreba dacă vreun alt nume de pe Pământ avea o asemenea rezonanţă inevitabilă. Nu putea şi ea să aibă un nume oribil, cum ar fi Mildred? N-ar fi putut să se-nchipuie pe sine stând treaz noaptea, holbându-se la tavan, în timp ce voci invizibile îi şopteau la ureche: „Mildred". Dar Tessa...

— Mulţumesc, spuse el deodată.

Trecuse de la a-i fi prea rece la prea cald; în încăpere era înăbuşeală şi încă mirosea a ceară arsă.

— Aşadar, voi aştepta nerăbdător veşti de la tine.

— Da, aşa să faci, zise Magnus şi închise ochii.

Will n-ar fi putut spune dacă acesta chiar dormea sau pur şi simplu aştepta ca el să plece; oricum ar fi stat lucrurile, era în mod clar un indiciu că aştepta ca Will să plece. Will, nu tocmai cu inimă uşoară, făcu întocmai.

Sophie era în drum spre camera domnişoarei Jessamine, să adune cenuşa şi să cureţe grătarul şemineului, când auzi voci pe coridor. La fostul ei loc de muncă fusese învăţată să „facă loc" - să se întoarcă şi să privească pereţii în timp ce angajatorii ei treceau pe lângă ea, şi să încerce să semene cât mai mult cu o piesă de mobilier, ceva atât de neînsufleţit încât să poată fi ignorat.

Când sosise la Institut, fusese şocată să vadă că lucrurile nu erau la fel. În primul rând,o surprinsese faptul că o casă atât de mare avea atât de puţini slujitori. La început, nu-şi dăduse seama că vânătorii de umbre făceau ei înşişi multe dintre lucrurile pe care membrii unei familii din înalta societate considerau că era sub demnitatea lor să le facă: îşi făceau singuri focul, se aprovizionau singuri cu o parte din cele necesare şi îşi păstrau curate şi ordonate dormitoarele, precum şi zona de antrenament şi sala

armelor. Fusese şocată de relaţia de prietenie cu care Agatha şi Thomas îşi trataseră angajatorii, fără să-şi dea seama că ceilalţi servitori se trăgeau din familii care-i slujiseră pe vânătorii de umbre generaţii întregi la rând - sau că erau şi ei deţinătorii unor puteri magice.

Ea se trăgea dintr-o familie săracă; i se spunea „tâmpită" şi era pălmuită des pe vremea când începuse să lucreze prima dată ca servitoare - deoarece nu fusese obişnuită cu mobilă fină sau argintărie adevărată, ori porţelanuri atât de fine încât puteai să vezi culoarea ceaiului prin pereţii ceştilor. Dar învăţase, şi când devenise clar că avea să fie foarte frumoasă, fusese promovată cameristă. Sarcinile unei cameriste erau dificile. Trebuia să fie o prezenţă frumoasă în gospodărie, şi, prin urmare, începând de la optsprezece ani, pe măsură ce înainta în vârstă, salariul ei începuse să scadă an de an.

Fusese o uşurare să vină să lucreze la Institut - nimănui nu-i păsa că avea aproape douăzeci de ani, nimeni nu-i cerea să se holbeze la pereţi, nimănui nu-i păsa dacă vorbea fără permisiune - se gândise că mutilarea frumoasei sale feţe de către ultimul angajator aproape că meritase.Încăevita, dacă putea, să se uite în oglinzi, dar oroarea îngrozitoare a pierderii trecuse. Jessamine o batjocorea pentru cicatricea lungă ce-i desfigura obrazul, dar ceilalţi nu păreau să bage de seamă, excepţie făcând Will, care ocazional spunea ceva neplăcut, dar într-un mod aproape indiferent, de parcă lumea se aştepta ca el să facă acest lucru; însă nu o spunea cu răutate.

Dar asta fusese înainte să se îndrăgostească de Jem.

Îi recunoscu vocea, în timp ce acesta mergea pe coridor, râzând zgomotos, iar cea care-i răspundea era domnişoara Tessa. Sophie simţi o apăsare uşoară, ciudată, în piept. Gelozie. Se ura pentru acest lucru, dar nu se putea abţine. Domnişoara Tessa fusese întotdeauna bună cu ea; în ochii ei mari şi cenuşii era aşa de multă vulnerabilitate - atâta nevoie de un prieten -, încât era imposibil să nu o placi. Şi

totuşi, felul în care conaşul Jem o privea...şi Tessa nici măcar nu părea să observe.

Nu. Sophie pur şi simplu nu putea să-i întâlnească pe cei doi pe coridor - Jem care o privea pe Tessa în modul în care o făcea în ultimul timp. Strângând la piept peria şi găleata, Sophie deschise cea mai apropiată uşă şi se ascunse înăuntru, închizând-o apoi aproape de tot. Era - ca majoritatea camerelor din Institut - un dormitor nefolosit, destinat vânătorilor de umbre aflaţi în trecere. Obişnuia să cureţe camerele o dată la două săptămâni, sau mai rar, când nu erau folosite; altminteri, nu intra nimeni în ele. Aceasta era destul de prăfuită; particule de praf dansau în lumina infiltrată prin geamuri, şi Sophie se chinuia să nu strănute în timp ce privea prin crăpătura uşii.

Avusese dreptate. Erau Jem şi Tessa, venind pe coridor către ea. Arătau de-a dreptul concentraţi unul la celălalt. Jem căra ceva - părea un echipament strâns -, iar Tessa râdea de ceva ce-i spusese el. Ea privea uşor în jos, iar el o admira, în modul în care cineva face asta când nu este observat. Avea acea privire anume, privirea pe care o căpăta doar când cânta la vioară, de parcă era complet absorbit şi fermecat.

O durea inima. El era atât de frumos! Aşa considerase ea dintotdeauna. Majoritatea oamenilor trăncăneau despre Will, cât de frumos era, dar ea gândea că Jem era de o mie de ori mai chipeş. Avea acel aspect diafan al îngerilor din picturi, şi deşi ea ştia că părul său argintiu era rezultatul medicamentelor pe care le lua pentru boala sa, nu putea să nu-l considere atrăgător. Şi era blând şi bun şi amabil. Gândul la mâinile sale mângâindu-i părul, dându-i-l la o parte de pe faţă, o făcea să se simtă alinată, în timp ce de obicei gândul că un bărbat, chiar şi un băiat, o atinge o făcea să se simtă rău şi vulnerabilă. El avea cel mai atent şi mai frumos create mâini...

— Nu pot să cred că vin mâine, spuse Tessa, uitându-se la Jem. Mă simt de parcă Sophie şi cu mine îi suntem

aruncate lui Benedict Lightwood ca să-l potolim, precum un os unui câine. Lui chiar nu-i pasă dacă suntem antrenate sau nu. El îşi vrea fiii în casă doar ca s-o enerveze pe Charlotte.

— Într-adevăr, o aprobă Jem. Dar de ce să nu profităm de antrenament când ne este oferit? De-asta încearcă Charlotte s-o încurajeze pe Jessamine să ia parte. În ceea ce te priveşte, având în vedere talentul tău, chiar dacă - ar trebui să spun, când - Mortmain nu va mai fi o ameninţare, vor fi alţii atraşi de puterea ta. Ai face bine să înveţi cum să te aperi.

Tessa întinse mâna spre colierul în formă de înger de la gâtul ei, un gest obişnuit pe care Sophie îl suspecta că nu era unul conştient.

— Ştiu ce-o să spună Jessie. O să spună că singurul motiv pentru care are nevoie de ajutor să se apere îl reprezintă pretendenţii arătoşi.

— N-ar spune mai degrabă că acceptă ajutor ca să se apere de cei urâţi?

— Nu dacă sunt mundani. Tessa zâmbi. Ar prefera oricând un mundan urât decât un vânător de umbre arătos.

— Asta mă scoate pe mine din joc, nu-i aşa? spuse Jem cu falsă amărăciune şi Tessa râse din nou.

— E păcat, zise ea. O persoană atât de frumoasă precum Jessamine ar trebui să aleagă, dar e atât de sigură că un vânător de umbre nu e bun...

— Tu eşti mai frumoasă, spuse Jem.

Tessa se uită la el surprinsă, îmbujorându-se. Sophie simţi cum o rodea gelozia în piept, dar era de acord cu Jem. Jessamine avea o frumuseţe obişnuită - o Venus în miniatură, dacă existase vreodată -, dar obişnuita sa expresie acră dăuna farmecelor ei. Tessa, pe de altă parte, cu părul ei negru, des şi ondulat, şi cu ochii ei cenuşii ca marea, avea o înfăţişare caldă, pe care ajungeai să o îndrăgeşti cu cât o cunoşteai mai bine. Pe faţa ei se vedeau inteligenţă şi umor, calităţi pe care Jessamine nu le avea

sau cel puţin nu le arăta.

Jem se opri în faţa camerei domnişoarei Jessamine şi ciocăni. Cum nu primi niciun răspuns, acesta ridică din umeri, se aplecă şi puse un morman de material închis la culoare - echipamentul - în faţa uşii.

— N-o să-l poarte niciodată.

Pe faţa Tessei apărură gropiţe.

Jem se ridică.

— Nu am fost niciodată de acord s-o oblig să se-mbrace cu el, ci doar să i-l livrez.

Porni din nou pe hol, cu Tessa lângă el.

— Nu ştiu cum poate Charlotte să vorbească cu fratele Enoch atât de des. Mă sperie, spuse ea.

— Nu ştiu. Eu prefer să cred că atunci când sunt acasă, Fraţii Tăcuţi sunt destul de asemănători cu noi. Fac farse în Oraşul Tăcut, gătesc brânză prăjită pe pâine...

— Sper că joacă şarade, spuse Tessa pe un ton sec. S-ar părea că profită de talentele lor naturale.

Jem izbucni în râs, apoi dădură colţul şi dispărură. Sophie se rezemă de uşă. Se gândi că nu-l făcuse niciodată pe Jem să râdă astfel; că nimeni nu-l făcuse, exceptându-l pe Will. Trebuia să cunoşti bine pe cineva până a-l face să râdă în felul ăsta. Îl iubea de atât de mult timp, gândi ea. Cum de nu-l cunoştea deloc?

Oftând resemnată, se pregăti să iasă din ascunzişul ei - când uşa camerei domnişoarei Jessamine se deschise, iar locuitoarea acesteia apăru.

Sophie se ascunse înapoi în întuneric. Domnişoara Jessamine purta o pelerină lungă de călătorie, din catifea, care-i ascundea aproape tot corpul, din cap până-n picioare. Părul îi era prins strâns la spate şi într-o mână ţinea o pălărie bărbătească. Sophie înlemni de uimire când Jessamine privi în jos, văzu echipamentul de la picioarele ei şi făcu o grimasă, îl împinse iute cu piciorul în cameră - oferindu-i lui Sophie ocazia să-i vadă piciorul încălţat cu o gheată bărbătească -,şi închise uşa în urma ei, fără să facă

vreun zgomot. Se uită în stânga şi-n dreapta pe coridor, îşi puse pălăria pe cap, îşi lăsă bărbia în piept şi se pierdu în întuneric, iar Sophie rămase privind intrigată în urma ei.

3
MOARTE NEJUSTIFICABILĂ

Oh, vai!, fuseseră prieteni într-a lor tinereţe;
Dar cleveteli în şoaptă pot otrăvi-adevărul;
Credinţa sălăşluieşte în regatul de deasupra;
Şi viaţa e spinoasă; deşartă-i tinereţea;
Şi când pe cel ce îl iubim noi ne vărsăm mânia
În mintea noastră pare că se strecoară nebunia.
- Samuel Taylor Coleridge, „*Christabel*”

În ziua următoare, după micul dejun, Charlotte le spuse Tessei şi lui Sophie să se întoarcă în camerele lor, să se îmbrace cu echipamentul recent primit şi să se întâlnească cu Jem în sala de antrenament, unde aveau să-i aştepte pe fraţii Lightwood. Jessamine nu venise la micul dejun, pretinzând că o durea capul, iar Will, de asemenea, nu fusese de găsit nicăieri. Tessa bănuia că se ascundea, într-o încercare de a evita să fie forţat să se poarte politicos cu Gabriel Lightwood şi cu fratele acestuia. Nu putea să-l învinuiască decât parţial.

Înapoi în camera ei, luându-şi echipamentul, simţi o nelinişte în stomac; nu semăna cu nimic din ceea ce mai purtase vreodată până atunci. Sophie nu era acolo s-o ajute cu noile haine. Desigur, făcea parte din antrenament să fii în stare să te îmbraci şi să te obişnuieşti cu echipamentul; încălţări cu talpa joasă, o pereche de pantaloni largi dintr-

un material negru gros; şi o tunică lungă, cu centură, care-i ajungea aproape până la genunchi. Erau aceleaşi haine cu care o văzuse pe Charlotte îmbrăcată când lupta, şi care erau ilustrate în *Codex*; i se păruse ciudat atunci, dar acum, îmbrăcată în ele, i se părea şi mai ciudat. Dacă mătuşa Harriet ar fi putut s-o vadă acum, se gândi Tessa, probabil că ar fi leşinat.

Se întâlni cu Sophie la baza scărilor care duceau către sala de antrenament a Institutului. Nici ea, şi nici fata nu spuseră nimic, ci doar îşi zâmbiră. După o clipă, Tessa urcă prima pe scări, o rampă îngustă de lemn, cu stâlpi atât de vechi, încât lemnul începuse să crape. Era ciudat, gândi Tessa, să urci scările fără grija de a-ţi ridica fustele sau de a te împiedica de poale. Deşi corpul ei era complet acoperit, se simţea ciudat de goală în echipamentul ei de antrenament.

O ajuta faptul că Sophie era cu ea, simţindu-se în mod evident la fel de inconfortabil în echipamentul ei de vânător de umbre. Când ajunseră la capătul de sus al scărilor, Sophie deschise larg uşa şi, împreună, îşi croiră drum în tăcere către sala de antrenament.

Se aflau în mod evident în partea superioară a Institutului, într-o încăpere alăturată podului, gândi Tessa, şi aproape de două ori mai mare ca acesta. Podeaua era din lemn lustruit, ici şi colo având diferite modele desenate cu cerneală neagră - cercuri şi careuri, unele numerotate. Frânghii lungi şi flexibile atârnau de grinzile mari de deasupra, pe jumătate cufundate în întuneric. Torţe cu lampa-vrăjitoarei ardeau de-a lungul zidurilor, pe acestea fiind prinse arme de tot felul - buzdugane şi securi şi tot soiul de alte obiecte ce arătau înfiorător.

— Îhh, făcu Sophie, uitându-se la ele înfiorată. Nu-i aşa că-s îngrozitoare?

— De fapt, recunosc câteva din *Codex*, spuse Tessa, arătând cu degetul. Asta e o sabie lungă, iar asta e o sabie scurtă, o floretă de antrenament, şi cealaltă, care pare că

necesită două mâini pentru a fi ţinută, cred că este o sabie scoţiană.

— Pe-aproape, se auzi o voce, foarte tulburătoare, de deasupra capetelor lor. E o sabie de călău. Folosită pentru decapitări. Îţi poţi da seama, fiindcă nu are vârf.

Sophie scăpă un scâncet de uimire şi făcu un pas în spate când una dintre frânghiile atârnate începu să se mişte şi o siluetă întunecată apăru deasupra lor. Era Jem, coborând pe funie cu agilitatea graţioasă a unei păsări. Ateriză uşor în faţa lor şi zâmbi.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să vă sperii.

Era şi el îmbrăcat în echipament, însă în locul tunicii purta o cămaşă care-i ajungea doar până la brâu. Un şnur de piele îi trecea peste piept, iar plăseaua unei săbii se vedea în spate, pe umăr. Culoarea închisă a echipamentului îi făcea pielea să pară şi mai palidă, iar părul şi ochii, mai argintii ca niciodată.

— Ba da, ai vrut, spuse Tessa zâmbind uşor, dar e-n regulă. Începusem să cred că Sophie şi cu mine aveam să fim lăsate să ne antrenăm singure.

— Ah, fraţii Lightwood vor ajunge curând, zise Jem. Întârzie doar ca să demonstreze ceva. Nu sunt nevoiţi să facă ce le spunem noi, şi nici ce le spune tatăl lor.

— Aş vrea ca tu să fi fost cel care ne antrenează, spuse Tessa la repezeală.

Jem păru surprins.

— Nu aş putea… nu mi-am finalizat încă antrenamentul.

Însă ochii lor se întâlniră şi, într-un alt moment de comunicare fără cuvinte, Tessa auzi ceea ce el voise de fapt să spună: *Nu mă simt suficient de bine atât de des, încât să vă antrenez eficient*. Deodată, simţi un nod în gât şi se uită la Jem, sperând ca acesta să poată citi compasiunea din ochii ei. Nu voi să se uite în altă parte şi se trezi întrebându-se dacă modul în care-şi dăduse părul pe spate, prinzându-l atent într-un coc fără şuviţe răzleţe, arăta extrem de neatrăgător. Nu că ar fi contat,

bineînţeles. La urma urmei, era doar *Jem*.

— Nu vom face un stagiu *întreg* de antrenament, nu-i aşa? întrebă Sophie, vocea ei îngrijorată făcându-şi loc în gândurile Tessei. Consiliul a spus doar că trebuie să ştim să ne apărăm cât de cât...

Jem îşi luă privirea de la Tessa; când o făcu, tresări.

— N-ai de ce să te temi, Sophie, spuse el cu vocea sa blândă. Şi te vei bucura de el; e întotdeauna folositor pentru o fată frumoasă să fie capabila să se apere de insistenţele nedorite ale bărbaţilor.

Faţa lui Sophie se crispă, cicatricea ei lividă de pe obraz ieşind în evidenţă atât de roşie, de parcă fusese pictată.

— Nu râde, spuse ea. Nu-i amuzant.

Jem păru surprins.

— Sophie, nu am...

Uşa sălii de antrenament se deschise. Tessa se întoarse în timp ce Gabriel Lightwood păşi în cameră, urmat de un băiat pe care nu-l cunoştea. Pe când Gabriel era zvelt şi brunet, celălalt băiat era musculos şi avea un păr blond auriu, des. Amândoi erau îmbrăcaţi în echipament de luptă, cu mănuşi negre ce păreau scumpe, şi aveau ţinte metalice deasupra monturilor pumnului. Ambii purtau brăţări de argint în jurul încheieturilor - Tessa ştia că erau teci de cuţite - şi aveau acelaşi model de rune, de culoare albă, ţesute pe mâneci. Era limpede nu doar din asemănarea veşmintelor, dar şi din forma feţelor şi a culorii verde-deschis a ochilor, că cei doi erau rude, aşa că Tessa nu fu deloc surprinsă când Gabriel, în maniera sa nepoliticoasă, spuse:

— Ei bine, suntem aici aşa cum am promis. James, presupun că-l ştii pe fratele meu Gideon. Domnişoară Gray, domnişoară Collins...

— Încântat de cunoştinţă, mormăi Gideon, fără să se uite la vreunul dintre ei.

Toanele proaste păreau a fi o trăsătură de familie, gândi Tessa, aducându-şi aminte că Will spusese că, pe lângă

fratele său, Gabriel părea drăguţ.

— Stai liniştit Will nu e aici, spuse Jem către Gabriel, care se uita prin încăpere.

Gabriel se uită urât, dar Jem se întorsese deja spre Gideon.

— Când te-ai întors de la Madrid? întrebă el politicos.

— Tata m-a chemat acasă de curând, zise Gideon cu voce monotonă. Probleme de familie.

— Sincer, sper că totul e bine...

— Totul e cât se poate de bine, mulţumesc, James, spuse Gabriel, pe tonul său tăios. Acum, înainte de a trece la partea de antrenament a vizitei noastre, trebuie să vă fac cunoştinţă cu două persoane.

Întoarse capul şi strigă:

— Domnule Tanner, domnişoară Daly! Vă rog, urcaţi.

Se auzi zgomot de paşi pe scări, iar doi străini intrară, niciunul în echipament de luptă. Amândoi purtau haine de servitori. Unul dintre ei era o femeie tânără, întruchiparea cuvântului „osos” - oasele ei păreau prea mari pentru constituţia ei zveltă, ciudată. Părul ei era de un roşu aprins, strâns într-un coc sub o pălărie modestă. Mâinile ei fără mănuşi erau roşii şi păreau aspre. Tessa bănui că avea în jur de douăzeci de ani. Lângă ea stătea un bărbat tânăr, cu păr şaten-închis cârlionţat, înalt şi musculos...

Sophie icni. Se făcu palidă la faţă.

— Thomas...

Tânărul părea extrem de stânjenit.

— Sunt fratele lui Thomas, domnişoară. Cyril. Cyril Tanner.

— Aceştia sunt înlocuitorii pe care vi i-a promis Consiliul în schimbul servitorilor decedaţi, spuse Gabriel. Cyril Tanner şi Bridget Daly. Consulul ne-a întrebat dacă-i puteam aduce aici de la gara King’s Cross şi, bineînţeles, am fost de acord. Cyril îl va înlocui pe Thomas, iar Bridget o va înlocui pe Agatha, bucătăreasa voastră decedată. Ambii sunt antrenaţi în gospodării excelente de vânători de

umbre şi sunt recomandaţi cu deosebită căldură.

Sophie începu să se îmbujoreze. Înainte ca ea să poată spune ceva, Jem zise:

— Gabriel, nimeni nu-i poate înlocui pe Agatha sau pe Thomas pentru noi. Ne-au fost atât prieteni, cât şi servitori.

Dădu din cap spre Bridget şi Cyril.

— Fără supărare.

Bridget doar clipi din ochii ei căprui, dar Cyril spuse:

— Nu e nicio problemă.

Chiar şi vocea sa semăna cu a lui Thomas - era chiar sinistru de asemănătoare.

— Thomas a fost fratele meu. Nici în ceea ce mă priveşte nu-l poate înlocui nimeni.

O tăcere stranie se aşternu în cameră. Gideon se rezemă de unul dintre pereţi, cu mâinile încrucişate la piept, având o privire uşor tăioasă. Era destul de arătos, ca şi fratele său, gândi Tessa, dar privirea nu-l prea ajuta.

— Prea bine, spuse Gabriel. Charlotte ne-a rugat să-i aducem aici, sus, ca să faceţi cunoştinţă cu ei. Jem, te rog să-i conduci înapoi în salon, deoarece Charlotte aşteaptă să le facă instrucţia...

— Deci niciunul nu are nevoie de antrenament în plus? întrebă Jem.De vreme ce oricum le veţi antrena pe Tessa şi pe Sophie, dacă Bridget sau Cyril...

— Aşa cum a spus şi Consulul, au fost destul de eficient antrenaţi în gospodăriile anterioare, spuse Gideon. Doreşti o demonstraţie?

— Nu cred că e necesar, zise Jem.

Gabriel râânji.

— Haide, Carstairs. Fetele pot să vadă că, dacă are instruirea potrivită, un mundan poate lupta aproape la fel ca un vânător de umbre. Cyril?

Se duse mândru către perete, alese două săbii lungi şi aruncă una către Cyril, care o prinse îndemânatic din aer şi păşi către centrul încăperii, unde se afla un cerc vopsit

pe scândurile podelei.

— Ştim deja asta, mormăi Sophie, cu voce îndeajuns de joasă, încât doar Tessa s-o audă. Thomas şi Agatha erau amândoi antrenaţi.

— Gabriel încearcă doar să te enerveze, spuse Tessa, tot în şoaptă. Nu-l lăsa să vadă că te deranjează.

Sophie îşi încleştă maxilarele în timp ce Gabriel şi Cyril se întâlniră în mijlocul încăperii, cu săbiile scânteind.

Tessa fu nevoită să recunoască faptul că era ceva frumos în acea luptă, felul în care-şi dădeau târcoale unul altuia, lamele zăngănind în aer, o pată de negru şi argintiu. Zgomotul metalului lovind metalul, modul în care se mişcau, atât de repede, încât ea abia îi putea urmări cu privirea. Şi totuşi Gabriel era mai bun; acest lucru era clar chiar şi pentru un ochi neantrenat. Reflexele lui erau mai iuţi, mişcările mai graţioase. Nu era o luptă dreaptă; Cyril, cu părul lipit de frunte din pricina transpiraţiei, îşi dădea în mod clar toată silinţa, în timp ce Gabriel pur şi simplu bătea pasul pe loc. La sfârşit, când Gabriel îl dezarmă iute pe Cyril cu o mişcare frumoasă din încheietură, aruncându-i zgomotos sabia băiatului pe podea, Tessa nu putu să nu se simtă aproape indignată în numele lui Cyril. Niciun om nu putea învinge un vânător de umbre. Nu asta era ideea?

Vârful lamei lui Gabriel se afla la doi centimetri de gâtul lui Cyril. Cyril ridică mâinile să se predea; un zâmbet se răspândi pe faţa sa, asemănător cu rânjetul vag al fratelui său.

— Mă predau...

Fu o mişcare neclară. Gabriel icni şi căzu, scăpând sabia din mână. Trupul său lovi pământul, Bridget punându-şi genunchiul pe pieptul său, arătându-şi dinţii. Se strecurase în spatele său şi-i pusese piedică atunci când nimeni nu privea. Acum scoase un pumnal mic din corsajul său şi îl puse la gâtul acestuia. Gabriel se uită la ea pentru o clipă, buimăcit, clipind din ochii săi verzi. Apoi începu să râdă.

Tessa îl plăcu mai mult ca niciodată în acel moment. Nu

că asta ar fi însemnat ceva.

— Foarte impresionant, rosti o voce cunoscută, din cadrul uşii.

Tessa se întoarse. Era Will, arătând - aşa cum ar fi spus mătuşa ei - de parcă fusese târât cu spatele printr-un tufiş. Cămaşa îi era ruptă, părul răvăşit, iar ochii lui albaştri erau înroşiţi. Se aplecă, apucă de jos sabia lui Gabriel şi o îndreptă în direcţia lui Bridget cu o expresie amuzată.

— Dar poate găti? adăugă el.

Bridget se ridică în picioare, înroşindu-se imediat. Se uita la Will aşa cum o făceau fetele de obicei - cu gura întredeschisă, de parcă nu-şi putea crede ochilor. Tessa vru să-i spună că Will arăta mai bine când era mai puţin murdar şi că a fi fascinată de frumuseţea sa era ca şi cum ai fi fascinată de o bucată de oţel ascuţită brici - periculos şi nechibzuit. Dar ce rost avea? Urma să-şi dea seama şi singură, destul de repede.

— Sunt o bucătăreasă bună, domnule, spuse ea cu un accent irlandez vioi. Foştii mei angajatori nu s-au plâns.

— Dumnezeule, eşti irlandeză, zise Will. Ştii să găteşti mâncăruri care nu conţin cartofi? Am avut un bucătar irlandez odată, pe când eram un băieţandru. Plăcintă cu cartofi, cremă de cartofi, cartofi cu sos de cartofi...

Bridget păru nedumerită. Cumva, între timp, Jem traversase încăperea şi-l apucase pe Will de braţ.

— Charlotte vrea să-i vadă pe Cyril şi pe Bridget în salon. Ce-ar fi să le arătăm unde este?

Will şovăi. Acum se uita ia Tessa. Aceasta înghiţi în sec. O privea de parcă avea ceva să-i spună. Gabriel, uitându-se pe rând la ei, zâmbi superior. Ochii lui Will se întunecară, iar apoi se întoarse, Jem conducându-l către scări, ieşind ţanţoş din încăpere. După un moment de surprindere, Bridget şi Cyril îi urmară.

Când Tessa se întoarse către centrul încăperii, îl văzu pe Gabriel cum luase o sabie şi i-o înmânase fratelui său.

— Totuşi, spuse el. Ar fi timpul să începem

antrenamentul, doamnelor, nu credeţi?

Gideon luă sabia.

— *Esta es la idea mas estupida que nuestro padre ha tenido*[5], rosti el. *Nunca*.[6]

Sophie şi Tessa făcură schimb de priviri. Tessa nu era chiar sigură de ceea ce Gideon spusese, dar *estupida* părea un cuvânt destul de cunoscut. Avea să-şi amintească toată ziua de el.

Următoarele ore le petrecură făcând exerciţii de echilibru şi de parare. Gabriel îşi asumase responsabilitatea instruirii Tessei, iar Gideon îi fusese desemnat lui Sophie. Tessa era sigură că Gabriel o alesese pe ea ca să-l enerveze pe Will într-un mod subtil, chiar dacă Will avea să afle sau nu despre acest fapt Gabriel nu era un profesor tocmai rău - destul de răbdător, binevoitor să ridice armele în repetate rânduri atunci când ea le scăpa, până când acesta îi arăta cum să apuce corect, şi chiar să o laude când făcea ceva bine. Ea era prea concentrată ca să bage de seamă dacă Gideon era la fel de priceput în instruirea lui Sophie, deşi Tessa îl auzea bombănind în spaniolă din când în când.

După ce terminase antrenamentul, se spălase şi se îmbrăcase pentru cină, Tessa era lihnită de foame într-un fel cât se poate de nepotrivit pentru o doamnă. Din fericire, în ciuda temerilor lui Will, Bridget ştia să gătească, şi chiar foarte bine. La cină le servi lui Henry, Will, Tessa şi Jem o friptură fierbinte cu legume, şi o tartă cu gem şi cremă. Jessamine încă era în camera sa pentru că o durea capul, iar Charlotte se dusese în Oraşul Oaselor, să caute ea însăşi în arhivele Despăgubirilor.

Era ciudat să-i vadă pe Sophie şi Cyril intrând şi ieşind din salon cu platouri de mâncare, Cyril tăind friptura întocmai cum ar fi făcut-o Thomas, iar Sophie ajutându-l în

---

[5] „Asta e cea mai proastă idee pe care a avut-o tatăl nostru” (în lb. spaniolă în original).

[6] „Niciodată”(în lb. spaniolă în original).

tăcere. Tessa abia putea să se abţină să nu se gândească la cât de greu trebuia să-i fie lui Sophie, pentru care cei mai apropiaţi camarazi din Institut fuseseră Agatha şi Thomas, dar de fiecare dată când Tessa încerca să-i prindă privirea, Sophie se uita în altă parte.

Tessa îşi aduse aminte de privirea lui Sophie ultima dată când Jem fusese bolnav, modul în care-şi învârtea boneta în mâini, cerşind veşti despre starea acestuia. Tessa tânjea să o-ntrebe, dar ştia că nu ar putea niciodată s-o facă. Iubirile dintre mundani şi vânătorii de umbre erau interzise; mama lui Will era o mundană, iar tatăl său fusese forţat să-i părăsească pe vânătorii de umbre, pentru a fi cu ea. Probabil că fusese foarte îndrăgostit, de vreme ce făcuse un asemenea lucru - iar Tessa nu simţise niciodată că Jem era atras de Sophie în acelaşi fel. Şi apoi mai era şi problema bolii lui...

— Tessa, spuse Jem cu voce joasă, eşti bine? Parcă te afli la un milion de kilometri depărtare.

Ea îi zâmbi.

— Doar obosită. Antrenamentul... nu sunt obişnuită cu el.

Era adevărat. Braţele o dureau de cât de mult ţinuse sabia de instrucţie şi, deşi ea şi Sophie nu făcuseră mare lucru în afară de exerciţii de echilibru şi de parare, o mai dureau şi picioarele.

— Există o alifie pentru febră musculară, pe care o fac Fraţii Tăcuţi. Să baţi la uşa camerei mele înainte să te culci şi am să ţi-o dau.

Tessa se îmbujoră uşor, apoi se întrebă de ce se îmbujorase. Vânătorii de umbre aveau metodele lor stranii. Mai fusese în camera lui Jem şi înainte, chiar şi singură cu el, chiar şi cu el în haine de noapte, şi nu se făcuse tam-tam din cauza asta. Tot ce făcea el acum era să-i ofere un medicament şi totuşi simţi cum faţa i se încălzea - şi Jem păru să observe şi se îmbujoră şi el, o culoare foarte vizibilă pe pielea sa palidă. Tessa se uită degrabă în altă

parte, şi îl văzu pe Will privindu-i pe amândoi, ochii lui albaştri fiind întunecaţi. Doar Henry, care încerca să ia în furculiţă mazărea pasată din farfurie, păru să nu-şi fi dat seama.

— Mulţumesc frumos, spuse ea. Voi...

Charlotte dădu buzna în încăpere ţinând un rulou lung de hârtie în mână, părul ei negru căzându-i din agrafe într-o vâltoare de bucle.

— Am găsit-o! strigă ea.

Căzu fără suflare pe scaunul de lângă Henry, faţa sa luminoasă devenind rozalie de la efort. Îi zâmbi lui Jem.

— Ai avut dreptate cu arhivele Despăgubirilor - l-am găsit după câteva ore de căutat.

— Dă-mi să văd, spuse Will, punând jos furculiţa.

Tessa nu putu să nu observe că mâncase foarte puţin. Inelul său cu un desen ce reprezenta nişte păsări în zbor licări pe degetul lui în timp ce Will se întinse după ruloul din mâna lui Charlotte.

Îi dădu uşor peste mână, fără răutate.

— Nu. Ne vom uita împreună, în acelaşi timp. A fost ideea lui Jem, nu-i aşa?

Will se încruntă, dar nu spuse nimic; Charlotte desfăşură ruloul pe masă, dând la o parte ceştile de ceai şi farfuriile goale, ca să facă loc, şi ceilalţi se ridicară şi se îngrămădiră în jurul ei, să se uite la document. Hârtia era mai degrabă un pergament gros scris cu cerneală roşie de o nuanţă mai închisă, precum culoarea runelor de pe robele Fraţilor Tăcuţi. Scrisul de mână era în engleză, înghesuit şi plin de prescurtări; Tessa nu putu să desluşească nimic.

Jem se aplecă aproape de ea - braţul său atingându-l pe-al ei - şi citi peste umărul ei. Privirea sa era gânditoare.

Întoarse capul către el; o şuviţă din părul lui o gâdilă pe faţă.

— Ce scrie? şopti ea.

— E o cerere de recompensă, spuse Will, ignorând faptul

că ea îi adresase întrebarea lui Jem. Trimisă la Institutul din York în 1825 de către Axel Hollingworth Mortmain, cerând despăgubiri pentru moartea nejustificată a părinţilor săi, John Thaddeus şi Anne Evelyn Shade, cu aproape un deceniu mai înainte.

— John Thaddeus Shade, spuse Tessa, *JTS*, iniţialele de pe ceasul lui Mortmain. Dar dacă el era fiul lor, de ce nu are acelaşi nume de familie?

— Cei din familia Shade erau magicieni, zise Jem, citind jos pe pagini. El n-avea cum să fie copilul lor natural; probabil că l-au adoptat şi l-au lăsat să-şi păstreze numele de mundan. Se întâmplă din când în când.

Se uită la Tessa, apoi îşi mută privirea în altă parte; ea se întrebă dacă el îşi aducea aminte, ca şi ea, de conversaţia lor din sala de muzică despre faptul că magicienii nu puteau să aibă copii.

— El a afirmat că a învăţat magia neagră în timpul călătoriilor făcute, spuse Charlotte. Dar dacă părinţii săi erau magicieni...

— Părinţii adoptivi, rosti Will. Da, sunt sigur că a ştiut exact pe cine să contacteze în Lumea de Jos pentru a-l învăţa artele întunecate.

— Moarte nejustificabilă, spuse Tessa pe un ton coborât. Ce înseamnă mai exact?

— *Înseamnă* că vânătorii de umbre i-au ucis părinţii în ciuda faptului că ei nu încălcaseră nicio Lege, zise Charlotte.

— Ce Lege se presupune că au încălcat?

Charlotte se încruntă.

— Aici se spune ceva despre legături nefireşti şi ilegale cu demoni - asta poate însemna aproape orice -,şi că au fost acuzaţi de crearea unei arme care ar fi putut să-i distrugă pe vânătorii de umbre. Pedeapsa pentru asta era moartea. Trebuie să ţineţi cont de faptul că asta a fost înainte de Acorduri. Vânătorii de umbre puteau ucide orice locuitor al Lumii de Jos doar pe baza unei suspiciuni de

fărădelege. Asta ar explica lipsa detaliilor sau a lucrurilor mai importante din acest document. Mortmain a cerut despăgubirea prin Institutul din York, sub egida lui Aloysius Starkweather. Nu a cerut bani, ci a cerut ca vinovaţii - vânătorii de umbre - să fie judecaţi şi pedepsiţi. Dar procesul a fost respins aici, în Londra, pe motiv că familia Shade era vinovată „fără doar şi poate”. Şi doar atât scrie. E doar o simplă consemnare a evenimentului, şi nu există alte documente explicite. Acelea ar trebui să fie încă la Institutul din York. Charlotte îşi dădu la o parte părul ud de pe frunte. Şi totuşi... Asta *ar explica* ura lui Mortmain faţă de vânătorii de umbre. Ai avut dreptate, Tessa. A fost - *este* - ceva personal.

— Şi ne oferă un punct de plecare. Institutul din York, spuse Henry, ridicându-şi ochii din farfurie. Familia Starkweather îl conduce, nu-i aşa? Ei au toate scrisorile, documentele...

— Iar Aloysius Starkweather are optzeci şi nouă de ani, zise Charlotte. Era tânăr când familia Shade a fost ucisă. Ar putea să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat. Oftă. Aş face bine să-i trimit un mesaj. Vai, mie... O să fie ciudat.

— De ce, draga mea? o întrebă Henry în felul său blând şi absent.

— El şi tatăl meu au fost cândva prieteni, dar apoi s-au certat - ceva îngrozitor, acum mulţi ani, dar de-atunci, nu şi-au mai vorbit.

— Cum era poezia aia?

Will, care-şi învârtise ceaşca goală de ceai pe deget, se ridică în picioare şi recită:

> *Cuvinte de dispreţ cei doi aruncând*
> *Şi fiecare insultându-şi fratele cel mai bun,*
> *de suflet...*

— În numele Îngerului, Will, te rog, taci, spuse Charlotte, ridicându-se. Trebuie să mă duc şi să-i scriu o

scrisoare lui Aloysius Starkweather, care să fie plină de remuşcare şi stăruinţă. Nu am nevoie ca tu să-mi distragi atenţia.

Şi, adunându-şi fustele, ieşi din cameră.

— Niciun pic de recunoştinţă pentru artă, şopti Will, punând jos ceaşca de ceai.

Îşi ridică privirea şi Tessa îşi dădu seama că se uitase stăruitor la el. Ea, desigur, ştia poemul. Era Coleridge, unul dintre preferaţii ei. Acesta, evident, continua despre dragoste, moarte şi nebunie, dar nu putea să-şi amintească versurile; nu acum, cu ochii albaştri ai lui Will uitându-se într-ai ei.

— Şi, bineînţeles, Charlotte nu a mâncat deloc la cină, spuse Henry, ridicându-se în picioare. Mă duc să văd dacă Bridget poate să-i pregătească o farfurie cu pui rece. Cât despre voi...

Se opri preţ de o clipă, de parcă avea să le dea un ordin - să-i trimită la culcare, poate, sau înapoi în bibliotecă, să mai facă cercetări. Momentul trecu, şi o privire exprimând confuzie apăru pe faţa sa.

— Fir-ar să fie, nu pot să-mi aduc aminte ce voiam să spun, zise el, şi dispăru în bucătărie.

În clipa în care Henry plecă, Will şi Jem începură o discuţie aprinsă despre despăgubiri, locuitori ai Lumii de Jos, Acorduri, legăminte şi legi, care o ameţea pe Tessa. Se ridică în picioare discret şi plecă, îndreptându-se către bibliotecă.

În ciuda dimensiunilor uriaşe şi a faptului că puţine dintre cărţile aşezate de-a lungul pereţilor erau în engleză, era locul ei preferat din Institut. Era ceva legat de mirosul de cărţi, izul de cerneală, hârtie şi piele la un loc, modul în care arăta praful, altfel decât în orice altă încăpere - era auriu în lumina slabă a pietrelor de lampa-vrăjitoarei, aşezându-se ca polenul pe suprafeţele lustruite ale meselor lungi. Motanul, Church, dormea pe un raft înalt de cărţi, cu coada încovrigată peste cap; Tessa îl evită cu grijă în timp

ce se deplasa către mica secţiune de poezie de jos, de-a lungul peretelui din partea dreaptă. Church îl adora pe Jem, dar se ştia că-i muşca pe ceilalţi, uneori din senin.

Tessa găsi cartea pe care o căutase şi îngenunche lângă raft, răsfoind-o până când găsi pagina care-i trebuia, scena în care bătrânul din „Christabel” îşi dă seama că fata care stă în faţa sa e fiica bunului său prieten de odinioară, acum cel mai urât duşman al său, bărbatul pe care nu-l poate ierta niciodată:

Oh, vai! fuseseră prieteni într-a lor tinereţe;
Dar cleveteli în şoaptă pot otrăvi-adevărul;
Credinţa sălăşluieşte în regatul de deasupra;
Şi viaţa e spinoasă, deşartă-i tinereţea;
Şi când pe cel ce îl iubim noi ne vărsăm mânia
În mintea noastră pare că se strecoară nebunia.
.....
Cuvinte de dispreţ cei doi aruncând
Şi fiecare insultându-şi fratele cel mai bun, de suflet,
Se despărţiră - nu se vor mai întâlni nicicând!

Vocea care se auzi deasupra ei era atât suavă, cât şi tărăgănată - o recunoscu imediat.

— Îmi verifici citatul pentru acurateţe?

Cartea alunecă din mâinile Tessei şi căzu pe podea. Fata se ridică în picioare şi privi, înlemnind, în timp ce Will se aplecă să ridice volumul, oferindu-i-l într-un mod cât se poate de politicos.

— Te asigur că-mi amintesc perfect, îi spuse el.

Şi eu îmi amintesc la fel de bine, se gândi ea. Asta era

prima dată în ultimele săptămâni când era singură cu el. Nu mai fuseseră singuri de când cu scena îngrozitoare de pe acoperiş, când el i se confesase că o vedea ceva mai bine decât pe o prostituată, ce-i drept, una stearpă. Lucrurile continuaseră de parcă totul era normal, politicoşi unul cu celălalt în prezenţa altora, niciodată singuri. Cumva, când erau cu alţi oameni, era capabilă să-şi ascundă trăirile undeva în mintea ei, să uite. Dar stând faţă-n faţă cu Will, doar cu Will - frumos ca-ntotdeauna, gulerul desfăcut al cămăşii sale dezvăluind peceţile negre răsucindu-se pe claviculă şi urcând pe pielea albă a gâtului său, lumina slabă pâlpâitoare dansând pe chipul său elegant -, amintirea ruşinii şi furiei o făcea să i se pună un nod în gât, oprindu-i cuvintele.

El îşi privi mâna în care încă ţinea volumul mic, îmbrăcat în piele verde.

— Ai de gând să-l iei pe Coleridge înapoi sau vrei să stau aici pentru totdeauna, în poziţia asta prostească?

Tăcută, Tessa întinse mâna şi luă cartea de la el.

— Dacă doreşti să foloseşti biblioteca, spuse ea, dând să plece, cu siguranţă poţi. Am găsit ceea ce căutam, şi cum se face târziu...

— Tessa, spuse el, întinzând mâna s-o oprească.

Se uită la el, dorindu-şi să-l poată ruga să-i spună „domnişoara Gray”. Simplul mod în care-i rostise numele o tulbură, simţindu-se ca şi când ar fi fost strâns legată la piept de ceva ce o lăsa fără respiraţie. Dorea ca el să nu-i fi zis pe numele mic, dar ştia cât de ridicol ar fi fost să-l roage acest lucru. Cu siguranţă, ar fi anulat tot efortul ei de a se purta indiferent cu el.

— Da? întrebă ea.

Când o privi, ea îşi dădu seama că-n ochii lui era o expresie nostalgică. Tot ce putea să facă era să nu se uite. Will, nostalgic? Trebuie că se prefăcea.

— Nimic. Eu...

El scutură din cap; o şuviţă neagră de păr îi căzu pe

frunte şi şi-o dădu la o parte enervat.

— Nimic, spuse el din nou. Prima dată când ţi-am arătat biblioteca, mi-ai spus că romanul tău preferat e *The Wide, Wide World*. Am vrut să-ţi spun că... l-am citit.

Ţinea capul plecat, ochii săi albaştri privind-o printre genele negre şi dese; Tessa se întreba de câte ori obţinuse ceea ce-şi dorise doar clipind din gene.

Vocea ei deveni politicoasă şi distantă.

— Şi a fost pe placul tău?

— Deloc, zise Will. Îl consider plin de aiureli şi sentimentalisme.

— Păi, gusturile nu se discută, spuse Tessa pe un ton amabil, ştiind că el voia s-o enerveze şi refuzând să muşte momeala. Gunoiul unuia este comoara altuia, nu crezi?

I se părea ei sau el chiar părea dezamăgit?

— Ai alte recomandări de romane americane pentru mine?

— De ce ai dori aşa ceva, dacă îmi dispreţuieşti gusturile? Cred că trebuie să accepţi faptul că suntem destul de diferiţi în ceea ce priveşte cărţile, aşa cum suntem diferiţi şi în alte privinţe, deci găseşte-ţi recomandările în altă parte, domnule Herondale.

Îşi muşcă buzele imediat ce vorbele îi ieşiră din gură. Ştia că fusese prea mult.

Şi Will era atent, ca un păianjen înaintând spre o musculiţă gustoasă.

— *Domnule Herondale*! întrebă el. Tessa, am crezut că...

— Ai crezut ce? zise, şi tonul ei era rece.

— Că putem să vorbim măcar despre cărţi.

— Am discutat, spuse ea. Mi-ai insultat gustul. Şi ar trebui să ştii că *The Wide, Wide World*[7] nu e cartea mea *preferată*. E pur şi simplu o poveste care mi-a plăcut, ca *The Hidden Hand* sau...Ştii, poate-ar trebui să-mi sugerezi tu ceva, ca să pot judeca şi eu gusturile *tale*. Altminteri, nu

[7] Roman (The Wide, Wide World = *În lumea largă*) scris de Susan Warner (1819-1885), publicat sub pseudonimul Elizabeth Wetherell.

e prea corect.

Will sări pe cea mai apropiată masă şi se aşeză, legănându-şi picioarele, gândindu-se evident la un răspuns.

— *Castelul din Otranto*[8]...

— Nu e cumva acea carte în care fiul eroului moare zdrobit de un coif gigantic căzut din cer? Şi ai spus că *Poveste despre două oraşe* este un caraghioslâc! continuă Tessa, care mai degrabă ar fi murit decât să recunoască faptul că citise *Otranto*şi-i plăcuse.

— *Poveste despre două oraşe*, repetă Will. Am recitit-o, să ştii, deoarece discutaserăm despre ea. Ai avut dreptate. Nu e deloc un caraghioslâc.

— Nu?

— Nu, spuse el. Are prea multă disperare în ea.

Se uită fix la el. Ochii lui erau ca două lacuri albastre; simţea că se scufundă în ei.

— Disperare?

— Sydney nu are viitor, cu sau fără dragoste, nu-i aşa? zise cu fermitate. El ştie că nu se poate salva fără Lucie, dar să o lase în preajma lui ar însemna să o umilească.

Tessa scutură din cap.

— Eu nu aşa îmi amintesc. Sacrificiul său este nobil...

— E tot ce i-a mai rămas, spuse Will. Nu-ţi aminteşti ce-i spune lui Lucie? „Dacă ar fi fost cu putinţă să răspunzi iubirii omului pe care-l vezi în faţa dumitale - aşa dărâmat, irosit, beţiv cum îl ştii că este -, el ar fi fost conştient, în această zi şi în acest ceas, în pofida fericirii sale, că n-ar fi putut decât să te târască în mizerie, în durere şi căinţă, că te-ar fi vătămat, te-ar fi distrus, te-ar fi tras după el în...”[9]

Un buştean căzu în şemineu, împrăştiind o ploaie de scântei, speriindu-i pe amândoi şi făcându-l pe Will să tacă; inima Tessei tresări şi, cu greu, tânăra se uită în altă parte. *Proasto*, îşi spuse înfuriată. *Eşti atât de proastă!*Îşi aduse

---

[8] *The Castle of Otranto*, de Horace Walpole (1717-1787), considerat primul roman gotic, gen literar foarte răspândit in sec. XVIII, XIX.

[9] Charles Dickens - *Poveste despre două oraşe.*

aminte de cum o tratase, de lucrurile pe care i le spusese, şi acum i se înmuiau genunchii de la un citat din Dickens.

— Păi, spuse ea. Cu siguranţă, ai memorat o mare parte din roman. Impresionant!

Will îşi trase la o parte gulerul cămăşii, arătând linia graţioasă a claviculei. Îi luă o clipă Tessei să-şi dea seama că el îi arăta o pecete la câţiva centimetri deasupra inimii sale.

— *Mnemosyne*, zise el. Runa Amintirii. E permanentă.

Tessa se uită iute în altă parte.

— E târziu. Trebuie să mă retrag - sunt epuizată.

Păşi pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. Se întreba dacă era rănit, apoi înlătură gândul din mintea ei. Era vorba despre Will; atât de schimbător şi mereu cu toane, atât de fermecător când se afla în dispoziţie bună, pentru ea - pentru oricine - el era otravă.

— *Vathek*, spuse el, dându-se jos de pe masă.

Ea se opri în uşă, realizând că încă ţinea cartea de Coleridge în mână, dar apoi hotărî că putea la fel de bine s-o ia cu ea. Avea să fie un lucru bun să mai lase *Codexul* deoparte.

— Ce anume?

— *Vatbek*, repetă el. De William Beckford. Dacă-ţi place *Otranto* - deşi, gândi ea, nu recunoscuse că-i plăcea -, cred o să-l găseşti pe gustul tău.

— Aha, făcu ea. Păi, mulţumesc. O să ţin minte.

El nu-i răspunse; încă stătea unde-l lăsase, lângă masă. Se uita în jos, părul său negru acoperindu-i faţa. Inima ei se înmuie puţin şi, fără să se mai poată opri, spuse:

— Noapte bună, Will.

Acesta ridică privirea.

— Noapte bună, Tessa.

Părea din nou melancolic, dar nu la fel de mohorât ca înainte. Se întinse să-l mângâie pe Church, care dormise cu labele în sus pe raftul de cărţi tot timpul cât ei conversaseră, chiar şi atunci când buşteanul căzuse în foc.

— Will... începu Tessa, dar deja era prea târziu.

Din cauză că fusese trezit, Church mieună şi sări să-l zgârie pe Will, iar acesta începu să înjure. Tessa plecă, neputând să-şi ascundă deloc zâmbetul, în timp ce se îndepărta.

4
O CĂLĂTORIE

Prietenia este o minte în două trupuri.
- Meng-tzu[10]

Charlotte trânti furioasă hârtia pe biroul său.

— Aloysius Starkweather este cel mai încăpăţânat, ipocrit, îndărătnic...

Se opri, luptându-se în mod evident să se calmeze. Tessa n-o mai văzuse niciodată pe Charlotte atât de nervoasă.

— Vrei un dicţionar? întrebă Will.

Era tolănit pe unul dintre fotoliile cu spătar înalt de lângă şemineul din salon, cu cizmele ridicate pe canapea. Acestea erau murdare de noroi, iar acum şi canapeaua se murdărise. În mod normal, Charlotte l-ar fi luat la rost, dar, din pricina scrisorii primite de la Aloysius în acea dimineaţă, pentru care îi chemase pe toţi în salon să discute, părea complet neatentă.

— Mi se pare că ai rămas fără cuvinte.

— Şi chiar e *degenerat*? întrebă pe un ton calm Jem, care era cufundat în celălalt fotoliu. Vreau să spun, moşneagul are aproape nouăzeci de ani - cu siguranţă că a depăşit stadiul unui comportament deviant.

— Nu ştiu, spuse Will. Ai fi surprins de ceea ce ar face unii bătrâni de la Taverna Diavolului.

— Will, nimic din ce ar face cineva cunoscut de tine nu ne-ar surprinde pe noi, zise Jessamine, care stătea întinsă pe şezlong, cu o cârpă umedă pe frunte, căci durerea de

[10] Meng-tzu, sau Mencius (372-289 î.H.), a fost un filosof chinez, cel mai faimos confucianist de după Confucius.

cap încă nu-i trecuse.

— Draga mea, spuse Henry îngrijorat, ducându-se în spatele biroului unde stătea soţia sa, eşti bine? Eşti cam... roşie.

Avea dreptate. Pete roşii de furie apăruseră pe faţa şi gâtul lui Charlotte.

— Eu cred că este fermecătoare, spuse Will. Am auzit că bulinele polka sunt ultima modă în acest sezon.

Henry o mângâie îngrijorat pe umăr.

— Să-ţi aduc o compresă rece? Ce pot să fac să te ajut?

— Ai putea să te duci la Yorkshire şi să-i tai capul acelui bătrân nesuferit.

Charlotte părea răzvrătită.

— N-ar face ca relaţiile cu Conclavul să devină puţin ciudate? întrebă Henry. Nu sunt în general prea receptivi, ştii tu, când e vorba de decapitări şi astfel de lucruri.

— Of, spuse Charlotte disperată. E vina mea, nu-i aşa? Nu ştiu de ce am crezut că aş putea să-l atrag de partea mea. Bărbatul ăsta e un coşmar.

— Ce a spus *mai exact*? întrebă Will, Vreau să spun... în scrisoare.

— Refuză să ne vadă pe mine sau pe Henry, spuse Charlotte. Spune că nu-mi va ierta niciodată familia pentru ceea ce a făcut tatăl meu. Tatăl meu... Oftă. Era un bărbat dificil. A respectat Legea *ad litteram*, însă familia Starkweather nu a procedat la fel întotdeauna. Tatăl meu gândea că trăiau ca sălbaticii acolo, în nord, şi nu se sfia să-şi spună părerea. Nu ştiu ce altceva a mai făcut, dar bătrânul Aloysius încă pare că se simte jignit. Să nu mai menţionez faptul că a spus că dacă într-adevăr îmi păsa de opinia sa, l-aş fi invitat la ultima întrunire a Consiliului. De parcă aş fi eu răspunzătoare de asta!

— De ce *nu* a fost invitat? întrebă Jem.

— E prea bătrân... nu e deloc potrivit să conducă un Institut. Pur şi simplu refuză să cedeze locul, iar până acum, Consulul Wayland nu l-a obligat, însă nici nu-l invită

la întruniri. Eu cred că speră ori ca Aloysius să înţeleagă aluzia, ori să moară de bătrâneţe. Dar tatăl lui Aloysius a trăit o sută nouă ani. Am avea încă cincisprezece ani cu el, zise Charlotte scuturând din cap în disperare.

— Dar dacă nu vrea să te vadă pe tine sau pe Henry, nu poţi trimite pe altcineva în loc? întrebă Jessamine cu voce plictisită. Tu conduci Institutul; membrii Enclavei trebuie să facă ce le spui.

— Dar mulţi dintre ei sunt de partea lui Benedict, spuse Charlotte. *Vor* să mă vadă eşuând. Pur şi simplu, nu ştiu în cine să am încredere.

— Poţi avea încredere în noi, zise Will. Trimite-mă pe mine. Şi pe Jem.

— Şi *eu*? spuse Jessamine indignată.

— Şi tu *ce*! Nu vrei cu adevărat să mergi, nu-i aşa?

Jessamine ridică un colţ al cârpei umede de pe ochi, ca să se uite urât.

— Într-un tren urât mirositor, tocmai până în plictisitorul Yorkshire? Nu, bineînţeles că nu. Pur şi simplu, voiam ca Charlotte să spună că poate avea încredere în mine.

— Am încredere în tine, Jessie, dar e limpede că nu te simţi suficient de bine să mergi. Ceea ce e regretabil, deoarece Aloysius a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru un chip frumos.

— Un motiv în plus pentru care să mă trimiţi pe mine, spuse Will.

— Will, Jem... Charlotte îşi muşcă buza. Sunteţi siguri? Cei din Consiliu nu au fost tocmai încântaţi de acţiunile voastre independente în cazul doamnei Dark.

— Ar fi trebuit să fie. Am ucis un demon periculos! protestă Will.

— Şi l-am salvat pe Church, spuse Jem.

— Cumva, mă îndoiesc că asta contează în favoarea noastră, zise Will. Seara trecută, pisica aia m-a muşcat de trei ori.

— Probabil contează în favoarea voastră, spuse Tessa.

Cel puţin, pentru Jem.

Will se strâmbă, dar nu părea furios; era o faţă pe care ar fi făcut-o dacă Jem l-ar fi insultat. Poate că reuşeau să fie civilizaţi unul cu celălalt, gândi Tessa. Fusese chiar politicos cu ea în bibliotecă în seara precedentă.

— Pare un lucru zadarnic, rosti Charlotte.

Petele roşii de pe faţa ei începeau să dispară, dar tot arăta într-un mod deplorabil.

— Dacă ştie că v-am trimis eu, n-o să vă spună nimic. Doar dacă...

— Charlotte, spuse Tessa, există o cale prin care-l putem face să ne spună.

Charlotte se uită la ea nedumerită.

— Tessa, ce vrei să...

Glasul ei se pierdu, însă ochii i se luminară.

— A, Tessa, ce idee minunată!

— A, ce? întrebă Jessamine din şezlong. Ce idee?

— Dacă am reuşi să punem mâna pe ceva de-al lui, zise Tessa, aş reuşi să mă Transform. Şi poate să pătrund în amintirile sale. Aş putea să-ţi zic ce-şi aduce aminte despre Mortmain şi despre familia Shade, asta dacă-şi aduce aminte ceva.

— Atunci, vii cu noi în Yorkshire, spuse Jem.

Deodată, toţi ochii din cameră fură aţintiţi asupra Tessei. Cu totul surprinsă, preţ de o clipă nu spuse nimic.

— Nu e nevoie să ne însoţească, spuse Will. Putem obţine un obiect pe care să-l aducem înapoi aici.

— Dar Tessa a mai spus înainte că are nevoie de ceva cu o legătură puternică cu proprietarul, zise Jem. Dacă ceea ce alegem noi se dovedeşte a fi insuficient...

— De asemenea, a mai spus că poate folosi o unghie tăiată sau un fir de păr...

— Deci tu sugerezi să mergem cu trenul la York, să ne întâlnim cu un bărbat de nouăzeci de ani, să sărim pe el şi să-i smulgem părul? Sunt sigur că cei din Conclav vor fi în extaz.

— Vor spune doar că sunteţi nebuni, spuse Jessamine. Ei deja cred acest lucru, aşa că, sincer, nu văd unde e problema.

— E decizia Tessei, spuse Charlotte. Ai nevoie de puterea ei; ea ar trebui să decidă.

— Ai spus că o să mergem cu trenul? întrebă Tessa, uitându-se la Jem.

Acesta încuviinţă din cap, ochii săi argintii mişcându-se cu repeziciune.

— Compania The Great Northern are zilnic curse care pleacă din gara King's Cross, zise el. E vorba doar de câteva ore.

— Atunci, merg, spuse Tessa. N-am mai călătorit niciodată cu trenul.

Will ridică mâinile în aer.

— Asta e tot? Vii cu noi doar pentru că n-ai mai mers niciodată cu trenul?

— Da, rosti ea, ştiind cât de mult îl enerva comportamentul ei calm. Îmi doresc foarte mult să merg cu trenul.

— Trenurile sunt nişte lucruri mari şi murdare şi pline de fum, spuse Will. N-o să-ţi placă.

Tessa nu se clinti.

— Nu voi şti dacă-mi place până când nu încerc, nu-i aşa?

— Nu am înotat niciodată gol în Tamisa, dar ştiu că nu mi-ar plăcea.

— Dar gândeşte-te ce privelişte ar fi pentru spectatori, zise Tessa, şi-l văzu pe Jem coborându-şi privirea pentru a-şi ascunde zâmbetul. Oricum, nu contează. Vreau să merg, şi voi merge. Când plecăm?

Will îşi dădu ochii peste cap, dar Jem încă zâmbea.

— Mâine-dimineaţă. Astfel, vom ajunge înainte de căderea serii.

— Va trebui să-i trimit lui Aloysius un mesaj să se aştepte la sosirea voastră, spuse Charlotte, luând tocul în

mână. Se opri şi se uită la ei. E o idee groaznică? Eu... eu mă simt de parcă nu sunt chiar aşa de sigură.

Tessa se uită la ea îngrijorată - văzând-o pe Charlotte în acest fel, îndoindu-se de propriile instincte, o făcu să-i urască şi mai mult decât până atunci pe Benedict Lightwood şi pe acoliţii săi.

Henry se ridică şi puse o mână pe umărul soţiei sale.

— Singura alternativă este să nu facem nimic, draga mea Charlotte, spuse el. Iar eu zic că dacă nu faci nimic, rareori reuşeşti ceva. În plus, ce-ar putea să meargă prost?

— Ah, în numele Îngerului, aş vrea să nu fi întrebat asta, răspunse Charlotte înflăcărată, dar se aplecă peste coala de hârtie şi începu să scrie.

În acea după-amiază se desfăşura a doua sesiune de antrenament a Tessei şi a lui Sophie, cu fraţii Lightwood. După ce se schimbase în echipamentul ei, Tessa ieşi din camera sa, dându-şi seama că Sophie o aştepta pe coridor, la uşă. Era îmbrăcată şi ea pentru antrenament, cu părul bine strâns la spate şi cu o expresie sumbră pe faţă.

— Sophie, ce s-a întâmplat? întrebă Tessa, mergând alături de cealaltă fată. Nu pari în apele tale.

— Ei bine, dacă chiar trebuie să ştii...

Sophie îşi coborî vocea.

— E vorba de Bridget.

— Bridget?

Fata de origine irlandeză fusese aproape invizibilă în bucătărie de când sosise, spre deosebire de Cyril, care umbla prin casă, făcând treburi, asemenea lui Sophie. Ultima amintire a Tessei legată de Bridget era cu aceasta aflată deasupra lui Gabriel Lightwood, ţinând un cuţit în mână. Pe moment, se delectă cu acest gând.

— Ce a făcut?

— Ea doar... Sophie oftă ţâfnoasă. Nu e foarte amabilă. Agatha era prietena mea, dar Bridget... ei bine, de obicei, noi, servitorii, avem un mod de a vorbi între noi, ştiţi

dumneavoastră, dar Bridget pur şi simplu nu vrea. Cyril e suficient de prietenos, dar Bridget îşi vede de treburile ei în bucătărie, cântând acele groaznice balade irlandeze ale ei. Fac rămăşag că asta face în acest moment.

Nu se aflau departe de uşa camerei de spălat vase; Sophie îi făcu semn fetei să o urmeze şi, împreună, se furişară mai aproape şi priviră înăuntru. Camera era destul de mare, cu uşi ce dădeau către bucătărie şi cămară. Bufetul era plin de mâncare pentru cină - peşte şi legume curăţate şi pregătite. Bridget stătea la chiuvetă, cu părul desfăcut - bucle roşcate răsfirate, încreţite de umezeală. De asemenea, cânta; Sophie avusese dreptate în această privinţă. Vocea sa, care acoperea sunetul apei, era subţire, plăcută:

O, tatăl ei pe scări o purtase,
Mama ei părul bălai i-l pieptănase.
Sora ei Ann o conduse spre cruce,
Şi frate-su John pe cal porni s-o urce.
„Acum tu eşti sus, iar eu jos am rămas,
Dă-mi un sărut să-ţi iei bun rămas.”
Ea se plecă să-i dea sărutarea,
El o răni fără a rata mişcarea.
Şi cu un cuţit ca un pumnal o ajunse,
Şi frate-su inima adânc i-o străpunse.

Chipul lui Nate trecu prin faţa ochilor Tessei, iar ea se cutremură. Sophie, privind dincolo de ea, păru să nu bage de seamă.

— Doar despre asta cântă, şopti ea. Crimă şi trădare. Sânge şi durere. E odios.

Din fericire, vocea lui Sophie acoperi finalul cântecului. Bridget începuse să şteargă farfuriile, cântând o nouă baladă, melodia fiind chiar mai melancolică decât prima:

De ce se scurge sânge de pe sabia ta,

Edward, Edward?
De ce se scurge sânge de pe sabia ta?
Şi de ce eşti atât de trist?

— Destul!

Sophie se întoarse şi porni cu paşi rapizi pe hol; Tessa o urmă.

— Totuşi, aţi înţeles ce vreau să spun? E teribil de morbidă, şi e îngrozitor să împărţi camera cu ea. Nu spune niciun cuvânt dimineaţa sau seara; geme doar...

— Împarţi camera cu ea?

Tessa era uluită.

— Dar Institutul are atâtea camere...

— Pentru vânătorii de umbre care vin în vizită, spuse Sophie. Nu pentru servitori.

Vorbea de parcă nu îndrăznise vreodată să conteste sau să se plângă de faptul că erau zeci de camere mari, goale, iar ea împărţea camera cu Bridget, cântăreaţa de balade sângeroase.

— Aş putea să vorbesc cu Charlotte... începu Tessa.

— O, nu! Vă rog, nu!

Ajunseseră la uşa sălii de antrenament. Sophie se întoarse, tulburată.

— Nu vreau să creadă că m-am plâns de ceilalţi servitori. Chiar nu vreau, domnişoară Tessa.

Tessa era pe punctul de a o asigura pe fată că nu avea să-i spună nimic lui Charlotte, dacă asta îşi dorea Sophie cu adevărat, când auzi voci pătimaşe de dincolo de uşa sălii de antrenament. Făcându-i semn lui Sophie să tacă, se aplecă spre uşă şi ascultă.

Vocile aparţineau, destul de evident, fraţilor Lightwood. Tessa recunoscu vocea mai groasă şi mai aspră a lui Gideon care spunea:

— Va exista un moment de răfuială, Gabriel. Poţi fi sigur de asta. Ceea ce contează este poziţia noastră când acest lucru se va întâmpla.

Gabriel răspunse pe un ton enervat:

— Vom sta alături de tata, bineînţeles. Unde în altă parte?

Urmă o pauză. Apoi:

— Nu ştii totul despre el, Gabriel. Nu ştii tot ce a făcut.

— Ştiu că noi facem parte din familia Lightwood şi că el este tatăl nostru. Ştiu că se aştepta să fie numit şeful Institutului când Granville Fairchild a murit...

— Poate Consulul ştie mai multe despre el decât tine. Şi mai multe despre Charlotte Branwell. Nu e atât de proastă precum crezi.

— Zău?

Vocea lui Gabriel era plină de dispreţ.

— Faptul că ne-a lăsat să venim aici să le antrenăm pe preţioasele ei fete nu arată că e o netoată? N-ar fi trebuit şi presupună că vom spiona pentru tatăl nostru?

Sophie şi Tessa se uitară una la alta, uimite.

— A fost de acord pentru simplul fapt că a fost forţată de Consul. Şi oricum, suntem întâmpinaţi la uşă, suntem escortaţi în sala asta şi apoi escortaţi afară. Iar domnişoara Collins şi domnişoara Gray nu ştiu nimic important. Îmi poţi spune cu ce anume ar deranja-o prezenţa noastră aici?

În liniştea care se lăsă, Tessa aproape că îl auzi pe Gabriel pufnind supărat. Într-un târziu, spuse:

— Dacă-l dispreţuieşti atât de mult pe tata, de ce te-ai mai întors din Spania?

Gideon răspunse, părând exasperat:

— M-am întors pentru tine...

Sophie şi Tessa se rezemaseră de uşă, cu urechile lipite de lemnul acesteia. În acel moment, uşa cedă şi se deschise. Amândouă se redresară iute, Tessa sperând ca feţele lor să nu trădeze faptul că trăseseră cu urechea.

Gabriel şi Gideon stăteau faţă-n faţă, într-un petic de lumină, în mijlocul camerei. Tessa observă ceva ce nu mai observase până atunci: Gabriel, deşi fratele mai mic, era mai înalt cu câţiva centimetri şi mai slab decât Gideon.

Gideon era mai musculos şi mai lat în umeri. Îşi trecu mâna prin păr, dând scurt din cap către fete, când acestea apărură în prag.

— Bună ziua.

Gabriel Lightwood păşi ţanţoş către ele. Era într-adevăr înalt, gândi Tessa, ridicându-şi ochii să-l privească. Fiind la rândul ei înaltă, nu era nevoie să-şi ridice capul pentru a se uita în sus la bărbaţi, cu toate că atât Will, cât şi Jem erau mai înalţi decât ea.

— Din nefericire, domnişoara Lovelace încă lipseşte? întrebă el fără să se sinchisească să le salute.

Faţa sa era calmă, singurul semn al agitaţiei anterioare fiind o venă zvâcnind exact sub o rună de Curaj în Luptă desenată pe gâtul său.

— Încă suferă de durere de cap, spuse Tessa, urmându-l în sala de antrenament. Nu ştim cât timp va fi bolnavă.

— Până când se termină antrenamentele, cred eu, zise Gideon, atât de sec, încât Tessa fu surprinsă când Sophie râse.

Sophie redeveni imediat serioasă, dar nu înainte ca Gideon s-o privească surprins, aproape recunoscător, de parcă nu era obişnuit ca lumea să râdă la glumele sale.

Cu un oftat, Gabriel se întinse şi luă două bâte din suportul lor de pe perete. Îi dădu una Tessei.

— Astăzi, începu el, vom lucra la parare şi blocare...

Ca de obicei, Tessa rămase trează mult timp în acea seară, înainte să fie cuprinsă de somn. În ultima vreme, era chinuită de coşmaruri - de obicei, vise cu Mortmain, cu ochii lui cenuşii şi reci, spunându-i cu o voce şi mai rece că el o crease, că „nu există nicio Tessa Gray”.

Se aflase faţă-n faţă cu acesta, cu bărbatul pe care-l căutau, şi totuşi, ea nu ştia ce voia de la ea. Să se căsătorească cu ea, dar de ce? Să aibă puterea ei, dar cu ce scop? Gândul la ochii ca de şopârlă ai acestuia aţintiţi asupra ei o făcu să tremure; gândul că el ar fi avut ceva de-

a face cu naşterea sa era şi mai chinuitor. Nu credea că cineva - nici măcar Jem, care era foarte înţelegător - chiar îi înţelegea dorinţa arzătoare de a afla cine era, sau teama de a nu fi cumva un fel de monstru, o frică ce o trezea în toiul nopţii, gâfâind şi zgâriindu-se, de parcă ar fi putut să-şi sfâşie pielea şi să descopere că sub ea se ascundea un diavol.

Tocmai atunci auzi un freamăt la uşa ei şi un hârşâit vag de parcă ceva era împins uşor către uşă. După o clipă de aşteptare, coborî din pat şi se îndreptă spre ea.

Deschise uşa, găsind un coridor gol, umplut de sunetul vag al viorii, care venea dinspre camera lui Jem. La picioarele ei se afla o carte verde, mică. O ridică şi se uită la cuvintele imprimate cu litere aurii pe cotor.

— *Vathek*, de William Beckford.

Închise uşa după ea şi luă cartea în pat, unde se aşeză să o poată examina. Will trebuie să o fi lăsat pentru ea. Era evident că nu putea să fi fost altcineva. Dar *de ce*? De ce aceste mici atenţii ciudate pe întuneric, discuţia despre cărţi şi răceala din restul timpului?

Deschise cartea la pagina cu titlul. Will mâzgălise nişte cuvinte pentru ea - de fapt, nu doar nişte cuvinte. Ci un poem.

Pentru Tessa Gray, cu ocazia primirii unui exemplar din Vathek.

Califul Vathek şi hoarda sa afurisită
Meniţi sunt iadului nu vei fi plictisită!
Credinţa ta în mine va fi din nou mărturisită...
Doar dacă a mea atenţie va fi nedesluşită,
Iar biata mea surpriză va fi doar azvârlită.

- Will

Tessa izbucni în râs, dar apoi îşi duse mâna la gură. Lual-ar naiba pe Will, pentru că putea s-o facă să râdă chiar şi când ea nu voia, chiar şi când ştia că, dacă-şi deschidea sufletul pentru el, era ca şi cum ar fi înghiţit un vârf de cuţit din vreun drog mortal ce crea dependenţă. Puse pe noptieră exemplarul din *Vathek*, dimpreună cu poemul deliberat groaznic al lui Will, şi se băgă în pat ascunzându-şi faţa în perne. Încă mai auzea muzica viorii lui Jem, încântător de tristă, intrând pe sub uşa ei. Încercă din răsputeri să şi-l scoată din minte pe Will; şi, într-adevăr, când în cele din urmă adormi şi visă, de data aceasta el nu-şi mai făcu apariţia.

În ziua următoare ploua şi, în ciuda umbrelei, Tessa simţea cum minunata pălărie împrumutată de la Jessamine începea să se încovoaie în jurul urechilor sale, ca o pasăre udă, în timp ce ei - ea, Jem, Will şi Cyril, care le căra bagajele - se grăbeau de la trăsură către gara King’s Cross. Prin perdeaua cenuşie de ploaie nu vedea decât o clădire înaltă, impozantă, un turn mare cu ceas înălţându-se deasupra faţadei. Era împodobit cu o giruetă care arăta că vântul bătea dinspre nord - câtuşi de puţin blând, împroşcând-o pe faţă cu stropi de ploaie reci.

În gară era haos: oameni care se grăbeau care-ncotro, băieţi cu ziare care strigau titlurile, bărbaţi care se plimbau de colo-colo cu pancarte prinse de piepturile lor, făcând reclamă la orice, de la tonic de păr la săpun. Un băieţel îmbrăcat cu o haină largă alerga prin forfotă, mama sa urmărindu-l îndeaproape. După ce îi spuse ceva lui Jem, Will dispăru imediat în mulţime.

— A plecat şi ne-a lăsat, nu-i aşa? întrebă Tessa, chinuindu-se cu umbrela sa, care refuza să se închidă.

— Dă-mi voie.

Jem se întinse cu dexteritate şi smuci mecanismul; umbrela se închise cu un pocnet. Dându-şi la o parte din ochi părul umed, Tessa îi zâmbi exact când Will se întoarse

cu un hamal ce părea ofensat, care-l despovără pe Cyril de bagaje şi se răsti la aceştia să se grăbească, deoarece trenul nu avea să aştepte.

Will se uită de la hamal la bastonul lui Jem şi înapoi. Îşi miji ochii albaştri.

— Pe *noi* ne va aştepta, zise Will cu un zâmbet ameninţător.

Hamalul păru tulburat, dar spuse „Domnule” pe un ton cu mult mai puţin agresiv, conducându-i către peronul de plecare. Oamenii - atât de mulţi oameni! - se îmbulzeau pe lângă Tessa în timp ce ea îşi croia drum prim mulţime, ţinându-se cu o mână de Jem şi cu cealaltă de pălăria lui Jessamine. La capătul îndepărtat al gării, unde liniile ieşeau în câmp deschis, vedea că cerul era de un gri metalic, mânjit de funingine.

Jem o ajută să urce în compartiment; era multă agitaţie în jurul bagajelor, iar Will, printre strigături şi fluierături, îi dădu bacşiş hamalului în timp ce trenul se pregătea de plecare. Uşa se închise în spatele lor exact când trenul porni, iar aburii treceau pe lângă geamuri în valuri albe, roţile ţăcănind voioase.

— Ţi-ai adus ceva să citeşti în timpul călătoriei? întrebă Will, aşezându-se în scaunul din faţa Tessei; Jem era lângă ea, iar bastonul său era rezemat de perete.

Se gândi la exemplarul din *Vathek*şi la poemul din interior; ca să evite tentaţia, o lăsase la Institut, în felul în care laşi în urmă o cutie de bomboane când ţii cură de slăbire.

— Nu, spuse ea. Nu am dat de nimic ce m-ar interesa în mod special să citesc.

Will deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Întotdeauna există ceva atât de incitant la începutul unei călătorii, nu crezi? continuă Tessa, cu privirea pe geam, deşi nu putea să vadă mare lucru dincolo de fum, de funingine şi de ploaia cenuşie care cădea zgomotoasă; Londra era doar o umbră vagă în ceaţă.

— Nu, zise Will în timp ce se lăsă pe spate şi îşi trase pălăria pe ochi.

Tessa îşi ţinu faţa lipită de geam în timp ce cenuşiul Londrei începu să dispară în urma lor şi, împreună cu acesta, şi ploaia. Curând, treceau pe ogoare verzi pline cu oi albe şi ici-colo câte o clopotniţă a vreunui sat răsărea în zare. Cerul se schimbase de la cenuşiu la un albastru deprimant şi ceţos, iar nori negri, mici, treceau pe deasupra. Tessa privea totul fascinată.

— N-ai mai fost niciodată în provincie? zise Jem, iar întrebarea lui, spre deosebire de cea a lui Will, avea o tentă de curiozitate adevărată.

Tessa scutură din cap.

— Nu-mi aduc aminte să fi plecat vreodată din New York, exceptând Coney Island, dar asta nu înseamnă chiar provincie. Cred că am străbătut peisaje rurale atunci când am venit din Southampton cu Surorile Întunecate, dar era întuneric, şi oricum ţineau perdelele trase la geamuri.

Îşi dădu jos pălăria, din care picura apă, şi o puse pe scaunul dintre ei să se usuce.

— Dar mă simt de parcă am mai văzut-o înainte. În cărţi. Îmi tot imaginez că voi vedea Thomfield Hall răsărind dincolo de copaci sau Wuthering Heights cocoţat pe un colţ de stâncă...[11]

— Wuthering Heights e în Yorkshire, rosti Will de sub pălăria sa, şi nu suntem nici pe-aproape de Yorkshire încă. Nici măcar nu am ajuns la Grantham. Şi nu e nimic impresionant în Yorkshire. Dealuri şi vâlcele, fără munţi adevăraţi, aşa cum avem în Ţara Galilor.

— Îţi lipseşte Ţara Galilor? întrebă Tessa.

Nu era tocmai sigură de ce o făcuse; ştia că întrebându-l pe Will despre trecutul său era ca şi cum ar fi lovit un câine suferind, dar se părea că nu putea să se abţină.

---

11 Este vorba despre casele în care se desfășoară o mare parte din acțiunile romanelor *Jane Eyre* de Charlotte Brönte, respectiv *La răscruce de vânturi*, de Emily Brönte.

Will ridică uşor din umeri.

— Ce să-mi lipsească? Oi şi cântece, spuse el. Şi limba ridicolă. *Fehoffwn i fod morfeddw, fyddai ddim yn cofio fy enw*.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă „Vreau să mă îmbăt atât de tare, încât să nu-mi mai amintesc cum mă cheamă”. Destul de folositor.

— Nu eşti foarte patriot, observă Tessa. Nu-ţi aduceai aminte adineauri de munţi?

—Patriot?

Will păru îngâmfat.

— Îţi spun eu ce înseamnă să fii patriot, zise el în onoarea locului meu de naştere, am dragonul galez tatuat pe...

— Eşti într-o dispoziţie *fermecătoare*, nu-i aşa, William? îl întrerupse Jem, deşi vocea sa nu era tăioasă. Totuşi, ştiindu-i de ceva vreme, împreună şi separat, Tessa ştiu că însemna ceva când se strigau pe numele lor întreg în locul formelor familiare prescurtate. Adu-ţi aminte, Starkweather nu o suportă pe Charlotte, aşa că dacă asta e starea în care te afli...

— Îţi promit că o să mă folosesc de farmecele mele ca să scot dracu din el, spuse Will, ridicându-se şi aranjându-şi pălăria mototolită. Îl voi vrăji cu atâta forţă, încât atunci când voi termina, va rămâne fără vlagă la pământ, încercând să-şi aducă aminte cum îl cheamă.

— Omul are optzeci şi nouă de ani, mormăi Jem. S-ar putea să aibă deja această problemă.

— Presupun că acum tu-ţi concentrezi tot şarmul? întrebă Tessa. Nu ai vrea să-l iroseşti pe noi?

—Întocmai.

Will păru mulţumit.

— Şi, Jem, familia Starkweather nu pe Charlotte nu o suportă. Ci pe tatăl ei.

— Păcatele taţilor, spuse Jem. Nu sunt predispuşi să-l placă pe vreun Fairchild sau pe cineva prieten cu unul

dintre aceştia. Charlotte nu l-a lăsat nici măcar pe Henry să vină…

— Asta deoarece, de fiecare dată când cineva îl lasă pe Henry să iasă din casă de capul lui, există riscul unui incident internaţional, zise Will. Dar, da, ca să răspund la întrebarea ta nerostită, înţeleg câtă încredere are Charlotte în noi şi chiar intenţionez să mă port cuviincios. Nici eu nu vreau să-l văd pe Benedict Lightwood cu ochii săi chiorâşi şi pe hidoşii lui fii la conducerea Institutului.

— Nu sunt hidoşi, spuse Tessa.

Will clipi către ea.

— Poftim?

— Gideon şi Gabriel, zise Tessa. Sunt chiar arătoşi, nicidecum hidoşi.

— Vorbeam, spuse Will monoton, despre adâncurile întunecoase ale sufletelor pe care le posedă.

Tessa răsuflă zgomotos.

— Şi ce culoare crezi că are adâncul sufletului tău, Will Herondale?

— Mov, zise Will.

Tessa se uită către Jem după ajutor, dar acesta doar zâmbi.

— Poate că ar trebui să discutăm despre o strategie, spuse acesta. Starkweather o urăşte pe Charlotte, dar ştie că ea ne-a trimis. Deci cum vom face să-i intrăm în graţii?

— Tessa îşi poate utiliza şiretlicurile feminine, rosti Will. Charlotte a spus că-i place un chip frumos.

— Cum a explicat Charlotte prezenţa mea? întrebă Tessa, dându-şi seama cu întârziere că ar fi trebuit să întrebe asta mai devreme.

— Nu a făcut-o; pur şi simplu, i-a trimis numele noastre. A fost destul de concisă, spuse Will. Cred că ne revine nouă sarcina să născocim o poveste plauzibilă.

— Nu putem spune că sunt o vânătoare de umbre; va şti imediat că nu sunt. Nu am peceţi.

— Şi nici semnul de magician. Va crede că e o mundană,

zise Jem. Ar putea să se Transforme, dar...

Will o privi meditativ. Deşi Tessa ştia că nu însemna nimic - de fapt, mai rău decât nimic -, încă simţea că privirea sa era ca o atingere uşoară cu degetul pe ceafă, făcând-o să tremure. Se forţă să-i întoarcă privirea sa de piatră.

— Eventual, putem spune că e o mătuşă nebună necăsătorită, care doreşte să ne însoţească peste tot.

— Mătuşa mea sau a ta? întrebă Jem.

— Într-adevăr, chiar nu seamănă cu niciunul din noi, nu-i aşa? Poate că e o fată care s-a îndrăgostit nebuneşte de mine şi continuă să mă urmărească oriunde m-aş duce.

— Talentul meu e metamorfoza, Will, nu actoria, spuse Tessa, şi când auzi asta, Jem izbucni în hohot de râs; Will se încruntă.

— Ţi-a dat o replică frumoasă, Will, spuse Jem. Se mai întâmplă uneori, nu-i aşa? Poate că ar trebui s-o prezint ca fiind logodnica mea. Îi putem spune nebunului de Aloysius că înălţarea sa este în desfăşurare.

— Înălţarea?

Tessa nu-şi aducea aminte nimic din *Codex* despre acest termen.

Jem zise:

— Când un vânător de umbre doreşte să ia în căsătorie o mundană...

— Dar credeam că este interzis, se miră Tessa în timp ce trenul intră într-un tunel.

Deodată, compartimentul lor fu cufundat în întuneric, deşi avea impresia că Will se uita la ea - acea senzaţie cutremurătoare că privirea sa era aţintită asupra ei cumva.

— Într-adevăr, este. Doar *dacă* Pocalul Mortal nu este folosit să transforme mundanul într-un vânător de umbre. Nu e un rezultat obişnuit, dar se întâmplă. Dacă vânătorul de umbre în cauză i-a cerut Conclavului o înălţare a partenerului său, Conclavul trebuie să delibereze timp de cel puţin trei luni. Între timp, mundanul e obligat să

urmeze un ciclu de studii, să înveţe despre cultura vânătorilor de umbre...

Vocea lui Jem fu înăbuşită de fluierul trenului când locomotiva ieşi din tund. Tessa se uită la Will, dar acesta privea fix pe geam, fără să se uite deloc la ea. Îşi imaginase doar.

— Presupun că nu e o idee rea, spuse Tessa. Ştiu destul de multe; am terminat aproape tot *Codexul*.

— Ar părea normal să te fi adus cu mine, zise Jem. Ca posibilă înălţată, poate doreşti să înveţi şi despre alte Institute, nu numai despre cel din Londra. Se uită către Will. Tu ce părere ai?

— Pare o idee la fel de bună ca oricare.

Will încă se uita pe geam; provincia devenise mai puţin verde şi mai stearpă. Nu mai erau sate vizibile, doar întinderi de iarbă verde spre cenuşiu şi roci negre.

— Câte Institute mai sunt, în afară de cel din Londra? întrebă Tessa.

Jem le numără pe degete.

— În Marea Britanie? Londra, York, unul în Cornwall - aproape de Tintagel -, unul în Cardiff şi unul în Edinburgh. Sunt mai mici însă, şi raportează Institutului din Londra, care la rândul său raportează Idrisului.

— Gideon Lightwood a spus că a fost la Institutul din Madrid. Ce Dumnezeu a făcut acolo?

— Cel mai probabil a pierdut vremea, spuse Will.

— De-ndată ce ne terminăm antrenamentul, la optsprezece ani, zise Jem, de parcă Will nu vorbise, suntem încurajaţi să călătorim, să petrecem timpul la alte Institute, să aflăm din locuri noi câte ceva din cultura vânătorilor de umbre. Întotdeauna sunt tehnici diferite, trucuri locale de învăţat. Gideon a fost plecat doar câteva luni. Dacă Benedict l-a chemat înapoi atât de repede, trebuie să se gândească la faptul că poziţia sa la Institut este asigurată.

Jem părea tulburat.

— Dar se înşeală, spuse Tessa hotărâtă, şi când privirea îngrijorată nu părăsi ochii cenuşii ai lui Jem, se gândi la ceva, în încercarea de a schimba subiectul. Unde este Institutul din New York?

— Nu am memorat toate adresele lor, Tessa.

Era ceva în vocea lui Will, un subînţeles periculos. Jem se uită la el chiorâşşi spuse:

— E totul în regulă?

Will îşi dădu jos pălăria şi o puse pe scaunul de lângă el. Se uită hotărât la amândoi pentru o clipă, privirea fiindu-i calmă. Era frumos ca întotdeauna, gândi Tessa, dar avea ceva cenuşiu în jurul său, aproape şters. Pentru cineva care părea să ardă luminos atât de des, acea lumină părea că ar fi terminat, de parcă ar urca o piatră la deal, ca Sisif.

— Am băut prea mult aseară, zise el într-un târziu.

Sincer, de ce te mai chinui, Will? Nu-ţi dai seama că noi ştim că tu minţi? aproape că spuse Tessa, dar, uitându-se la Jem, se potoli. Privirea îndreptată către Will era îngrijorată - într-adevăr, foarte îngrijorată, deşi Tessa ştia că el nu-l credea pe Will în legătură cu băutul, mai mult decât îl credea ea.

— Of, spuse el vesel, dacă ar fi existat o Rună de Sobrietate.

— Da. Will se uită la el, iar încordarea de pe faţa sa se mai domoli. Dacă am putea să ne întoarcem la discuţia despre planul tău, James. E o idee bună, mai puţin un singur lucru. Se aplecă. Dacă se presupune că este logodită cu tine, Tessa va avea nevoie de un inel.

— M-am gândit la asta, zise Jem, surprinzând-o pe Tessa, care-şi imaginase că ideea cu înălţarea îi venise pe loc. Acesta băgă mâna în buzunarul de la brâu şi scoase un inel de argint, pe care i-l oferi Tessei. Nu era diferit de inelul de argint pe care Will îl purta adeseori, deşi, în timp ce al lui Will avea un model cu păsări în zbor, acesta era atent gravat împrejur cu crenelurile unui turn de castel. Inelul familiei Carstairs, spuse el. Dacă vrei...

Ea îl luă şi îl puse pe inelarul mâinii sale stângi, unde, ca prin minune, părea să se potrivească. Simţi că ar fi trebuit să spună ceva precum *E minunat* sau *Mulţumesc*, dar bineînţeles că nu era o cerere în căsătorie, nici măcar un cadou. Era pur şi simplu un obiect de recuzită.

— Charlotte nu poartă un inel de căsătorie, zise ea. Nu ştiam că vânătorii de umbre o fac.

— Nu o facem, spuse Will. E o tradiţie să-i dai fetei inelul familiei tale când te logodeşti, dar ceremonia de căsătorie concretă implică schimbul de rune în loc de inele. Una pe mână şi una deasupra inimii.

— „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău; căci dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este neînduplecată ca locuinţa morţilor”[12], îi zise Jem. Cântarea Cântărilor.

— „Gelozia este neînduplecată ca locuinţa morţilor”? Tessa ridică din sprâncene. Nu e… foarte romantic.

— „Jarul ei este jar de foc, o flacără a îngerului”[13], spuse Will, ridicând la rândul său din sprâncene. Întotdeauna am crezut că femeile consideră romantică ideea de gelozie. Bărbaţii care se luptă pentru tine…

— Păi, în ceremoniile de căsătorie ale mundanilor, nu există *morminte*, zise Tessa. Deşi abilitatea voastră de a cita din Biblie e impresionantă. Mai bună decât a mătuşii mele Harriet.

— Ai auzit asta, James? Tocmai ne-a comparat cu mătuşa ei Harriet.

Jem, ca întotdeauna, era liniştit.

— Trebuie să cunoaştem toate textele religioase, spuse acesta. Pentru noi sunt manuale de instrucţii.

— Deci le-aţi memorat pe toate în şcoală? Îşi dădu seama că de când era la Institut, ea nu-i văzuse nici pe Will, şi nici pe Jem învăţând. Sau, de fapt, când sunteţi şcoliţi?

— Da, deşi Charlotte a rămas în urmă cu instruirea

[12] *Cântarea Cântărilor* 8:6.

[13] *Ibidem*.

noastră, aşa cum îţi poţi imagina, spuse Will. Trebuie ori să ai un dascăl, ori să fii şcolit în Idris - asta după ce devii major, la optsprezece ani. Ceea ce, din fericire, se va întâmpla în curând pentru amândoi.

— Care dintre voi este mai mare?

Jem zise „Will”, iar Will zise „Jem”, după care izbucniră amândoi în râs, iar Will adăugă:

— Însă doar cu trei luni.

— Ştiam că o să te simţi obligat să spui asta, rosti Jem rânjind.

Tessa se uită de la unul la celălalt. Nu existau doi băieţi care să arate mai diferit sau care să aibă personalităţi mai diferite de-ale lor. Şi totuşi...

— Ce înseamnă să fii *parabatai*? spuse ea. Să vă terminaţi propoziţiile unul celuilalt şi altele de genul ăsta? Pentru că în *Codex* nu se spun multe despre asta.

Will şi Jem se uitară unul la celălalt. Will ridică din umeri nepăsător.

— E destul de greu de explicat, rosti el mândru. Dacă nu ai simţit-o...

— Am vrut să spun, zise Tessa, nu poţi... nu ştiu... să citeşti gândurile celuilalt sau ceva asemănător?

Jem scoase un sunet ca o bolboroseală. Ochii albaştri sclipitori ai lui Will se făcură mari.

— Să ne citim în minte unul celuilalt? Dumnezeule, nu!

— Atunci, care e scopul? Juraţi să vă protejaţi unul pe celălalt, înţeleg asta, dar nu se presupune că toţi vânătorii de umbre trebuie să facă asta pentru ceilalţi?

— E mai mult de-atât, spuse Jem, care încetase să mai vorbească nedesluşit şi devenise solemn. Ideea de *parabatai* vine dintr-o relatare veche, povestea lui Ionatan şi David. „David sfârşise de vorbit cu Saul. Şi de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David, şi Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Şi apoi, Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că-l iubea ca pe sufletul

lui.”[14] Ei erau doi războinici, iar sufletele lor erau legate unul de celălalt de Ceruri, şi de acolo a preluat Jonathan Vânătorul de umbre ideea de *parabatai*şi a introdus ceremonia în Lege.

— Dar nu trebuie să fie doi bărbaţi? Pot fi un bărbat şi o femeie sau două femei?

— Bineînţeles. Jem dădu din cap. Ai doar optsprezece ani să găseşti şi să alegi un *parabatai*. Când treci de această vârstă, ritualul nu mai este disponibil pentru tine. Şi nu este doar o promisiune de a vă păzi unul pe celălalt. Trebuie să stai în faţa Consiliului şi să juri că-ţi vei da viaţa pentru *parabatai*-ul tău. Să mergi unde merge el, să fii îngropat unde este îngropat el. Dacă o săgeată s-ar îndrepta spre Will, aş fi obligat de jurământ să mă aşez în faţa ei.

— E convenabil, spuse Will.

— Iar el, bineînţeles, este obligat şi facă la fel pentru mine, zise Jem.Orice-ar spune în contradictoriu, Will nu încalcă jurămintele sau Legea.

Se uită lung la Will, care zâmbi uşor şi se uită pe geam.

— Măi să fie, spuse Tessa. Totul e foarte înduioşător, dar eu tot nu văd care sunt avantajele.

— Nu toată lumea are un *parabatai*, zise Jem. Foarte puţini dintre noi găsesc unul în timpul alocat. Dar cei care o fac îşi pot trage putere în luptă de la *parabatai*-ul lor. O rună pusă pe tine de către *parabatai*-ul tău va fi întotdeauna mai puternică decât una desenată de tine sau de altcineva. Şi sunt unele rune pe care le putem utiliza şi care nu pot fi folosite de niciun alt vânător de umbre, deoarece îşi trag puterea din forţa noastră dublată.

— Dar dacă vă hotărâţi să nu mai fiţi *parabatai*! întrebă Tessa curioasă. Poate fi ritualul rupt?

— Doamne Dumnezeule, femeie, spuse Will. Există vreo întrebare la care să nu vrei să afli răspunsul?

— Nu văd niciun pericol în a-i spune. Jem îşi ţinea

[14] Samuel 18:1.

mâinile pe baston. Cu cât ştie mai multe, cu atât va fi mai capabilă să pretindă că are de gând să se Înalţe. Se întoarse către Tessa. Ritualul nu poate fi anulat decât în câteva situaţii. Dacă unul dintre noi devine locuitor al Lumii de Jos sau mundan, atunci, legătura este ruptă. Şi, bineînţeles, dacă unul dintre noi moare, celălalt este liber. Dar nu să aleagă un alt *parabatai*. Un vânător de umbre nu poate lua parte la ritual decât o dată.

— E ca şi căsătoria în biserica catolică, spuse Tessa. Ca Henric al VIII-lea; a trebuit să facă o nouă religie doar ca să scape de jurămintele sale.

— Până când moartea ne va despărţi, spuse Will, privirea sa fiind încă aţintită asupra peisajului care se vedea pe geam.

— Păi, Will nu trebuie să creeze o nouă religie doar ca să scape de mine, zise Jem. Va fi liber destul de repede.

Will se uită urât, dar Tessa fu cea care vorbi:

— Nu spune asta, îl dojeni ea pe Jem. Un leac încă poate fi găsit. Nu văd niciun motiv să-ţi pierzi speranţa.

Aproape că se micşoră când văzu privirea pe care i-o aruncă Will: albastră, aprinsă, furioasă. Jem păru să nu bage de seamă, când răspunse calm şi neafectat:

— Nu mi-am pierdut speranţa, spuse el. Eu doar sper la alte lucruri decât tine, Tessa Gray.

Trecură ore întregi după ultima conversaţie, ore pe care Tessa le dormise, cu capul aşezat pe mână, cu sunetul surd al roţilor trenului făcându-şi loc în visele sale. Se trezi într-un târziu că Jem o zgâlţâie de umeri, fluierul trenului răsunând şi şeful de tren strigând numele gării York. Coborâră pe peron într-o agitaţie de genţi, pălării şi hamali. Nu era nici pe departe la fel de aglomerată precum gara King’s Cross, şi era acoperită de un paravan din sticlă şi fier, mult mai impresionant, prin care se putea vedea cerul întunecat.

Peroanele se întindeau cât vedeai cu ochii; Tessa, Jem şi

Will stăteau pe cel care era cel mai apropiat de clădirea gării, unde ceasuri mari de aur arătau ora şase. Erau mai în nord acum, iar cerul deja începuse să se întunece către asfinţit.

Abia se adunaseră sub unul dintre ceasuri când un bărbat ieşi din întuneric. Tessa abia putu să-şi ascundă surprinderea când îl văzu. Purta o mantie groasă, o pălărie neagră, ce părea a fi de muşama, şi bocanci precum cei ai unui marinar bătrân. Barba lui era lungă şi albă, iar ochii îi erau străjuiţi de sprâncene albe stufoase. Se întinse şi puse o mână pe umărul lui Will.

— Nefilimi? întrebă el, cu voce aspră şi accent puternic. Voi sunteţ'?

— Doamne Dumnezeule, spuse Will, ducându-şi mâna la inimă într-un gest teatral. E marinarul bătrân care a oprit un drumeţ din ceata lui de trei[15].

— Îs aci din ordinele lu' Aloysius Starkweather. Sunteţ' or ba flăcăii pe care-i aştept? Nu po' să sau toată noaptea aci.

— Ai o întâlnire importantă cu un albatros? întrebă Will. Nu te reţinem.

— Ceea ce vrea prietenul meu nebun să spună, zise Jem, este că noi suntem într-adevăr vânătorii de umbre de la Institutul din Londra. Charlotte Branwell ne-a trimis. Şi dumneavoastră sunteţi...?

— Gottshall, zise bărbatul pe un ton morocănos. Familia me' slujeşte vânătorii de umbre ai Institutului din York d-aproape trei secole. Po' să văd dincolo de iluziile voastre magice, tinereilor. Da' nu şi la ea, adăugă acesta, şi se uită la Tessa. Dacă-i vr'o vrajă pe ea, e ceva ce n-am mai văz't pân-acu'.

— E o mundană...Înălţătoare, spuse Jem iute. Va fi soţia mea.

Îi luă mâna Tessei în mod protector şi o întoarse astfel

[15] Aluzie la primele versuri din „*Balada bătrânului marinar*" de Samuel Taylor Coleridge.

încât Gottshall să poată vedea inelul de pe degetul ei.

— Consiliul a considerat că ar fi benefic pentru ea să mai vadă un Institut în afară de cel din Londra.

— A fo' domnul Starkweather anunţat despre asta? întrebă Gottshall, ochii săi negri privind atenţi pe sub marginea pălăriei.

— Depinde ce i-a spus doamna Branwell, zise Jem.

— Păi, sper că i-a spus ceva, de dragu' vostru, spuse bătrânul servitor, ridicând din sprâncene. Dacă există vr'un om în astă lume care urăşte surprizele mai mult decât Aloysius Starkweather, eu nu l-am cunoscut pe nenoro… cerşetor. Îmi cer scuze, domn'şoară.

Tessa zâmbi şi îşi înclină capul, dar înlăuntrul ei era agitată. Se uită la Jem, apoi la Will, dar ambii băieţi erau calmi şi zâmbitori. Erau obişnuiţi cu astfel de subterfugii, se gândi, iar ea, nu. Mai jucase roluri înainte, dar nu ca propria persoană, niciodată cu faţa ei şi nu a altcuiva. Dintr-un oarecare motiv, gândul de a minţi fără o imagine falsă după care să se ascundă o îngrozea. Putea doar să spere că Gottshall exagerase, deşi ceva - poate strălucirea din ochii săi când o privise - îi spunea că nu era aşa.

5
UMBRE ALE TRECUTULUI

Dar strigoi cerniţi - prădalnic
Iureş dau puterii Lui;
Plângeţi, vai! Soarele falnic
Nu-i mai luce Craiului!
Iar în preajma casei, Faima
Care-n purpură-nflorea
Azi e-un basm umbrit de spaima
Moartei vremi, de-a pururea.[16]
- Edgar Allan Poe, „Palatul bântuit de strigoi”

Tessa de-abia observă interiorul gării în timp ce îl urmară pe servitorul lui Starkweather prin sala aglomerată de la intrare. Forfotă, oameni ciocnindu-se de ea, mirosul de fum de cărbune şi de mâncare, semne înceţoşate ale companiei Great Northern Railway şi circuitele York şi North Midland. Ieşiră din gară destul de repede, sub un cer ce se întuneca deasupra capetelor lor, amenințând să plouă. La un capăt al gării, un hotel grandios se înălţa spre cerul întunecat; Gottshall îi grăbi înspre acesta, unde o trăsură neagră cu cele patru C-uri ale Conclavului pictate pe uşă aştepta la intrare. După ce aşezară bagajele şi se urcară, porniră la drum, trăsura mergând pe Tanner Row,

[16] Citat din volumul *Prăbușirea casei Usher și alte povestiri*, traducere de Ion Vinea, Editura Adevărul, București, 2011.

intrând în fluxul traficului.

O mare parte a drumului, Will rămase tăcut, bătând cu degetele lui subţiri pe genunchii săi acoperiţi cu pantaloni negri, cu privirea gânditoare. Jem rupse tăcerea, aplecându-se peste Tessa să tragă draperiile din dreptul ei. Îi arătă locurile de interes - cimitirul unde victimele unei epidemii de holeră fuseseră înhumate şi zidurile cenuşii, străvechi, ale oraşului, care se înălţau în faţa lor, cu creneluri la capătul de sus, asemănătoare modelului de pe inelul său. Odată trecuţi de ziduri, străzile se îngustară. Semăna cu Londra, se gândi Tessa, dar la o scară mai redusă; chiar şi magazinele pe lângă care treceau - o măcelărie, o postăvărie - păreau mai mici. Pietonii grăbiţi, majoritatea bărbaţi, cu bărbiile ascunse în gulere ca să se ferească de ploaia uşoară ce începuse să cadă, nu erau la fel de elegant îmbrăcaţi; păreau mai „rurali", ca fermierii care veneau în Manhattan uneori, uşor de recunoscut după roşeaţa de pe mâinile lor dar şi după pielea dură, arsă de soare, de pe feţe.

Trăsura ieşi dintr-o străduţă îngustă şi intră într-un scuar uriaş; Tessa căscă de uimire. În faţa lor se înălţa o catedrală magnifică, turlele sale gotice străpungând cerul gri, la fel ca săgeţile Sfântului Sebastian. Un turn masiv din calcar depăşea în înălţime structura, iar de-a lungul faţadei clădirii, câteva nişe adăposteau statui sculptate, fiecare diferită de cealaltă.

— Ăsta e Institutul? Dumnezeule, e mai fastuos decât cel din Londra...

Will râse.

— Uneori, o biserică este doar o biserică, Tess.

— Acolo este Catedrala York, spuse Jem, Mândria oraşului. *Nu* Institutul. Institutul este pe Goodramgate Street.

Cuvintele sale fură confirmate când trăsura ocoli catedrala, înaintă pe Downgate, şi apoi intră pe o alee îngustă, prăfuită, de pe Goodramgate, unde merseră pe

sub o poartă mică de fier dintre două clădiri în stil Tudor înclinate.

Când ajunseră de cealaltă parte a porţii, Tessa văzu de ce râsese Will. Ceea ce se înălţa în faţa lor era o biserică destul de plăcută la vedere, înconjurată de ziduri şi de iarbă netedă, deşi nu avea deloc grandoarea Catedralei York. Când Gottshall se dădu jos să deschidă portiera trăsurii şi să o ajute pe Tessa să coboare, aceasta văzu câteva pietre de mormânt iţindu-se din iarba umezită de ploaie, de parcă cineva intenţionase să înceapă un cimitir acolo, dar îşi pierduse interesul în mijlocul acţiunii.

Cerul era aproape negru acum, cu pete de argint ici şi colo de la norii transparenţi în lumina stelelor. În spatele ei, îi auzi pe Jem şi Will murmurând; în faţa ei, uşile bisericii erau deschise şi dincolo de ele vedea lumânări pâlpâind. Deodată se simţi eterică, de parcă era fantoma Tessei, bântuind acest loc ciudat, atât de diferit de viaţa pe care o dusese în New York. Se înfioră, şi nu doar de frig.

Simţi atingerea unei mâini pe braţul său, şi o respiraţie caldă îi mişcă părul. Ştia cine era, fără să se întoarcă.

— Logodnica mea, intrăm? îi şopti Jem la ureche.

Simţi amuzamentul lui, vibrând prin oasele sale, transmiţându-i-se ei.

— Ea aproape că zâmbi. Hai să intrăm împreună în gura lupului!

Tessa îşi puse mâna pe braţul său. Îşi croiră drum pe scările bisericii; se uită în spate şi-l văzu pe Will privindu-i insistent, fără ca, aparent, să-i dea atenţie lui Gottshall care-l bătea pe umăr, şoptindu-i ceva la ureche. Privirea ei se întâlni cu a lui, dar ea se uită repede în altă parte; schimburile de priviri cu Will erau derutante în cel mai bun caz, şi ameţitoare în cel mai rău.

Interiorul bisericii era mic şi întunecos în comparaţie cu cel de la Institutul din Londra. Şiruri de bănci străvechi erau aşezate de-a lungul pereţilor şi deasupra lor, pietrele de lampa-vrăjitoarei ardeau în suporturi de fier înnegrit. În

naos, în faţa unei cascade veritabile de lumânări arzânde, stătea un bătrân îmbrăcat cu totul în negrul vânătorilor de umbre. Părul sălbatic şi barba sa erau dese şi sure, ochii negri fiindu-i înceţoşaţi şi ascunşi pe jumătate de sprâncene mari, pe pielea sa văzându-se trecerea anilor. Tessa ştia că avea aproape nouăzeci de ani, dar spatele său încă era drept, iar pieptul îi era la fel de masiv precum trunchiul unui copac.

— Tu eşti tânărul Herondale? strigă acesta în timp ce Will păşi în faţă să se prezinte. Pe jumătate mundan, pe jumătate galez, şi caracteristicile cele mai proaste din ambele, din câte-am auzit.

Will zâmbi politicos.

— *Diolch*[17].

Starkweather se înfioră.

— Limbă corcită, mormăi el, şi îşi întoarse privirea către Jem. James Carstairs, spuse el. Un alt plod al Institutului. Ar trebui să vă spun să vă duceţi naibii. Acea fetiţă impertinentă, acea Charlotte Fairchild, trimiţându-vă pe capul meu fără a-mi cere permisiunea. Dezvăluia puţin din accentul de Yorkshire pe care servitorul său îl avea, deşi mult mai subtil; totuşi, când pronunţa „i” suna puţin ca un „a”. Niciun membru din acea familie, continuă el, nu a fost vreodată cât de cât manierat. M-am lipsit de taică-său, şi mă pot lipsi şi de...

Ochii săi scăpărători se îndreptară spre Tessa; şi se opri deodată, cu gura deschisă, de parcă fusese plesnit peste faţă în mijlocul propoziţiei. Tessa se uită la Jem; acesta părea la fel de surprins ca şi ea de tăcerea subită a lui Starkweather. Dar Will salvă situaţia.

— Ea este Tessa Gray, domnule, spuse el. E mundană, Înălţătoare, logodită cu domnul Carstairs aici de faţă.

— O mundană, zici? întrebă Starkweather, deschizând ochii larg.

— O Înălţătoare, spuse Will, pe cel mai mieros şi

[17] „Mulțumesc” (în lb. galeză în original).

liniştitor ton al lui. A fost o prietenă credincioasă a Institutului din Londra şi sperăm să o primim în rândurile noastre cât de curând.

— O mundană, repetă bătrânul din nou, şi avu un acces de tuse. Păi, timpurile s-au... Da, în acest caz...

Îşi trecu din nou privirea peste faţa Tessei, apoi peste Gottshall, care părea chinuit printre bagaje.

— Ia-i pe Cedric şi Andrew să te ajute să duceţi lucrurile musafirilor noştri în camerele lor, spuse acesta. Şi spune-i lui Ellen să-i dea dispoziţie bucătăriei să mai pună trei tacâmuri pentru cină, în seara asta. Se poate să fi uitat să-i spun că vom avea musafiri.

Servitorul se uită lung la stăpânul său înainte să dea din cap, cu o aparentă zăpăceală; Tessa nu putea să-l învinuiască. Era evident că Starkweather intenţionase să-i trimită înapoi, dar îşi schimbase decizia în ultimul moment. Se uită la Jem, care părea la fel de buimăcit ca şi ea; doar Will, cu ochii săi albaştri mari şi faţa inocentă precum cea a unui băiat din corul bisericesc, părea să nu se fi aşteptat la altceva.

— Haideţi, atunci, spuse Starkweather cu voce groasă, fără să se uite la Tessa. Nu staţi acolo. Urmaţi-mă, am să vă conduc în camerele voastre.

— În numele Îngerului,spuse Will, mişcând furculiţa prin mâncarea maronie din farfuria sa. Ce este chestia asta?

Tessa trebui să fie de acord că era greu de desluşit. Servitorii lui Starkweather - majoritatea bătrâni şi bătrâne gârbovite, şi o menajeră acră - făcuseră întocmai cum ordonase acesta şi mai puseseră încă trei tacâmuri pentru cină, care consta într-o supă închisă la culoare, cu cocoloaşe mari, oferită generos dintr-o supieră de argint de o femeie purtând o rochie neagră şi o bonetă albă, atât de gârbovită, încât Tessa trebui să facă eforturi să nu sară de pe scaun pentru a o ajuta la servit. Când femeia termină, se întoarse şi plecă, lăsându-i pe Jem, Tessa şi

Will singuri în sufragerie, privind lung unii la ceilalţi, peste masă.

Fusese de asemenea pus şi un tacâm pentru Starkweather, dar acesta nu era prezent. Tessa fu nevoită să recunoască că, dacă ar fi fost în locul lui, nici ea nu s-ar fi grăbit să mănânce supa. Avea din abundenţă legume mult prea fierte şi carne aţoasă, şi arăta chiar şi mai neatrăgătoare în lumina slabă din sufragerie. Doar câteva sfeşnice luminau spaţiul strâmt; tapetul era maro-închis, iar oglinda de deasupra şemineului în care nu ardea niciun foc era pătată şi decolorată. Tessa se simţea groaznic de inconfortabil în rochia sa albastră de seară, din tafta ţeapănă, împrumutată de la Jessamine şi lărgită de Sophie, şi care, în lumina slabă căpătase o nuanţă vânătă.

Şi totuşi, pentru o gazdă era un comportament groaznic de ciudat să insiste atât de mult ca ei să-i ţină companie la cină şi apoi să nu apară. Un servitor la fel de plăpând şi de bătrân precum cel care pusese supa o condusese pe Tessa în camera ei mai devreme, o cavernă mare şi sărăcăcios luminată, plină cu mobilă excesiv sculptată. Era mult prea slab luminată, de parcă Starkweather încerca să economisească banii pentru petrol sau lumânări, dar, din câte ştia Tessa, lampa-vrăjitoarei nu costa nimic. Poate că pur şi simplu îi plăcea întunericul.

Găsise camera rece şi întunecată şi mai mult decât uşor ameninţătoare. Focul ce ardea mocnit în cămin nu încălzise încăperea. Un fulger era gravat pe ambele părţi ale şemineului. Acelaşi simbol se găsea şi pe ulciorul plin cu apă rece, pe care Tessa o folosise să se spele pe mâini şi pe faţă. Se uscase repede, întrebându-se de ce nu-şi putea aduce aminte de simbol din *Codex*. Întregul Institut din Londra era decorat cu simbolurile Conclavului, precum îngerul ieşind din lac sau C-urile înlănţuite ce reprezentau Conclavul şi Consiliul, Legământul şi Consulul.

Peste tot se găseau portrete vechi, grele - în dormitorul ei, pe coridoare, de-a lungul scărilor. După ce se schimbă

în rochia de seară şi auzi clopoţelul de cină, Tessa coborâse scara, o monstruozitate sculptată, de pe timpul lui Iacob I al Angliei, şi se opri să privească portretul unei fete foarte tinere, cu păr blond şi lung, îmbrăcată cu o rochie demodată, pentru copii, şi având o fundă mare deasupra capului ei micuţ. Faţa ei era slabă şi palidă şi bolnăvicioasă, dar ochii îi erau luminoşi - singurul lucru luminos din acel loc întunecat, se gândi Tessa.

— Adele Starkweather, se auzi o voce de lângă ea, citind plăcuţa de pe rama portretului. 1842.

Nu întoarse să-l privească pe Will, care stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile la spate, privind portretul, încruntat.

— Ce e? Arăţi de parcă nu-ţi place de ea, însă mie îmi place. Trebuie să fie fiica... Ba nu, cred că nepoata lui Starkweather.

Will dădu din cap, privind de la portret la Tessa.

— Fără-ndoială. Acest loc este decorat aidoma unui cămin. Este clar că familia Starkweather a fost la Institutul din York de generaţii întregi. Ai observat fulgerele de peste tot?

Tessa dădu din cap aprobator.

— Acela este simbolul familiei Starkweather. Există mai multe simboluri ale familiei Starkweather decât ale Conclavului. Este o lipsă de maniere să te comporţi de parcă deţii un loc precum acesta. Nimeni nu moşteneşte un Institut. Custodele Institutului este numit de către Consul. Locul în sine aparţine Conclavului.

— Părinţii lui Charlotte au condus Institutul din Londra înaintea ei.

— De aceea bătrânul Lightwood este atât de pornit în legătură cu toată treaba, îi răspunse Will. Institutele nu sunt în mod necesar menite să rămână în familie. Dar Consulul nu i-ar fi dat postul lui Charlotte dacă n-ar fi crezut că ea era persoana potrivită pentru asta. Şi e doar o generaţie. Aceasta... Arătă cu braţul în jurul său de parcă

voia să cuprindă portretele, spaţiul şi pe ciudatul şi singuraticul Aloysius Starkweather, toate cu un gest. Ei bine, nu-i de mirare că bătrânul crede că are dreptul să ne dea afară.

— Zărghit de-a binelea, ar fi spus mătuşa mea. Coborâm la masă?

Arătând o politeţe rară, Will îi oferise braţul. Tessa nu se uitase la el când îl luase de braţ. Will îmbrăcat de cină era destul de chipeş cât să-i taie respiraţia, iar ea avea impresia că va avea nevoie de toate simţurile sale.

Jem era deja în sufragerie când intrară ei, iar Tessa se aşeză lângă el să aştepte gazda. Tacâmul său fusese aşezat, farfuria sa umplută cu supă, chiar şi paharul de vin fusese umplut cu vin roşu-închis, dar nu era nici urmă de el. Will fusese primul care ridicase din umeri şi începuse să mănânce, deşi, la scurt timp arătase de parcă şi-ar fi dorit să nu fi făcut asta.

— Ce este asta? zise el acum, străpungând cu furculiţa un obiect nefericit şi ridicându-l în faţa ochilor. Acest... acest... lucru?

— Păstârnac? sugeră Jem.

— Păstârnac plantat în grădina proprie a Diavolului, spuse Will. Se uită în jur. Cred că nu este niciun câine să i-l dau.

— Se pare că nu sunt animale de companie prin jur, observă Jem, care iubea toate animalele, chiar şi pe umilul şi ţâfnosul Church.

— Probabil, toate otrăvite cu păstârnac, spuse Will.

— Vai mie, spuse Tessa tristă, punând furculiţa jos. Şi îmi era atât de foame!

— Există întotdeauna chifle la cină, zise Will, arătând către coşul acoperit. Deşi, te avertizez, sunt tari ca piatra. Le poţi folosi să omori gândacii negri de casă, dacă vreunul te deranjează în toiul nopţii.

Tessa făcu o grimasă şi luă o gură de vin. Era la fel de acru ca oţetul.

Will îşi puse furculiţa jos şi începu să recite voios, în maniera *Cărţii de absurdităţi* a lui Edward Lear.

A fost odată o fată din New York
Care era flămândă-n York.
Dar pâinea era tare ca piatra,
Iar păstârnacul precum...

— Nu poţi să rimezi „York” cu „York”, întrerupse Tessa. Trişezi.

— Are dreptate, să ştii, spuse Jem, degetele sale delicate jucându-se cu piciorul paharului de vin. Mai ales când „furculiţă”[18] este evident alegerea potrivită...

— Bună seara.

Umbra mătăhăloasă a lui Aloysius Starkweather apăru deodată în uşă; îmbujorându-se, Tessa se întrebă de cât timp stătea acolo.

— Domnule Herondale, domnule Carstairs, domnişoară, ăăă...

— Gray, spuse Tessa. Theresa Gray.

— Într-adevăr.

Starkweather nu-şi ceru scuze, ci doar se aşeză greoi în capul mesei. Luă o cutie pătrată, plată, de tipul celor pe care bancherii le foloseau să păstreze documente, şi o puse lângă farfuria sa. Emoţionată, Tessa văzu că era un an marcat pe aceasta - 1825 -,şi chiar mai bine, trei rânduri de iniţiale. *JTS, AES, AHM*.

— Fără îndoială că tânăra domnişoară va fi încântată să afle că am cedat cererilor sale şi am căutat prin arhive toată ziua şi jumătate din noaptea trecută, începu Starkweather pe un ton ofensat.

Dură o clipă până când Tessa îşi dădu seama că, în acest caz, „tânăra domnişoară” însemna Charlotte.

— Are noroc, tatăl meu nu a aruncat niciodată nimic. Şi în clipa în care am văzut hârtiile, mi-am adus aminte. Îşi

[18] Joc de cuvinte intraductibil - în engleză, *Jork*, care rimează cu *York*.

lovi uşor tâmpla. Optzeci şi nouă de ani, şi nu am uitat niciun lucru. Îi puteţi spune domnului Wayland asta când mai vorbeşte despre înlocuirea mea.

— Cu siguranţă o vom face, domnule, spuse Jem, ochii săi mişcându-se cu repeziciune.

Starkweather luă o gură sănătoasă din vinul său şi se strâmbă.

— În numele Îngerului, chestia asta e dezgustătoare.

Puse paharul jos şi începu să scoată hârtiile din cutie.

— Ce avem noi aici este o cerere de despăgubire din partea a doi magicieni. John şi Anne Shade. Un cuplu căsătorit. Aici este partea ciudată, continuă bătrânul. A fost completată de fiul lor, Axel Hollingworth Mortmain, douăzeci şi doi de ani. Însă, bineînţeles, magicienii sunt sterpi...

Will se foi incomodat în scaun, luându-şi privirea de la Tessa.

— Acest fiu a fost adoptat, spuse Jem.

— Nu ar trebui să se permită asta, zise Starkweather, luând încă o gură din vinul pe care-l numise dezgustător. Obrajii lui începură să se înroşească. Exact cum ai da un copil uman să fie crescut de lupi. Înaintea Acordurilor...

— Dacă există vreo dovadă privind locul în care se află... spuse Jem, încercând cu delicateţe să îndrepte conversaţia către calea dorită. Avem foarte puţin timp...

— Foarte bine, foarte bine, se răsti Starkweather. Aici sunt foarte puţine informaţii legate de preţiosul vostru Mortmain. Mai mult despre părinţi. Se pare că suspiciunea a căzut asupra lor când s-a descoperit că magicianul, John Shade, avea în posesia sa Cartea Albă. O carte de vrăji destul de puternică, înţelegeţi voi; a dispărut din biblioteca Institutului din Londra în circumstanţe ciudate în anul 1752. Cartea se axează pe vrăji de legare şi dezlegare - să legi un suflet de un corp sau să îl dezlegi, în funcţie de caz. S-a dovedit că magicianul încerca să însufleţească lucruri. Dezgropa cadavre sau le cumpăra de la studenţii de la

medicină şi înlocuia părţile mai deteriorate cu mecanisme. Apoi încerca să le aducă la viaţă. Necromanţie - o încălcare majoră a Legii. Şi pe timpuri nu aveam Acordurile. Un grup al Enclavei a intrat şi i-a ucis pe ambii magicieni.

— Şi copilul? întrebă Will. Mortmain?

— Nici urmă de el, spuse Starkweather. Am căutat, dar nimic. Am presupus că era mort, până când a apărut această hârtie, pe cât de obraznică v-o puteţi imagina, în care erau pretinse despăgubiri. Chiar şi adresa sa...

— *Adresa sa*? întrebă Will. Această informaţie nu fusese inclusă în pergamentul pe care-l văzuseră la Institut. În Londra?

— Nu. Chiar aici, în Yorkshire.

Starkweather bătu uşor în pagina mototolită. Conacul Ravenscar.

— O clădire veche, uriaşă, la nord de noi. Este abandonată acum, cred, de zeci de ani. Acum, că stau şi mă gândesc, nu pot să-mi dau seama cum o fi putut s-o cumpere de la bun început. Familia Shade nu a locuit acolo.

— Totuşi, spuse Jem. Pentru noi, este un punct excelent de unde să începem căutarea. Dacă este părăsit încă de când a fost închiriat, poate că a lăsat lucruri în urmă. De fapt, ar putea la fel de bine să folosească şi acum casa.

— Presupun.

Starkweather nu părea deloc entuziasmat de toată povestea.

— Majoritatea bunurilor familiei Shade au fost luate ca trofee.

— Trofee, repetă Tessa uşor.

Îşi aduse aminte de termen din *Codex*. Orice obiect luat de către un vânător de umbre de la un locuitor al Lumii de Jos, care fusese prins încălcând Legea, îi aparţinea. Acelea erau trofeele de război. Se uită la Jem şi la Will, care stăteau de cealaltă parte a mesei; ochii blânzi ai lui Jem o priveau cu îngrijorare, iar cei albaştri şi bântuiţi ai lui Will

îşi păstrau expresia. Oare chiar aparţinea unei rase de creaturi care se războia cu ceea ce Jem şi Will se războiau?

— Trofee, mormăi Starkweather.

Acesta îşi terminase vinul şi se apucase de paharul neatins al lui Will.

— Te interesează asta, domnişoară?Avem o colecţie chiar bunicică aici, la Institut. O face de râs pe cea de la Londra, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Se ridică, aproape răsturnându-şi vinul.

— Vino! O să ţi-o arăt şi o să vă spun şi restul acestei poveşti jalnice, deşi nu mai este chiar atât de mult de povestit.

Tessa se uită rapid la Will şi la Jem după vreun semn, dar amândoi erau în picioare, urmându-l pe bătrân, care ieşea din cameră. Starkweather vorbea în timp ce mergea, vocea făcându-i-se auzită peste umăr, obligându-i pe ceilalţi să se grăbească şi să menţină ritmul cu paşii mari ai acestuia.

— Nu am avut niciodată o părere prea bună despre afacerea cu Despăgubirea, spuse acesta în timp ce parcurgeau un alt coridor de piatră slab luminat şi interminabil. Îi face pe locuitorii Lumii de Jos îngâmfaţi, îi face să creadă că au dreptul să ia ceva de la noi. Toată munca pe care o depunem şi nicio mulţumire, doar mâini întinse aşteptând mai mult, şi mai mult, şi mai mult. Nu credeţi la fel, domnilor?

— Nemernici cu toţii, spuse Will, care arăta de parcă mintea sa era la mii de kilometri depărtare.

Jem se uită la el pieziş.

— Categoric! lătră Starkweather, evident mulţumit. Nu că cineva ar trebui să rostească astfel de cuvinte în prezenţa unei doamne, bineînţeles. Aşa cum spuneam, acest Mortmain protesta faţă de moartea lui Anne Shade, soţia magicianului - a spus că ea nu avusese de-a face cu protestele soţului său, că nu ştiuse de ele, asta pretindea el. Moartea ei fusese în zadar. A vrut un proces în care să-i

condamne pe cei vinovaţi de ceea ce numea el „uciderea ei”, şi a vrut înapoi bunurile părinţilor săi.

— Cartea Albă era printre cele cerute de acesta? întrebă Jem. Ştiu că este o încălcare a legii ca un magician să deţină un astfel de volum...

— Era. A fost recuperată şi dusă la biblioteca Institutului din Londra, unde fără îndoială este şi în ziua de azi. Cu siguranţă, nimeni nu avea să i-o dea *lui*.

Tessa făcu un calcul rapid în minte. Dacă Starkweather avea acum optzeci şi nouă de ani, ar fi trebuit să aibă douăzeci şi şase la vremea decesului familiei Shade.

— Aţi fost acolo?

Ochii săi înroşiţi o priviră; ea observă că şi acum, uşor beat, nu părea să vrea să o privească prea direct.

— Unde să fiu?

— Aţi spus că un grup al Enclavei a fost trimis să se ocupe de familia Shade. Dumneavoastră aţi fost printre aceştia?

Ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Da, spuse el, accentul său de Yorkshire fiind mai evident pentru un moment. Nu a durat mult până ce i-am ucis pe amândoi. Nu erau pregătiţi. Deloc. Mi-i aduc aminte zăcând acolo în sângele lor. A fost pentru prima dată când am văzut magicieni morţi şi eram surprins ci aveau sânge roşu. Puteam să jur că avea altă culoare, albastru, verde sau ceva asemănător. Ridică din umeri. Le-am luat mantiile ca blana de pe un tigru. Am fost însărcinat să le păstrez sau, mai bine zis, tatăl meu a fost. Glorios, glorios. Acelea erau vremurile.

Rânji precum un schelet, şi Tessa se gândi la camera lui Barbă-Albastră[19], unde acesta păstra rămăşiţele soţiilor ucise. Se simţi în acelaşi timp şi foarte înfierbântată, şi foarte înfrigurată.

— Mortmain nu a avut nicio şansă, nu-i aşa? spuse ea. Să completeze o plângere ca asta. Nu avea să primească

[19] *La Barbe Bleu*, basm tradițional scris de Charles Perrault.

niciodată vreo despăgubire pentru ea,

— Bineînţeles că nu! se răsti Starkweather. Prostii, numai prostii - să pretinzi că soţia nu era implicată. Care soţie nu este implicată până-n gât în treburile soţului? În plus, el nici măcar nu era fiul lor biologic, n-avea cum. Poate mai degrabă era ca un animal de companie pentru ei. Aş face rămăşag că, dacă s-ar fi ivit ocazia, taică-său l-ar fi folosit pentru piese de schimb. I-a fost mai bine fără ei. Ar fi trebuit să ne mulţumească, nu să ceară un proces...

Când ajunse la o uşă grea din capătul coridorului şi se lipi cu umărul de ea, bătrânul tăcu rânjindu-le de sub sprâncenele stufoase.

— Aţi fost vreodată la Palatul de Cristal? Ei bine, asta arată mai ceva ca ăla.

Deschise uşa cu umărul şi lumina luci în jurul lor când păşiră în încăperea de dincolo. Cu siguranţă, era singura încăpere bine luminată din acel loc.

Sala era plină de dulapuri cu pereţi de sticlă, iar deasupra fiecărui dulap era aşezată o lampa-vrăjitoarei care lumina conţinuturile acestora.

Tessa văzu cum spatele lui Will se încorda, iar Jem se întinse spre ea, mâna sa încleştându-se în jurul ei, mai-mai să o învineţească.

— Nu, începu el să vorbească, dar ea păşise deja în faţă şi privea fascinată conţinutul dulapurilor.

Trofee. Un medalion de aur, deschis, cu un dagherotip al unui copil care râdea. Medalionul era mânjit de sânge uscat. În spatele ei, Starkweather vorbea despre colectarea gloanţelor din cadavrele vârcolacilor ucişi şi topirea lor pentru a fi turnate din nou. De fapt, în unul din dulapuri existau o mulţime de astfel de gloanţe, care umpleau un bol pătat de sânge. Şiruri de colţi de vampiri erau aliniate, rând pe rând. Presate sub sticlă erau ceea ce părea a fi straturi de borangic sau o altă ţesătură fină. La o privire mai atentă, Tessa îşi dădu seama că erau aripi de

zâne. Un goblin, precum cel pe care-l văzuse cu Jessamine la Hyde Park, plutea cu ochii deschişi într-un borcan plin cu un fluid pentru conservare.

Şi rămăşiţe de magicieni. Mâini cu gheare mumificate, precum cele ale doamnei Black. Un craniu gol, complet descărnat, care părea uman, excepţie făcând colţii pe care-i avea în locul dinţilor. Recipiente cu sânge vâscos. Starkweather vorbea acum despre suma cu care puteau fi vândute rămăşiţele magicienilor - mai ales „semnele” de magician - pe piaţa Lumii de Jos. Tessa se simţi ameţită şi înfierbântată, iar ochii o usturau.

Se întoarse din cauză că mâinile începuseră să-i tremure. Jem şi Will stăteau în picioare, uitându-se cu feţe împietrite de groază; bătrânul ţinea un alt trofeu de vânătoare - un cap de om montat pe un suport. Pielea se zbârcise şi devenise gri, lipită de oase. Coarne spiralate fără carne ieşeau din vârful craniului.

— Am luat asta de la un magician pe care l-am ucis pe calea spre York, spuse el. N-o să vă vină să credeţi ce luptă dârză...

Vocea lui Starkweather se stinse, şi Tessa se simţi deodată eliberată şi plutind. Întunericul o învălui, şi apoi simţi o pereche braţe în jurul ei şi auzi vocea lui Jem. Cuvintele treceau pe la urechea ei în fragmente întrerupte.

— Logodnica mea... n-a văzut niciodată trofee... nu poate suporta sângele... foarte sensibilă...

Tessa vru să se elibereze de Jem, să se repeadă la Starkweather şi să-l lovească pe bătrân, dar ştia că dacă o făcea, avea să distrugă totul. Închise ochii forţat şi îşi ascunse faţa la pieptul lui Jem, inspirând mirosul său. Mirosea a săpun şi a lemn de santal. Apoi simţi alte mâini pe ea, îndepărtând-o de Jem. Servitoarele lui Starkweather. Îl auzi pe Starkweather spunându-le să o ducă la etaj şi să o bage în pat. Deschise ochii, văzând cum Jem o privea îngrijorat, până când uşile sălii cu trofee se închiseră între ei.

În acea seară, Tessei îi luă mult timp să adoarmă, şi când reuşi, avu un coşmar. În vis stătea întinsă, încătuşată pe patul de aramă din casa Surorilor Întunecate…

Prin geamuri pătrundea o lumină ca o supă subţire cenuşie. Uşa se deschise şi intră doamna Dark, urmată de sora sa, care nu avea cap, ci doar osul alb al coloanei care-i ieşea din gâtul crestat.

— Uite-o pe frumoasa, frumuşica prinţesă, spuse doamna Dark, bătând din palme. Gândeşte-te cât vom primi pentru toate părţile ei. O sută pentru fiecare mână albă şi mică a ei, şi o mie pe perechea sa de ochi. Desigur, am fi luat mai mult dacă erau albaştri, dar nu poţi avea chiar tot.

Aceasta chicoti şi patul începu să se învârtă, în timp ce Tessa ţipa şi se zvârcolea în întuneric. Deasupra ei apăreau feţe: Mortmain, trăsăturile sale înguste pline de amuzament.

— Şi se zice că valoarea unei femei bune este mai mare decât cea a rubinelor, spuse el. Iar valoarea unei magiciene?

— Eu zic s-o puneţi într-o cuşcă şi să lăsaţi spectatorii să se uite la ea pentru un penny, zise Nate şi, deodată, barele unei cuşti apărură în jurul ei, iar el râdea de ea din cealaltă parte, faţa lui frumoasă fiind schimonosită de batjocură. Henry era şi el acolo, dând din cap. Am desfăcut-o, spuse el, şi tot nu-mi dau seama de ce bate acea inimă a ei. Totuşi, e tare curios, nu-i aşa? Acesta desfăcu pumnul şi Tessa văzu că ţinea ceva roşu şi cărnos, pulsând şi contractându-se ca un peşte pe uscat care voia să respire. Vezi cum este împărţită în două părţi aproape egale…

— Tess, se auzi o voce insistentă în urechea ei. Tess, visezi. Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Simţi nişte mâini pe umerii săi, scuturând-o; deschise ochii larg; respira greu în dormitorul cenuşiu, urât şi prost

luminat, din Institutul din York. Aşternuturile erau învălmăşite în jurul ei, iar cămaşa de noapte era lipită de spate, plină de sudoare. I se părea că pielea o ardea. Încă le vedea pe Surorile Întunecate, pe Nate, care râdea de ea, şi pe Henry, care-i diseca inima.

— A fost un vis? întrebă ea. Mi s-a părut atât de real, din cale-afară de real...

Vocea i se stinse.

— Will, şopti ea.

El era încă îmbrăcat cu hainele de la cină, deşi acum erau şifonate, părul său negru încâlcit, de parcă adormise fără să se mai schimbe. Continua să-şi ţină mâinile pe umerii ei, încălzindu-i pielea rece, prin ţesătura cămăşii de noapte.

— Ce-ai visat? o întrebă el.

Tonul lui era calm şi normal, de parcă n-ar fi fost nimic neobişnuit în legătură cu trezitul ei şi cu prezenţa lui la marginea patului ei.

Se cutremură când îşi aminti.

— Am visat că eram dezmembrată... că bucăţi din mine erau puse la expoziţie pentru ca vânătorii de umbre să râdă de...

— Tess!

Îi atinse uşor părul, dându-i şuviţele încâlcite pe după ureche. Se simţi atrasă precum pilitura de fier de un magnet. Braţele ei tânjeau să-l îmbrăţişeze, capul ei să stea pe umărul său.

— Lua-l-ar naiba pe diavolul de Starkweather pentru că ţi-a arătat alea, dar trebuie să ştii că nu mai este aşa acum. Acordurile au interzis trofeele. A fost doar un vis.

Dar nu, se gândi ea. *Ăsta* era visul. Ochii ei se obişnuiseră cu întunericul; lumina cenuşie din cameră îi făcea ochii să strălucească în albastru, aproape ireali, precum ai unei pisici. Când icni, plămânii i se umplură cu mirosul lui Will, cu miros de sare şi de trenuri, de fum şi de ploaie, şi ar întreba dacă el ieşise să hoinărească pe

străzile din York, aşa cum ieşea în Londra.

— Pe unde ai umblat? şopti ea. Miroşi a noapte.

— Am făcut pe nebunul. Ca de obicei.

Îi atinse obrazul cu degetele sale calde pline de bătături.

— Poţi dormi acum? Mâine trebuie să ne trezim devreme. Starkweather ne împrumută trăsura sa, ca să cercetăm Conacul Ravenscar. Tu, bineînţeles, eşti binevenită să rămâi aici. Nu e nevoie să vii cu noi.

Ea se cutremură.

— Să stau aici fără voi? În acest loc mare şi posomorât? Mai degrabă, nu.

— Tess! Vocea lui era atât de blajină. Trebuie să fi fost un coşmar tare urât de te-ai descurajat aşa de mult. De obicei, tu nu te temi de prea multe lucruri.

— A fost îngrozitor. Chiar şi Henry a fost prezent în visul meu. Îmi dezmembra inima de parcă era făcută din fragmente mecanice.

— Gata, s-a rezolvat, spuse el. Fantezie pură. De parcă Henry ar constitui vreun pericol pentru altcineva decât propria-i persoană. Când ea nu zâmbi, el adăugă feroce: Nu aş lăsa pe nimeni să te rănească. Ştii asta, nu-i aşa, Tess?

Se privi lung. Ea se gândi la valul care părea să o poarte de fiecare dată când era lângă Will, cum se simţea împinsă şi acoperită, atrasă către el de forţe care păreau să nu fie sub controlul ei - în pod, pe acoperişul Institutului. Ca şi cum şi el ar fi simţit aceeaşi atracţie, se aplecă spre ea. Părea natural, la fel de normal precum respiratul, să-şi ridice capul şi buzele lor să se întâlnească. Simţi respiraţia lui pe gura ei; uşurare, de parcă o piatră mare îi fusese luată de pe inimă. Mâinile lui urcară să-i mângâie chipul. Când ea închise ochii, îi auzi vocea în minte, din nou, spontană:

„Nu există niciun viitor pentru un vânător de umbre care-şi pierde vremea cu magicieni.”

Ea îşi răsuci capul imediat, iar buzele lui îi sărutară

obrazul în locul gurii. Se retrase, şi îi văzu ochii albaştri, larg deschişi - şi răniţi.

— Nu, spuse ea. Nu, nu ştiu asta, Will! Vorbi mai încet. A fost foarte clar ce sentimente ai pentru mine. Crezi că sunt o jucărie pentru distracţia ta. Nu ar fi trebuit să intri; nu se cuvine.

El îşi lăsă mâinile să cadă.

— Tu ai strigat...

— Nu după tine.

Rămase tăcut, i se auzea doar respiraţia greoaie.

— Will, regreţi ce mi-ai spus în acea noapte pe acoperiş? În noaptea înmormântării lui Thomas şi a Agathei?

Era pentru prima oară - de când se întâmplase - când unul dintre ei făcea vreo referire la incident.

— Îmi poţi spune că nu ai vrut să-mi zici asta?

El îşi plecă fruntea; părul i se răsfiră, acoperindu-i faţa. Ea îşi încleştă pumnul în lateral ca să se oprească din a se întinde şi din a i-l da la o parte.

— Nu, spuse el foarte încet. Nu, să mă ierte Îngerul, nu pot să zic asta.

Tessa se dădu în spate, ghemuindu-se şi întorcându-se.

— Te rog, pleacă, Will.

— Tessa...

— Te rog.

Urmă o tăcere lungă. El se ridică, patul scârţâind sub el în timp ce se mişca. Îi auzi paşii uşori pe scândurile duşumelei, şi apoi uşa dormitorului care se închise în urma lui. De parcă sunetul rupsese o coardă ce o ţinea dreaptă, ea căzu înapoi pe perne. Privi tavanul timp îndelungat, încercând în van să scape de întrebările care-i umpleau mintea - ce intenţionase Will, venind în camera ei aşa? De ce îi arătase atâta bunătate, când ea ştia că el o dispreţuia? Şi de ce, când ea ştia că el era cel mai rău lucru din lume pentru ea, făcându-l să plece, i se părea o greşeală atât de mare?

Dimineaţa următoare se dovedi a fi neaşteptat de senină

şi de frumoasă, cu un cer albastru, un balsam pentru durerea de cap a Tessei şi pentru trupul ei istovit. După ce se chinui să coboare din pat, unde îşi petrecuse o bună parte a nopţii răsucindu-se şi zvârcolindu-se, se îmbrăcă, nefiind capabilă să-şi imagineze că putea să primească ajutorul vreuneia dintre servitoarele bătrâne şi pe jumătate oarbe. În timp ce-şi încheie nasturii rochiei, se privi în oglinda veche şi pătată a camerei. Avea cearcăne, de parcă fuseseră desenate cu cretă.

Will şi Jem ajunseseră deja în camera de zi pentru un mic dejun format din pâine prăjită, pe jumătate arsă, ceai diluat, gem şi nici urmă de unt. Până când sosise Tessa, Jem deja mâncase, iar Will era ocupat să-şi taie pâinea prăjită în fâşii subţiri şi să formeze pictograme indecente din ele.

— *Asta* ce se presupune a fi? întrebă Jem curios. Arată aproape ca o...

Ridică privirea, o văzu pe Tessa şi, zâmbind, nu mai vorbi.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

Se aşeză pe scaunul din faţa lui Will; acesta o privi doar o dată în timp ce se aşeză, dar în ochii săi sau în expresia sa nu era nimic care să indice că acesta îşi aducea aminte de ceva ce se petrecuse între ei doi în seara precedentă.

Jem o privi îngrijorat.

— Tessa, cum te simţi? După noaptea trecută...

Se opri, tonul său urcând deodată.

— Bună dimineaţa, domnule Starkweather, spuse el repede, lovindu-l pe Will în umăr atât de tare, încât acesta scăpă furculiţaşi firmituri de pâine se împrăştiată pe toată farfuria sa.

Domnul Starkweather, care intrase valvârtej în încăpere, încă îmbrăcat cu mantia neagră pe care o purtase în seara precedentă, îl privi încruntat.

— Trăsura vă aşteaptă în curte, zise el, fiind la fel de

înţepat ca-ntotdeauna. Aţi face bine să vă luaţi tălpăşiţa dacă doriţi să vă întoarceţi până la cină; o să am nevoie de trăsură în seara asta. I-am spus lui Gottshall să vă lase la gară când vă întoarceţi, pentru că nu mai e nevoie să vă pierdeţi vremea. Cred că aţi obţinut tot ceea ce vă trebuia.

Nu era o întrebare. Jem dădu din cap.

— Da, domnule. Aţi fost foarte amabil.

Starkweather se uită la Tessa din nou, pentru ultima oară, înainte ca el să se întoarcă şi să iasă repede din încăpere, cu mantia fluturând în urma sa. Tessa nu putea să-şi scoată din minte imaginea unei păsări răpitoare mari şi negre - un vultur, poate. Se gândi la dulapurile pline cu „trofee” şi se cutremură.

— Mănâncă repede, Tessa, înainte să se răzgândească în legătură cu trăsura, o sfătui Will, dar Tessa scutură din cap.

— Nu mi-e foame.

— Măcar bea puţin ceai.

Will îi turnă şi-i puse lapte şi zahăr; era mai dulce decât şi-ar fi dorit Tessa, dar era atât de rar când Will făcea un asemenea gest amabil precum acesta - chiar dacă era ca să o grăbească -, aşa că oricum îl bău şi reuşi să ia şi câteva guri de pâine prăjită. Băieţii îşi luară hainele şi bagajele; Tessa îşi căută mantia de călătorie, pălăria şi mănuşile şi, curând, se aflau cu toţii pe scările din faţa Institutului din York, clipind des în lumina umedă a soarelui.

Starkweather se ţinuse de cuvânt. Trăsura sa era acolo, aşteptându-i, cu cele patru C-uri ale Conclavului pictate pe uşă. Bătrânul vizitiu cu barba lungă şi albă era deja pe capră, fumând o ţigară de foi; când îi văzu pe cei trei o aruncă, cufundându-se şi mai mult în scaunul său, privindu-i pe sub pleoapele lăsate.

— Fir-ar să fie, e din nou bătrânul marinar, spuse Will, deşi părea mai amuzat decât de orice altceva.

Deschise portiera trăsurii şi o ajută pe Tessa să urce, după care urcă şi el; Jem fu ultimul, închise portiera în

urma lui şi se aplecă pe geam să strige la vizitiu să pornească. Tessa, aşezându-se mai bine lângă Will, pe bancheta îngustă, simţi că umerii li se atingeau; el se încordă imediat, iar ea se dădu la o parte, muşcându-şi buza. Era de parcă în noaptea precedentă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar el revenise la comportamentul anterior de parcă ea ar fi fost otravă.

Trăsura începu să se mişte, cu o smucitură care aproape o aruncă pe Tessa din nou înapoi în Will, dar fata se propti în geam şi rămase unde era. Cei trei tăcură cât timp trăsura parcurse Stonegate Street, îngustă şi prăfuită, pe sub un semn care făcea reclamă Hanului Old Star. Şi Jem şi Will continuară să tacă, până când Will deschise gura - când trecură printre zidurile vechi, pe sub intrarea în oraş - doar ca să-i spună Tessei, cu o bucurie morbidă, că acolo erau înfipte în ţepuşe capetele trădătorilor. Ea făcu o grimasă, dar nu-i dădu nicio replică.

Odată ce trecură de ziduri, oraşul făcu repede loc ruralului. Peisajul nu era graţios şi unduios, ci aspru şi ameninţător. Dealuri înverzite pătate cu frunze cenuşii făceau loc piscurilor de piatră de culoare închisă. Gardurile lungi de piatră, clădite fără mortar, menite să îngrădească oile, erau amplasate în zigzag pe pajişti; ici şi colo, câte o colibă izolată. Cerul părea o întindere interminabilă de albastru, pe care erau pictaţi nori lungi şi cenuşii.

Tessa nu putea să spună cât timp călătoriseră, atunci când coşurile de piatră ale unui conac mare apărură în zare. Jem îşi scoase din nou capul pe geam şi strigă la vizitiu; trăsura se opri brusc.

— Dar nu am ajuns încă la el, spuse Tessa perplexă. Dacă ăla e Conacul Ravenscar…

— Nu putem opri chiar în faţa uşii; fii raţională, Tess, zise Will în timp ce Jem sări din trăsură şi întinse mâna să o ajute pe Tessa să coboare.

Botinele i se murdăriră când ea ateriză pe pământul ud

şi noroios. Will coborî uşor lângă ea.

— Trebuie să cercetăm locul. Foloseşte dispozitivul lui Henry să detectezi prezenţele demonice. Să fim siguri că nu intrăm într-o capcană.

— Dispozitivul lui Henry chiar *funcţionează*?

În timp ce mergeau toţi trei pe drum, Tessa îşi ridică fustele să nu şi le murdărească de noroi. Uitându-se înapoi, îl văzu pe vizitiu deja adormit, din câte se părea, cu pălăria trasă pe faţă. Tot peisajul din jurul lor era format din pete de culori gri şi verde - dealuri înălţându-se brusc; versanţii lor de marnă; iarbă netedă păscută de oi şi, ici-colo, trunchiuri de copaci cioturoşi şi încolăciţi. Era o frumuseţe sobră, dar Tessa se cutremură la ideea de a trăi acolo, atât de departe de orice.

Jem, văzând-o tremurând, zâmbi pieziş.

— Fată de la oraş.

Tessa râse.

— Mă gândeam cât de ciudat ar fi să creşti într-un asemenea loc, atât de departe de oamenii cunoscuţi.

— Nu e foarte diferit de locul unde am crescut eu, spuse Will brusc, surprinzându-i pe amândoi. Nu e atât de solitar precum aţi crede. În provincie, poţi să fii sigur că oamenii se vizitează mai des între ei. Doar că au o distanţă mai mare de traversat decât ar avea în Londra. Şi, odată ajunşi, uneori stau un timp mai îndelungat. Până la urmă, de ce să întreprinzi călătoria doar ca să stai o noapte sau două? Am avut de multe ori oaspeţi care au stat săptămâni întregi.

Tessa se uită cu ochi mari spre Will. Se întâmpla atât de rar să facă vreo referire la orice lucru din viaţa lui fragilă, că uneori se gândea la el ca la o persoană fără niciun fel de trecut. Jem păru la fel de surprins, deşi îşi reveni imediat.

— Împărtăşesc opinia Tessei. Nu aş fi putut trăi nicăieri în altă parte decât într-un oraş. Nu văd cum aş putea dormi noaptea, ştiind că nu sunt înconjurat de alte mii de suflete adormite şi visătoare.

— Şi mizerie peste tot, şi toată lumea respirând în ceafa

celorlalţi, răspunse Will. Când am ajuns prima dată la Londra, m-am plictisit atât de repede să fiu înconjurat de-atâţia oameni, încât m-am abţinut cu mare greutate să nu-l iau pe primul nefericit care mi-a ieşit în cale şi să-l drenez.

— Unii ar spune că încă ai această problemă, spuse Tessa, dar Will doar râse - un sunet de amuzament, scurt şi aproape surprins -, şi apoi se opri, privind spre Conacul Ravenscar.

Jem fluiera în timp ce Tessa îşi dădu seama de ce până atunci putuse să vadă doar vârfurile coşurilor. Conacul fusese construit în mijlocul unei văi adânci dintre trei dealuri; pantele acestora urcau în jurul casei, înconjurând-o precum căuşul unei palme. Tessa, Jem şi Will îşi ţineau echilibrul pe marginea unuia dintre dealuri, uitându-se la conac. Clădirea în sine era foarte mare, o grămadă mare de piatră cenuşie care dădea impresia că se afla acolo de secole. O alee circulară, largă, se afla în faţa uneia dintre uriaşele uşi principale. Nimic din acel loc nu dădea în vileag că ar fi fost o casă abandonată sau că ar fi avut nevoie de reparaţii - nicio buruiană nu creştea pe alee sau pe potecile care duceau către anexele de piatră, şi nicio bucată de sticlă nu lipsea de la ferestrele cu menouri.

— Aici locuieşte *cineva*, spuse Jem, dând glas gândurilor Tessei.

El începu să coboare dealul. Acolo, iarba era mai înaltă, ajungându-i aproape până la brâu.

— Poate dacă...

Tăcu atunci când se auzi zgomotul unor roţi de trăsură; pentru o clipă, Tessa crezu că vizitiul venise după ei, dar nu, era o trăsură destul de diferită - o caleaşcă solidă, care intra pe poartă şi se îndrepta spre conac. Jem se ghemui imediat în iarbă, iar Will şi Tessa i se alăturară.

Se uitau cum caleaşca se opri în faţa conacului şi vizitiul sări să deschidă portiera.

Din ea coborî o fată tânără, de paisprezece sau cincisprezece ani, presupuse Tessa - nu destul de mare cât

să-şi facă o coafură înaltă, căci părul îi era răsfirat pe umeri asemenea unei perdele de mătase neagră. Purta o rochie albastră, simplă, dar la modă. Dădu din cap către vizitiu şi apoi, când începu să urce pe treptele conacului, se opri - se opri şi se uită spre locul unde stăteau ghemuiţi Jem, Will şi Tessa, de parcă i-ar fi putut vedea, deşi Tessa era sigură că erau bine ascunşi de iarbă.

Distanţa era prea mare pentru ca Tessa să-i distingă trăsăturile - doar ovalul feţei sale palide încadrat de părul negru. Ea tocmai voia să-l întrebe pe Jem dacă avea un telescop la el, când Will scoase un sunet - un sunet pe care nu-l mai auzise la nimeni niciodată, un icnet bolnăvicios şi îngrozitor, de parcă fusese lăsat fără aer de vreo lovitură îngrozitoare.

Dar nu era doar un icnet, îşi dădu ea seama. Era un cuvânt; şi nu doar un cuvânt, ci un nume; şi nu doar un simplu nume, ci unul pe care ea îl mai auzise rostit înainte.

— *Cecily*!

6
ÎN TĂCERE ÎNVĂLUITE

În suflet sunt ascunse comorile,
Ţinute în secret, în tăcere învăluite;
Gândurile, speranţele, visele, plăcerile,
Doar farmece distruse, de-ar fi dezvăluite,
— Charlotte Brönte, „*Consolare pe-nserat*”

Uşa casei se deschise; fata dispăru înăuntru. Caleaşca se îndepărtă hurducăind în cealaltă parte a conacului, către şopron, în timp ce Will se împletici dând să se ridice în picioare. Culoarea chipului său se schimbase într-un gri bolnăvicios, precum cenuşa unui foc stins.

— Cecily, spuse el din nou.

— Din vocea sa răzbăteau atât uimirea, cât şi groaza.

— Dumnezeule, *cine e* Cecily?

Tessa se ridică în picioare şi îşi scutură rochia de iarbă şi de ciulini.

— Will...

Jem era deja lângă Will, ţinându-şi mâna pe umărul prietenului său.

— Will, trebuie să vorbeşti cu noi. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Will inspiră adânc.

— Cecily...

— Da, ai spus asta deja! exclamă Tessa.

Îşi dădu seama că vocea-i era stridentă şi făcu un efort să se calmeze. Era nepoliticos să vorbeşti aşa cu cineva care era atât de evident zăpăcit, chiar dacă el insista să privească în gol, în depărtare şi să rostească „Cecily” la

intervale regulate.

Oricum, nu prea conta; Will părea să nu o fi auzit.

— Sora mea, spuse el. Cecily. Avea... Dumnezeule, avea nouă ani când am plecat.

— Sora ta, zise Jem, şi Tessa simţi că ceva se uşurase în inima sa, şi se blestemă în sinea ei pentru asta.

Ce conta dacă Cecily era sora lui Will sau cineva de care era îndrăgostit? Nu avea nimic de-a face cu ea.

Will începu să coboare dealul, fără să se uite după o potecă, pur şi simplu mergând greoi prin buruieni şi drobiţă. După o clipă, Jem se duse după el şi-l apucă de mânecă.

— Will, nu...

Will încercă să se elibereze.

— Dacă Cecily e înăuntru, înseamnă că şi restul... familia mea... trebuie să fie şi ei acolo.

Tessa se grăbi să-i ajungă din urmă, sărind de durere când aproape îşi luxă glezna alunecând pe-o piatră instabilă.

— Dar nu are niciun sens ca familia ta să fie acolo, Will. Asta este casa lui Mortmain, aşa a spus Starkweather. Era scris în documente...

— Ştiu asta, spuse Will aproape ţipând.

— Cecily ar putea să viziteze pe cineva de-aici...

Will îi aruncă o privire sceptică.

— În mijlocul Yorkshire-ului, de una singură? Şi aia era caleaşca noastră. Am recunoscut-o. Nu mai este altă caleaşcă în şopron. Nu, familia mea este implicată cumva în asta. Ai mei au fost atraşi în această afacere afurisită şi... trebuie să-i avertizez.

Porni din nou să coboare dealul.

— Will! strigă Jem şi îl urmă, apucându-l de haină.

Will se întoarse şi-l îmbrânci pe Jem, dar nu foarte tare; Tessa îl auzi pe Jem spunându-i lui Will că se ţinuse departe în toţi aceşti ani şi era de preferat să nu strice lucrurile acum, apoi totul se înceţoşă - Will înjură, iar Jem

îl trase înapoi, Will alunecă pe pământul ud şi ambii căzură rostogolindu-se, un ghem de braţe şi de picioare, până când se opriră într-un pietroi, Jem ţintuindu-l pe Will la pământ, cu antebraţul pe gâtul acestuia.

— Dă-te jos!

Will îl împinse.

— Nu înţelegi. Familia ta e moartă...

— *Will*!

Jem îl luă pe prietenul său de guler şi îl scuturã.

— Eu *chiar* înţeleg. Şi dacă nu vrei ca familia ta să moară, mă vei asculta.

Will se linişti. Spuse, cu vocea sufocată:

— Jem, tu nu-ţi poţi da... eu niciodată...

— Uite! Jem ridică cealaltă mână şi-i arătă: Acolo. Uite!

Tessa se uită unde arăta Jem - şi simţi cum îi îngheaţă sângele. Erau aproape la jumătatea dealului de deasupra conacului, şi acolo, deasupra lor, era un automat, stând ca un fel strajă la marginea dealului. Înţelese imediat ce era, deşi nu arăta precum automatele pe care Mortmain le trimisese după ei înainte. Acelea aveau măcar un pretext să pară umane. Acesta era o creatură înaltă, fusiformă, cu picioare lungi cu pivot, un tors metalic răsucit şi braţe ca nişte fierăstraie.

Stătea locului, complet nemişcat, cumva mai înfricoşător prin pacea şi liniştea sa. Tessa nici nu-şi putu da seama dacă-i privea. Părea să fie îndreptat înspre ei şi, deşi avea cap, acel cap nu avea trăsături, doar o crestătură drept gură; înăuntru străluceau dinţi de metal. Părea să nu aibă ochi.

Tessa îşi înăbuşi ţipătul din gât. Era un automat. Îi mai înfruntase înainte. Nu avea să ţipe. Will, sprijinindu-se în cot, privea lung.

— În numele Îngerului...

— Acea chestie ne-a urmărit; sunt sigur, spuse Jem cu voce joasă şi gravă. Am văzut o strălucire de metal mai devreme, din trăsură, dar nu eram sigur. Acum, sunt. Dacă

o să coborî dealul, rişti să duci acea chestie chiar la uşa familiei tale.

— Înţeleg, spuse Will.

Tonul pe jumătate isteric dispăruse din vocea lui.

— N-o să mă apropii de casă. Lasă-mă să mă ridic.

Jem ezită.

— Jur pe numele lui Raziel, rosti Will printre dinţii încleştaţi. Acum, lasă-mă să mă ridic!

Jem se dădu la o parte şi se ridică; Will sări în picioare, dându-l pe Jem la o parte şi, fără să se uite la Tessa, o luă la fugă - nu spre casă, ci în direcţia opusă, către creatura mecanică de pe creastă. Jem şovăi o clipă, cu gura deschisă, apoi înjură şi fugi după el.

— Jem, strigă Tessa.

Dar el era deja prea departe ca s-o audă, urmărindu-l pe Will. Automatul dispăruse. Tessa spuse un cuvânt nedemn de o doamnă, îşi ridica fustele şi-i urmă.

Nu-i era uşor să urce un deal alunecos din Yorkshire îmbrăcată cu fuste grele, printre rugii care o zgâriau. Exerciţiile îmbrăcată în hainele de antrenament îi oferiseră Tessei o nouă perspectivă asupra motivului pentru care bărbaţii puteau să se mişte atât de iute şi de uşor, şi de ce puteau să alerge atât de repede. Materialul rochiei cântărea o tonă, tocurile botinelor nimereau numai în pietre, iar corsetul o lăsa inconfortabil fără suflare. Ajunse în vârful dealului la timp ca să-l vadă pe Jem - aflat cu mult înaintea ei - dispărând într-un crâng întunecos. Se uită în jur agitată dar nu reuşi să vadă drumul sau trăsura familiei Starkweather. Cu inima bubuindu-i în piept, fugi după el.

Crângul era mare, întinzându-se de-a lungul liniei de creastă. În momentul în care Tessa intră printre copaci, lumina dispăru; crengi groase de copaci ce se încrucişau deasupra ei blocau lumina soarelui. Simţindu-se ca Albă-ca-Zăpada fugind în pădure, se uită neputincioasă după semne care să-i arate încotro dispăruseră băieţii - crengi rupte, frunze călcate -,şi văzu o licărire de metal, în timp

ce automatul ieşi din întunericul dintre doi copaci şi se avântă spre ea.

Tessa ţipă, sări într-o parte, împiedicându-se imediat în fuste. Căzu pe spate, aterizând dureros pe pământul noroios. Creatura întinse către ea unul dintre braţele sale ca de insectă. Ea se rostogoli, şi braţul de metal nimeri pământul. Văzu o creangă de copac căzută lângă ea; bâjbâi cu degetele după ea, o apucă bine şi o ridică exact când celălalt braţ al creaturii se îndrepta spre ea. Puse creanga între ei, aducându-şi aminte de lecţiile de parare şi blocare primite de la Gabriel.

Dar era doar o creangă. Braţul de metal al automatului o rupse în două. Capătul braţului se desfăcu într-o gheară de metal cu mai multe degete care se întinseră către gâtul ei. Dar înainte s-o atingă, Tessa simţi un fâlfâit violent la gât. Îngerul ei. Stătu nemişcată în timp ce creatura îşi retrase gheara, unul dintre „degete” picurând un lichid negru. O clipă mai târziu, scoase un vaiet pătrunzător şi căzu înapoi, iar un potop de lichid negru ieşi din gaura care-i fusese făcută în piept.

Tessa se ridică şi privi lung.

Will stătea cu sabia în mână, cu plăseaua mânjită de lichidul negru. Era cu capul gol, părul său negru şi des fiind răvăşit, plin de frunze şi de fire de iarbă. Jem stătea lângă el, cu o lampa-vrăjitoarei luminând printre degetele sale. În timp ce Tessa privea, Will mai lovi o dată cu sabia, despicând automatul aproape în două. Căzu pe pământul noroios. Înăuntru era o încâlceală urâtă, oribilă, de tuburi şi fire care păreau biologice.

Jem ridică privirea. Întâlni ochii Tessei. Pupilele lui erau argintii precum oglinzile. Will, deşi o salvase, nu părea să observe că ea era acolo; îşi luă avânt şi lovi sălbatic în coastele creaturii de metal. Gheata sa făcu metalul să răsune.

— Spune-ne, zise el printre dinţi. Ce cauţi aici? De ce ne urmăreşti?

Gura subţire a automatului se deschise. Vocea îi suna precum bâzâitul şi scârţâitul unei maşinării stricate:

— *Sunt... un... avertisment... de la Magistru...*

— Un avertisment pentru cine? Pentru familia din conac? Spune-mi!

Will părea pe punctul să lovească din nou creatura; Jem îi puse o mână pe umăr.

— Nu simte durere, Will, spuse el cu voce joasă. Şi spune că are un mesaj. Lasă-l să vorbească!

— *Un avertisment... pentru tine, Will Herondale...şi pentru toţi nefilimii...* Vocea spartă a creaturii continuă: *Magistrul spune... să opreşti investigaţia. Trecutul... e trecut. Lasă-l pe al lui Mortmain îngropat, altminteri familia ta va plăti preţul. Nu încerca să-i contactezi sau să-i avertizezi. Dacă o faci, vor fi distruşi.*

Jem se uită la Will; Will era în continuare palid-cenuşiu la faţă, dar obrajii îi ardeau de furie.

— Cum mi-a adus Mortmain familia aici? I-a ameninţat? Ce a făcut?

Creatura hurui şi pocni, şi începu să vorbească din nou.

— *Sunt... un avertisment... de la...*

Will mârâi precum un animal şi lovi cu sabia. Tessa îşi aduse aminte de Jessamine, în Hyde Park, sfâşiind în bucăţi un spirit al naturii cu umbrela ei specială. Will ciopârţi automatul până când nu mai rămaseră decât nişte fâşii de metal; Jem, punându-şi braţele în jurul prietenului său şi trăgându-l cu forţa înapoi, îl opri într-un târziu.

— Will, zise el. Will, gata!

Tânărul îşi ridică privirea şi ceilalţi doi îi urmăriră căutătura. În zare, printre copaci, alte siluete se mişcau - alte automate ca acesta.

— Trebuie să plecăm, spuse Jem. Dacă vrem să le distragem atenţia, să le îndepărtăm de familia ta, trebuie să plecăm.

Will şovăi.

— Will, ştii că nu poţi să te apropii de ei, zise Jem

disperat. Dacă nu din alte motive, atunci din pricina Legii. Dacă-i punem în pericol, Conclavul nu va face nimic să-i ajute. Nu mai sunt vânători de umbre. Will!

Will îşi lăsă încet mâna să cadă. Stătea, cu braţele lui Jem în jurul umerilor săi, uitându-se la grămada de metal de la picioarele sale. De pe lama sabiei sale picura lichid negru, ofilind iarba.

Tess expiră. Nu-şi dăduse seama că, în tot acest timp, îşi ţinuse respiraţia. Will trebuie s-o fi auzit, căci îşi ridică privirea şi o întâlni pe-a ei de-a lungul poienii. Ceva o făcu să se uite în altă parte. Agonia atât de pură nu era pentru ochii ei.

Într-un târziu, ascunseră rămăşiţele automatului distrus cât de repede putură, îngropându-le în pământul afânat de sub un buştean putrezit. Tessa ajută din toate puterile, încurcându-se în fuste. La sfârşit, mâinile sale erau la fel de negre de pământ şi de noroi precum cele ale lui Will şi Jem.

Niciunul dintre ei nu vorbi; făcură treaba într-o tăcere mormântală. Când terminară, Will îi conduse spre ieşirea din crâng, ajutat de lumina lămpii-vrăjitoarei ţinute de Jem. Ieşiră din pădure aproape de drum, unde aştepta trăsura lui Starkweather, Gottshall moţăind în scaunul vizitiului, de parcă trecuseră doar câteva clipe de când sosiseră acolo.

Dacă înfăţişarea lor - murdari, mânjiţi de noroi şi cu frunze în păr - îl surprinse pe bătrân cât de cât, acesta nu o arătă, dar nici nu-i întrebă dacă găsiseră ceea ce căutau. Nu făcu decât să mormăie un salut, aşteptând ca aceştia să se urce în trăsură, după care fluieră la cai să pornească pe lungul drum înapoi spre York.

Perdelele trăsurii erau date la o parte; cerul era acoperit de nori negricioşi, întunecând orizontul.

— O să plouă, spuse Jem, dându-şi părul argintiu la o parte din ochi.

Will nu zise nimic. Se uita pe geam. Ochii săi erau de culoarea oceanului Arctic pe timp de noapte.

— Cecily, spuse Tessa cu o voce mult mai blândă decât era obişnuită să aibă faţă de Will în ultimul timp. Părea atât de nefericit - la fel de mohorât şi de dezolant precum mlaştinile prin care treceau. Sora ta... seamănă cu tine.

Will continuă să tacă. Tessa, aşezată lângă Jem pe bancheta tare, tremura uşor. Hainele sale erau jilave de la pământul şi crengile ude, iar în trăsură era rece. Jem se întinse şi luă o pătură cam jerpelită şi o puse peste amândoi. Ea simţea căldura emanată de corpul lui şi se luptă cu impulsul de a nu se apropia de el ca să se-ncălzească.

— Will, ţi-e frig? îl întrebă ea, dar el doar dădu din cap, ochii săi încă privind în gol la peisajul rural ce rămânea în urmă.

Tessa se uită la Jem cu disperare.

Jem vorbi, vocea fiindu-i clară şi directă.

— Will, spuse el. Am crezut... am crezut că sora ta a murit.

Will îşi mută privirea de la geam şi-i privi pe amândoi. Când zâmbi, era palid ca moartea.

— Sora mea *este* moartă, rosti el.

Aceste vorbe au fost singurele rostite de el. Pe tot drumul înapoi spre York, rămaseră cu toţii tăcuţi.

Cum nu dormise prea bine în seara precedentă, Tessa adormi şi se trezi pe drumul către gara din York. Era ceaţă - coborî din trăsură şi îi urmă pe ceilalţi pe peronul unde era trenul pentru Londra; erau în întârziere şi aproape că erau să-l piardă, dar Jem ţinu uşa deschisă pentru ea şi pentru Will, iar ei urcară în tren şi apoi merseră în compartiment. Mai târziu avea să-şi amintească de felul cum arăta Jem, agăţându-se de uşă, cu capul gol, strigând la amândoi, şi cum ea se uita pe geam în timp ce trenul pleca, pe Gottshall stând pe peron, privindu-i cu ochii săi

negri, tulburători, de sub pălăria trasă în jos. Tot restul se pierdea în ceaţă.

În timp ce trenul pufăia în drumul său prin provincia din ce în ce mai întunecată de nori, domnea tăcerea. Tessa îşi sprijini bărbia-n palmă şi îşi rezemă capul de sticla rece a ferestrei. Dealuri verzi treceau pe lângă ei, şi orăşele, şi sate, fiecare având câte o gară mică şi îngrijită, cu numele scrise cu litere aurii pe un indicator roşu. Turle de biserici se înălţau în sate; oraşe creşteau şi dispăreau, şi Tessa era conştientă că Jem îi şoptea lui Will ceva în latină, credea ea - *Me specta, me specta*, iar Will nu-i răspundea. Mai târziu, îşi dădu seama că Jem ieşise din compartiment şi ea se uita la Will, spaţiul dintre ei fiind îngust şi întunecos. Soarele apunea, aruncându-i nuanţe de roz pe piele, contrastând cu ochii lui care priveau pierduţi în zare.

— Will, spuse ea încet. Aseară…

Ai fost drăguţ cu mine, voise ea să spună. *Îţi mulţumesc*.

Ochii albaştri ai acestuia trecură prin ea.

— Nu a fost niciun aseară, rosti el printre dinţii încleştaţi.

Auzind acestea, Tessa se ridică, aproape ieşind din starea ei de somnolenţă.

— Zău? Am trecut de la după-amiază direct la a doua zi dimineaţă? Cât de ciudat că nimeni altcineva nu a mai spus nimic despre asta! Cred că e un miracol, o zi fără noapte…

— Nu mă provoca, Tessa.

Mâinile lui Will erau încleştate pe genunchi, iar unghiile sale, cu semicercuri de murdărie sub ele, erau înfipte în materialul pantalonilor.

— Sora ta trăieşte, spuse ea,ştiind bine că-l provoca. N-ar trebui şi fii fericit?

El se albi la faţă.

— *Tessa*… începu el şi se aplecă spre ea de parcă voia - ea nu ştia ce era în mintea lui - ori să lovească geamul şi să-l spargă, ori să o scuture de umeri, ori să o ţină în braţe de parcă nu ar fi avut de gând să-i mai dea drumul

vreodată.

Era cât se poate de dat peste cap, nu? Apoi, uşa compartimentului te deschise şi intră Jem, ţinând o cârpă umedă.

Se uită când la Will, când la Tessa, şi ridică din sprâncenele sale argintii.

— Un miracol, spuse el. L-ai făcut să vorbească.

— Sincer, doar ca să se răstească la mine, zise Tessa. Nimic nou.

Will se întoarse să se uite pe geam, fără să-i privească pe vreunul în timp ce ei vorbeau.

— E un început, spuse Jem, aşezându-se lângă ea. Hai! Dă-mi mâinile!

Surprinsă, Tessa întinse mâinile spre el - şi fu oripilată. Erau murdare, unghiile rupte şi pline de pământ de la cum îşi înfipsese degetele în solul din Yorkshire. Apoi văzu o zgârietură sângerândă pe încheieturi, deşi nu-şi aducea aminte cum o căpătase.

Nu erau mâini de doamnă. Se gândi la palmele perfect rozalii şi curate ale lui Jessamine.

—Jessie ar fi oripilată, spuse ea tristă. Ar spune că am mâini de servitoare.

— Şi ce anume, rogu-te, spune-mi, e lipsit de onoare în legătură cu asta? întrebă Jem în timp ce-i ştergea cu atenţie pământul de pe zgârieturi. Te-am văzut fugind după noi şi după creatura aia mecanică. Dacă Jessamine încă nu a aflat că există onoarea sângelui şi a pământului, atunci n-o va afla niciodată.

Cârpa rece îi dădea o senzaţie plăcută pe degete. Se uită la Jem, care era concentrat la sarcina sa, genele lui fiind ca o perdea de argint.

— Mulţumesc, spuse ea. Mă îndoiesc că am fost de vreun ajutor, mai degrabă un impediment, dar oricum, mulţumesc.

El îi zâmbi, iar soarele apăru din spatele norilor.

— De-asta te antrenăm, nu-i aşa?

Ea îşi coborî vocea.

— Ai vreo idee ce s-ar fi putut întâmpla? De ce ar locui familia lui Will într-o casă deţinută cândva de Mortmain?

Jem se uită la Will, care încă privea fără ţintă, plin de amărăciune, pe geam. Intraseră în Londra, iar în jurul lor începeau să apară clădiri cenuşii. Privirea pe care Jem i-o aruncă lui Will era obosită, iubitoare, o privire familială, şi Tessa îşi dădu seamă că, deşi ea îşi imaginase că erau ca fraţii, Will fiind cel mai mare, cel care avea grijă, iar Jem, cel tânăr, realitatea era cu mult mai complicată de-atât.

— Nu ştiu, spuse el, deşi mă face să mă gândesc că jocul pe care-l face Mortmain este unul de lungă durată. Cumva, a ştiut exact unde vor ajunge investigaţiile noastre şi a aranjat această… întâlnire… ca să ne şocheze cât mai mult posibil. Doreşte să ne amintească cine deţine puterea.

Tessa se cutremură.

— Jem, nu ştiu ce vrea de la mine, zise ea cu voce joasă. Când a spus că el m-a făcut, a fost de parcă spunea că mă poate desface la fel de uşor.

Mâinile calde ale lui Jem le atinseră pe ale ei.

— Nu poţi fi desfăcută, spuse el la fel de încet. Iar Mortmain te subestimează. Am văzut cum te-ai apărat de automat cu creanga aia…

— N-a fost suficient. Dacă n-aş fi avut îngerul… Tessa îşi duse mâna la pandantivul de la gât. Automatul l-a atins şi s-a dat înapoi. Un alt mister pe care nu-l înţeleg. M-a protejat şi înainte, şi din nou de această dată, dar în alte situaţii rămâne latent. Un mister la fel de mare precum talentul meu.

— Pe care, din fericire, nu ai fost nevoită să-l foloseşti pentru a te Transforma în Starkweather. A părut destul de fericit să ne dea doar hârtiile despre Shade.

— Slavă Domnului, spuse Tessa. Nu aşteptam cu nerăbdare s-o fac. Pare un om atât de neplăcut şi ursuz! Dar dacă se dovedeşte a fi necesar…

Scoase un obiect din buzunar şi-l ridică, ceva ce

strălucea în lumina slabă a compartimentului.

— Un nasture, zise ea mândră. A căzut de la manşeta jachetei sale în dimineaţa asta, iar eu l-am luat.

Jem zâmbi.

— Foarte inteligent, Tessa. Ştiam eu că am avut dreptate să te luăm cu noi...

Se opri brusc, tuşind. Tessa se uită la el alarmată, şi chiar şi Will fu scos din melancolia sa tăcută, întorcându-se să-l privească pe Jem cu ochii mijiţi. Jem tuşi din nou, cu mâna la gură, iar când o dădu la o parte, nu era pătată de sânge. Tessa văzu umerii lui Will relaxându-se.

— Doar nişte praf în gât, îi asigură Jem.

Nu părea bolnav, ci foarte obosit, deşi extenuarea îi scotea în evidenţă delicateţea trăsăturilor. Frumuseţea sa nu radia în culori aprinse şi foc înăbuşit ca a lui Will, dar îşi avea perfecţiunea sa discretă, drăgălăşenia zăpezii care cădea dintr-un cer argintiu.

— Inelul tău! spuse ea deodată, când îşi aminti că încă îl purta. Puse nasturele înapoi în buzunar şi scoase inelul familiei Carstairs de pe deget. Am vrut să ţi-l dau înapoi mai devreme, zise ea, punând cerculeţul de argint în palma lui. Am uitat...

El o prinse de degete. În ciuda gândurilor despre zăpadă şi ceruri argintii, mâna sa era surprinzător de caldă.

— E-n regulă, spuse el cu voce joasă. Îmi place cum stă pe mâna ta.

Tessa simţi cum i se încălzesc obrajii, înainte să poată răspundă, se auzi fluierul trenului. Glasuri vociferau că ajungeau în Londra, în gara King’s Cross. Trenul începuse să reducă din viteză, când peronul apăru în zare. Zarva din gară şi sunetul trenului ce frâna luară cu asalt urechile Tessei, Jem spuse ceva, dar cuvintele sale fură înăbuşite de zgomot; sunase ca un avertisment, dar Will era deja în picioare, întinzând mâna să apese pe clanţa de la uşa compartimentului. O deschise, ieşi pe culoar şi coborî. Dacă nu ar fi fost vânător de umbre, se gândi Tessa, ar fi

căzut, chiar rău, dar aşa, pur şi simplu aterizã în picioare şi începu să alerge, făcându-şi loc printre hamali care se înghesuiau, navetişti, aristocraţi ce duceau cufere mari şi câini de vânătoare în lese, care călătoreau în nord pentru sfârşitul de săptămână, băieţi cu ziare, hoţi de buzunare, vânzători şi alţi oameni din gara imensă.

Jem era în picioare, cu mâna pe uşă - dar se întoarse şi o văzu pe Tessa, care observă expresia de pe faţa acestuia, o expresie care dădea de înţeles că el ştia că, dacă fugea după Will, ea nu putea să-l urmeze. După încă o privire lungă spre ea, acesta închise uşa şi se aşează pe scaunul din faţa ei în timp ce trenul se oprea de-a binelea.

— Dar Will... începu ea să zică.

— O să fie bine, spuse Jem cu fermă convingere. Ştii cum e el. Uneori are nevoie să fie singur. Şi mă îndoiesc că ar vrea să ia parte la relatarea întâmplărilor de azi, cu Charlotte şi ceilalţi.

Cum ea nu-şi mută privirea de la el, acesta repetă, pe un ton blând:

— Tessa, Will îşi poate purta singur de grijă.

Ea se gândi la deprimarea din ochii lui Will când acesta-i vorbise, mai dezolantă ca mlaştinile din York pe care le lăsaseră în urmă. Spera ca Jem să aibă dreptate.

7
BLESTEMUL

Blestemul de copil orfan
Şi-un sfânt prăvale-n iadu' 'ngrozitor.
Dar mult mai groaznic era cel
Ce îl citeam în ochii lor!
De zile şi nopţi şapte, tot priveam
Dar nu era chip să mor,[20]
- Samuel Taylor Coleridge,„*Balada bătrânului marinar*"

Magnus auzi uşa din faţă deschizându-se şi zgomotul vocilor puternice care urmă, şi se gândi imediat: Will. Şi apoi se amuză că avusese acel gând. Băiatul vânător de umbre devenea ca o rudă enervantă, se gândi el în timp ce îndoi o pagină din cartea pe care o citea - *Dialogurile zeilor*, de Lucian; Camille ar fi fost furioasă că îndoia foile - obiceiurile cuiva pe care îl ştiai bine, dar pe care nu i le puteai schimba. Cineva a cărui prezenţă o putea recunoaşte după sunetul din hol al bocancilor. Cineva care-şi permitea să se certe cu lacheul când acesta primise ordine să spună tuturor că nu eşti acasă.

Uşa salonului se deschise, iar Will stătea în prag, arătând pe jumătate triumfător, pe jumătate nefericit - o adevărată apariţie.

— *Ştiam* că eşti aici, anunţă el în timp ce Magnus se ridică în fund pe canapea, punându-şi picioarele jos. Acum, vrei să-i spui acestui... acestui liliac supradimensionat să

[20] Samuel Taylor Coleridge, „*Balada bătrânului marinar*".

nu mai stea pe capul meu?

Se referea la Archer, subjugatul lui Camille şi lacheul temporar al lui care, într-adevăr, îl pândea pe Will. Faţa lacheului arăta dezaprobarea, dar, la urma urmei, aşa era dintotdeauna.

— Spune-i că vrei să mă vezi.

Magnus lăsă cartea jos, pe masa de lângă el.

— Dar poate că nu vreau să te văd, spuse el. I-am zis să nu lase pe nimeni înăuntru, nu pe nimeni în afară de tine.

— M-a ameninţat, zise Archer cu vocea sa sâsâită, nu tocmai umană. Îi voi spune stăpânei mele.

— Chiar te rog, zise Will, dar ochii acestuia erau aţintiţi asupra lui Magnus, albaştri şi nerăbdători. Te rog. *Trebuie* să vorbesc cu tine.

Fir-ar să fie cu băiatul ăsta, gândi Magnus. După o zi obositoare, petrecută desfăcând o vrajă de blocare a memoriei pentru un membru al familiei Penhallow, el îşi dorea doar să se odihnească. Nu mai ascultă să vadă dacă se aud paşii lui Camille pe hol, şi nici nu mai aştepta mesajul de la ea, dar tot prefera acea încăpere celorlalte - acea cameră unde gusturile ei păreau să constea în trandafirii cu ţepi de pe tapet, în mirosul suav al draperiilor. Abia aştepta o seară petrecută în camera asta, lângă foc, cu un pahar de vin, o carte şi să fie lăsat în pace.

Dar aici era vorba de Will Herondale, cu privirea sa constituită dintr-un amestec de durere şi disperare, având nevoie de ajutorul lui Magnus. Chiar trebuia să facă ceva cu enervantul său impuls de bunătate de a-i ajuta pe cei disperaţi, se gândi Magnus. Asta, şi slăbiciunea sa pentru ochii lui albaştri.

— Prea bine, spuse el cu un oftat chinuit. Poţi să stai şi să vorbeşti cu mine. Dar te avertizez, nu invoc niciun demon. Nu înainte să iau cina. Doar dacă nu ai dat de vreo dovadă solidă...

— Nu.

Will intră nerăbdător în încăpere şi îi închise uşa în nas

lui Archer. Se întoarse şi o încuie, ca să fie sigur, şi apoi se duse lângă foc. Se uită afară. Bucata de fereastră neacoperită de draperii arăta cum scuarul se întuneca în amurgul negricios, frunzele fiind purtate pe trotuar de vântul aspru. Will îşi dădu jos mănuşile şi le puse pe haină, încălzindu-şi mâinile la foc.

— Nu vreau să invoci un demon.

— Ha!

Magnus îşi puse picioarele încălţate cu ghete pe masa din lemn de trandafir din faţa canapelei, un alt gest care ar fi înfuriat-o pe Camille, dacă ar fi fost acolo.

— Sunt veşti bune, presupun...

— Vreau să mă trimiţi dincolo. În tărâmurile demonilor.

Magnus se înecă.

— Vrei să fac *ce*?

Profilul lui Will se contura negru din cauza focului pâlpâitor.

— Să creezi un portal către tărâmurile demonilor şi să mă trimiţi prin el. Poţi face asta, nu-i aşa?

— Asta e magie neagră, spuse Magnus. Nu la fel ca necromanţia, dar...

— Nimeni nu trebuie să ştie.

— Nu zău!

Tonul lui Magnus era tăios.

— Aceste lucruri tind să se afle. Şi dacă află Conclavul că l-am trimis pe unul de-al lor, cel mai promiţător, să fie făcut bucăţi de către demonii dintr-o altă dimensiune...

— Conclavul nu mă consideră promiţător.

Vocea lui Will era rece.

— Nu sunt promiţător. Nu sunt nimic şi nici nu voi deveni vreodată ceva. Nu fără ajutorul tău.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva ai fost trimis să mă controlezi, Will Herondale.

Will râse scurt şi aspru.

— De către Dumnezeu?

— De către Conclav. Care ar putea la fel de bine să fie

Dumnezeu. Poate că pur şi simplu încearcă să afle dacă sunt dispus să încalc Legea.

Will se întoarse şi-l privi lung.

— Sunt foarte serios, spuse el. Nu e niciun fel de control. Nu mai pot continua aşa, să invoc demoni la întâmplare, fără să fie cel corect, speranţe deşarte şi dezamăgiri continue. Fiecare zi devine din ce în ce mai întunecată, şi o voi pierde pentru totdeauna dacă tu nu...

— Să o pierzi?

Mintea lui Magnus se agăţă de acest cuvânt; îşi îndreptă spatele şi îşi miji ochii.

— Despre Tessa *este* vorba. Ştiam eu că aşa e.

Will se îmbujoră, o pată de culoare pe faţa sa palidă.

— Nu doar ea.

— Dar o iubeşti.

Will îl privi lung.

— Bineînţeles că da, spuse el într-un târziu. Ajunsesem să cred că nu pot iubi pe nimeni, dar pe ea o iubesc.

— Blestemul tău are cumva de-a face cu privarea de abilitatea de a iubi? Că e cea mai mare prostie pe care am auzit-o. Jem e *parabatai*-ul tău. Te-am văzut cum te porţi cu el. Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Jem e cel mai mare păcat al meu, spuse Will. Nu-mi vorbi de Jem.

— Să nu vorbesc despre Jem, să nu vorbesc despre Tessa. Tu vrei ca eu să deschid un portal către tărâmurile demonilor, şi tu nu vorbeşti cu mine, să-mi spui măcar de ce? Nu o voi face, Will, zise Magnus şi-şi încrucişă braţele la piept.

Will se sprijini cu mâna de poliţa şemineului. Era foarte liniştit, flăcările luminându-i trăsăturile, profilul său clar şi frumos, graţia mâinilor sale lungi şi subţiri.

— Mi-am văzut familia astăzi, spuse el, apoi se corectă singur. Pe sora mea. Am văzut-o pe sora mea mai mică. Cecily. Ştiam că ai mei trăiesc, dar nu m-am gândit că o să-i văd vreodată. Nu pot sta în preajma mea.

— De ce?

Magnus îşi domoli vocea; simţea că era pe punctul de a afla ceva, să facă o descoperire în legătură cu acest băiat ciudat, enervant, rănit şi distrus.

— Ce au făcut atât de groaznic?

— Ce-au făcut ei? zise Will ridicând glasul. Ce-au făcut ei? Nimic. Eu sunt de vină. Sunt otravă. Otravă pentru ei. Otravă pentru toţi cei care mă iubesc.

— Will...

— Te-am minţit, spuse Will, întorcându-se subit cu spatele la foc.

— Uluitor, murmură Magnus, dar Will era departe, departe în amintirile sale, ceea ce era mai bine.

Începu să meargă prin cameră, târşâindu-şi ghetele pe minunatul covor persan al lui Camille.

— Ştii ce ţi-am spus. Mă aflam în biblioteca din casa părinţilor mei din Ţara Galilor. Era o zi ploioasă; eram plictisit, mă uitam prin lucrurile vechi ale tatei. Păstrase câteva obiecte din vechea sa viaţă de vânător de umbre, lucruri pe care nu voia, din raţiuni sentimentale, cred eu, să le dea. O stelă veche, deşi nu ştiam ce era la acea vreme, şi o cutie mică, gravată, ascunsă într-un sertar cu fundul dubiu al biroului său. Presupun că el crezuse că asta va fi suficient să ne ţină deoparte, dar nimic nu e suficient să ţină la distanţă nişte copii curioşi. Bineînţeles că primul lucru pe care l-am făcut când am găsit cutia a fost să o deschid. Din ea a ieşit o ceaţă care s-a transformat aproape instantaneu într-un demon. În clipa în care am văzut creatura, am început să ţip. Aveam doar doisprezece ani. Nu mai văzusem nimic asemănător. Enorm, ameninţător, numai dinţi ascuţiţi şi o coadă cu ţepi - iar eu nu aveam nimic. Nicio armă. Când a mugit, am căzut pe covor. Chestia aia stătea deasupra mea, sâsâind. Apoi a intrat sora mea.

— Cecily?

— Ella. Sora mea mai mare. Ţinea ceva strălucitor în

mână. Acum ştiu ce era - un pumnal de seraf. Pe-atunci, n-aveam habar. Am ţipat la ea să iasă, dar ea se interpusese între mine şi creatură. Sora mea era absolut neînfricată. Aşa era dintotdeauna. Nu-i era frică să se caţere în cel mai înalt copac, să călărească cel mai sălbatic cal - şi nu-i era pic de frică acolo, în bibliotecă.I-a spus acelei creaturi să plece. Dar aceasta pândea precum o insectă uriaşă şi urâtă. Ea a spus „Te alung”, iar creatura n-a făcut decât să râdă.

Avea şi de ce să râdă. Magnus simţi un amestec de milă şi admiraţie pentru fată, crescută fără nicio cunoştinţă despre demoni, despre invocarea şi alungarea lor, însă care-şi menţinuse oricum poziţia.

— A râs şi a lovit-o cu coada, punând-o la pământ. Apoi, ochii săi s-au fixat asupra mea. Erau toţi roşii, fără niciun pic de alb. A spus: „Pe tatăl tău aş fi vrut să-l distrug, dar cum el nu e aici, mă voi mulţumi cu tine.” Eram atât de şocat, încât tot ce făceam era să mă holbez. Ella se târa pe covor, căutând pumnalul de seraf căzut „Te blestem”, a spus creatura. „Toţi cei care te iubesc vor muri. Dragostea va însemna totodată propria lor distrugere. Poate va dura câteva clipe, poate va dura câţiva ani, dar toţi cei care te vor privi cu dragoste vor muri din această pricină, dacă tu nu te îndepărtezi de ei pentru totdeauna. Şi voi începe cu ea.” A mârâit spre Ella, apoi a dispărut.

Magnus era fascinat de-a binelea.

— Şi a murit?

— Nu.

Will încă păşea prin cameră. Îşi dădu jos jacheta şi o aruncă pe un scaun. Părul său negru, lung, începuse să se onduleze de la căldura corpului său amestecată cu cea a focului; i se lipea de ceafă.

— Era teafără. M-a luat în braţe. *Ea* m-a liniştit pe *mine*. Mi-a spus că vorbele demonului nu însemnau nimic. A recunoscut că citise câteva cărţi interzise din bibliotecă şi că de-acolo ştiuse ce era un pumnal de seraf şi cum să-l

folosească, şi că acel lucru pe care-l deschisesem era numit Pyxis, deşi nu-şi putea imagina de ce tatăl meu avea unul. M-a pus să promit că nu voi mai atinge nimic de-al părinţilor noştri dacă ea nu era prezentă, apoi m-a dus în pat, unde mi-a citit până când am adormit. Cred că eram extenuat din pricina şocului. Îmi aduc aminte cum i-a şoptit mamei mele ceva despre cum mă îmbolnăvisem cât ei fuseseră plecaţi, o boală de copii. M-am bucurat de agitaţia din jurul meu, iar demonul începea să-mi pară o amintire oarecum incitantă. Îmi aduc aminte cum plănuiam să-i spun lui Cecily despre asta - fără să recunosc, bineînţeles, că Ella mă salvase în timp ce eu ţipasem precum un copil...

— Erai un copil, sublinie Magnus.

— Eram destul de mare, spuse Will. Destul de mare ca să înţeleg ce însemna ţipătul de durere al mamei, care m-a trezit în dimineaţa următoare. Era în camera Ellei, iar ea era în pat, moartă. Au încercat să mă ţină departe, dar eu apucasem să văd ce era de văzut. Era umflată, avea o nuanţă de negru-verzui, de parcă ceva putrezise înlăuntrul ei. Nu mai arăta precum sora mea. Nu mai părea om. Ştiam ce se întâmplase, chiar dacă ei nu ştiau. „Toţi cei care te iubesc vor muri. Şi voi începe cu ea.” Fusese blestemul meu. Ştiam că trebuia să fug de ei - de familia mea -, înainte să li se întâmple aceeaşi oroare. Am plecat către Londra în aceeaşi seară.

Magnus deschise gura şi o închise la loc. Era prima dată când nu ştia ce să spună.

— Aşa că, vezi tu, spuse Will, blestemul meu nu poate fi numit o prostie. Am văzut cum lucrează. Şi din acea zi m-am străduit să mă asigur că ceea ce i se întâmplase Ellei nu avea să se mai întâmple nimănui altcuiva din viaţa mea. Îţi poţi imagina asta? Poţi? Îşi trecu mâinile prin părul său negru, lăsând şuviţele încâlcite să-i cadă înapoi peste ochi. Să nu laşi pe nimeni să se apropie. Să faci pe toată lumea, care de altfel te iubeşte, să te urască. Mi-am părăsit familia pentru a mă distanţa de ei, ca să mă uite. În fiecare

zi trebuie să fiu crud cu cei pe care i-am ales să-mi fie familie, ca nu cumva să simtă prea multă afecţiune pentru mine.

— Tessa...

Mintea lui Magnus fu deodată inundată de gândul la fata cu ochi cenuşii, serioasă, care-l privea pe Will de parcă acesta era un soare răsărind la orizont.

— Crezi că nu te iubeşte?

— Nu cred. Am fost îndeajuns de idiot cu ea.

Vocea lui Will era plină de ură de sine şi durere şi nefericire.

— Cred că a fost odată când ea aproape... Vezi tu, credeam că murise, şi i-am arătat... am lăsat-o să vadă ce simt. Cred că mi-ar fi împărtăşit sentimentele după aceea. Dar am distrus-o, cât de brutal am putut. Îmi imaginez că acum pur şi simplu mă urăşte.

— Şi Jem, zise Magnus, temându-se de răspunsul pe care de altfel îl ştia.

—Jem oricum e pe moarte, spuse Will cu vocea sufocată. Jem e ceea ce mi-am îngăduit. Îmi tot spun că, dacă moare, nu e vina mea. El oricum moare şi are dureri. Moartea Ellei măcar a fost rapidă. Poate că prin mine el va avea o moarte bună. Se uită în sus, plin de amărăciune, întâlnind privirea acuzatoare a lui Magnus. Nimeni nu poate trăi fără nimic, şopti el. Jem e tot ceea ce am.

— Ar fi trebuit să-i spui, zise Magnus. Te-ar fi ales drept *parabatai* oricum, chiar dacă ştia riscurile.

— Nu-l pot împovăra cu această informaţie. Ar păstra secretul dacă l-aş ruga, dar l-ar îndurera să ştie - iar durerea pe care le-aş provoca-o celorlalţi l-ar răni şi mai tare. Şi dacă le-aş spune lui Charlotte, lui Henry şi celorlalţi, că felul în care mă comport este doar o faţadă - că toate lucrurile crude pe care le-am spus au fost o minciună, că bântui pe străzi doar să dau impresia că am fost la băut şi prostituate, când în realitate nu vreau să fac nimic din toate astea - atunci voi fi eşuat să-i îndepărtez de

mine.

— Şi, prin urmare, n-ai spus nimănui despre acest blestem? Nimănui în afară de mine, de când aveai doisprezece ani?

— N-am putut, spuse Will. Cum puteam să fiu sigur că nu s-ar ataşat de mine, odată ce ar afla adevărul? O poveste ca asta ar atrage milă, iar mila ar putea deveni ataşament, iar apoi...

Magnus ridică din sprâncene.

— Nu eşti îngrijorat pentru mine?

— Că ai putea să mă iubeşti?

Glasul lui Will sună de-a dreptul surprins.

— Nu, căci tu urăşti nefilimii, nu-i aşa? Şi, în plus, îmi imaginez că voi, magicienii, aveţi metodele voastre de a vă feri de emoţii nedorite. Dar pentru cei ca Charlotte, ca Henry, dacă ar afla că personajul pe care l-am jucat este fals, dacă mi-ar şti adevărata fire... ar putea să ţină la mine.

— Şi atunci ar muri, spuse Magnus.

Charlotte îşi ridică încet faţa din mâini.

— Şi nu aveţi nicio idee unde este? întrebă ea pentru a treia oară. Will pur şi simplu a... dispărut?

— Charlotte!

Vocea lui Jem era înduioşătoare. Erau cu toţii în salonul cu tapet plin de flori şi viţă-de-vie. Sophie era lângă foc, folosind vătraiul pentru a aprinde cărbunii. Henry se afla la birou, meşterind la un set de instrumente din cupru; Jessamine stătea în şezlong, iar Charlotte în fotoliul de lângă foc. Tessa şi Jem stăteau oarecum afectaţi pe canapea, ceea ce o făcu pe Tessa să se simtă, în mod ciudat, precum un musafir. Era ghiftuită de sandvişurile pe care Bridget le adusese pe o tavă şi de ceaiul cald care o dezgheţa încet pe dinăuntru.

— Nu e ceva aşa de neobişnuit, continuă el. Când ştim noi vreodată unde este Will în timpul nopţii?

— Dar de data asta e altfel. Şi-a văzut familia; sau sora, cel puţin. Săracul de Will! Vocea lui Charlotte era temătoare. Speram că poate în cele din urmă avea să-nceapă să uite de ei...

— Nimeni nu-şi uită familia, spuse Jessamine înţepată.

Stătea în şezlong, având în faţă un şevalet şi nişte hârtii; luase de curând decizia că rămăsese în urmă cu practicarea artelor feminine, aşa că începuse să picteze, să preseze flori şi să cânte la spinetă în sala de muzică, deşi Will îi spusese că vocea sa îi amintea de Church când acesta mieuna nemulţumit.

— Păi, nu, bineînţeles că nu, zise Charlotte grăbită, dar nu poate să trăiască tot timpul cu amintirea asta, precum o greutate îngrozitoare.

— De parcă am şti ce să facem cu el dacă n-ar avea zilnic hachiţe, spuse Jessamine. Oricum, se vede că nu i-a păsat de-ai lui, altminteri nu i-ar fi abandonat.

Tessa icni uşor.

— Cum poţi să spui asta? Nu ştii de ce a plecat. Nu i-ai văzut faţa la Conacul Ravenscar...

— Conacul Ravenscar.

Charlotte se uita absentă la şemineu.

— Din toate locurile la care m-am gândit că s-ar duce...

— Ei da, prostii, zise Jessamine, uitându-se furioasă la Tessa. Măcar familia sa trăieşte. În plus, aş pune pariu că nu e trist deloc; aş pune pariu că se prefăcea. Întotdeauna face asta.

Tessa se uită la Jem după ajutor, dar acesta se uita la Charlotte, iar privirea sa era dură ca piatra.

— Ce-ai vrut să spui, zise el, despre toate locurile la care te-ai gândit că ne-am putea duce? Ai ştiut că familia lui Will s-a mutat?

Charlotte dădu să zică ceva, apoi oftă:

— Jem...

— E important, Charlotte.

Charlotte se uită la cutia care conţinea dropsurile ei

preferate de lămâie.

— După ce părinţii lui Will au venit aici să-l vadă, când avea doisprezece ani, şi el i-a respins...L-am implorat să vorbească cu ei, doar pentru o clipă, dar n-a vrut. Am încercat să-i spun că dacă ei plecau, nu avea să-i mai vadă vreodată, şi nu aş putea să-i dau veşti despre ei. Mi-a luat mâna şi a spus „Promite-mi doar că-mi vei spune dacă mor, Charlotte! Promite-mi!”. Ea se uită în jos, degetele sale făcându-şi de lucru cu materialul rochiei. Era o rugăminte atât de stranie din partea unui băieţel! Eu... a trebuit să-i spun că da.

— Aşa că ai verificat bunăstarea familiei lui Will? întrebă Jem.

— L-am angajat pe Ragnor Fell să facă asta, spuse Charlotte. Pentru primii trei ani. În al patrulea an, a venit la mine şi mi-a spus că familia Herondale se mutase. Edmund Herondale - tatăl lui Will - pierduse casa la pariuri. Asta a fost tot ce Ragnor reuşise să afle. Familia Herondale a fost nevoită să se mute. Iar el nu a mai putut găsi alte piste legate de ei.

— I-ai spus vreodată lui Will? întrebă Tessa.

— Nu. Charlotte scutură din cap. M-a pus să-i promit că o să-i vorbesc despre ei doar dacă vor muri, atât. De ce să-l împovărez şi cu gândul că ai lui îşi pierduseră casa? Nu a mai pomenit niciodată de ei. Speram că i-a uitat...

— Nu i-a uitat niciodată.

În tonul lui Jem era o forţă care-o făcu pe Charlotte să-şi oprească mişcarea nervoasă a degetelor.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse Charlotte. N-ar fi trebuit să-i fac acea promisiune. Este o încălcare a Legii...

— Când Will îşi doreşte ceva cu adevărat, zise Jem încet, când simte ceva, e în stare să-ţi frângă inima.

Se lăsă liniştea. Charlotte îşi ţinea buzele strâns lipite, ochii ei fiind surprinzător de luminoşi.

— A spus unde se duce, când a părăsit King’s Cross?

— Nu, zise Tessa. Am ajuns, iar el s-a ridicat şi a şters-

o... Scuze, s-a ridicat şi a luat-o la fugă, se corectă singură, privirile lor dezorientate dându-i de înţeles că vorbea în argoul american.

— S-a ridicat şi a şters-o, spuse Jem. Îmi place. Sună de parcă a lăsat un nor de praf în urma sa[21]. Nu, n-a spus nimic - doar şi-a făcut loc cu coatele prin mulţime şi dus a fost. Aproape că l-a dărâmat pe Cyril, care venise să ne ia.

— Nu are nicio logică, se plânse Charlotte. De ce naiba ar trăi familia lui Will într-o casă care i-a aparţinut lui Mortmain? Dintre toate locurile, în Yorkshire? Nu am crezut că pista ne va duce chiar acolo. L-am căutat pe Mortmain şi am dat de familia Shade; l-am căutat din nou, şi am dat de familia lui Will. Ne încercuieşte, ca acel blestemat de *uroborum* care este simbolul lui.

— L-ai angajat pe Ragnor Fell să se intereseze de viaţa familiei lui Will înainte, spuse Jem. Poţi s-o faci din nou? Dacă Mortmain este în cârdăşie cu ei... indiferent care-ar fi motivul...

— Da, da, bineînţeles, zise Charlotte. Îi voi scrie imediat.

— Este un lucru pe care nu-l înţeleg, rosti Tessa. Cererea de despăgubire a fost depusă în 1825, iar reclamantul a fost trecut ca având douăzeci şi doi de ani. Dacă atunci avea douăzeci şi doi, acum ar avea şaptezeci şi cinci de ani, or nu părea atât de bătrân. Poate patruzeci...

— Sunt tot felul de metode, spuse Charlotte încet, prin care mundanii care se ocupă cu magia neagră îşi pot prelungi viaţa. Că tot veni vorba, e exact tipul de vrajă pe care l-ai găsi în Cartea Albă. De aceea se consideră infracţiune ca altcineva în afară de Conclav să deţină Cartea.

— Toată publicitatea din ziare referitoare la faptul că Mortmain a moştenit compania de transport maritim de la tatăl său, spuse Jem. Crezi că a folosit trucul vampiric?

— Trucul vampiric? repetă Tessa, încercând în van să-şi

[21] Joc de cuvinte intraductibil. *To dust*=a pleca, a o șterge (în argou) și *dust*=praf.

aducă aminte de un astfel de termen din *Codex*.

— E o modalitate prin care vampirii îşi păstrează banii de-a lungul timpului, spuse Charlotte. Când au stat prea mult într-un loc, destul de mult încât oamenii să bage de seamă că ei nu îmbătrânesc, îşi înscenează moartea şi lasă totul moştenire unui fiu sau nepot de mult pierdut. *Voilà*[22] - nepotul apare, seamănă izbitor cu tatăl sau unchiul său, dar este prezent şi primeşte banii. Şi, uneori, fac asta de câteva ori. Mortmain şi-ar fi putut lăsa singur compania, ca să ascundă faptul că nu îmbătrâneşte.

— Aşa că a pretins că este propriul său fiu, spuse Tessa. Ceea ce i-ar fi dat un motiv să schimbe profilul companiei - să se întoarcă în Anglia şi să înceapă afacerile cu mecanisme şi astfel de lucruri.

— Şi probabil că din acelaşi motiv a plecat şi din casa din Yorkshire, spuse Henry.

— Deşi asta nu explică de ce este locuită de familia lui Will, cugetă Jem.

— Sau unde este Will, adăugă Tessa.

— Sau unde este *Mortmain*, zise Jessamine, cu un fel de voioşie morbidă. Mai avem doar nouă zile, Charlotte.

Charlotte îşi sprijini capul în mâini.

— Tessa, spuse ea, urăsc să fiu nevoită să te rog, dar, în fond, de data asta te-am trimis în Yorkshire, şi trebuie să verificăm toate posibilităţile. Mai ai nasturele de la haina lui Starkweather?

Tessa scoase nasturele din buzunar. Era rotund, din perle şi argint, ciudat de rece în mâna ei.

— Vrei să mă Transform în el?

— Tessa, spuse Jem iute. Dacă nu vrei să faci asta, Charlotte...*noi*... nu te obligăm.

— Ştiu, zise Tessa. Dar eu m-am oferit, şi nu-mi încalc promisiunea.

— Mulţumesc, Tessa.

Charlotte părea uşurată.

[22] „Iată”, „poftim”.

— Trebuie să ştim dacă el ascunde ceva de noi - dacă te-a minţit în legătură cu ceva din toată afacerea asta. Cu implicarea sa în ceea ce s-a întâmplat cu familia Shade...

Henry se încruntă.

— Va fi o zi întunecată aceea în care nu vei putea avea încredere în vânătorul de umbre de lângă tine, Lottie.

— E deja întunecată, dragul meu Henry, răspunse Charlotte, fără să se uite la el.

— Deci nu mă vei ajuta, spuse Will pe un ton neutru.

Folosind magia, Magnus aprinse focul din şemineu. În lumina flăcărilor săltăreţe, magicianul vedea mai mult din trăsăturile lui Will - părul negru ondulat de la ceafă, oasele delicate ale obrajilor şi maxilarul proeminent, umbra dată de genele sale. Lui Magnus îi amintea de cineva; amintirea era undeva în străfundul minţii sale, refuzând să devină clară. După atâţia ani, era greu uneori să-ţi aminteşti lucruri separate, chiar şi cele pe care le-ai iubit cândva. Nu-şi mai putea aduce aminte de faţa mamei sale, deşi el ştia că arăta ca ea, un amestec din bunicul său olandez şi bunica sa indoneziană.

— Dacă definiţia pe care tu i-o dai cuvântului „ajutor” include să te arunc pe tărâmurile demonilor ca pe un şobolan într-o groapă plină cu oameni, atunci nu, nu te voi ajuta, spuse Magnus. E o nebunie, să ştii. Du-te acasă. Culcă-te, şi o să-ţi treacă.

— Nu sunt beat.

— Ai putea la fel de bine să fii.

Magnus îşi trecu ambele mâini prin părul său des şi se gândi deodată la Camille. Şi era mulţumit. Aici, în această cameră, alături de Will, petrecuse aproape două ore fără să se gândească la ea deloc. Progres.

— Crezi că eşti singura persoană care a pierdut pe cineva?

Faţa lui Will se schimonosi.

— Nu interpreta astfel lucrurile. Ca şi cum ar fi o durere

obişnuit! Nu-i aşa. Se spune că timpul vindecă toate rănile, dar asta presupune că sursa durerii să fie finită. Trecută. Asta e o rană care se deschide în fiecare zi.

— Da, spuse Magnus, lăsându-se pe spate în pernele de pe canapea. Ăsta este geniul blestemelor, nu-i aşa?

— Era altceva dacă blestemul ar fi fost ca aceia pe care-i iubesc să moară, zise Will. M-aş putea abţine să nu-i iubesc. Dar să-i fac să nu ţină la mine - e un procedeu ciudat şi extenuant.

Părea extenuat, se gândi Magnus, şi dramatic în felul în care doar adolescenţii de şaptesprezece ani puteau fi. De asemenea, se îndoia şi de adevărul afirmaţiei lui Will cum că ar fi putut să se abţină să iubească, dar înţelese de ce băiatul ar fi vrut să-şi spună sieşi o astfel de poveste.

— Trebuie să joc rolul unei alte persoane în fiecare zi - ursuz şi maliţios şi crud...

— Îmi plăcea mai mult de tine atunci. Şi nu-mi spune că nu-ţi place câtuşi de puţin s-o faci pe diavolul, Will Herondale.

— Se spune că acel soi de umor negru îmi curge prin vene, spuse Will, privind flăcările. Ella îl avea. La fel şi Cecily. Nu am crezut că-l am, până ce nu mi-am dat seama că am nevoie de el. În toţi aceşti ani am învăţat lecţii bune despre cum să fiu antipatic. Dar mă simt de parcă m-aş pierde...

Îşi căuta cuvintele.

— Mă simt redus, părţi din mine căzând în întuneric, că ceea ce e bun şi sincer şi adevărat... Dacă le izolezi suficient timp, le pierzi de-a binelea? Dacă nimănui nu-i pasă de tine, oare exişti?

Rosti ultima frază atât de încet, încât Magnus făcea eforturi să-l audă.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ceva ce am citit undeva, odată. Will se întoarse către el. Ţi-ai face o pomană trimiţându-mă pe tărâmurile demonilor. Aş putea găsi ceea ce caut. Este

singura mea şansă - şi fără ea, viaţa mea este oricum fără valoare.

— Uşor de spus la şaptesprezece ani, zise Magnus, cât se poate de uşor. Eşti îndrăgostit şi crezi că doar atâta există în lume. Dar lumea este mai mare decât tine, Will, şi poate are nevoie de tine. Eşti vânător de umbre, serveşti o cauza mai înaltă. Nu-ţi poţi irosi viaţa; ea nu-ţi aparţine.

— Atunci eu nu am nimic, spuse Will şi se îndepărtă de şemineu, clătinându-se puţin, de parcă era beat. Dacă nici măcar viaţa nu-mi aparţine...

— A spus cineva vreodată că meritǎm să fim fericiţi! zise Magnus spre el, iar în minte revăzu casa copilăriei şi pe mama sa care-l evita cu ochi înroşiţi, şi pe soţul ei, care nu era tatăl său, înfuriindu-se. Cum rămâne cu ceea ce le datorăm celorlalţi?

— Le-am dat deja tot ce am, spuse Will, luându-şi haina de pe spătarul scaunului. Au primit destul de la mine, şi dacă asta este ceea ce o să-mi spui, atunci şi tu ai auzit prea mult de la mine... magicianule...

Aruncă acel ultim cuvânt precum un blestem. Regretându-şi asprimea, Magnus încercă să se ridice în picioare, dar Will trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. Aceasta se trânti în urma sa. Câteva clipe mai târziu, Magnus îl văzu trecând pe sub fereastra din faţă, chinuindu-se să se îmbrace, cu capul aplecat împotriva vântului.

Tessa se aşeză în faţa măsuţei de toaletă, îmbrăcată în halat şi jucându-se cu nasturele. Rugase să fie lăsată singură, să facă ceea ce Charlotte îi ceruse. Nu era prima dată când se transforma în bărbat; Surorile Întunecate o forţaseră s-o facă de mai multe ori şi, deşi era o senzaţie ciudată, nu asta o făcea să ezite. Era întunericul pe care-l văzuse în ochii lui Starkweather, uşoara sclipire de nebunie din tonul său când vorbea de trofeele pe care le strânsese de-a lungul vieţii. Nu era o minte cu care dorea

să se familiarizeze mai mult.

Nu era nevoită s-o facă, se gândi ea. Putea să iasă din cameră şi să le spună că încercase şi nu funcţionase. Dar ştia, când îi trecuse gândul prin minte, că nu putea face asta. Cumva, se gândea la propria persoană ca la cineva legat prin onoare de vânătorii de umbre din Institut. Ei o primiseră, îi arătaseră bunătate şi o învăţaseră atât de multe despre ceea ce era, plus că aveau acelaşi scop ca ea - să-i găsească pe Mortmain şi să-l distrugă. Se gândi la ochii blajini ai lui Jem aţintiţi asupra ei, calmi şi argintii şi plini de credinţă. Inspiră adânc şi strânse nasturele în pumn.Întunericulveni şi o cuprinse, învăluind-o într-o tăcere rece. Sunetul slab al focului trosnind în cămin şi vântul care se auzea prin obloanele ferestrelor dispărură. Întuneric şi tăcere. Simţi cum corpul i se Transforma: mâinile îi deveniră mari şi umflate, şi dureroase de la artrită. Spatele o durea, capul i se păru greu, picioarele îi zvâcneau, şi avea un gust amar în gură. Dinţi cariaţi, se gândi ea, şi i se făcu rău, atât de rău, încât trebui să-şi forţeze mintea să se întoarcă la întunericul din jurul ei, căutând lumina, legătura.

Aceasta apăru, dar nu era ca de obicei, constantă ca un far. Veni în fragmente disparate, de parcă privea o oglindă spărgându-se în bucăţi. Fiecare bucată conţinea o imagine care trecea pe lângă ea cu o viteză ameţitoare. Văzu imaginea unui cal care se ridica pe două picioare, un deal întunecat acoperit de zăpadă, camera de Consiliu din bazalt negru, o piatră de mormânt spartă. Se chinuia să se agaţe şi să prindă o singură imagine. Şi reuşi cu una, o amintire: la un bal, Starkweather dansa cu o femeie care râdea şi era îmbrăcată cu o rochie de seară cu talie înaltă. Tessa scăpă de ea, încercând alta.

Casa era mică, cuibărită la umbră, între două dealuri. Starkweather privea din întunericul unui crâng cum uşa din faţă se deschise şi ieşi un bărbat. Tessa simţi cum inima lui Starkweather începea să bată mai tare, chiar şi în

amintire. Bărbatul era înalt, lat în umeri - şi cu pielea verde precum a unei şopârle. Părul său era negru. Prin contrast, copilul pe care-l ţinea de mână părea la fel de normal ca oricare altul - micuţ, cu mâini durdulii şi pielea rozalie.

Tessa ştia numele bărbatului, deoarece Starkweather îl cunoştea.

John Shade.

Shade săltă copilul pe umerii săi în timp ce pe uşă începu să iasă un şir de creaturi metalice ciudate, precum păpuşile pentru copii, dar de mărimea unui om, şi cu piele făcută din metal lucios. Creaturile nu aveau trăsături. În mod ciudat însă, purtau haine - unele, salopete zdrenţăroase de fermier din Yorkshire, iar altele, rochii simple din muselină. Automatele se luară de mâini şi începură să se mişte de parcă erau la un dans ţărănesc. Copilul râdea şi bătea din palme.

— Priveşte cu atenţie, fiul meu, spuse bărbatul cu pielea verde, căci într-o zi voi conduce un regat mecanic de astfel de creaturi, iar tu vei fi prinţul lui; te voi numi Prinţul mecanic.

— John! se auzi o voce din casă; o femeie se aplecă pe geam.

Avea un păr lung de culoarea unui cer fără nori.

— John, intră în casă. Să nu vadă cineva! Şi să nu-l sperii pe băiat!

— Nu se sperie deloc, Anne.

Bărbatul râse şi-l puse jos pe băiat, ciufulindu-i părul.

— Micuţul meu Prinţ mecanic!

Un val de ură trecu prin inima lui Starkweather când îşi aduse aminte de întâmplare, atât de violent, încât o dădu pe Tessa la o parte, trimiţând-o înapoi în întuneric. Începu să-şi dea seama ce se-ntâmpla. Starkweather devenea senil, pierzând legătura dintre gând şi amintire. Ceea ce venea şi pleca din mintea sa părea să fie la voia întâmplării. Se strădui să canalizeze din nou familia Shade

şi prinse finalul scurt al unei amintiri: camera răscolită, came şi rotiţe şi echipamente şi metal sfâşiat peste tot, fluid curgând negru precum sângele, iar bărbatul cu piele verde şi femeia cu părul albastru zăceau morţi printre ruine. Apoi şi această amintire dispăru din nou, şi văzu, iar şi iar, faţa fetei din portretul de lângă scări - copilul cu părul bălai şi expresia îndărătnică -, o văzu călărind un ponei mic, cu faţa ei hotărâtă, o văzu cum părul ei era răsfirat de vântul mlaştinii, o văzu cum ţipa şi se zbuciuma de durere în timp ce o stelă desena peceţi negre pe pielea ei albă. La sfârşit, Tessa îşi văzu propria faţă apărând din întunericul vag al navei Institutului din York şi simţi cum unda şocului său trecea prin ea, atât de puternic, încât o aruncă din corpul lui înapoi într-al ei.

Se auzi o uşoară lovitură când nasturele-i căzu din mână, pe jos. Tessa îşi frecă fruntea şi se uită în oglinda măsuţei sale de toaletă. Era din nou ea însăşi, iar gustul amar din gura ei era de la sângele curs când îşi muşcase buza.

Se ridică în picioare, simţindu-se rău, şi se duse la fereastră, deschizând-o să simtă aerul rece al nopţii pe pielea ei transpirată. Afară era întuneric; vântul bătea uşor, iar porţile negre ale Institutului păreau să se închidă în faţa ei, *motto*-ul lor spunând mai multe ca niciodată despre mortalitate şi moarte. O mişcare îi atrase atenţia. Se uită în jos şi văzu o figură albă privind în sus către ea, din curtea pietruită de dedesubt. O faţă diformă, dar uşor de recunoscut Doamna Dark.

Tessa icni şi sări înapoi din reflex, îndepărtându-se de fereastră. Fu cuprinsă de un val de ameţeală. Se luptă dârză cu acesta, mâinile sale apucând pervazul, şi se apropie din nou, privind în jos cu groază...

Dar curtea era goală, doar umbrele mişcându-se. Închise ochii şi apoi îi deschise din nou, încet, şi puse mâna pe îngerul care ticăia la gâtul său. Nu fusese nimic acolo, îşi spuse ea, doar născocirile imaginaţiei sale bogate. Spunându-şi că ar face mai bine să-şi ţină în frâu fanteziile,

altminteri va ajunge la fel de nebună precum bătrânul Starkweather, închise fereastra.

8
O UMBRĂ ÎN SUFLET

O, drept, subtil şi atotcuceritor opiu! Tu, care eşti un balsam pentru inima bogatului, ca şi pentru inima săracului; pentru rănile care nu se vindecă niciodată, la fel ca şi pentru chinurile sufleteşti care „ispitesc spiritul la revoltă”! O, elocvent opiu, tu, care, cu elocinţa ta convingătoare, alungi pricinile de mânie, lupţi victorios pentru compătimire şi îndurare, iar în somnul divin de o noapte îl ajuţi pe cel vinovat de crimă să retrăiască amintirile copilăriei şi îi speli mâinile de sânge![23]

- Thomas De Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*

Când Tessa coborî dimineaţă la micul dejun, descoperi cu stupoare că Will nu era acolo. Nu-şi dăduse seama cât de mult îl aşteptase să se întoarcă noaptea trecută, şi se surprinse stând în uşă, scrutând scaunele din jurul mesei de parcă îl sărise accidental cu privirea. Abia când ochii săi se întâlniră cu ai lui Jem, îndurerată şi îngrijorată, ştiu că era adevărat. Will încă nu venise.

— Of, în numele lui Dumnezeu, o să se întoarcă, spuse Jessamine îmbufnată, trântind ceaşca de cafea pe farfurioară. Întotdeauna se întoarce acasă. Uitaţi-vă la voi doi! Arătaţi de parcă v-aţi pierdut căţeluşul preferat.

Tessa îi aruncă lui Jem o privire aproape vinovată, conspirativă, în timp ce se aşează la masă, în faţa lui, şi luă din coş o felie de pâine prăjită.

Henry era absent; Charlotte, în capul mesei, încerca în

[23] Thomas De Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*, traducere de Corneliu Rudescu, Editura POLIROM, Iași, 2010.

mod evident să nu pară agitată, îngrijorată şi neputincioasă.

— Bineînţeles că se va întoarce, zise ea. Will îşi poate purta singur de grijă.

— Crezi că s-ar fi putut întoarce în Yorkshire? întrebă Tessa. Să-şi avertizeze familia?

— Eu... nu cred, răspunse Charlotte. Will şi-a evitat ani buni familia. Şi cunoaşte Legea. Ştie că nu poate vorbi cu ei. Ştie ce are de pierdut.

Ochii i se opriră asupra lui Jem, care se juca întruna cu o lingură.

— Când a văzut-o pe Cecily la conac, a încercat să fugă spre ea... rosti Jem.

— Sub impulsul momentului, spuse Charlotte. Dar s-a întors cu tine la Londra; sunt încrezătoare că se va întoarce, de asemenea, şi la Institut.Ştie că ai acel nasture, Tessa. Va dori să afle ce ştie Starkweather.

— Foarte puţin important, sincer, zise Tessa.

Încă se simţea în sinea sa vinovată că nu aflase mai multe informaţii din amintirile lui Starkweather. Încercase să explice cum era să te afli în mintea unei persoane al cărei creier îmbătrânea, dar fusese greu să găsească cuvintele, şi îşi aduse aminte în primul rând de privirea dezamăgită a lui Charlotte când îi spusese că nu aflase nimic folositor despre Conacul Ravenscar. Le povestise totul despre amintirile lui Starkweather în legătură cu familia Shade şi că, într-adevăr, dacă moartea lor fusese imboldul dorinţei lui Mortmain de dreptate şi răzbunare, se părea că era unul puternic. Dar păstră numai pentru ea şocul de a o fi văzut - încă era derutant, şi părea oarecum personal.

— Dar dacă Will alege să părăsească Conclavul pentru totdeauna? spuse Tessa. S-ar întoarce la familia sa ca s-o protejeze?

— Nu, răspunse Charlotte pe un ton cam tăios. Nu. Nu cred că ar face asta.

I-ar fi dor de Will dacă ar pleca, gândi Tessa surprinsă. Will era întotdeauna extrem de dezagreabil - şi deseori cu Charlotte -, încât Tessa uita câteodată de dragostea încăpăţânată pe care Charlotte părea s-o aibă pentru toţi cei pe care-i supraveghea.

— Dar dacă ei sunt în pericol... protestă Tessa, însă tăcu atunci când Sophie intră în încăpere cu un vas de apă fierbinte şi-l puse jos.

Charlotte se lumină când o văzu.

— Tessa, Sophie, Jessamine, spuse ea. Nu uitaţi, aveţi antrenament în dimineaţa asta cu Gabriel şi Gideon Lightwood.

— Nu pot să merg, zise Jessamine imediat.

— De ce nu? Credeam că ţi-a trecut durerea de cap...

— Da, dar n-aş vrea *să revină*, nu?

Jessamine se ridică în picioare în grabă.

— Aş prefera să te ajut pe tine, Charlotte.

— Nu am nevoie de ajutorul tău ca să-i scriu lui Ragnor Fell, Jessie. Aş prefera să profiţi de avantajele antrenamentului...

— Dar în bibliotecă sunt zeci de răspunsuri adunate de la locuitorii Lumii de Jos pe care i-am întrebat de reşedinţa lui Mortmain, spuse Jessamine. Aş putea să te ajut să le sortezi.

Charlotte oftă.

— Prea bine.

Se întoarse către Tessa şi Sophie.

— Între timp, nu le spuneţi nimic băieţilor Lightwood despre Yorkshire sau despre Will. Aş prefera să nu-i am în Institut chiar acum, dar nu am de ales. Este un semn de bunăvoinţă şi încredere să continuaţi antrenamentul. Trebuie să vă comportaţi de parcă nu s-a întâmplat nimic. Fetelor, puteţi face asta?

— Bineînţeles că putem, doamnă Branwell, spuse Sophie imediat.

Ochii ei erau luminoşi, şi zâmbea. Tessa oftă în sinea ei,

neştiind cum să se simtă. Sophie o adora pe Charlotte şi ar fi făcut orice s-o mulţumească. Totodată, îl detesta pe Will şi era puţin probabil să fie îngrijorată de lipsa lui. Tessa se uită peste masă la Jem. Simţi un gol în stomac, suferea că nu ştia unde era Will, şi se întrebă dacă şi el se simţea la fel. Înfăţişarea sa normală era calmă şi de nedesluşit, deşi când el o văzu că uita la el, zâmbi uşor şi încurajator. Jem era *parabatai*-ul lui Will, fratele său de sânge; cu siguranţă că, dacă era cu adevărat îngrijorat de Will, Jem nu ar fi putut s-o ascundă - nu-i aşa?

Din bucătărie se auzi vocea lui Bridget, cântând triluri înalte, armonioase:

De ce să fiu legată de tine, în timp ce liber eşti?
De ce să te iubesc, când tu nu mă iubeşti?
De ce m-oi fi născut lipsită de noroc:
Să te iubesc iar tu să-mi sfâşii sufletul?

Tessa se ridică de la masă.

— Cred că mai bine m-aş duce să mă îmbrac.

După ce se schimbă din rochia ei de zi în echipament, Tessa se aşează pe marginea patului şi luă exemplarul din *Vathek* pe care i-l oferise Will. Nu i-l aduse în minte pe Will zâmbind, ci alte imagini cu acesta - Will aplecându-se peste ea în Sanctuar, acoperit de sânge; Will uitându-se chiorâş la soare, de pe acoperişul Institutului; Will rostogolindu-se la vale cu Jem, în Yorkshire, murdărindu-se de noroi fără să-i pese; Will căzând de pe masa din sufragerie; Will îmbrăţişând-o în întuneric. *Will, Will, Will*.

Azvârli cartea. Aceasta se lovi de poliţa şemineului şi căzu pe podea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat o metodă prin care să şi-l scoată pe Will din minte, aşa cum ai şterge noroiul de pe un papuci. Măcar de-ar fi ştiut unde era. Îngrijorarea îi înrăutăţea starea; nu putea să se abţină să

nu se-ngrijoreze. Nu putea să uite privirea lui când se uitase la sora sa.

Distragerea atenţiei o făcu să întârzie la antrenament; din fericire, când ajunse în sală, uşa era deschisă şi înăuntru nu era decât Sophie, ţinând un cuţit lung în mână, examinându-l cu atenţie, ca şi cum ar fi studiat un pământuf de şters praful ca să hotărască dacă mai era de folos sau era timpul să-l arunce.

Se uită la Tessa când aceasta intră în sală.

— Arătaţi de parcă vi s-au înecat corăbiile, domnişoară, spuse ea zâmbind. E totul în ordine? Îşi înclină capul într-o parte când Tessa dădu din cap. E din cauza conaşului Will? A mai lipsit şi înainte câteva zile. Se va întoarce, nu vă îngrijoraţi.

— E foarte amabil din partea ta să spui asta, Sophie, mai ales când ştiu că el nu este în graţiile tale.

— Eu credeam că nici într-ale dumneavoastră, zise Sophie, sau cel puţin *nu mai* e...

Tessa se uită urât. Nu mai avusese nicio discuţie cu Sophie despre Will de când cu incidentul de pe acoperiş, se gândi ea, şi, în plus, Sophie o avertizase în legătură cu el, comparându-l cu un şarpe veninos.Înainteca Tessa să poată răspunde, uşa se deschise, şi Gabriel şi Gideon Lightwood intrară, urmaţi de Jem. Acesta îi făcu Tessei ai ochiul, înainte să dispară şi să tragă uşa după el.

Gideon se duse direct la Sophie.

— Ai ales bine arma, spuse el, o uşoară surprindere resimţindu-se în cuvintele sale.

Ea roşi, părând mulţumită.

— Aşadar, spuse Gabriel, care reuşise cumva să ajungă în spatele Tessei fără ca aceasta să bage de seamă.

După ce examină suporturile cu arme de pe pereţi, luă un cuţit şi i-l înmână.

— Simte greutate armei.

Tessa încercă să simtă greutatea lamei, chinuindu-se să-şi aducă aminte ce-i spusese acesta despre unde şi cum ar

trebui să balanseze arma în palmă.

— Ce crezi? întrebă Gabriel.

Se uită la el. Dintre cei doi băieţi, cu siguranţă că el semăna cel mai mult cu tatăl său, cu trăsăturile lui acviline şi alura uşor arogantă. Gura lui cu buze subţiri se arcui într-un zâmbet.

— Sau eşti prea preocupată de grija pentru Herondale ca să mai exersezi azi?

Tessa aproape scăpă cuţitul.

— Poftim?

— V-am auzit pe tine şi pe domnişoara Collins vorbind, când urcam scările. A dispărut, zici? Nici nu este surprinzător, având în vedere faptul că eu cred că Will Herondale şi simţul răspunderii sunt două lucruri paralele.

Tessa nu se lăsă bătută. Indiferent de sentimentele contradictorii pe care le avea pentru Will, ceva legat de criticile cuiva din afara micii familii din Institut nu făcea decât s-o enerveze.

— E un lucru normal, nimic care să te preocupe, spuse ea. Will e o… fire liberă. Se va întoarce curând.

— Sper că nu, zise Gabriel. Sper că a murit.

Mâna Tessei se încleştă pe cuţit.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? Ce i-a făcut surorii tale mai mici, de-l urăşti atât de mult?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Gabriel!

Vocea lui Gideon era tăioasă.

— Vrei să ne întoarcem antrenament, te rog, şi să nu mai pierdem timpul?

Gabriel se uită la fratele său mai mare, care stătea paşnic alături de Sophie, şi, ascultător, îşi îndreptă atenţia de la Will la antrenamentul zilei. Astăzi învăţau cum să ţină lamele şi cum să le echilibreze în timp ce despicau aerul, fără ca vârful lamei să se încline sau mânerul să le alunece din mână. Era mai greu decât părea, iar Gabriel nu avea răbdare în acea zi. Tessa o invidie pe Sophie pentru că era

şcolită de Gideon, care era mereu un dascăl atent şi metodic, deşi avea obiceiul de a bombăni în spaniolă ori de câte ori Sophie făcea ceva greşit.

— *Ay Dios mio*[24], zicea el, smulgând arma din podea, de unde se înfigea. Încercăm din nou?

— Stai dreaptă, îi spunea Gabriel în acelaşi timp Tessei, nerăbdător. Nu, *dreaptă*! Aşa.

Îi arătă. Ea vru să se răstească la el şi să-i spună că, spre deosebire de el, ea nu petrecuse o viaţă întreagă învăţând cum să stea în picioare şi să se mişte; că vânătorii de umbre erau acrobaţi prin natura lor, iar ea nu era nici măcar pe-aproape.

— Hmm, făcu ea. Aş vrea să te văd pe *tine* cum te descurci să te aşezi? Şi să te ridici când porţi corset şi jupă şi o rochie cu o trenă de un metru.

— Şi eu aş vrea, zise Gideon din cealaltă parte a camerei.

— Of, în numele Îngerului, spuse Gabriel luând-o de umeri şi răsucind-o, astfel încât ea să fie cu spatele la el.

Îşi puse braţele în jurul ei, îndreptându-i şira spinării, aşezându-i cuţitul în mână. Ea îi simţea respiraţia în ceafă şi se cutremură... plin de iritare. Dacă o atingea, era doar din cauză că el putea, fără să întrebe şi din cauză că se gândea că l-ar enerva pe Will.

— Dă-mi drumul, spuse ea în şoaptă.

— Face parte din antrenament, zise Gabriel cu voce plictisită. În plus, uită-te la fratele meu şi la domnişoara Collins. Ea nu se plânge.

Îşi aruncă privirea spre Sophie, care părea în mod sincer interesată de lecţia ei cu Gideon. El stătea în spatele ei, cu braţul în jurul ei, arătându-i cum să ţină un cuţit de aruncat, cu vârful ca de ac. O luă de mână şi părea să-i vorbească în ceafă, unde părul ei negru îi ieşise din coc şi se cârlionţa frumos. Când acesta o văzu pe Tessa că se uită la ei, se îmbujoră.

---

24 „Of, Dumnezeule!”(în lb. spaniolă în original).

Tessa era uluită. Gideon Lightwood, îmbujorat! O admira cumva pe Sophie? În afară de cicatricea ei, pe care Tessa abia o mai observa, ea era simpatică, dar era o mundană şi o servitoare, iar membrii familiei Lightwood erau îngrozitori de snobi. În sinea ei, Tessa se încordă deodată. Sophie fusese tratată groaznic de angajatorul anterior. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vânător de umbre chipeş, care să profite de ea.

Tessa se uită în jur, fiind pe punctul de a-i spune ceva băiatului care-şi ţinea braţele în jurul ei - dar se opri. Uitase că era Gabriel în spatele ei, şi nu Jem. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa lui Jem, cu uşurinţa cu care putea să converseze cu el, cu alinarea mâinii sale pe braţul ei când se plimbau, cu faptul că el era acum singura persoană din lume căreia îi putea spune orice. Fu surprinsă când îşi dădu seama că, deşi îl văzuse la micul dejun, îi simţea lipsa, ca o durere ce mocnea înlăuntrul ei.

Era atât de prinsă de acest amalgam de sentimente - dorul de Jem şi nevoia înflăcărată de a o proteja pe Sophie -, încât la următoarea aruncare rată ţinta cu câţiva metri, cuţitul zburând pe lângă capul lui Gideon şi căzând pe pervaz.

Gideon privea calm, de la cuţitul căzut la fratele său. Nimic nu părea să-l deranjeze, nici măcar propria-i decapitare.

— Gabriel, care e problema ta, mai exact?

Gabriel se uită la Tessa.

— Nu mă ascultă, zise el cu duşmănie. Nu pot instrui pe cineva care nu mă ascultă.

— Dacă ai fi un dascăl mai bun, poate că ar asculta mai bine.

— Dacă ai fi fost mult mai atent la ceea ce se întâmplă în jurul tău şi mai puţin la ceafa domnişoarei Collins, poate că ai fi văzut cuţitul venind, spuse Gabriel.

Deci chiar şi Gabriel observase, se gândi Tessa, în timp ce Sophie roşi. Gideon îl privi lung pe fratele său - ea simţi

că acasă avea să urmeze o discuţie între cei doi -,şi apoi se întoarse către Sophie şi-i şopti ceva, prea încet ca Tessa să audă.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă ea în şoaptă pe Gabriel şi îl simţi cum se încordează.

— Ce vrei să spui?

— De obicei, eşti răbdător, rosti ea. Eşti un profesor bun în mare parte a timpului, Gabriel, dar azi eşti agitat şi nerăbdător şi... Se uită la mâna de pe braţul ei. Necuviincios.

Avu bunul-simţ să-i dea drumul, părând ruşinat de propria-i persoană.

— Mii de scuze. N-ar fi trebuit să te ating astfel.

— Nu, n-ar fi trebuit. Şi după felul în care îl critici pe Will...

Se înroşi.

— Mi-am cerut scuze, domnişoară Gray. Ce mai vrei de la mine?

— O schimbare în comportament, poate. O explicaţie a urii tale faţă de Will...

— Ţi-am spus! Dacă doreşti să ştii de ce îl urăsc, îl poţi întreba singură!

Gabriel îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Tessa se uită la cuţitele înfipte în perete şi oftă.

— Şi astfel, lecţia mea s-a încheiat.

— Încearcă să nu te descurajezi prea tare, spuse Gideon, apropiindu-se de ea, împreună cu Sophie.

Era foarte ciudat, gândi Tessa; Sophie părea de obicei stânjenită în preajma bărbaţilor, chiar şi când era vorba de blajinul de Henry. Cu Will era precum o pisică opărită, iar cu Jem, îmbujorată şi atentă, dar lângă Gideon părea...

Ei bine, era greu de definit. Dar era foarte neobişnuit.

— Nu e vina ta că astăzi este în starea asta, continuă Gideon.

Ochii săi privind-o pe Tessa erau calmi. De-aproape, ea vedea că ochii acestuia nu erau exact de aceeaşi culoare ca

ai fratelui său. Erau de un verde mai întunecat, precum un ocean sub un cer înnorat.

— Acasă, lucrurile au fost... dificile pentru noi în ceea ce-l priveşte pe tata, iar Gabriel se răzbună pe tine sau, mai bine zis, pe oricine este prin preajmă.

— Îmi pare rău să aud asta. Sper că tatăl vostru este bine, şopti Tessa, rugându-se să nu fie trăsnită pe loc pentru această minciună strigătoare la cer.

— Presupun că aş face mai bine să mă duc după fratele meu, spuse Gideon, fără să-i răspundă la remarcă. Dacă nu, va lua trăsura şi mă va lăsa de izbelişte. Sper ca la următoarea lecţie să mă întorc cu el într-o dispoziţie mai bună.

Făcu o plecăciune către Sophie, apoi către Tessa.

— Domnişoară Collins, domnişoară Gray.

Şi plecă, lăsându-le pe cele două fete uitându-se după el într-o stare de confuzie amestecată cu uimire.

După ce, din fericire, ora de antrenament se termină, Tessa se grăbi să se schimbe înapoi în hainele normale, şi apoi să coboare la masa de prânz, nerăbdătoare să vadă dacă Will se întorsese. Însă el nu venise. Scaunul lui, între Jessamine şi Henry, era tot gol - dar în încăpere se afla o persoană necunoscută, o persoană care o făcu pe Tessa să se oprească în uşă, încercând să nu se uite fix. Un bărbat înalt stătea lângă Charlotte, şi avea pielea de culoare verde. Nu un verde foarte închis - pielea acestuia avea o tentă verzuie, precum lumina care se reflectă din ocean. Iar părul îi era alb ca zăpada. Din fruntea sa ieşeau două coarne mari şi elegante.

— Domnişoară Tessa Gray, spuse Charlotte, făcând prezentările, acesta este Înaltul Magician din Londra, Ragnor Fell. Domnule Fell, domnişoara Gray.

După ce murmură că era încântată de cunoştinţă, Tessa se aşează la masă, lângă Jem, în diagonală faţă de Fell, încercând să nu tragă cu coada ochiului spre el. În vreme

ce ochii de pisică ai lui Magnus erau semnul lui de magician, Fell avea coarnele şi pielea nuanţate. Nu se putea să nu fie fascinată de locuitorii Lumii de Jos, în special de magicieni. Ei de ce aveau semnul de magician, şi ea nu?

— Deci, Charlotte, ce se-ntâmplă? întrebă Ragnor. Chiar m-ai chemat aici să discutăm despre fărădelegile întunecate, din mlaştinile din Yorkshire? Aveam impresia că în Yorkshire nu se petrecea niciodată nimic de mare însemnătate. De fapt, aveam impresia că în Yorkshire nu există nimic altceva în afară de oi şi de mine.

— Aşadar, nu i-ai cunoscut pe cei din familia Shade? întrebă Charlotte. Locuitorii magicieni ai Marii Britanii nu sunt chiar atât de mulţi la număr...

— Îi ştiam. În timp ce Fell tăia jambonul din farfuria sa, Tessa văzu că avea o articulaţie în plus la fiecare deget. Se gândi la doamna Black, cu mâinile ei prelungi, cu gheare, şi îşi reprimă un fior. Shade era cam nebun, cu obsesia lui pentru mecanisme şi maşinării, zise Fell. Moartea lor a fost un şoc pentru Lumea de Jos. S-a auzit peste tot, şi chiar au existat planuri de răzbunare, deşi nu cred că s-a materializat vreunul.

Charlotte se apropie.

— Îţi aduci aminte de fiul lor? De copilul lor adoptat?

— Ştiam de existenţa lui. Un cuplu de magicieni căsătoriţi este rar. Unul care adoptă un copil uman de la orfelinat este şi mai rar. Dar nu am văzut niciodată copilul. Magicienii... sunt nemuritori. O distanţă de treizeci, ba chiar cincizeci de ani între întâlniri nu este neobişnuită. Bineînţeles că, acum că ştiu ce a devenit copilul, mi-aş fi dorit să-l fi întâlnit. Crezi că e important să încercăm să aflăm cine erau adevăraţii săi părinţi?

— Bineînţeles, dacă se poate. Orice informaţie pe care o putem afla despre Mortmain este importantă.

— Îţi pot spune că el însuşi şi-a dat numele, zise Fell. Sună ca numele unui vânător de umbre. Este genul de

nume pe care l-ar alege cineva care le poartă pică nefilimilor şi posedă şi umor negru. *Mortmain*...

— Mâna morţii, adăugă Jessamine, care era mândră de franceza sa.

— Te face să te întrebi, spuse Tessa. Dacă Conclavul i-ar fi dat lui Mortmain ceea ce-şi dorea - despăgubiri -, oare ar fi devenit omul care este acum? Oare ar mai fi existat clubul Pandemonium?

— Tessa... începu Charlotte, dar Ragnor Fell îi făcu semn să tacă şi se uită amuzat la Tessa.

— Eşti fata metamorfică, nu-i aşa? spuse el. Magnus Bane mi-a zis de tine. Nu ai niciun semn, din câte se pare.

Tessa înghiţi şi se uită fix în ochii lui. Erau nişte ochi straniu de umani, normali, pe chipul său neobişnuit.

— Nu. Niciun semn.

Rânji, cu furculiţa în mână.

— Presupun că au căutat *peste tot*?

— Sunt sigură că Will a încercat, zise Jessamine pe un ton plictisit.

Tacâmul de argint al Tessei căzu pe farfurie cu zgomot. Jessamine, care îşi strivea mazărea cu latul cuţitului, îşi ridică privirea în timp ce Charlotte se uită înfricoşată la ea.

— *Jessamine*!

Jessamine ridică din umeri.

— Păi, aşa e el.

Fell îşi întoarse privirea spre farfuria sa, cu un zâmbet vag pe faţă.

— Îmi aduc aminte de tatăl lui Will. Era un adevărat curtezan. Doamnele nu-i puteau rezista. Până când a întâlnit-o pe mama lui Will, bineînţeles. Apoi a lăsat totul baltă şi s-a dus să trăiască în Ţara Galilor, doar ca să fie cu ea. Ce figură!

— S-a îndrăgostit, spuse Jem. Nu e atât de ciudat.

— A căzut în patima dragostei, zise magicianul, cu acelaşi zâmbet pe faţă. Amorezat e mai bine spus. Până peste cap. Şi totuşi, întotdeauna bărbaţi de acest fel - doar

o singură femeie pentru ei, şi doar ea, şi nimeni altcineva, îi face fericiţi.

Charlotte se uită la Henry, dar acesta părea complet pierdut în gândurile lui, numărând ceva - cine ştie ce? - pe degete. Astăzi purta o jachetă roz cu violet, şi avea sos pe mâneci. Umerii lui Charlotte căzură, iar ea oftă.

— Ei bine, zise ea. Judecând după aparenţe, au fost foarte fericiţi împreună...

— Până când şi-au pierdut doi dintre cei trei copii, iar Edmund Herondale a pierdut la pariuri tot ce aveau, spuse Fell. Dar presupun că nu i-ai spus niciodată tânărului Will despre asta.

Tessa făcu un schimb de priviri cu Jem. „Sora mea e moartă", spusese Will.

— Deci au avut trei copii? spuse ea. Will a avut două surori?

— Tessa! Te rog! Charlotte părea agitată. Ragnor... nu te-am angajat niciodată ca să violezi intimitatea familiei Herondale sau pe a lui Will. Am făcut-o deoarece i-am promis lui Will că-i voi spune dacă se va întâmpla ceva rău cu familia lui.

Tessa se gândi la Will - un Will de doisprezece ani, agăţându-se de mâna lui Charlotte, implorând să i se spună dacă membrii familiei sale aveau să moară. *De ce să fugi?* se gândi ea pentru a suta oară. *De ce să-i laşi în urmă?* Se gândi că poate lui nu-i păsase, dar cu siguranţă că îi păsase. Încă îi păsa. Nu putea să scape de gheara din inima sa când îşi aminti cum strigase după sora lui. Dacă o iubea pe Cecily la fel de mult cât îl iubise şi ea pe Nate cândva...

Mortmain îi făcuse ceva familiei sale, se gândi ea. Aşa cum făcuse cu a ei. Acest lucru îi lega pe ea şi pe Will unul de celălalt, într-un mod ciudat. Chiar dacă el ştia sau nu.

— Orice ar planifica Mortmain, se auzi spunând, o face de mult timp. De dinainte de naşterea mea, când i-a păcălit sau i-a constrâns pe părinţii mei „să mă facă". Şi acum

ştim că în anii trecuţi s-a implicat în afacerile familiei lui Will şi i-a mutat în Conacul Ravenscar. Mă tem că suntem ca piesele de şah pe care le mută, şi rezultatul jocului îi este cunoscut.

— Asta vrea el ca noi să credem, Tessa, spuse Jem. Dar e doar un om. Şi cu fiecare descoperire pe care o facem despre el, devine mai vulnerabil. Dacă nu am fi fost o ameninţare, n-ar fi trimis acel automat să ne avertizeze să plecăm.

— A ştiut exact unde urma *să fim*...

— Nu e nimic mai periculos decât un bărbat pus pe răzbunare, zise Ragnor. Un bărbat care este mânat de răzbunare de mai bine de şaptezeci de ani, care a hrănit-o pornind de la o sămânţă mică şi otrăvitoare până la o plantă vie, sufocantă. O va duce la capăt dacă nu-l terminaţi voi înainte.

— Atunci îl vom opri, spuse Jem.

Era lucrul care aducea cel mai mult a ameninţare, pe care Tessa îl auzise vreodată venind de la Jem.

Tessa se uită la mâinile ei. Erau mai albe decât atunci când trăia în New York, dar erau mâinile ei, cunoscute, cu degetul arătător un pic mai mare decât cel mijlociu şi semicercurile de pe unghii pronunţate...*Aş putea să mă Transform*, gândi ea. *Aş putea deveni orice, oricine*. Nu se mai simţi niciodată mai schimbătoare, mai fluidă sau mai pierdută de-atât.

— Într-adevăr. Tonul lui Charlotte era ferm. Ragnor, vreau să afli de ce familia Herondale este în acea casă - acea casă care i-a aparţinut lui Mortmain -,şi vreau să ai grijă să fie în siguranţă. Şi mai vreau să faci asta fără ca Benedict Lightwood sau restul Conclavului să afle.

— Înţeleg. Vrei ca eu să am grijă de ei cât mai discret posibil, în timp ce fac şi cercetări asupra lui Mortmain. Dacă i-a mutat acolo, trebuie să fi avut un motiv.

Charlotte expiră.

— Da.

Ragnor îşi învârti furculiţa.
— Va fi scump.
— Da, spuse Charlotte. Sunt pregătită să plătesc.
Fell râânji.
— Atunci, sunt pregătit să suport oile.

Îşi petrecură ce mai rămăsese din prânz cu discuţii incomode, cu Jessamine care-şi fărâmiţa iritată mâncarea, fără s-o mănânce, cu Jem care era neobişnuit de tăcut, cu Henry mormăind ecuaţii pentru sine şi cu Charlotte şi Fell finalizându-şi planurile de a-i proteja pe membrii familiei lui Will. Oricât de mult ar fi fost în favoarea acestei idei - şi era pentru -, ceva legat de magician o stânjenea pe Tessa într-un mod în care Magnus nu o făcuse niciodată; se simţi fericită când prânzul luă sfârşit şi putu să evadeze în camera ei, în compania unui exemplar din *Necunoscuta de la Wildfell Hall*.

Nu era favorita ei dintre toate cărţile surorilor Bronte - această onoare îi era rezervată lui Jane Eyre, apoi romanului *La răscruce de vânturi*, iar *Necunoscuta de la Wildfell Hall* se afla pe un loc trei, la distanţă destul de mare -, dar le citise pe celelalte două de-atâtea ori, că nu o mai aşteptau surprize pe nicio pagină, ci doar fraze atât de cunoscute, încât deveniseră precum prietenii vechi. Ceea ce voia cu adevărat să citească era *Poveste despre două oraşe*, dar Will îl citase pe Sydney Carton de destule ori, astfel încât se temea că, dacă lua cartea, s-ar gândi la el şi ar deveni şi mai neliniştită. La urma urmelor, el nu îl citase niciodată pe Darnay, ci doar pe Sydney, beţiv şi distrus şi uşuratic. Sydney, cel care murise pentru dragoste.

Afară era întuneric, iar vântul arunca rafale de ploaie fină pe geamuri, când auzi o bătaie la uşă. Era Sophie, aducând o scrisoare pe o tavă de argint.
— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnişoară.
Uimită, Tessa lăsă cartea la o parte.
— Corespondenţă pentru *mine*?

Sophie dădu din cap şi se apropie, întinzând tava.

— Da, dar nu scrie de la cine e. Domnişoara Lovelace aproape că a şterpelit-o, dar am reuşit să o ţin departe de ea. Băgăcioasă fiinţă...

Tessa luă plicul. Îi era adresat ei, într-adevăr; era un scris înclinat necunoscut, pe o hârtie groasă, de culoare crem. O întoarse şi dădu să deschidă, dar văzu reflecţia lui Sophie în geam, privind-o curioasă, cu ochii larg deschişi. Se întoarse şi-i zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Sophie, spuse ea.

În romanele pe care le citise, acesta era modul în care eroinele îşi lăsă servitorii să plece, şi i se părea corect. Sophie, cu o privire dezamăgită luă tava de argint şi ieşi din cameră.

Tessa desfăcu scrisoarea şi o întinse în poală:

Dragă gingaşă domnişoară Gray,

Vă scriu în numele unui prieten comun, un anume William Herondale. Ştiu că este obiceiul său să vină şi să plece - mai mult să plece - din Institut după cum pofteşte, şi de aceea poate dura ceva timp înainte ca absenţa lui să trezească suspiciuni. Dar, vă rog, ca o persoană care vă apreciază înţelepciunea, să nu consideraţi absenţa sa de ordinul normalului. Eu însumi l-am văzut aseară, şi era, puţin spus, distrat când a părăsit reşedinţa mea. Am motive de îngrijorare cum că şi-ar putea provoca singur ceva rău, şi, prin urmare, sugerez ca dânsul să fie găsit, iar siguranţa sa să fie vegheată permanent. Este un tânăr greu de îndrăgit, dar eu cred că dumneavoastră vedeţi binele din el, aşa cum îl văd şi eu, domnişoară Gray, iar acesta este motivul pentru care eu, în mod umil, vă adresez această scrisoare...

Al dumneavoastră servitor,
Magnus Bane

Post-scriptum: Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu aş împărtăşi conţinutul acestei scrisori cu doamna Branwell. O simplă sugestie.
M.B.

Cu toate că după ce citi scrisoarea se simţi de parcă venele îi erau pline de foc, Tessa supravieţui cumva restului după-amiezii şi, de asemenea, cinei, fără - credea ea - să divulge vreun semn vizibil al suferinţei sale. Lui Sophie părea să-i ia un timp agonizant de lung să o ajute să se dezbrace de rochie, să-i perie părul, să întreţină focul şi să-i spună bârfa zilei. (Vărul lui Cyril lucra la casa familiei Lightwood şi transmisese că Tatiana - sora lui Gabriel şi a lui Gideon - urma să se întoarcă în orice moment din luna de miere de pe continent, alături de noul ei soţ. Gospodăria era într-o agitaţie constantă, deoarece se zvonea că domnişoara avea o dispoziţie extrem de neplăcută.)

Tessa mormăi ceva despre cum aceasta probabil că-i semăna tatălui. Nerăbdarea îi făcu vocea să pară un croncănit, iar Sophie fu oprită doar de insistenţele Tessei să meargă şi să-i aducă o infuzie de mentă, pretextând că era extenuată şi avea nevoie mai mult de somn decât de ceai.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Sophie, Tessa se ridică, dându-şi jos cămaşa de noapte şi îmbrăcându-se cu o rochie, legându-se cât de bine putu şi punându-şi o jiletcă scurtă pe deasupra. După o privire prudentă pe coridor, ieşi din cameră şi păşi către uşa lui Jem, unde bătu cât de încet putu. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic şi avu senzaţia că el adormise deja, dar chiar atunci, uşa se deschise larg, iar Jem apăru în prag.

În mod evident, îl întrerupsese în mijlocul pregătirii pentru culcare; nu avea nici papuci, şi nici jiletcă, cămaşa îi era desfăcută la gât, iar părul său era o adorabilă

grămadă ciufulită şi argintie. Vru să se întindă şi să i-l netezească. Acesta clipi către ea.

— Tessa?

Îi întinse scrisoarea fără să-i spună vreun cuvânt. Jem se uită în stânga şi în dreapta coridorului şi-i făcu semn să intre în cameră. Ea închise uşa în timp ce acesta citea biletul de la Magnus o dată, şi încă o dată, înainte să-l mototolească în palmă, hârtia fâşâind zgomotos în cameră.

— Ştiam, zise el.

Era rândul Tessei să clipească.

— Ştiai ce?

— Că nu e o absenţă normală.

Se aşeză pe cufărul de la picioarele patului său şi se încălţă.

— Am simţit-o. Aici. Îşi duse mâna la piept. Ştiam că e ceva neobişnuit. Am simţit-o ca pe o umbră în suflet.

— Nu crezi că şi-ar face rău singur, nu?

— Să se rănească, nu ştiu. Să se pună într-o situaţie în care ar putea să fie rănit... Jem se ridică. Trebuie să plec.

— N-ar trebui să zici „noi”? Nu te gândeai să-l cauţi pe Will fără mine, nu-i aşa? spuse ea şireată, şi când el nu zise nimic, continuă: Scrisoarea asta mi-a fost adresată mie, James. Nu eram obligată să ţi-o arăt.

Jem îşi miji ochii pentru o clipă şi, când îi deschise, zâmbi ştrengăreşte.

— *James*, spuse el. De obicei, doar Will îmi spune aşa.

— Îmi pare rău...

— Nu. Să nu-ţi pară! îmi place cum sună pe buzele tale.

Buze. Era ceva straniu, delicat de indecent în legătură cu acel cuvânt, precum sărutul în sine. Părea să plutească în aerul dintre ei în timp ce ambii ezitară. Dar e *Jem*, se gândi ea uluită. Jem. Nu Will, care putea să o facă să simtă de parcă se plimba cu degetele pe pielea ei goală doar uitându-se la ea...

— Ai dreptate, spuse Jem, dregându-şi glasul. Magnus nu ţi-ar fi trimis ţie scrisoarea dacă nu ar fi intenţionat ca

tu să iei parte la căutarea lui Will. Poate se gândeşte că talentul tău va fi folositor. În orice caz...

Se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se către şifonier şi deschizându-l.

— Aşteaptă-mă în camera ta. Voi fi acolo într-o clipă.

Tessa nu era sigură dacă-l aprobase dând din cap - cel puţin aşa credea - şi, câteva clipe mai târziu, se afla înapoi în dormitorul ei, sprijinindu-se de uşă. Faţa îi era fierbinte, de parcă se apropiase prea tare de un foc. Se uită în jur. De când începuse să se gândească la această camera ca fiind dormitorul *ei*? Acest spaţiu mare şi grandios, cu ferestrele sale cu menouri şi sfeşnice ce ţineau lampa-vrăjitoarei luminând slab, un loc atât de diferit de camera sa mică şi pătrată din apartamentul de la New York în care dormise, cu bălţile de ceară de pe măsuţa de lângă pat, provocate de faptul că stătuse toată noaptea să citească la lumina lumânării, şi cu patul ieftin cu cadru de lemn, şi cu păturile subţiri. Iarna, geamurile, prost poziţionate, se cutremurau în ramele lor când bătea vântul.

O bătaie uşoară la uşa ei o scoase din visare; se întoarse şi o deschise; în prag stătea Jem. Era îmbrăcat în echipament de vânător de umbre - haina neagră ce părea a fi din piele tare, pantaloni şi bocanci. Îşi duse degetul la buze şi-i făcu semn să-l urmeze.

Era probabil zece seara, presupuse Tessa, iar lampa-vrăjitoarei lumina slab. Pentru a ajunge la uşile din faţă, urmară o cale ciudată, întortocheată, de-a lungul coridoarelor, nu cea cu care era obişnuită. Confuzia ei se sfârşi când ajunseră la o uşă de la un capăt de coridor lung. Spaţiul în care se aflau îi dădea impresia unui cerc, şi Tessa presupuse că erau într-unul din turnurile gotice aflate la fiecare colţ al Institutului.

Jem deschise uşa şi o invită pe Tessa înăuntru; închise uşa cu putere în urma lor, băgând înapoi în buzunar cheia pe care o folosise.

— Asta e camera lui Will, zise el.

— Doamne, spuse Tessa. Nu am mai fost aici, începeam să cred că doarme cu susul în jos, ca un liliac.

Jem râse şi trecu pe lângă ea spre un birou de lemn; începu să scotocească printre lucrurile aflate pe acesta. Tessa privi în jur. Inima îi bătea repede, de parcă vedea ceva ce nu trebuia - o parte secretă, ascunsă, a lui Will. Îşi spuse să nu fie absurdă, era doar o cameră, cu aceeaşi mobilă întunecată din lemn masiv care se afla şi în restul camerelor Institutului. Era, de asemenea, o cocină - aşternuturi căzute la marginea patului; haine aruncate pe spătarele scaunelor, ceşti de ceai pe jumătate pline, care nu fuseseră golite, aşezate unele peste altele, în mod precar, pe noptieră. Şi peste tot, cărţi - cărţi pe mese, cărţi pe pat, cărţi stivuite pe podea, cărţi aşezate pe două rânduri pe rafturile aflate de-a lungul pereţilor. În timp ce Jem scotocea, Tessa păşi spre rafturi şi citi curioasă titlurile.

Nu era surprinsă deloc să vadă că aproape toate erau cărţi de ficţiune şi poezie. Unele titluri erau în limbi pe care nu putea să le citească. Recunoscu alfabetul latin şi grecesc. Erau şi cărţi cu basme, *O mie şi una de nopţi*, operele lui James Payn, *The Vicar of Bullbampton*, de Anthony Trollupe, *Desperate Remedies* a lui Thomas Hardy, un teanc din operele lui Wilkie Collins - *The New Magdalen, The Law and the Lady, The Two Destinies*, şi un roman nou de Jules Verne, intitulat *Indiile negre*, pe care de-abia aştepta să-l citească. Şi atunci, o văzu - *Poveste despre două oraşe*. Zâmbind melancolică, se întinse să o ia de pe raft. Când o luă, câteva hârtii mâzgălite, aşezate între coperte, căzură pe podea. Îngenunche să le ridice - şi îngheţă. Recunoscu instantaneu scrisul de mână. Era al ei.

Simţi un nod în gât în timp ce răsfoi paginile. *Dragă Nate*, citi ea. *Azi am încercat să mă Transform, şi am dat greş. Mi-au dat o monedă şi nu am putut să simt nimic la ea. Ori nu i-a aparţinut niciodată nici unei persoane, ori puterea mea se diminuează. Nu că mi-ar păsa, însă m-au*

biciuit - ai fost vreodată biciuit? Nu, ce întrebare prostească! Bineînţeles că nu. Simţi de parcă ţi se aşează dungi de foc pe piele.Îmieste ruşine să spun că am plâns, şi tu ştii cât urăsc să plâng...Şi: *Dragă Nate, azi mi-a fost atât de dor de tine, încât am crezut că voi muri. Dacă tu nu mai trăieşti, nu mai există nimeni pe lume căruia să-i pese dacă trăiesc sau mor. Mă simt de parcă mă evapor, dispărând în nimicnicie, căci dacă nimănui din lumea întreagă nu-i pasă de tine, oare chiar exişti?*

Acestea erau scrisorile pe care i le scrisese fratelui său din Casa Întunecată, fără să se aştepte ca Nate să le citească - nu se aştepta să le mai citească cineva. Erau mai mult un jurnal decât scrisori, singurul loc unde-şi putea revărsa groaza, tristeţea şi frica. Ştia că fuseseră găsite, că Charlotte le citise, dar ce căutau tocmai în camera lui Will ascunse între paginile unei cărţi?

— Tessa! Era Jem.

Se întoarse imediat, vârând în aceiaşi timp scrisorile în buzunarul hainei. Jem stătea lângă birou, ţinând un cuţit de argint în mână.

— În numele Îngerului, acest loc este aşa un dezastru, că nu eram sigur că-l voi găsi. Îl răsuci în mâna sa. Will nu a adus multe de-acasă când a venit aici, dar pe ăsta l-a adus. Este un pumnal pe care i l-a dat tatăl său. Pe lamă are păsările familiei Herondale. Ar trebui să aibă o urmă destul de puternică de-a lui, astfel încât să-l putem găsi.

Înciuda vorbelor sale încurajatoare, Jem era încruntat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tessa, traversând camera spre el.

— Am mai găsit şi altceva, spuse el. Will a fost întotdeauna cel care îmi cumpăra... medicamentul. Ştia că urăsc toată tranzacţia asta - şi găsesc locuitori ai Lumii de Jos dispuşi să-l vândă, să plătesc... Pieptul i se ridică şi coborî repede, de parcă Jem era mâhnit doar vorbind despre asta. Însă am găsit o chitanţă a ultimei tranzacţii. Se pare că drogul - medicamentul - nu costă cât am crezut.

— Vrei să spui că Will te-a înşelat la bani?

Tessa era surprinsă. Will putea să fie groaznic şi crud, cugetă ea, dar cumva, ea se gândise la cruzimea sa ca fiind mai rafinată de-atât. Mai puţin meschină. Şi să-i facă asta tocmai lui Jem…

— Exact opusul. Drogurile costă mult mai mult decât mi-a spus el, Tessa. Will a făcut ceva ca să acopere diferenţa. Încă încruntat, băgă pumnalul la brâu. Îl ştiu mai bine decât oricine din lume, zise el încrezător. Şi totuşi, aflu că Will are secrete care mă surprind.

Tessa se gândi la scrisorile băgate în cartea de Dickens şi la ce avea să-i spună lui Will despre asta când urma să-l vadă din nou.

— Într-adevăr, spuse ea. Deşi nu mai e tocmai un mister, nu-i aşa? Will ar face orice pentru tine…

— Nu sunt sigur că ar face chiar orice.

Tonul lui Jem era ambiguu.

— Bineînţeles că ar face, zise Tessa. Oricine ar face. Eşti atât de amabil şi de bun…

Ea se opri, dar ochii lui Jem erau deja larg deschişi. Părea surprins, de parcă nu era obişnuit cu astfel de laude, dar cu siguranţă trebuia să fie, gândi Tessa confuză. Cu siguranţă, toţi care-l cunoşteau ştiau cât de norocoşi erau. Îşi simţi din nou obrajii calzi şi se blestemă. Ce se întâmpla?

Un zăngănit uşor se auzi dinspre geam; Jem se întoarse, după o clipă de ezitare.

— Ar trebui să fie Cyril, spuse el, în vocea sa simţindu-se ceva diferit, ceva uşor şi aspru. L-am… l-am rugat să aducă trăsura. Ar fi mai bine să mergem.

Tăcută, Tessa încuviinţă din cap şi îl urmă pe Jem afară din cameră.

Când Jem şi Tessa ieşiră din Institut, vântul încă bătea, iar curtea era plină de frunze uscate ce se învârteau în cercuri ca nişte zâne care dansează. Cerul era apăsător din

pricina ceţii galbene, iar luna, un disc auriu dincolo de aceasta. Cuvintele în latină de pe porţile Institutului păreau strălucească, scoase în evidenţă de lumina lunii: *Suntem pulbere şi umbre*.

Cyril - care aştepta cu trăsura şi cu cei doi cai, Balios şi Xanthos - păru uşurat să-i vadă; o ajută pe Tessa să urce, iar Jem o urmă, apoi se urcă pe capră. Tessa, stând faţă-n faţă cu Jem, privea cu fascinaţie cum acesta scoase pumnalul şi stela de la brâu; ţinând pumnalul în mâna dreaptă, desenă cu vârful stelei sale o rună pe dosul mâinii. Tessei i se păru exact la fel ca toate peceţile: o buclă de linii ondulate ilizibile, răsucindu-se ca să se lege unele cu altele, în modele negre, apăsate.

Jem se uită îndelung la mâna sa, apoi închise ochii, cu faţa ţeapănă de concentrare intensă. Exact când nervii Tessei începură să cedeze de nerăbdare, acesta deschise ochii.

— Brick Lane, lângă Whitechapel High Street, spuse el, oarecum pentru sine; punând pumnalul şi stela înapoi la brâu, scoase capul pe geam, iar ea îl auzi repetându-i cuvintele lui Cyril.

O clipă mai târziu, Jem se trase înapoi, închizând geamul ca să se ferească de aerul rece, şi ei lunecau şi săltau, înaintând pe drumul pavat, Tessa inspiră adânc. Toată ziua fusese nerăbdătoare să-l caute pe Will, îngrijorată pentru el, întrebându-se unde era - dar acum, în timp ce se îndreptau către centrul întunecat al Londrei, tot ce simţea era frică.

9
NOPŢI CUMPLITE

Nopţi cumplite şi zile-nfometate,
Şi dragostea ce completează şi controlează
Toate bucuriile cărnii şi toate cele întunecate
Ce sufletu-ţi epuizează
- Algernon Charles Swinburne, „*Dolores*”

În trăsură, Tessa ţinu draperia din dreptul său dată la o parte aţintindu-şi privirea pe fereastră, în timp ce treceau pe Fleet Street către Landgate Hill. Ceaţa galbenă se îndesise, şi fata reuşea să desluşească greu prin ea - siluetele întunecate ale persoanelor care se grăbeau încolo şi încoace, cuvintele neclare de pe reclamele scrise pe zidurile clădirilor. Din când în când, ceaţa se risipea şi ea putea să vadă ceva clar - o fetiţă care ducea mănunchiuri de lavandă ofilită, rezemându-se de un perete, extenuată; un bărbat care ascuţea cuţite, împingându-şi obosit căruciorul către casă; un panou despre chibriturile luciferice ale lui Bryant şi Blay, ivindu-se deodată din întuneric[25].

— Scăpărătoare[26], spuse Jem.

---

[25] Chibriturile prin fricțiune au fost inventate în 1826 de chimistul John Walker. O variantă a lor a fost brevetată de Samuel Jones și vândută sub numele de „chibrituri luciferice”, având o serie de probleme (inclusiv faptul că se puteau aprinde exploziv, uneori aruncând scântei la distanțe considerabile).

[26] În original *chuckaways,* cuvânt prin care, în secolul al XIX-lea, erau denumite atât chibriturile luciferice cât și lucrătoarele dintr-o astfel de fabrică.

Acesta se lăsase pe spate în scaunul din faţa ei, ochii lui strălucind în întuneric. Ea se întrebă dacă acesta îşi luase drogul înainte să plece, şi dacă da, cât anume.

— Poftim?

El mimă că aprinde un chibrit, stinge băţul şi-l aruncă peste umăr.

— Aşa se numesc chibriturile aici - scăpărătoare -, pentru că le arunci după o singură utilizare. Tot aşa se numesc şi fetele care lucrează la fabricile de chibrituri.

Tessa se gândi la Sophie, care ar fi putut deveni cu uşurinţă una dintre acele „scăpărătoare”, dacă Charlotte nu ar fi găsit-o.

— E nemilos.

— În partea nemiloasă a oraşului mergem noi acum. East End. Mahalaua. Se aplecă. Vreau să fii atentă şi să stai aproape de mine.

— Ştii cumva ce caută Will aici? întrebă Tessa, pe jumătate înfricoşată de răspuns.

Treceau pe lângă marea catedrală St. Paul, care avea deasupra lor precum piatra de mormânt a unui uriaş, cioplită din marmură strălucitoare.

Jem scutură din cap.

— Nu ştiu. Am avut doar un simţământ - o imagine trecătoare a străzii - de la vraja de localizare. Voi spune totuşi că sunt puţine motive nevinovate pentru un domn „să meargă pe Chapel” după lăsarea întunericului.

— Ar putea să fie la jocuri de noroc…

— S-ar putea, fu de acord Jem, dar vorbele lui sunând de parcă se îndoia de acest lucru.

— Ai spus că ai simţit ceva. Aici. Tessa se atinse deasupra inimii. Dacă ceva i s-ar întâmpla. E din cauză că sunteţi *parabatai*?

— Da.

— Deci să fii *parabatai* înseamnă mai mult decât să juraţi să aveţi grijă unul de celălalt. Este ceva… mistic.

Jem îi zâmbi, acel zâmbet care era precum o lumină

aprinsă în fiecare cameră a casei.

— Suntem nefilimi. Fiecare parte a vieţii noastre are ceva mistic - naşterea noastră, moartea, căsătoria, toate au o ceremonie. Este şi una dacă doreşti să devii *parabatai*-ul cuiva. Întâi trebuie să-l întrebi, bineînţeles. Nu e un angajament uşor...

— L-ai întrebat pe Will, ghici Tessa.

Jem scutură din cap, încă zâmbind.

— El m-a întrebat, spuse el. Sau, mai degrabă, mi-a spus. Exersam, în sala de antrenament, cu săbii lungi. M-a întrebat şi i-am răspuns că da, că merita pe cineva care avea să trăiască, care putea să aibă grijă de el toată viaţa. A pariat că mă va dezarma şi că, dacă reuşea, trebuia să accept să fiu fratele său de sânge.

— Şi te-a dezarmat?

— În fix nouă secunde. Jem râse. M-a ţintuit la perete. Probabil că s-a antrenat fără ca eu să ştiu, căci n-aş fi fost niciodată de acord dacă ştiam era atât de bun la lupta cu sabia lungă. Aruncatul pumnalelor a fost întotdeauna specialitatea sa. Ridică din umeri. Aveam treisprezece ani. Au făcut ceremonia când aveam paisprezece. Sunt trei ani de-atunci, şi nu-mi pot imagina să nu am *parabatai*.

— De ce nu ai fost de acord? întrebă Tessa ezitând uşor. Când te-a întrebat prima dată.

Jem îşi trecu o mână prin părul argintiu.

— Ceremonia te leagă, spuse el. Te face mai puternic. Fiecare îşi trage puterea din forţa celuilalt. Te face mai conştient de prezenţa celuilalt, astfel încât să lucraţi perfect într-o luptă. Sunt rune pe care le poţi folosi doar dacă eşti parte a unei perechi de *parabatai*, care nu ţi-ar fi altfel posibile. Dar... poţi alege un singur *parabatai* pentru tot restul vieţii. Nu poţi avea un al doilea, chiar dacă primul moare. Nu credeam că eram o alegere bună, având în vedere problema mea.

— Pare o regulă dură.

Jem îi spuse ceva atunci, într-o limbă pe care nu o

înţelese. Sunase oarecum *khalepa ta kala*.

Tessa se încruntă.

— Nu e latină?

— Greacă, spuse el. Are două înţelesuri. Înseamnă că tot ce merită efort - lucrurile bune, frumoase, onorabile şi nobile - este greu de obţinut. Acesta se aplecă în faţă, mai aproape de ea. Simţea mirosul dulce al drogului, şi mirosul pielii sale. Mai înseamnă şi altceva.

Tessa înghiţi în sec.

— Ce anume?

— Înseamnă că „frumuseţea este crudă”.

Ea se uită la mâinile lui. Subţiri, frumoase, îndemânatice, cu unghii tăiate şi cicatrice pe încheieturile degetelor. Exista oare vreun nefilim fără cicatrice?

— Aceste cuvinte au o semnificaţie specială pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea încet. Aceste limbi moarte. De ce?

Se aplecase destul de aproape, astfel că ea îi simţi respiraţia caldă pe obraz când el expiră.

— Nu pot fi sigur, spuse el, deşi cred că are ceva de-a face cu claritatea lor. Greaca, latina, sanscrita conţin adevăruri pure, înainte ca noi să fi întinat limbile cu atâtea cuvinte inutile.

— Dar limba ta? spuse ea uşor. Cea cu care ai crescut?

Buzele sale zvâcniră.

— Am crescut vorbind engleză şi chineza mandarină, zise el. Tatăl meu vorbea prost engleza şi chineza. După ce ne-am mutat în Shanghai a fost şi mai rău. Dialectul de-acolo este înţeles cu mare greutate de către cineva care vorbeşte mandarina.

— Spune ceva în mandarină, zise Tessa zâmbind.

Jem spuse ceva repede, care suna precum o grămadă de vocale şuierate şi consoane la un loc, vocea sa urcând şi coborând melodic.

— *Ni hen piao liang*.

— Ce-ai spus?

— Am spus că ţi s-a desfăcut părul. Aici, zise el, şi se

întinse ca să-i aranjeze o buclă ieşită de după ureche. Tessa simţi cum sângele îi înfierbântă obrajii şi se bucură de întunericul din trăsură. Trebuie să ai grijă cu el, zise Jem, retrăgându-şi mâna încet, degetele sale atingându-i obrazul. Nu vrei să-i oferi inamicului ceva de care să te prindă.

— A, da, bineînţeles.

Tessa se uită repede pe geam...şi privi lung. Ceaţa galbenă plutea apăsătoare pe străzi, dar putea să vadă destul de bine. Erau pe o stradă îngustă - deşi lată, poate, după standardele Londrei. Aerul părea irespirabil şi încărcat de praf de cărbune, iar străzile erau înţesate de oameni. Murdari, îmbrăcaţi în zdrenţe, rezemându-se de pereţii clădirilor strâmbe, ochii lor urmărind trăsura asemenea unor câini înfometaţi care râvnesc un os. Tessa văzu o femeie acoperită cu un şal, cu un coş de flori într-o mână şi un copil legat în colţul şalului, susţinut de umăr. Ţinea ochii închişi, avea pielea palidă precum laptele bătut; părea bolnavă sau moartă. Copii desculţi, murdari la fel ca pisicile vagaboande, se jucau pe străzi; femei sprijinindu-se unele de altele pe verandele clădirilor, evident în stare de ebrietate. Bărbaţii erau şi mai rău, prăbuşiţi pe lângă case, îmbrăcaţi în jiletci şi cu pălării, murdare şi peticite, cu privirile lor lipsite de speranţă erau asemenea gravurilor de pe pietrele de morminte.

— Londonezilor bogaţi din Mayfair şi Chelsea le place să facă tururi în districte ca acestea, spuse Jem, vocea sa fiind neobişnuit de joasă. Le numesc incursiuni.

— Se opresc... să ajute în vreun fel?

— Majoritatea, nu. Vor doar să privească, ca apoi să se ducă acasă şi să discute la următoarea lor serată despre cum au văzut „vânători-de-halbe” „borfete” sau „Jemmy Zgribulici” Cei mai mulţi nu coboară niciodată din trăsurile lor sau din diligenţe.

— Ce e un Jemmy Zgribulici?

Jem privi cu ochi argintii obosiţi.

— Un cerşetor zdrenţăros şi înfrigurat, spuse el. Cineva care cel mai probabil va muri de frig.

Tessa se gândi la hârtia groasă îndesată în crăpăturile geamurilor din apartamentul ei din New York. Dar ea măcar avusese un dormitor, un pat în care să se întindă, şi pe mătuşa Harriet să-i facă supă caldă sau ceai pe plita mică. Fusese norocoasă.

Trăsura se opri la un colţ ce nu prezenta interes. Peste drum, luminile unei cârciumi deschise se revărsau pe stradă, precum şi un şuvoi constant de beţivi, unii ţinând la braţ femei cu obrajii puternic fardaţi şi îmbrăcate cu rochii viu colorate, pătate şi murdare. Undeva, cineva cânta „Cruel Lizzie Vickers”.

Jem o luă de mână.

— Nu te pot ascunde prin iluzii de privirile mundanilor, spuse el. Aşa că ţine capul plecat şi stai aproape de mine.

Tessa zâmbi ştrengăreşte, dar nu-şi trase mâna dintr-a lui.

— Ai spus asta deja.

El se aplecă şi-i şopti la ureche. Respiraţia sa îi făcu întreg corpul să tremure.

— E foarte important.

Se întinse pe lângă ea să deschidă portiera. Sări jos pe pavaj şi o ajută să coboare, ţinând-o strâns lângă el. Tessa se uită în susul şi-n josul străzii. Câţiva din mulţime le aruncară priviri nepăsătoare, dar cei mai mulţi îi ignorară. Se îndreptară către uşa îngustă vopsită în roşu. Erau câteva trepte în faţa acesteia, dar, spre deosebire de celelalte trepte din zonă, erau goale Nu stătea nimeni pe ele. Jem le urcă repede, trăgând-o după el, şi bătu puternic la uşă.

După o clipă, deschise uşa o femeie într-o rochie roşie, lungă, atât de mulată pe corp, încât Tessa făcu ochii mari. Avea părul negru strâns în vârful capului, fixat cu o pereche de beţigaşe aurii. Pielea îi era foarte deschisă, ochii fardaţi - dar la o privire mai atentă, Tessa îşi dădu

seama că era albă, nu străină. Gura acesteia era o fundă roşie bosumflată. Se lăsă la colţuri când îl privi pe Jem.

— Nu, spuse ea. Fără nefilimi.

Încercă să închidă uşa, dar Jem îşi ridicase bastonul, iar lama răsări din capătul acestuia, ţinând uşa deschisă.

— Nu vrem probleme, spuse el. Nu suntem aici din partea Conclavului. E ceva personal.

Aceasta îşi miji ochii.

— Căutăm pe cineva, zise Jem. Un prieten. Du-ne la el, şi nu vă vom mai deranja.

Când spuse acestea, ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Ştiu pe cine cauţi, rosti ea. Aici este doar unul singur din neamul vostru.

Se dădu din uşă, ridicând din umeri. Lama intră înapoi în teaca sa cu un şuierat, şi Jem se aplecă să intre pe sub buiandrugul scund, cu Tessa după el.

Dincolo de uşă exista un coridor îngust. Un miros dulce, apăsător, plutea în aer, ca mirosul hainelor lui Jem după ce-şi lua drogul. Îţi încleştă involuntar degetele în jurul mâinii lui.

— Aici vine Will să-mi cumpere… să cumpere ceea ce-mi trebuie, spuse el, înclinându-şi capul astfel încât buzele sale aproape că-i atingeau urechea. Deşi de ce să fi venit el aici, acum…

Femeia care le deschisese uşa se uită înapoi peste umăr în timp ce mergea pe coridor. Avea o despicătură la spatele rochiei, care dezvelea o bună parte din picioare - şi capătul unei lungi cozi subţiri, bifurcate, cu însemne albe şi negre precum solzii unui şarpe. E magiciană, gândi Tessa cu o tresărire a inimii. Ragnor, Surorile Întunecate, această femeie - de ce păreau magicienii atât de… siniştri? Cu excepţia lui Magnus, poate, dar avea impresia că Magnus era excepţia de la multe reguli.

Coridorul dădea într-o cameră uriaşă, cu pereţi coloraţi într-un roşu închis. Lămpi mari, cu marginile decupate şi pictate cu motive ornamentale delicate, care desenau

umbre pe pereţi, atârnau de tavan. De-a lungul pereţilor, paturi de cazarmă erau aşezate ca în interiorul unei nave. O masă mare, rotundă, trona în centrul încăperii. În jurul ei stăteau câţiva bărbaţi cu pielea la fel de roşie precum pereţii, părul lor negru fiind tuns până aproape de scalp. Mâinile li se terminau cu gheare negre-albăstrui, care fuseseră tăiate, probabil pentru a le uşura număratul, selectarea şi combinarea diferitelor pulberi şi amestecuri împrăştiate în faţa lor. Pulberile păreau să strălucească şi să pâlpâie sub lumina lămpii, precum giuvaerele pulverizate.

— Acesta e un bârlog pentru fumătorii de opiu? şopti Tessa în urechea lui Jem.

Ochii lui scrutară camera neliniştiţi. Ea îi simţea încordarea, pulsul prin piele, precum inima rapidă a unei păsări colibri.

— Nu. Părea distras. Nu chiar... mai mult droguri demonice şi pulbere de zâne. Bărbaţii ăia de la masă sunt ifriţi. Magicieni fără puteri.

Femeia în rochie roşie se aplecă peste umărul unuia dintre ifriţi. Cu toţii îşi ridicară privirile şi se uitară la Tessa şi la Jem, ochii lor rămânând însă mai mult asupra lui Jem. Tessei nu-i plăcu felul în care se uitau aceştia la el. Magiciana zâmbea; privirea ifritului era calculată. Femeia se ridică şi veni către ei, şoldurile sale mişcându-se precum un metronom sub satinul strâmt al rochiei.

— Madran spune că avem ceea ce vrei, băiat argintiu, spuse magiciana, atingându-l pe Jem pe obraz cu o unghie roşie ca sângele. Nu trebuie să te prefaci.

Jem tresări la atingerea ei. Tessa nu-l mai văzuse niciodată atât enervat.

— Ţi-am spus, căutăm un prieten, se răsti el. Un nefilim. Ochi albaştri, păr negru... Vocea sa se ridică. *Ta xian zai zai na lî*?

Aceasta se uită la el pentru o clipă, apoi scuturã din cap.

— Eşti nesăbuit, zise ea. Mai este puţin *yin fen*şi, când o

să se termine vei muri. Încercăm să obţinem mai mult, dar în ultimul timp cererea este...

— Scuteşte-ne de încercările tale de a-ţi vinde marfa, spuse Tessa, deodată furioasă.

Nu putea suporta privirea lui Jem, de parcă fiecare cuvânt era tăietura unui cuţit. Nu era de mirare de ce Will îi cumpăra drogul.

— Unde este prietenul nostru?

Magiciana sâsâi, ridică din umeri şi arătă cu degetul către unul dintre paturile prinse de perete.

— Acolo.

Jem se albi, în timp ce Tessa se uită lung. Ocupanţii erau atât de nemişcaţi, încât, la început, ea crezu că paturile erau goale, dar îşi dădea seama acum, privind mai îndeaproape, că în fiecare se afla cineva tolănit. Unii stăteau pe-o parte, braţele atârnând peste marginile patului, cu mâinile întinse; majoritatea stăteau pe spate, cu ochii deschişi, privind tavanul sau patul de deasupra lor.

Fără niciun alt cuvânt, Jem alergă în cealaltă parte a încăperii, Tessa urmându-l. În timp ce se apropiau mai mult de paturi, îşi dădu seama că nu toţi locatarii erau umani. Trecând pe lângă ei, observă că ocupanţii aveau pielea albastră, violetă, roşie şi verde; păr verde, la fel de lung şi împletit precum o pânză de alge, răsfirat pe o pernă murdară; degete cu gheare apucau marginile de lemn ale patului, în timp ce cineva gemea. Altcineva chicotea uşor, fără speranţă, un sunet mai trist decât plânsul; o altă voce repeta iar şi iar o poezie pentru copii:

Lămâi şi portocale -
Spun clopotele St. Clement cu jale.
Dar plata cerută când mi-o vei da? -
Clopotele de la Old Bailey încep a cânta
Când voi fi şi eu bogat -
Clopotele de la Sboreditch au cântat...

— Will, şopti Jem.

Se opri lângă un pat şi se sprijini de el, de parcă picioarele sale aveau să cedeze.

Will era întins pe pat, încurcat într-o pătură neagră, zdrenţăroasă. Purta doar pantaloni şi o cămaşă, cureaua lui cu arme atârnând de un cui lângă pat. Era desculţ, ţinea ochii întredeschişi, albastrul lor fiind abia vizibil printre genele negre. Părul îi era umed de transpiraţie şi lipit de frunte, iar obrajii, de un roşu aprins şi fierbinţi. Pieptul i se ridica şi cobora la intervale inegale, de parcă avea probleme de respiraţie.

Tessa se întinse şi-şi puse dosul palmei pe fruntea lui. Era fierbinte.

— Jem, spuse ea uşor. Jem, trebuie să-l luăm de-aici.

Bărbatul din patul alăturat încă mai cânta. De fapt, nu era chiar un bărbat. Corpul său era scurt şi contorsionat, picioarele sale desculţe terminându-se în copite despicate.

Şi asta când o să fie? -
Clopotele de la Stepney au vrut să ştie.
Nu am de unde şti -
Marele clopot din Bow începu a rosti.

Nemişcat, Jem încă se mai uita la Will. Părea încremenit. Pe faţă avea pete albe şi roşii.

— *Jem*! şopti Tessa. Te rog! Ajută-mă să-l ridic!

Când Jem nu se mişcă, se întinse, îl apucă pe Will de umeri şi-l scutură.

— Will, Will, trezeşte-te, te rog!

Will doar gemu şi se întoarse cu spatele la ea, ascunzându-şi capul sub braţ. Era vânător de umbre, se gândi ea, un metru optzeci de oase şi muşchi, prea greu să-l poată ridica singură. Doar dacă…

— Dacă nu mă ajuţi, zise Tessa către Jem, îţi jur, mă Transform în tine şi-l ridic singură. Şi-atunci, toată lumea va vedea cum arăţi îmbrăcat în rochie. Se uită fix la el. Mă

înţelegi?

Foarte încet, acesta îşi ridică privirea către a ei. Nu părea deloc deranjat de ideea de a fi văzut de ifriţi îmbrăcat în rochie; nu părea s-o privească deloc. Era prima dată când ei i se părea că acei ochi argintii nu aveau nicio sclipire în ei.

— Dar tu, înţelegi? spuse el, şi se întinse pe pat, apucându-l pe Will de braţ, trăgându-l într-o parte, fără să aibă grijă, şi lovindu-l zdravăn cu capul de marginea patului.

Will gemu şi deschise ochii.

— Dă-mi drumul...

— Ajută-mă, spuse Jem fără să se uite la Tessa, şi, împreună, îl ridicară pe Will din pat. Acesta aproape căzu, punându-şi braţul în jurul Tessei ca să se echilibreze, în timp ce Jem îi luă cureaua cu arme din cuiul de care atârna.

— Spune-mi că nu e un vis, şopti Will, frecându-şi faţa de gâtul ei.

Tessa tresări. Era fierbinte pe pielea ei. Buzele lui se frecau de pometii obrajilor ei; erau la fel de moi cum şi le amintea.

— Jem, zise Tessa disperată, iar Jem se uită la ei; îşi puse cureaua lui Will peste a sa, şi părea evident că nu auzise niciun cuvânt rostit de Will.

Îngenunche şi îi băgă picioarele lui Will în bocanci, şi apoi se ridică să-l ia pe *parabatai*-ul său de braţ. Will părea încântat de asta.

— Aaa, minunat, spuse el. Acum suntem toţi trei.

— Taci din gură, zise Jem.

Will chicoti.

— Auzi, Carstairs, nu ai cumva nişte gologani la tine, nu? Aş plăti, dar sunt lefter.

— Ce a spus? întrebă Tessa consternată.

— Vrea să-i plătesc drogurile.

Vocea lui Jem era aspră.

— Hai! îl ducem la trăsură şi mă voi întoarce cu banii.

În timp ce se împleticeau către uşă, Tessa auzi vocea bărbatului cu copite despicate urmându-i, subţire şi înaltă precum melodia cântată de un fluier, încheind cu un chicotit înalt.

Uite o lumânare, să-ţi luminezi patul,
Uite un satâr, să-ţi ciopârţeşti capul!

Chiar şi aerul poluat din Whitechapel părea curat şi proaspăt după putoarea prea dulceagă din bârlogul cu droguri de zâne. Coborând scările, Tessa aproape că se împiedică. Trăsura încă era, slavă Domnului, la marginea trotuarului, şi Cyril coborî de pe capră, îndreptându-se către ei, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul mare şi larg.

— Deci, e bine? întrebă el, luând braţul lui Will care se sprijinea pe umerii Tessei şi punându-l peste ai săi.

Tessa se dădu la o parte recunoscătoare; începuse s-o doară spatele.

Will, în mod previzibil, nu se arătă de acord cu asta.

— Daţi-mi drumul, spuse el cu o iritare subită. Daţi-mi drumul! Pot sta în picioare.

Jem şi Cyril făcură schimb de priviri şi se dădură la o parte. Will se clătină, dar rămase în picioare. Îşi ridică bărbia, vântul rece fluturându-i părul transpirat de pe gât şi frunte, aruncându-i şuviţe în ochi. Tessa se gândi la el stând pe acoperişul Institutului. „Şi privesc Londra, o îngrozitoare minune Umană a lui Dumnezeu.”

Se uită la Jem. Ochii săi erau mai albaştri decât albastrul, obrajii săi se îmbujorară, trăsăturile sale fiind angelice. El începu:

— Nu trebuia să vii să mă iei ca pe-un copil. Mă simţeam chiar bine.

Jem se uită la el.

— Lua-te-ar naiba, spuse el, şi-l lovi pe Will peste faţă, aproape dărâmându-l.

Will nu căzu, ci se apucă de marginea trăsurii, ducându-şi o mână la obraz. Gura îi sângera. Se uită la Jem plin de uimire.

— Urcă-l în trăsură, zise Jem către Cyril, şi se întoarse şi intră pe uşa roşie - să plătească ceea ce Will consumase, se gândi Tessa.

Will încă se holba după el, sângele înroşindu-i gura.

— James! strigă el.

— Haide, spuse Cyril, deloc neprietenos.

Chiar semăna mult cu Thomas, se gândi Tessa în timp ce acesta deschise portiera trăsurii şi-l ajută pe Will să urce, apoi pe Tessa. Scoase o batistă din buzunar şi i-o dădu. Era caldă şi mirosea a colonie ieftină. Ea zâmbi şi-i mulţumi în timp ce închidea portiera.

Will era ghemuit în colţul trăsurii, cu braţele petrecute în juru-i, cu ochii întredeschişi. Sângele i se prelingea pe bărbie. Ea se apropie de el şi îi puse batista pe gură; el îşi puse mâna peste a ei, ţinând-o acolo.

— Am dat-o-n bară, spuse el. Nu-i aşa?

— Teribil, mă tem, zise Tessa, încercând să nu bage în seamă căldura mâinii acestuia pe mâna ei.

Chiar şi în întunericul trăsurii, ochii lui erau de un albastru strălucitor. Dar ce spusese Jem despre frumuseţe? „Frumuseţea e crudă.” Oare Will ar fi fost iertat pentru lucrurile făcute, dacă ar fi fost urât? Şi îl ajuta, în cele din urmă, să fie iertat? Însă ea nu putea să nu creadă că el făcea lucrurile pe care le făcea nu din prea multă dragoste pentru sine, ci din cauză că se ura. Iar ea nu ştia de ce.

El închise ochii.

— Sunt atât de obosit, Tess, spuse el. Am vrut şi eu o dată vise frumoase.

— Nu aşa le capeţi, Will, zise ea uşor. Nu poţi să scapi de durere prin droguri sau vise.

Mâna lui se încleştă peste a ei.

Portiera trăsurii se deschise. Tessa se retrase imediat de lângă Will, Era Jem, cu o expresie ameninţătoare; îi aruncă

o privire fugară lui Will, se aşează pe banchetă şi bătu cu degetele în tavan.

— Cyril, du-ne acasă, strigă el şi, după o clipă, trăsura porni în noapte.

Jem se întinse şi trase draperiile peste geamuri. În întuneric, Tessa băgă batista în mânecă. Încă era jilavă de sângele lui Will.

Jem nu spuse nimic tot drumul de la Whitechapel, ci se uită doar înainte, împietrit, cu mâinile încrucişate la piept, în timp ce Will dormea în colţul trăsurii, cu un zâmbet vag pe faţă. Tessa, în faţa amândurora, nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut să-l scoată pe Jem din tăcere. Era atât de neobişnuit pentru el - Jem, care era întotdeauna încântător, întotdeauna amabil, întotdeauna optimist. Chipul său arăta mai rău decât dac-ar fi avut o expresie goală, şi îşi înfipsese unghiile în materialul echipamentului, cu umerii încordaţi şi lăsaţi de furie.

În clipa în care ajunseră în faţa Institutului, deschise portiera cu putere şi coborî. Tessa îl auzi spunându-i lui Cyril să-l ajute pe Will să ajungă în camera sa, apoi păşi furios pe trepte, fără să-i adreseze ei niciun cuvânt. Tessa era atât de şocată, încât nu reuşi decât să-l privească o clipă. Se îndreptă către portiera trăsurii; Cyril era deja acolo, cu mâna întinsă pentru a o ajuta. Pantofii Tessei nici nu atinseră bine pavajul, când ea o şi luă la goană după Jem, strigându-l pe nume, dar el era deja în Institut. Lăsase uşa deschisă, iar ea intră în urma lui, după ce privi înapoi să se asigure că Will era ajutat de Cyril. Se grăbi pe scări, domolindu-şi glasul când îşi dădu seama, bineînţeles, că în Institut toată lumea dormea, lumina lămpii-vrăjitoarei fiind redusă la cea mai scăzută intensitate.

Se duse mai întâi la camera lui Jem şi bătu la uşă; când nu primi niciun răspuns, căută câteva dintre locurile cele mai vizitate de el - sala de muzică, biblioteca -, dar, cum nu găsi nimic, se întoarse, neconsolată, în camera ei, să se

pregătească pentru noapte. Îmbrăcată cu cămaşa de noapte - rochia ei fiind periată şi atârnată pe umeraş-, se băgă în aşternuturile patului ei şi privi lung în tavan. Ridică de pe podea exemplarul *Vathek* de la Will, dar, pentru prima dată, poemul de pe prima pagină nu reuşi s-o facă să zâmbească, şi nu se putea concentra la poveste. Era surprinsă de propria-i nefericire. Jem era furios pe Will, nu pe ea. Şi totuşi, se gândi, poate că era prima dată când îşi pierduse cumpătul în faţa ei. Era prima dată când fusese tăios cu ea sau nu-i răspunsese cu amabilitate, când păruse să nu se gândească mai întâi la ea, şi de-abia apoi la el însuşi...

Îl socotise bun, se gândi ea surprinsă şi ruşinată, privind lumina lumânării pâlpâind. Ea presupusese că amabilitatea sa era atât de naturală şi înnăscută, încât nu se întrebase niciodată dacă îl costa ceva. Un efort să stea între lume şi Will, protejându-i pe unul de celălalt. Orice efort să accepte cu calm pierderea familiei sale. Orice efort să rămână bine-dispus şi calm în faţa propriei sale morţi.

Un zgomot frânt, sunetul a ceva rupt, se auzi în cameră. Tessa se ridică în capul oaselor. Ce-a fost asta? Părea să vină de dincolo de camera sa de vizavi...

Jem?

Se ridică în picioare şi înşfacă halatul din cuier. Se îmbrăcă iute şi fugi pe uşă, pe coridor.

Avusese dreptate - zgomotul venea dinspre camera lui Jem. Îşi aduse aminte de prima noapte când îl întâlnise, de muzica încântătoare a viorii care se revărsa pe sub uşă precum apa. Acest zgomot nu semăna deloc cu muzica lui Jem. Ea auzea arcuşul scârţâind pe coarde, asemenea unei persoane ţipând din cauza unei dureri agonizante. Voia să intre, dar, în acelaşi timp, o îngrozea gândul; într-un târziu, puse mâna pe clanţa uşii şi o deschise, apoi intră şi o închise repede în urma ei.

— Jem, şopti ea.

Pe pereţi, pietrele de lampa-vrăjitoarei luminau slab.

Jem stătea pe cufărul de la capătul patului său, îmbrăcat doar în cămaşă şi pantaloni, părul fiindu-i răvăşit, cu vioara proptită în umăr. Cânta, mişcând enervat arcuşul, scoţând sunete îngrozitoare, făcând-o să urle. În timp ce Tessa privea, una dintre coardele viorii se rupse cu zgomot.

— Jem! ţipă ea din nou, şi când el nu se uită, se îndreptă către el? Îi smulse arcuşul din mână. Jem, opreşte-te! Vioara ta... minunata ta vioară... o s-o strici.

Se uită la ea. Pupilele sale erau enorme, argintiul ochilor săi fiind redus la un cerc subţire în jurul negrului. Respira greu, cămaşa fiindu-i deschisă la guler, transpiraţia ieşindu-i prin porii de pe clavicule. Obrajii îi erau roşii.

— Ce contează? spuse el cu voce atât de joasă, încât păru un sâsâit. Ce mai contează? Sunt pe moarte. Nu voi apuca sfârşitul deceniului. Ce contează dacă vioara se duce înaintea mea?

Tessa era îngrozită. El nu vorbise niciodată aşa despre boală, niciodată...

Se ridică şi se întoarse cu spatele la ea, îndreptându-se spre geam. Puţina lumină a lunii îşi croi drum prin ceaţă către cameră; în ceaţa albă de dincolo de geam, nişte siluete păreau vizibile - fantome, umbre, feţe batjocoritoare.

— Ştii că e adevărat.

— Nimic nu e bătut în cuie. Vocea ei tremura. Nimic nu e imposibil. Un leac...

— Nu există niciun leac. Nu mai părea furios, ci doar detaşat, ceea ce era aproape mai rău. Voi muri, şi tu ştii asta, Tess. Probabil, în decursul următorului an. Sunt pe moarte, şi nu am familie pe lumea asta, iar singura persoană în care am avut încredere mai mult decât în oricine altcineva a râs de ceea ce mă omoară pe mine.

— Dar, Jem, nu cred că asta s-a gândit Will să facă.

Tessa sprijini arcuşul de marginea patului şi se apropie de el, precaută, de parcă era un animal pe care se temea să nu-l sperie.

— El doar încerca să scape. Fuge de ceva, de ceva întunecat şi groaznic, Jem, ştii că aşa e. Ai văzut cum a fugit după... după Cecily.

Stătea lângă el acum, destul de aproape cât să întindă mâna şi să încerce să-i atingă braţul, dar nu o făcu. Din pricina transpiraţiei, cămaşa albă îi era lipită de omoplaţi. Vedea, prin material, peceţile de pe spatele său. El puse aproape neglijent vioara pe cufăr, şi se întoarse spre ea.

— Ştie ce înseamnă pentru mine, zise el. Să-l văd doar jucându-se cu ceea ce mi-a distrus viaţa...

— Dar nu se gândea la tine...

— Ştiu asta.

Ochii săi erau aproape negri acum.

— Îmi tot spun că e mai bun decât vrea el să pară, dar, Tessa, dacă nu e? Întotdeauna am crezut că, dacă nu aş avea nimic altceva, l-aş avea pe Will. Dacă nu am făcut nimic altceva ca viaţa mea să conteze, am fost întotdeauna de partea sa. Dar poate că nu ar fi trebuit.

Pieptul i se mişca atât de repede, încât o alarmă; îşi puse dosul palmei pe fruntea lui şi aproape icni.

— Arzi. Ar trebui să te odihneşti.

El se feri, iar ea, îndurerată, lăsă mâna să-i cadă.

— Jem, ce este? Nu vrei să te ating?

— Nu aşa, izbucni el, şi se înroşi chiar mai puternic decât înainte.

— Aşa cum?

Era sincer uluită; acesta era comportamentul de la care se putea aştepta de la Will, dar nu de la Jem - acest mister, această furie.

— De parcă eşti infirmieră, iar eu sunt pacientul tău.

Vocea sa era hotărâtă, dar nesigură.

— Crezi că dacă sunt bolnav nu sunt ca şi...

Respiră cu zgomot.

— Crezi că nu ştiu, spuse el, că, atunci când mă iei de mână, e doar ca să-mi simţi pulsul? Crezi că nu ştiu că, atunci când te uiţi în ochii mei, o faci doar ca să vezi cât

drog am luat? Dacă eram un alt bărbat, un bărbat normal, aş avea speranţe, chiar presupuneri; aş putea...

Cuvintele sale păreau să se fi curmat ori din cauză că îşi dăduse seama că spusese prea mult, ori că rămăsese fără aer; răsufla puternic, având obrajii roşii.

Ea scutură din cap, simţind cum părul îi gâdilă ceafa.

— Vorbeşte febra din tine, nu tu.

Ochii lui se întunecară; Jem dădu să se îndepărteze de ea.

— Tu nici măcar nu crezi că aş putea să te doresc, zise el, pe jumătate şoptind. Că sunt îndeajuns de puternic, îndeajuns de sănătos...

— Nu...

Fără să se gândească, îl apucă de braţ. El se încordă.

— James, nu asta am vrut să spun...

El o prinse strâns de mână, cu degetele. Apoi o întoarse şi o trase către el.

Stăteau faţă în faţă, piept lângă piept. Respiraţia lui îi făcea părul să se mişte. Ea simţea febra ridicându-se de pe pielea lui precum ceaţa de pe Tamisa; simţea sângele zvâcnindu-i sub piele; vedea în mod ciudat de clar pulsul pe gâtul său, lumina de pe buclele deschise la culoare. Unde coborau pe gâtul şi mai palid. Furnicături urcau şi coborau pe pielea ei, uimind-o. Acesta era Jem - prietenul ei, la fel de calm şi de nădejde precum bătaia inimii. Jem nu-i făcea pielea să ardă sau sângele să-i circule cu viteză prin vene, până când ameţea.

— Tessa, spuse el.

Ea se uită la el. Nu era nimic calm sau de nădejde în expresia sa. Ochii îi erau negri, obrajii îmbujoraţi. Când ea îşi ridică faţa, el şi-o coborî, şi gura sa se aplecă spre a ei şi, în timp ce ea îngheţă de surprindere, se sărutau. *Jem*. Îl săruta pe Jem. În timp ce săruturile lui Will erau înflăcărate, ale lui Jem erau la fel de proaspete precum aerul curat după ce ai fost închis mult timp într-un întuneric îmbâcsit. Gura sa era moale şi fermă; o prinse

delicat de ceafă cu o mână, conducându-i gura către a sa. Cu cealaltă, îi cuprinse chipul, degetul mare mângâindu-i uşor obrazul. Buzele sale aveau gust de zahăr ars; dulceaţa drogului, presupuse ea. Atingerea lui, buzele sale erau nesigure, iar ea ştia de ce. Spre deosebire de Will, lui i-ar *păsa* că asta era culmea indecenţei, că el nu ar fi trebuit s-o atingă, s-o sărute, că ea ar trebui să se dea înapoi.

Dar ea nu voia să se retragă. Tocmai când se întreba dacă Jem era cel care o săruta, dacă Jem era cel care-i făcea capul să plutească şi urechile să ţiuie, simţi cum braţele i se ridicau de parcă aveau minte proprie, încolăcindu-se în jurul gâtului său, trăgându-l mai aproape.

El gemu sub buzele ei. Trebuie să fi fost atât de sigur că ea avea să-l respingă încât, pentru o clipă, rămase nemişcat. Mâinile ei trecură peste umerii lui, îndemnându-l cu atingeri delicate, cu un tremurat pe buzele sale, să nu se oprească. El îi răspunse şovăielnic dezmierdării, apoi cu mai multă forţă - sărutând-o din nou şi din nou, de fiecare dată cu şi mai multă insistenţă, cuprinzându-i faţa în mâinile lui arzătoare, degetele sale subţiri de violonist mângâindu-i pielea, făcând-o să tremure. Mâinile sale coborâră pe spatele ei, trăgând-o mai aproape; picioarele ei desculţe alunecară pe covor şi se împleticiră înapoi, iar ea căzu pe pat.

Degetele apucară strâns cămaşa lui, trăgându-l pe Jem deasupra ei, simţind greutatea acestuia pe corpul ei de parcă primise înapoi ceva ce fusese al ei dintotdeauna, o parte din ea căreia îi dusese dorul, fără să ştie acest lucru. Jem era uşor, cu oase goale precum ale unei păsări, şi aceeaşi inimă ce bătea repede; îşi trecu mâinile prin părul lui, iar acesta era la fel de moale ca penele, exact cum îşi imaginase în visele ei cele mai tainice. El nu părea să vrea să se mai oprească să-şi tot treacă, uimit, mâinile peste trupul ei. Acestea coborau pe corpul ei, el respirând neregulat în urechea ei, în timp ce mâinile găsiră funda halatului şi se opriră acolo, cu degetele tremurându-i.

Incertitudinea lui îi făcu inima Tessei să pară că-i creşte în piept, gingăşia acesteia fiind suficient de mare cât să-i cuprindă pe amândoi. Ea voia ca Jem să o *vadă* exact cum era, Tessa Gray, fără nicio Transformare la ea. Se întinse şi îşi desfăcu funda, trăgându-şi halatul de pe umeri, apoi se descoperi în faţa lui până la cămaşa de noapte din batist.

Se uită la el, fără să respire, dându-şi la o parte părul de pe faţă. Aşezându-se deasupra ei, se uită în jos şi-i spuse din nou, răguşit, ceea ce spusese în trăsură mai devreme, când îi atinsese părul.

— *Ni hen piao liang*.

— Ce înseamnă? şopti ea, şi, de data aceasta, el zâmbi.

— Înseamnă că eşti frumoasă, îi răspunse. N-am vrut să-ţi spun mai devreme. N-am vrut să crezi că-mi permiteam anumite lucruri.

Ea se ridică şi-i atinse obrazul, atât de aproape de-al ei, apoi pielea fragilă a gâtului său, unde sângele zvâcnea cu putere. Genele îi fluturau în timp ce urmărea mişcarea degetului ei cu ochii, asemenea unei ploi argintii.

— Permite-ţi-le, şopti ea.

Se aplecă spre ea; gurile lor se întâlniră din nou, iar şocul senzaţiei era atât de puternic, atât de copleşitor, încât îşi închise ochii de parcă se putea ascunde în întuneric. El gemu şi o strânse în braţe. Se mişcară într-o parte, picioarele ei încrucişându-se cu ale lui, trupurile lor apropiindu-se tot mai mult şi mai mult, încât le era greu să respire, şi totuşi nu se opreau. Ea găsi nasturii cămăşii lui, dar când deschise ochii, mâinile îi tremurau prea tare ca să-i poată descheia. Îi descheie neîndemânatică, rupând materialul. În timp ce el îşi dezvelea umerii, ea văzu el ochii lui se luminau din nou spre un argintiu mai pur. Avu însă doar o clipă să se mire de acest fapt; era prea ocupată să se minuneze de realul trupului lui. Era atât de zvelt, fără să aibă musculatura lui Will, însă era ceva legat de fragilitatea sa minunată, ca în versul: „*Aur ca o bătaie de*

inimă diafană şi delicată.[27]” Deşi muşchii îi acopereau pieptul, ea îi vedea coastele. Pandantivul de jad primit de la Will atârna la gâtul lui.

— Ştiu, zise el, privindu-se jenat. Nu sunt… adică arăt…

— Minunat, spuse ea, şi vorbea serios. Eşti frumos, James Carstairs.

Ochii lui se făcură mari când ea se întinse să-l atingă. Mâinile ei se opriră din tremurat. Erau exploratoare acum, fascinate. Mama ei deţinuse odată un exemplar foarte vechi al unei cărţi, îşi aduse ea aminte, cu pagini atât de fragile, încât se puteau transforma în praf când le atingeai, şi ea simţi aceeaşi responsabilitate şi grijă enormă când îşi trecu degetele peste peceţile de pe pieptul său, peste golurile dintre coaste şi peste povârnişul abdomenului lui, care se cutremură sub atingerea ei; era ceva la fel de fragil, pe cât era de frumos.

Nici el nu părea să se poată abţine să nu o atingă. Mâinile lui de muzician talentat o mângâiau, atingând în treacăt picioarele goale de sub cămaşa ei de noapte. El o atingea aşa cum făcea de obicei cu vioara lui îndrăgită, cu o graţie delicată şi imperioasă care o lăsă fără suflu. Acum părea să-i împărtăşească febra; trupurile lor ardeau, iar părul le era transpirat, lipit de frunte şi de gât. Tessei nu-i păsa; voia această căldură, această falsă durere. Nu era ea, aceasta era o altă Tessa, o Tessa din vise, care s-ar fi comportat astfel, şi îşi aduse aminte de visul cu Jem într-un pat înconjurat de flăcări. Nu-şi imaginase că va arde împreună cu el. Voia mai mult din această senzaţie, ştia asta, mai mult din acest foc, dar niciunul dintre romanele pe care le citise nu-i spunea ce urma. Oare el ştia? Will ar fi ştiut, gândi ea, dar Jem, ca şi ea, din câte îşi dădea seama, trebuie că urma un instinct pe care şi ea-l avea în adâncul ei. Degetele lui alunecară între ei, cum stăteau lipiţi unul de celălalt, găsind nasturii cămăşii de noapte; se

[27] Vers din poemul *„A Valediction: Forbiding Mouring*” („Adio: Tristețe-i interzisă”) de John Donne (1572-1631).

aplecă să-i sărute umărul gol când pânza căzu într-o parte. Nimeni nu-i mai sărutase pielea acolo, şi senzaţia era atât uimitoare, încât întinse o mână să se apuce de ceva ca să-şi adune puterile, lovind o pernă de pe pat; iar aceasta lovi măsuţa de-alături. Ceva se auzi prăbuşindu-se. Un miros subit, dulceag şi întunecat, ca de mirodenii, cuprinse camera.

Jem îşi înălţă capul, cu o privire oripilată. Tessa se ridică şi ea, strângându-şi cămaşa, devenind deodată conştientă de starea ei. Jem privea insistent peste marginea patului, şi ea îi urmă privirea. Cutia lăcuită care conţinea drogul său căzuse şi se deschisese. Un strat gros de pulbere strălucitoare era împrăştiat pe podea. O uşoară ceaţă argintie părea să se ridice din acesta, purtând cu ea mirosul dulce, condimentat.

Jem o trase înapoi, petrecându-şi braţul în jurul ei, dar, în strânsoarea lui, în loc de pasiune era frică.

— Tess, spuse el pe un ton grav. Nu te poţi atinge de acest praf. Să-ţi ajungă pe piele ar fi... periculos. Chiar şi să-l inspiri... Tessa, trebuie să pleci.

Se gândi la Will, ordonându-i să plece din pod. Aşa avea să fie mereu - un băiat o sărută, apoi îi ordonă să plece de parcă era o servitoare nedorită?

— Nu plec, izbucni ea. Jem, te-ajut să strângi. Sunt...

Prietena ta, era pe cale să spună. Dar ce făceau nu era ceea ce fac prietenii. Ce era ea pentru el?

— Te rog, zise el blând.

Vocea sa era răguşită. Recunoscu sentimentul. Îi era ruşine.

— Nu vreau să mă vezi în genunchi, adunând de pe podea drogul de care am nevoie ca să trăiesc. Niciun bărbat nu vrea ca fata pe care o...

Luă cutremurat o gură de aer.

— Îmi pare rău, Tessa.

Fata pe care o ce? Dar nu putea să întrebe; era copleşită de milă, de compasiune, de uluire pentru ceea ce făcuseră.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz. El nu se clinti când ea coborî din pat, îşi luă halatul şi ieşi tăcută din cameră.

Coridorul era la fel cum Tessa îl traversase cu câteva clipe - ore... minute? - mai devreme: întunecos, cu pietre de lampa-vrăjitoarei luminând slab în ambele direcţii. Tocmai se furişase în propriul dormitor şi era pe punctul de a închide uşa, când prinse cu coada ochiului o mişcare la capătul holului. Ceva o ţinu în loc, cu uşa aproape închisă, cu faţa lipită de crăpătura abia vizibilă.

Acea mişcare fusese făcută de cineva care se plimba pe hol. Un băiat blond, se gândi preţ de o clipă, confuză, dar nu - era Jessamine, îmbrăcată în haine băieţeşti. Purta pantaloni şi un palton deschis peste o jiletcă; în mână avea o pălărie, iar părul ei blond şi lung era legat la spate. Se uită în urma ei în timp ce mergea pe coridor, de parcă se temea să nu fie urmărită. Câteva clipe mai târziu, dispăru după colţ.

Tessa închise uşa, în timp ce gândurile-i galopau. Ce naiba era asta? Ce făcea Jessamine, de ce bântuia prin Institut în toiul nopţii, îmbrăcată ca un băiat? După ce îşi puse halatul în cuier, Tessa se duse să se întindă pe pat. Se simţea extrem de obosită - acel fel de oboseală pe care o simţise în noaptea în care mătuşa ei murise, de parcă epuizase capacitatea corpului ei de a simţi emoţia. Când închise ochii, văzu chipul lui Jem, apoi pe-al lui Will, ţinându-şi mâna pe gura însângerată. Gânduri cu ei doi se învârtiră în mintea ei până când, într-un târziu, adormi, nefiind sigură dacă visa că-l sărută pe unul sau pe celălalt.

10
VIRTUTEA ÎNGERILOR

Virtutea îngerilor este că nu pot deveni răi; defectul lor este că nu pot deveni mai buni. Defectul unui om este că poate deveni rău; iar virtutea sa este că poate deveni mai bun.
- Proverb hasidic

— Presupun că ştiţi cu toţii deja, spuse Will la micul dejun, în dimineaţa următoare, că am fost la un bârlog pentru fumătorii de opiu.

Era o dimineaţă posomorâtă. Începuse cu ploaie şi cu cer cenuşiu, iar Institutul părea să fie copleşit, de parcă cerul îl apăsa cu putere. Sophie intra şi ieşea din bucătărie, ducând farfurii aburinde cu mâncare, faţa ei părând slăbită şi mică; Jessamine se prăbuşea de oboseală peste scaunul ei; Charlotte părea plictisită şi indispusă din cauza nopţii petrecute în bibliotecă; ochii lui Will erau roşii, şi obrazul vânăt, acolo unde Jem îl lovise. Doar Henry - citind ziarul pe care-l ţinea cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi mărunţea oul - părea să mai aibă energie.

Jem era remarcabil doar prin absenţa sa. Când Tessa se trezise în acea dimineaţă, plutise pentru o clipă într-o stare fericită de uitare, evenimentele nopţii anterioare fiind o pată înceţoşată. Apoi se ridicase brusc în capul oaselor, oroarea revărsându-se asupra ei precum un val de apă fierbinte.

Oare într-adevăr făcuse ea acele lucruri cu *Jem*? Patul lui... mâinile acestuia pe ea... drogurile vărsate. Îşi ridicase mâinile şi îşi atinsese părul. Era răsfirat pe umeri, unde Jem i-l despletise din cosiţe. *Vai, Dumnezeule*, gândi ea.

Chiar am făcut acele lucruri; eu eram aceea. Îşi pusese mâinile la ochi, simţind un amestec copleşitor de confuzie, fericire îngrozitoare - căci nu putea să nege faptul că fusese minunat în felul său -, oroare de sine, şi jenă şi umilinţă totală.

Jem ar putea gândi că ea îşi pierduse complet autocontrolul. Nu era de mirare că nu putea s-o vadă la micul dejun. Ea de-abia putea să se privească în oglindă.

— M-aţi auzit? spuse Will din nou, în mod evident dezamăgit de felul în care fusese primit anunţul său. Am spus că aseară am fost la un bârlog pentru fumătorii de opiu.

Charlotte îşi ridică privirea de la felia sa de pâine prăjită îşi împături încet ziarul şi-l puse pe masă, scoţându-şi ochelarii de la ochi.

— Nu, zise ea. De fapt, acest aspect, fără îndoială glorios, al activităţilor tale recente nu ne era cunoscut.

— Deci acolo ai fost în tot acest timp? întrebă Jessamine indiferentă, luând un cub de zahăr din bol şi muşcând din el Acum ai devenit un dependent fără speranţă? Se spune că o doză sau două sunt suficiente.

— Nu era chiar un bârlog pentru fumătorii de opiu, protestă Tessa înainte să se poată abţine. De fapt... păreau să comercializeze mai mult pulberi magice şi lucruri de acest fel.

— Deci poate nu tocmai un bârlog pentru fumătorii de opiu, spuse Will, dar totuşi un bârlog. De vicii! adăugă el, accentuând această ultimă parte, împungând aerul cu arătătorul.

— Vai mie, nu unul dintre acele locuri deţinute de ifriţi, oftă Charlotte. Sincer, Will...

— Întocmai unul dintre acele locuri, zise Jem, intrând în încăpere şi trăgând un scaun lângă Charlotte - mai departe de Tessa nici că se putea, observă ea, inima oprindu-i-se în loc. Nici el nu părea să o privească. De pe Whitechapel High Street.

— Şi cum de tu şi Tessa ştiţi atât de multe despre asta? întrebă Jessamine, revitalizată fie de porţia de zahăr, fie de nerăbdarea unei bârfe bune, fie de ambele.

— Aseară, ca să-l găsesc pe Will, am folosit o vrajă de localizare, spuse Jem. Eram tot mai îngrijorat de absenţa lui. Am crezut că a uitat drumul înapoi către Institut.

— Te îngrijorezi prea mult, zise Jessamine. E o prostie.

— Ai perfectă dreptate. Nu voi repeta greşeala, spuse Jem, întinzându-se după platoul cu *kedgeree*[28]. S-a dovedit că Will nu avea nevoie deloc de ajutorul meu.

Will se uită la Jem gânditor.

— Se pare că m-am trezit cu ochiul vânăt, zise el, arătând cu degetul spre contuzie. Ai vreo idee de unde-am căpătat-o?

— Niciuna, zise Jem, servindu-se cu ceai.

— Ouă, spuse Henry visător, uitându-se în farfurie. Chiar îmi plac ouăle. Aş putea să mănânc toată ziua numai ouă.

— Chiar a fost nevoie s-o iei pe Tessa cu tine la Whitechapel? îl întrebă Charlotte pe Jem, dându-şi ochelarii jos şi aşezându-i pe ziar.

Ochii ei căprui erau acuzatori.

— Tessa nu e făcută din porţelan, spuse Tem. Nu se va sparge.

Dintr-un anumit motiv, această afirmaţie, deşi spusă fără să se uite la ea, trimise în mintea Tessei un şuvoi de imagini din noaptea precedentă - îmbrăţişându-l pe Jem în patul său, mâinile acestuia apucându-i umerii, gurile lor împreunate pasional. Nu, atunci nu o tratase de parcă ar fi fost fragilă. Un val fierbinte îi încălzi obrajii; se uită repede în jos, sperând ca îmbujorarea ei să dispară.

— Ai fi surprins să afli, zise Will, că am văzut ceva destul de interesant la bârlogul pentru fumătorii de opiu.

— Sunt sigură că ai văzut, rosti Charlotte cu asprime.

— Vreun ou? întrebă Henry.

---

28 Fel de mâncare (probabil de origine indiană) cu pește, orez, pătrunjel, ouă fierte, curry și unt sau smântână.

— Locuitori ai Lumii de Jos, spuse Will. Aproape cu toţii vârcolaci.

— Nu e nimic interesant legat de vârcolaci, rosti Jessamine mâhnită. Ne concentrăm să-l găsim pe Mortmain acum, Will, dacă nu ai uitat, nu nişte locuitori ai Lumii de Jos, zăpăciţi de droguri.

— Cumpărau *yin fen*, spuse Will. Grămezi întregi.

Când auzi asta, Jem ridică subit capul şi-l privi pe Will.

— Deja au început să-şi schimbe culoarea, zise Will. Destul de mulţi au păr sau ochi argintii. Chiar şi pielea lor a început să-şi schimbe culoarea.

— Asta e foarte tulburător, se încruntă Charlotte. Ar trebui să vorbim cu Woolsey Scott cât mai repede cu putinţă, după ce terminăm cu Mortmain. Dacă există o problemă de dependenţă de pulberi magice în haita sa, va vrea să afle despre asta.

— Nu crezi că ştie deja? spuse Will, lăsându-se pe spate în scaunul său. Păru mulţumit că primise în sfârşit o reacţie la noutăţile sale. Până la urmă, e haita lui.

— Haita lui înseamnă toţi vârcolacii londonezi, obiectă Jem. Nu poate să-i ţină pe toţi sub observaţie.

— Nu sunt sigur că vrei să aştepţi, zise Will. Dacă poţi să-l contactezi pe Scott, ai face bine să vorbeşti cu el cât mai repede posibil.

Charlotte îşi înclină capul într-o parte.

— Şi de ce aş face asta?

— Deoarece, spuse Will, unul dintre ifriţi a întrebat un vârcolac de ce are nevoie de atât de mult *yin fen*. Se pare că funcţionează precum un stimulent pentru vârcolaci. Răspunsul a fost că drogul îi era pe plac Magistrului, deoarece îi ţinea treji ca să muncească toată noaptea.

Charlotte lăsă cu zgomot ceaşca de ceai pe farfurie.

— Să lucreze la ce?

Will rânji, în mod evident mulţumit de efectul pe care-l avea.

— Habar n-am. Mi-am pierdut cunoştinţa atunci. Aveam

un vis frumos, cu o tânără domniţă care îşi rătăcise aproape toate hainele...

Charlotte era albă la faţă.

— Dumnezeule, sper că Scott nu e în cârdăşie cu Magistrul. De Quincey primul, acum vârcolacii - toţi aliaţii noştri. Acordurile...

— Sunt sigur că totul va fi în regulă, Charlotte, spuse Henry uşor. Scott nu pare genul care să se încurce cu Mortmain.

— Poate că ar trebui să fii şi tu de faţă când o să vorbesc cu el, zise Charlotte. Oficial, tu eşti şeful Institutului...

— O, nu, refuză Henry, părând oripilat. Draga mea, te vei descurca foarte bine fără mine. Eşti atât de genială în ceea ce priveşte negocierile, iar eu pur şi simplu nu sunt. În plus, invenţia asta la care lucrez acum ar putea distruge toată armata mecanică, dacă nimeresc corect calculele!

Se uită mândru peste masă. Charlotte îl privi pentru un timp îndelungat apoi îşi trase scaunul înapoi, se ridică şi ieşi din încăpere fără să vreun cuvânt.

Will în privi pe Henry printre gene.

— Nimic nu-ţi deranjează cercurile, nu-i aşa, Henry?

Henry clipi.

— Ce vrei să spui?

— Arhimede, zise Jem, ştiind ca de obicei ce voia Will să spună, deşi nu se uită la el. Când oraşul său a fost atacat de romani, el desena o diagramă exactă în nisip. Era atât de concentrat la ceea ce făcea, că nu l-a văzut pe soldatul care se furişase în spatele lui. Ultimele sale cuvinte au fost „Nu te atinge de cercurile mele”[29]. Bineînţeles, atunci era bătrân.

— Şi probabil că nu fusese niciodată căsătorit, spuse Will, şi rânji peste masă la Jem.

Jem nu-i întoarse zâmbetul. Fără să se uite la Will sau la Tessa - fără să se uite la niciunul dintre ei -, se ridică în picioare şi ieşi din încăpere după Charlotte.

---

[29] *Nōlī turbāre [tangere] circulōs meōs*!.

— Ei, drăcie, făcu Jessamine. E cumva una din zilele în care toată lumea pleacă furioasă? Pentru că pur şi simplu nu am energie pentru asta.

Îşi puse capul pe braţe şi închise ochii.

Henry se uită confuz de la Will la Tessa.

— Ce e? Cu ce am greşit?

Tessa oftă.

— Nimic groaznic, Henry. Doar că... cred că Charlotte a vrut ca tu să *mergi* cu ea.

— Atunci de ce nu a spus aşa?

Ochii lui Henry erau trişti. Bucuria sa legată de ouă şi invenţii părea să fi dispărut. Poate că nu ar fi trebuit să se căsătorească cu Charlotte, se gândi Tessa, starea ei fiind la fel de mohorâtă precum vremea. Poate, aidoma lui Arhimede, ar fi fost mai fericit să deseneze cercuri pe nisip.

— Pentru că femeile nu spun niciodată ceea ce gândesc, spuse Will.

Ochii lui erau îndreptaţi spre bucătărie, unde Bridget curăţa resturile de pe masa lor. Cântecul ei plutea lugubru către sufragerie:

„Băieţelul mamii drag tare mă tem că eşti otrăvit,
Bucuria şi-alinarea mea, tare mă tem că eşti chinuit!”
„Ah, sunt otrăvit; mamă, aşterne-mi patul pe dată,
Sufletul mi-e plin de durere şi vreau să mă întind îndată.”

— Pot să fac rămăşag că femeia asta a avut o carieră anterioară de vânătoare de morţi, vânzând balade tragice la intersecţia Seven, spuse Will. Şi ce-aş mai vrea să nu cânte despre otrăvuri exact după ce-am mâncat!

Se uită pieziş la Tessa.

— N-ar trebui să-ţi pui echipamentul? N-ai antrenament astăzi cu nebunii de Lightwood?

— Da, în dimineaţa asta, dar nu trebuie să-mi schimb

hainele. Exersăm doar aruncatul cuţitelor, zise Tessa, uşor uimită că putea să aibă o conversaţie atât de calmă şi de civilizată cu Will, după evenimentele din seara trecută.

Batista lui Cyril, cu sângele lui Will pe ea, încă se afla în sertarul garderobei sale; îşi aminti căldura buzelor acestuia pe degetele ei şi îşi luă privirea de la el.

— Cât de norocos sunt că mă pricep atât de bine la aruncat cuţitele!

Will se ridică în picioare şi îşi oferi braţul.

— Haide; îi voi înnebuni pe Gideon şi pe Gabriel dacă privesc antrenamentul, şi mi-ar prinde bine puţină nebunie în dimineaţa asta.

Will avusese dreptate. Prezenţa sa în timpul antrenamentului păru să-l enerveze cel puţin pe Gabriel, însă Gideon, cum părea să facă cu absolut orice, nu băgă de seamă intruziunea acestuia. Will stătea pe o bancă joasă de lemn, care se afla de-a lungul unui perete, cu picioarele întinse în faţă, mâncând un măr şi oferind ocazional sfaturi pe care Gideon le ignora, iar Gabriel le resimţea ca pe nişte lovituri în piept.

— Trebuie să fie aici neapărat? mârâi Gabriel către Tessa pentru a doua oară, când aproape scăpase un cuţit în timp ce i-l oferea.

Puse o mână pe umărul ei, arătându-i direcţia în care să privească pentru obiectivul spre care ea ţintea - un cerc negru, desenat pe perete. Ştia cât de mult şi-ar fi dorit Gabriel ca ea să-l ţintească pe Will.

— Nu-i poţi spune să plece?

— De ce-aş face asta? întrebă Tessa. Will e prietenul meu, pe când tu eşti un oarecare pe care nici măcar nu-l plac.

Azvârli cuţitul. Rată ţinta cu câţiva metri, nimerind peretele aproape de podea.

— Nu, încă balansezi prea tare cuţitul la vârf - şi cum adică nu mă placi? întrebă Gabriel, dându-i alt cuţit, din

reflex, dar expresia sa fiind cu adevărat surprinsă.

— Păi, zise Tessa, uitându-se de-a lungul lamei cuţitului şi oftând, te porţi de parcă nu mă suferi. De fapt, te porţi de parcă nu ne suferi pe niciunul.

— Nu. Îl urăsc doar pe el, spuse Gabriel arătând către Will.

— Vai mie, făcu Will, şi mai luă o îmbucătură din mărul său. E din cauză că arăt mai bine decât tine?

— Tăceţi amândoi, strigă Gideon din cealaltă parte a sălii. Se presupune că lucrăm, nu că ne răstim unii la alţii într-o ceartă meschină, veche de când lumea.

— Meschină? mârâi Gabriel. Mi-a rupt mâna.

Will mai muşcă o dată din măr.

— Nu pot să cred că încă mai eşti supărat din cauza asta.

Tessa azvârli cuţitul. Încercarea asta se dovedi a fi mai bună. Cuţitul ateriză în cercul negru, dacă nu chiar în centrul lui. Gabriel se uită după un alt cuţit şi, nevăzând niciunul, pufni enervat.

— Când *noi* vom conduce Institutul, spuse el, ridicând vocea suficient încât Will să-l audă, sala asta de antrenament va fi mult mai bine întreţinută şi aprovizionată.

Tessa se uită la el furioasă.

— Uimitor că nu te plac, nu-i aşa?

Faţa frumoasă a lui Gabriel se transformă într-una dispreţuitoare.

— Nu văd ce ar avea asta de-a face cu tine, micuţă magiciană; acest Institut nu este casa ta. Nu aparţii acestui loc. Crede-mă, o vei duce mai bine dacă familia mea ar conduce acest loc; am putea găsi utilizări pentru talentul tău. Ocupaţie care te-ar face bogată. Ai putea trăi unde ai vrea, iar Charlotte ar putea conduce Institutul din York, unde va face mult mai puţine rele.

Will era în picioare acum, lăsând mărul la o parte. Gideon şi Sophie se opriseră din exersat şi priveau la cei

doi care discutau - Gideon precaut, iar Sophie uimită.

— Dacă nu ai observat, spuse Will, cineva deja conduce Institutul din York.

— Aloysius Starkweather este un bătrân senil.

Gabriel îl respinse cu o mişcare din mână.

— Şi nu are descendenţi pentru care să-l implore pe Consul, să fie desemnaţi în locul său. De când cu problema nepoată-si, fiul şi nora sa şi-au strâns catrafusele şi s-au mutat în Idris. Nu s-ar întoarce nici de dragul banilor, şi nici de dragul lui.

— Ce problemă este cu nepoata lui? întrebă Tessa, amintindu-şi de portretul fetiţei bolnăvicioase de pe casa scării din Institutul din York.

— A trăit doar zece ani, sau undeva în jurul acestei vârste, spuse Gabriel. În orice caz, nu a fost niciodată foarte sănătoasă, şi când au pus peceţi pe ea pentru prima oară... Ei bine, trebuie să fi fost prost pregătită. A înnebunit, a devenit Damnată şi a murit.Şocul a ucis-o pe soţia bătrânului Starkweather, iar copiii săi au fugit în Idris. N-ar fi prea greu să fie înlocuit cu Charlotte. Consulul trebuie să vadă că nu e potrivit - e prea ataşat de vechile metode.

Tessa îl privi pe Gabriel fără să-i vină să creadă. Vocea lui păstrase acea indiferenţă rece pe toată durata poveştii familiei Starkweather, de parcă era un basm. Iar ea... nu dorea să-i pară rău de bătrânul cu ochi vicleni şi camera însângerată plină cu rămăşiţele locuitorilor Lumii de Jos, dar nu se putea abţine.

— Charlotte conduce *acest* Institut, spuse ea. Şi tatăl tău nu-l va lua de la ea.

— Merită să rămână fără el.

Will azvârli cotorul mărului în aer şi, în acelaşi timp, apucă un cuţit de la curea şi îl aruncă. Cuţitul şi cotorul zburară prin cameră, reuşind cumva să nimerească peretele exact lângă capul lui Gabriel - cuţitul era înfipt perfect prin cotor, în perete.

— Spune asta din nou, zise Will, şi-ţi sting luminile.

Faţa lui Gabriel se încruntă.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Gideon făcu un pas în faţă, avertizând cu fiecare mişcare a trupului său.

— Gabriel...

Dar fratele său îl ignoră.

— Tu nici măcar nu ştii ce i-a făcut tatăl preţioasei voastre Charlotte tatălui meu, nu-i aşa? Şi eu am aflat acum câteva zile. Tatăl meu în sfârşit a rupt tăcerea şi ne-a spus. El protejase familia Fairchild până atunci.

— Tatăl tău?

Tonullui Will era sceptic.

— Să protejeze familia Fairchild?

— Ne-a protejat şi pe noi.

Cuvintele lui Gabriel se îmbinau unele cu altele.

— Fratele mamei mele - unchiul meu Silas - era unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Granville Fairchild. Apoi, unchiul Silas a încălcat Legea - un lucru minuscul, o infracţiune minoră -, iar Fairchild a aflat despre asta. Lui îi păsa doar de Lege, nicidecum de prietenie sau de loialitate. S-a dus direct la Conclav.

Gabriel ridică tonul.

— Unchiul meu s-a sinucis de ruşine, iar mama mea a murit de durere. Membrii familiei Fairchild nu sunt interesaţi decât de ei înşişi şi de Lege!

Pentru o clipă, sala fu cuprinsă de tăcere; chiar şi Will rămăsese fără cuvinte, părând de-a dreptul surprins. În cele din urmă, Tessa rupse tăcerea:

— Dar asta e vina tatălui lui Charlotte. Nu a lui Charlotte.

Gabriel era alb de furie, ochii săi verzi ieşind în evidenţă pe pielea lui deschisă la culoare.

— Nu înţelegi, spuse el pe un ton răutăcios. Nu eşti vânătoare de umbre. Avem onoarea sângelui. Onoarea familiei. Granville Fairchild a vrut ca Institutul să-i fie dat

fiicei sale, iar Consulul a făcut posibil acest lucru. Chiar dacă Fairchild e mort, încă îl putem lipsi de acest lucru. Era dispreţuit - atât de dispreţuit, încât nimeni nu s-ar fi căsătorit cu Charlotte dacă nu i-ar fi plătit pe cei din familia Branwell ca să-l dea pe Henry. Toată lumea ştie asta. Toată lumea ştie că nu o iubeşte cu adevărat. Cum ar putea el...

Urmă un pocnet, precum sunetul unui foc de armă, şi Gabriel tăcu. Sophie îl plesnise peste faţă. Pielea lui palidă deja începuse să se înroşească. Sophie se holba la el, respirând greu, cu o privire neîncrezătoare pe chip, de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

Gabriel îşi încleştă mâinile pe lângă corp, dar nu se mişcă. Tessa ştia că nu putea. Nu putea să lovească o fată, o fată care nu era nici vânătoare de umbre, nici locuitoare a Lumii de Jos, ci doar o mundană. Se uită la fratele său, Gideon, fără nicio expresie, îi întâlni privirea şi clătină din cap; cu un sunet înfundat, Gabriel se răsuci pe călcâie şi ieşi din sală.

— Sophie! exclamă Tessa, întinzându-se spre ea. Eşti bine?

Dar Sophie se uita tulburată la Gideon.

— Îmi pare rău, domnule, spuse ea. Nu am nicio scuză... m-am pierdut cu firea...şi eu...

— A fost o lovitură bine plasată, zise Gideon pe un ton calm. Văd că ai acordat atenţie antrenamentului.

Will stătea pe bancă, ochii săi albaştri fiind vioi şi curioşi.

— E adevărată? spuse el. Povestea pe care Gabriel tocmai ne-a spus-o?

Gideon ridică din umeri.

— Gabriel îl venerează pe tatăl nostru, răspunse el. Orice spune Benedict e ca o declaraţie din ceruri. Ştiam că unchiul meu s-a sinucis, dar nu cunoşteam şi împrejurările, asta până în ziua în care ne-am întors de la antrenamentul cu voi. Tata ne-a întrebat cum credeam că funcţionează

Institutul şi i-am spus că părea în stare bună, deloc diferit de Institutul din Madrid. De fapt, i-am spus că nu există nicio dovadă că Charlotte face o treabă proastă. Atunci, ne-a spus povestea asta.

— Dacă nu te superi că întreb, spuse Tessa, ce anume a făcut unchiul tău?

— Silas? S-a îndrăgostit de *parabatai*-ul său. Nu tocmai o infracţiune minoră, precum spune Gabriel, ci una majoră. Relaţiile romantice între *parabatai* sunt strict interzise. Deşi până chiar şi cel mai bine antrenat vânător de umbre poate cădea pradă sentimentelor. Însă Conclavul i-ar fi separat pe cei doi, şi Silas n-ar fi putut suporta asta. De aceea, s-a sinucis. Mama mea s-a stins de furie şi de durere. Însă pot să cred că dorinţa ei pe patul de moarte a fost să luăm Institutul de la familia Fairchild. Gabriel era mai mic decât mine când mama noastră a murit - doar cinci ani, încă agăţat de fustele ei -,şi mi se pare că sentimentele sale sunt acum prea copleşitoare pentru ca el să le înţeleagă. Pe de altă parte, eu... eu cred că păcatele taţilor nu ar trebui să apese mai departe pe umerii fiilor.

— Sau fiicelor, spuse Will.

Gideon se uită la el şi-i zâmbi strâmb. Nu avea niciun fel de resentimente; era privirea cuiva care aproape că-l înţelegea pe Will şi înţelegea şi de ce se comporta aşa. Chiar şi Will părea uşor surprins.

— Bineînţeles, mai rămâne o problemă, şi anume faptul că Gabriel nu se va mai întoarce niciodată aici, zise Gideon. Nu după cele întâmplate.

Sophie, căreia începuse să-i revină culoarea în obraji, păli din nou.

— Doamna Branwell va fi furioasă...

Tessa îi făcu semn cu mâna.

— Mă voi duce după el şi-i voi cere scuze, Sophie. O să fie în regulă.

Îl auzi pe Gideon strigând-o, dar ea deja se grăbea să iasă din sală. Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar simţise

un strop de milă pentru Gabriel atunci când Gideon îi povestise despre el. Să-ţi pierzi mama la o vârstă atât fragedă, încât abia îţi poţi aduce aminte de ea mai târziu, era un lucru cunoscut pentru ea. Dacă cineva i-ar fi spus că mama ei avusese o ultimă dorinţă pe patul de moarte, nu era convinsă că nu ar fi făcut absolut orice i-ar fi stat în putinţă să o îndeplinească... fie că avea sens, fie că nu.

— Tessa!

Ajunsese aproape la capătul coridorului când îl auzi pe Will strigând-o. Se întoarse şi-l văzu venind către ea, zâmbind uşor.

Următoarele ei cuvinte îi alungară zâmbetul.

— De ce mă urmăreşti? Will, n-ar fi trebuit să-i laşi singuri! Trebuie să te întorci imediat în sala de antrenament, chiar acum!

Will se propti bine pe picioare.

— De ce?

Tessa ridică mâinile în aer.

— Bărbaţii chiar nu văd nimic? Gideon e interesat de Sophie...

— De *Sophie*?

— E o fată foarte frumoasă, izbucni Tessa. Eşti un idiot dacă nu ai observat cum o priveşte, dar nu vreau să profite de ea. A avut suficiente probleme de acest fel - şi, în plus, dacă eşti prin preajmă, Gabriel n-o să vorbească cu mine. Ştii bine că n-o va face.

Will mormăi ceva ca pentru sine şi o apucă de încheietura mâinii.

— Hai! Vino cu mine!

Căldura pielii lui pe mâna ei o făcu să simtă un fior de-a lungul braţului. O conduse în salon, în faţa geamurilor mari care dădeau spre curte. Îi dădu drumul la încheietură exact la timp ca ea să se aplece şi să vadă trăsura familiei Lightwood hurducându-se cu furie în curtea pietruită trecând pe porţile de fier.

— Vezi? spuse Will. Gabriel a plecat deja; numai dacă nu

vrei cumva să alergi după trăsură... Iar Sophie e suficient de înţeleaptă. N-o să-l lase pe Gideon Lightwood să-şi facă mendrele cu ea. În plus, e la fel de amuzant precum e o cutie poştală.

Tessa, surprinzându-se chiar şi pe sine, dădu frâu liber unui hohot râs. Îşi puse mâna la gură, dar era prea târziu; deja râdea, sprijinindu-se uşor de geam.

Will o privi cu ochi întrebători, schiţând un zâmbet.

— Sunt mai amuzant decât mă consider. Ceea ce, într-adevăr, mă face foarte amuzant.

— Nu râd de gluma ta, zise ea printre chicoteli. Doar... Doamne! Privirea şi faţa lui Gabriel când Sophie l-a plesnit. Vai mie!

Îşiîndepărtă părul de pe faţă şi spuse:

— De fapt, n-ar trebui să râd. Parţial, eşti vinovat pentru comportamentul lui îngrozitor, căci l-ai întărâtat. Ar trebi să fiu supărată pe tine.

— A, *ar trebui*, spuse Will, întorcându-se să se aşeze într-un fotoliu din faţa focului şi întinzându-şi picioarele lungi către flăcări.

Asemenea tuturor încăperilor din Anglia, gândi Tessa, şi aceasta era rece, mai puţin locul din faţa focului. Te coceai în faţa focului şi îngheţai oriunde în altă parte, exact ca un curcan prost gătit.

— O frază bună nu include niciodată cuvintele „ar trebui”. Eu ar trebui să plătesc nota la cârciumă, altfel vin după mine să-mi rupă picioarele. Eu nu ar fi trebuit să fug cu soţia prietenului meu cel mai bun, care acum mă bate la cap întruna. Eu ar trebui...

— Tu *ar trebui*, zise Tessa, să te gândeşti la modul în care lucrurile care le faci îl afectează pe Jem.

Will îşi rezemă capul pe spătarul scaunului îmbrăcat în piele şi o privi. Părea moleşit, obosit şi frumos. Putea să fie un Apollo prerafaelit.

— E o discuţie serioasă acum, Tess?

Încă se mai simţea amuzamentul din glasul lui, dar era

cumva pe muchie, asemenea unei lame de aur cu muchia din oţel ascuţit.

Tessa veni şi se aşeză în fotoliul din faţa lui.

— Nu te îngrijorează faptul că e supărat pe tine? E *parabatai*-ul tău. Este vorba de Jem. El nu e niciodată supărat.

— Poate-i mai bine că e supărat pe mine, zise Will. Atât de multă răbdare ca de sfânt nu poate face bine nimănui.

— Nu fi batjocoritor! zise Tessa pe un ton aspru.

— Nimic nu poate scăpa de batjocură, Tess.

— Jem, da. El a fost întotdeauna bun cu tine. Nu e nimic altceva decât bunătate. Faptul că te-a lovit aseară denotă doar că eşti capabil să-i înnebuneşti chiar şi pe sfinţi.

— Jem m-a lovit?

Will, atingându-şi obrazul cu degetele, părea uluit.

— Trebuie să recunosc, îmi aduc aminte foarte puţin din noaptea trecută. Doar că voi doi m-aţi trezit, deşi eu voiam atât de mult să dorm! Îmi aduc aminte că Jem striga la mine şi că tu mă ţineai. Ştiam că eşti tu. Miroşi întotdeauna a levănţică.

Tessa îi ignoră vorbele.

— Păi Jem te-a lovit. Şi ai meritat-o.

— Ce-i drept, *arăţi* plină de dispreţ - precum Raziel în toate acele tablouri, din care parcă ne priveşte de sus. Aşa că, spune-mi, înger dispreţuitor, ce-am făcut să merit să fiu lovit peste faţă de James?

Tessa îşi căută cuvintele, dar acestea o ocoleau; recurse la limbajul pe care ea şi Will îl împărţeau - poezia.

— Ştii, în eseul lui Donne, ce spune...

— „Permite mâinilor mele să hoinărească, şi-apoi lasă-le slobode”? recită Will, uitându-se la ea.

— Am vrut să spun eseul despre omul care nu este niciodată o insulă. Tot ceea ce faci îi afectează pe ceilalţi. Deşi tu nu te gândeşti niciodată la asta. Te porţi de parcă trăieşti pe un fel de... de insulă a lui Will, şi orice acţiune de-a ta nu are consecinţe. Însă toate au!

— Cum îl afectează pe Jem faptul că m-am dus într-un bârlog de ifriţi? întrebă Will. Presupun că a trebuit să vină să mă ia de-acolo, însă a făcut lucruri mult mai periculoase pentru mine în trecut. Ne protejăm unul pe celălalt...

— Nu, tu n-o *faci*, ţipă Tessa frustrată. Crezi că-i pasă de pericol? Spune-mi! Toată viaţa sa a fost distrusă de acest drog, de acest *yin fen*, şi tu te duci într-un bârlog de ifriţi şi te droghezi de parcă nu contează, de parcă e un joc pentru el. El trebuie să ia acest lucru odios în fiecare zi, doar aşa poate să trăiască; dar, în acelaşi timp, îl şi ucide. Urăşte să fie dependent de el. Nici măcar nu se poate aduna să şi-l cumpere singur, te are pe *tine* pentru asta.

Will scoase un sunet în semn de protest, dar Tessa ridică o mână.

— Şi tu te duci la Whitechapel şi le arunci bani oamenilor care fac aceste droguri şi le creează altora dependenţă, de parcă pentru tine ar fi doar o vacanţă prin Europa. Ce-a fost în mintea ta?

— Dar asta nu are de-a face cu Jem...

— Nu te-ai gândit la el, spuse Tessa. Dar poate că ar fi trebuit. Nu înţelegi că el crede că ţi-ai bătut joc de ceea ce-l ucide pe el? Şi se presupune că tu eşti fratele lui.

Will se albi la faţă.

— Nu crede asta.

— Ba da, zise ea. Crede că nu-ţi pasă de ce gândesc ceilalţi despre tine. Dar eu cred că el s-a aşteptat mereu să-ţi pese de ceea ce gândeşte el. De ceea ce simte el.

Will se aplecă în faţă. Lumina focului arunca umbre ciudate pe pielea sa, întunecând spre negru vânătaia de pe obraz.

— Îmi pasă de ceea ce gândesc ceilalţi, spuse el cu o râvnă surprinzătoare, privind flăcările. Numai la asta mă gândesc - ce gândesc ceilalţi, ce simt pentru mine şi ce simt eu pentru ei; mă înnebuneşte. Am vrut să scap...

— Nu se poate să vorbeşti serios.

Lui Will Herondale să-i pese de ceea ce gândesc ceilalţi

despre el? Tessa încercă să-şi domolească vocea cât mai mult posibil. Expresia de pe chipul lui o speria. Nu era ascunsă, ci accesibilă, de parcă era cuprins de un gând pe care dorea cu disperare să-l împărtăşească, dar nu putea. *Acesta este băiatul care mi-a luat scrisorile personale şi le-a ascuns în camera sa*, gândi ea, dar nu putea să se enerveze. Crezuse că avea să fie mânioasă atunci când îl va revedea, dar nu; era doar confuză şi surprinsă. Cu siguranţă, era vorba numai de o curiozitate legată de ceilalţi, dar care era atât de necaracteristică lui Will, altfel, încă de la bun început, ce alt motiv ar fi avut pentru a le fi citit?

Exista ceva pur pe chipul lui, în vocea sa.

— Tess, spuse el. Doar la *asta* mă gândesc. Nu te privesc niciodată fără să mă gândesc la ceea ce simţi pentru mine şi temându-mă...

Se opri când uşa salonului se deschise şi intră Charlotte, urmată de un bărbat înalt, al cărui păr blond aprins strălucea precum floarea-soarelui în lumina slabă. Will se întoarse imediat. *Ce* voise să spună?

— O!

Charlotte era în mod evident surprinsă să-i vadă pe-amândoi.

— Will... nu mi-am dat seamă că sunteţi aici.

Palmele lui Will erau strânse pumn, iar faţa îi era umbrită, însă vocea îi era calmă când spuse:

— Am văzut focul arzând. În restul casei e un frig ca de gheaţă.

Tessa se ridică.

— Noi tocmai plecam...

— Will Herondale, ce minunat e să văd că eşti bine! Şi Tessa Gray!

Bărbatul blond o lăsă pe Charlotte şi se îndreptă spre Tessa, radiind, de parcă o cunoştea.

— Metamorfica, nu-i aşa? Încântat de cunoştinţă. Ce curiozitate!

Charlotte oftă.

— Domnule Woolsey Scott, aceasta este domnişoara Tessa Gray. Tessa acesta este domnul Woolsey Scott, şeful haitei de vârcolaci din Londra şi un vechi prieten al Conclavului.

— Prea bine, atunci, spuse Gideon după ce uşa se închise în urma Tessei şi-a lui Will.

Se întoarse către Sophie, care, brusc, păru să fie conştientă de mărimea sălii şi de cât de mică se simţea ea prin comparaţie cu acel spaţiu.

— Continuăm cu antrenamentul?

El îi înmână un cuţit, care străluci în întunericul încăperii precum o baghetă de argint. Ochii lui verzi erau calmi. Totul la Gideon era calm - privirea, vocea, modul în care se comporta. Îşi aduse aminte de senzaţia pe care o avusese când el o cuprinsese ferm în braţe, şi tremură involuntar. Nu mai fusese niciodată singură cu el până atunci, iar acest lucru o înfricoşa.

— Nu cred că mi-ar sta mintea la asta, domnule Lightwood, zise ea. Oricum, apreciez propunerea, dar...

El îşi coborî uşor braţul.

— Crezi că nu te antrenez serios?

— Cred că sunteţi foarte generos. Dar ar trebui să recunosc adevărul, nu-i aşa? Acest antrenament nu a avut niciodată nimic de-a face cu mine sau cu Tessa. E vorba de tatăl dumneavoastră şi de Institut. Acum, că l-am plesnit pe fratele dumneavoastră...

Simţi cum i se pune un nod gât.

— Doamna Branwell ar fi atât de dezamăgită de mine dacă ar şti.

— Prostii. A meritat-o. Şi mă gândesc la mica noastră problemă legată de *duşmănia ancestrală* dintre familiile noastre.

Gideon răsuci nepăsător cuţitul de argint în jurul degetului şi îl băgă apoi în teaca de la curea.

— Charlotte ţi-ar acorda probabil o mărire de salariu dacă ar şti.

Sophie clătină din cap. Erau la doar câţiva paşi de o bancă; se aşează simţindu-se extenuată.

— Nu o cunoaşteţi pe Charlotte. Onoarea ar obliga-o să mă disciplineze.

Gideon se aşează pe bancă - nu lângă ea, ci la capătul opus, cât mai departe de ea cu putinţă. Sophie nu ştia dacă trebuia să fie încântată de acest fapt sau nu.

— Domnişoară Collins, spuse el. Ar trebui să ştii ceva.

Ea îşi împreună mâinile.

— Ce anume?

El se aplecă puţin în faţă, umerii săi largi încovoindu-se. Ea putea distinge stropii de gri din ochii lui verzi.

— Când m-a chemat tatăl meu din Madrid, zise el, nu am vrut să vin. Nu am fost niciodată fericit la Londra. De când a murit mama, casa noastră este un loc jalnic.

Sophie pur şi simplu se uită lung la el. Nu-şi găsea cuvintele. El era vânător de umbre şi un gentleman, însă părea să-şi uşureze sufletul în faţa ei. Chiar şi Jem, cu toată bunătatea lui blajină, nu făcuse niciodată asta.

— Când am auzit de aceste lecţii, m-am gândit că vor fi o pierdere îngrozitoare de timp. Mi-am imaginat două fete grozav de neputincioase, dezinteresate de orice fel de instruire. Dar asta nu o caracterizează nici pe domnişoara Gray, şi nici pe dumneata. Ar trebui să-ţi spun că, în Madrid, obişnuiam să antrenez vânători de umbre mai tineri. Şi erau destul de mulţi cei care nu posedau această aptitudine înnăscută a dumitale. Eşti o elevă talentată şi este o plăcere să te învăţ.

Sophie simţi cum se face roşie ca racul.

— Nu cred că vorbiţi serios.

— Ba da. Am fost plăcut surprins prima dată când am venit aici, şi apoi şi următoarea dată, şi cea care a urmat. Mi-am dat seama că aşteptam cu nerăbdare. De fapt, ar fi cinstit să spun că, de când m-am întors acasă, am urât tot

ce în Londra, exceptând orele petrecute aici, cu dumneata.

— Dar spuneţi „*ay Dios mio*” de fiecare dată când scap pumnalul…

El zâmbi ştrengăreşte. Zâmbetul îi luminã faţa, i-o schimbă. Sophie îl privea îndelung. Nu era la fel de frumos ca Jem, dar era foarte frumos, mai ales când zâmbea. Zâmbetul părea să-i atingă inima şi să i-o încălzească, iuţindu-i bătăile. *E vânător de umbre*, se gândi ea. *Şi un gentleman. Nu aşa ar trebui să mă gândesc la el. Opreşte-te!* Dar nu se putea opri, la fel cum nu şi-l putea scoate pe Jem din minte. Deşi, pe când cu Jem se simţea în siguranţă, cu Gideon simţea un freamăt de parcă un fulger i-ar fi pătruns în vene, zguduind-o. Şi totuşi, nu dorea să renunţe la asta.

— Vorbesc în spaniolă când sunt într-o dispoziţie bună, spuse el. Ai trebui să ştii asta despre mine.

— Deci nu era din cauză că eraţi atât de plictisit de prostia mea, încât să vă aruncaţi de pe acoperiş?

— Ba din contră.

Se apropie de ea. Ochii lui aveau nuanţa cenuşiu-verzuie a unei mări furtunoase.

— Sophie? Te pot întreba ceva?

Ştia că ar fi trebuit să-l corecteze, să-l roage să-i spună domnişoara Collins, dar nu o făcu.

— Eu… da?

— Orice s-ar întâmpla cu lecţiile… aş putea să te mai văd?

Will se ridicase în picioare, dar Woolsey Scott încă o examina pe Tessa, cu mâna pe bărbie, privind-o de parcă ea ar fi fost un exponat aflat sub sticlă într-o expoziţie de istorie naturală. El nu arăta deloc cum ar fi crezut ea că arată şeful unei haite de vârcolaci. Avea probabil în jur de douăzeci de ani, era înalt şi zvelt, cu părul blond, lung până aproape de umeri, îmbrăcat cu o jachetă de catifea, pantaloni scurţi şi o eşarfă cu linii şerpuite. Un monoclu

colorat îi acoperea unul dintre ochii lui verzi-deschis. Semăna cu desenele pe care le văzuse în *Punch* ale celor care se numeau „esteţi”.

— Adorabilă, spuse el într-un târziu. Charlotte, insist să rămână şi ei cât discutăm. Ce cuplu minunat! Vezi cum părul lui întunecat luminează tenul ei deschis la culoare…

— Mulţumesc, spuse Tessa, vocea ei fiind mai înaltă cu câteva octave decât de obicei, domnule Scott, e foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu există nicio legătură între mine şi Will. Nu ştiu ce-aţi auzit…

— Nimic! declară el, aruncându-se într-un fotoliu şi aranjându-şi eşarfa la gât. Absolut nimic, te asigur, deşi îmbujorarea te dă de gol. Haideţi, toată lumea, luaţi loc! Nu trebuie să fiţi intimidaţi de mine. Charlotte, te rog, cere să ni se aducă nişte ceai. Mi-e sete.

Tessa se uită la Charlotte, care ridică din umeri de parcă voia să spună că nu putea face nimic în legătură cu asta. Încet, Tessa se aşeză înapoi în fotoliu. Will se aşeză şi el. Ea nu se uită la el; nu putea, cu Woolsey Scott rânjind la amândoi de parcă ştia ceva în plus faţă de ea.

— Şi unde e tânărul domn Carstairs? întrebă el. Adorabil băiat. Un stil atât de interesant! Şi atât de talentat la vioară! Bineînţeles, l-am ascultat pe însuşi Garcin cântând la Opera din Paris şi, după asta, sincer, totul sună de parcă praful de cărbune îţi zgârie timpanele. Păcat de boala sa!

Charlotte, care se dusese în cealaltă parte a camerei să sune din clopoţel după Bridget, se întoarse şi se aşeză, aranjându-şi fustele.

— Într-un fel, despre asta doream să discut cu tine…

— O, nu, nu, nu!

Scott scosese de nicăieri o cutie din majolică pe care o flutură în direcţia lui Charlotte.

— Fără discuţii serioase, te rog, nu înainte să beau un ceai şi să fumez o ţigară. Trabuc egiptean?

El îi oferi cutia.

— Sunt cele mai bune care se găsesc pe piaţă.

— Nu, mulţumesc.

Charlotte păru cam oripilată de ideea de a fuma trabuc; într-adevăr, era greu de imaginat, şi Tessa îl simţi pe Will râzând pe tăcute lângă ea. Scott ridică din umeri şi începu să-şi pregătească ritualul. Cutia cu majolică era un lucru ingenios, cu compartimente pentru trabucuri, legate cu un şnur de mătase într-un mănunchi, chibrituri noi şi vechi, şi un locaş unde să scrumezi. Îl priviră cu toţii pe vârcolac în timp ce acesta îşi aprinse trabucul cu o plăcere evidentă, şi un miros dulce de tutun umplu încăperea.

— Acum, zise el. Spune-mi ce-ai mai făcut, Charlotte dragă. Şi aiuritul tău de soţ. Încă mai umblă prin cripte inventând lucruri care explodează?

— Uneori, spuse Will, sunt *menite* să explodeze.

Urmă un zăngănit, şi Bridget intră cu o tavă de ceai, scutind-o pe Charlotte să răspundă. Aşeză serviciul de ceai pe masa dintre fotolii, uitându-se nerăbdătoare dintr-o parte într-alta.

— Îmi pare rău, doamnă Branwell. Am crezut că vor fi doar doi la ceai…

— E-n regulă, Bridget, spuse Charlotte, pe un ton neutru. Te voi chema dacă mai avem nevoie de ceva.

Bridget făcu o reverenţă şi ieşi, aruncându-i peste umăr o privire ciudată lui Woolsey Scott. El nu o băgă în seamă. Deja îşi turnase lapte în ceaşcă şi se uita plin de reproş la gazda sa.

— Vai, Charlotte!

Ea îl privi plină de uimire.

— Da?

— Cleştii… cleştii de zahăr, rosti Scott trist, cu vocea cuiva care făcea remarci despre moartea tragică a unei cunoştinţe. Sunt din argint.

— Vai! făcu Charlotte, părând surprinsă.

Argintul, îşi aduse aminte Tessa, era periculos pentru vârcolaci.

— Îmi pare atât de rău… adăugă Charlotte.

Scott oftă.

— E-n regulă. Din fericire, îl am pe-al meu. Dintr-un alt buzunar al hainei sale de catifea - care era încheiată deasupra unei jiletci cu model de nuferi care ar fi făcut-o de ruşine pe a lui Henry - scoase un sul mic de mutase; îl desfăcu şi dădu la iveală un set de cleşti şi o linguriţă de aur. Le aşeză pe masă, luă capacul de pe ceainic şi păru mulţumit. Ceai „Praf-de-puşcă”! Din Ceylon, presupun? Ai băut vreodată ceai în Marakech? E cu zahăr sau cu miere...

— „Praf-de-puşcă”? întrebă Tessa, care nu fusese niciodată în stare să se abţină să nu pună întrebări, nici măcar atunci când ştia foarte clar că nu era o idee bună. Nu este *praf de puşcă* în ceai, nu-i aşa?

Scott râse şi puse capacul la loc. Se lăsă pe spate în timp ce Charlotte, cu gura strânsă pungă, îşi turnă ceai în ceaşcă.

— Ce încântător! Nu, e numit aşa deoarece frunzele de ceai sunt rulate şi mărunţite, semănând cu praful de puşcă.

Charlotte spuse:

— Domnule Scott, chiar *trebuie* să discutăm problema asta.

— Da, da, am citit scrisoarea ta. Oftă. Politica Lumii de Jos. Cât de plictisitor! Presupun că nu mă vei lăsa să-ţi povestesc despre portretul meu făcut de Alma-Tadema[30]? Eram îmbrăcat ca un soldat roman...

— Will, zise Charlotte hotărâtă. Poate doreşti să-i spui domnului ce ai văzut aseară în Whitechapel.

Oarecum spre surprinderea Tessei, Will făcu întocmai cum i se spusese, limitând la minimum observaţiile sarcastice. Scott îl privea peste marginea ceştii sale de ceai în timp ce acesta vorbea. Ochii lui erau un verde atât de deschis, încât păreau aproape galbeni.

---

30 Lawrence Alma-Tadema, născut: Lourens Alma Tadema (Dronryp, 8 ianuarie 1836 - Wiesbaden, 25 iunie 1912), pictor britanic de origine olandeză, neoclasic din perioada epocii victoriene, cunoscut pentru pânzele sale inspirate din lumea antică.

— Îmi pare rău, băiete, zise el când Will termină de vorbit. Nu văd de ce asta ar necesita o întâlnire urgenţă. Suntem cu toţii conştienţi de existenţa acestor bârloguri de ifriţi, şi nu-i pot urmări pe toţi membrii haitei mele în fiecare clipă. Dacă unii doresc să ia contact cu corupţia.

Se apropie de Will.

— Ştii că ochii tăi au exact culoarea petalelor de pansele? Nici albaştri, nici violeţi. Extraordinari!

Will făcu mari extraordinarii săi ochi şi zâmbi compătimitor.

— Cred că pe Charlotte a interesat-o faptul că a fost menţionat numele Magistrului.

— Ah! Scott îşi îndreptă privirea către Charlotte. Eşti îngrijorată că te trădez în felul în care ai crezut că a făcut-o şi de Quincey. Că sunt cârdăşie cu Magistrul - hai să-i spunem pe nume, vrei? Mortmain - şi că-l las să-mi folosească lupii aşa cum doreşte.

— Mă gândisem, spuse Charlotte, că poate locuitorii Lumii de Jos din Londra s-au simţit trădaţi de către Institut, după tot ce s-a întâmplat cu de Quincey. Moartea sa...

Scott îşi aşeză monoclul. În timp ce o făcea, lumina se reflectă în inelul de aur pe care îl purta pe degetul arătător. Cuvintele gravate pe străluceau: *L'art pour l'art*.

— A fost cea mai plăcută surpriză de când am descoperit Băile Turceşti Savoy de pe Jermyn Street. Îl uram pe de Quincey. Îl uram din fiecare fibră a trupului meu.

— Păi, Copiii Nopţii şi Copiii Lunii nu au fost întocmai...

— De Quincey a ordonat uciderea unui vârcolac, spuse Tessa brusc, amintirile ei amestecându-se cu ale lui Camille, văzând în minte o pereche de ochi galben-verzui precum ai lui Scott. Pentru... ataşamentul său... faţă de Camille Belcourt.

Woolsey Scott o privi lung pe Tessa, dornic să afle mai multe.

— *Acela*, zise el, era fratele meu. *Fratele meu mai mare*.

A fost şeful haitei înaintea mea, vezi tu, iar eu am moştenit postul. De obicei, trebuie să ucizi ca să devii şeful haitei. În cazul meu, s-a supus la vot şi mie mi-a revenit sarcina de a răzbuna moartea fratelui meu în numele haitei. Doar că acum, vezi tu...

Făcu un gest elegant cu mâna.

— Ai avut grijă de Quincey în locul meu. Nici nu ştii cât de recunoscător îţi sunt.

Îşi întoarse capul.

— A avut parte de o moarte bună?

— A murit ţipând.

Francheţea lui Charlotte o surprinse pe Tessa.

— Ce lucru minunat aud!

Scott puse ceaşca jos.

— Prin asta ai obţinut o favoare. Îţi voi spune ce ştiu, deşi nu e mult. Mortmain a venit la mine în primele zile, dorind să mă alătur clubului Pandemonium. Am refuzat. Căci de Quincey deja i se alăturase, şi nu doream să fac parte din niciun club din care făcea parte şi el. Mortmain mi-a spus că avea un loc pentru mine, în caz că mă răzgândeam...

— Ţi-a spus ceva legat de scopurile sale? îl întrerupse Will. Despre ţelul fundamental al clubului?

— Distrugerea tuturor vânătorilor de umbre, spuse Scott. Aveam impresia că ştiai asta. Nu e un *club de grădinărit*.

— E ranchiunos, credem noi, zise Charlotte. Pe Conclav. Vânătorii de umbre i-au ucis părinţii acum câţiva ani. Erau magicieni, implicaţi profund în studiul magiei negre.

— Mai puţin ranchiună, mai mult o *idee fixă*, spuse Scott. O obsesie. Doreşte să vă vadă rasa exterminată, deşi pare mulţumit să înceapă cu Anglia şi să continue apoi de-acolo. Un nebun răbdător şi metodic. Cel mai rău tip.

Se aşeză mai bine în fotoliu şi oftă.

— La mine au ajuns noutăţi despre un grup de lupi tineri, fără nicio alianţă cu vreo haită, care fac un fel de

muncă ilegală şi sunt plătiţi foarte bine pentru asta. Fluturând banii în faţa lupilor din haită şi creând duşmănii. Nu ştiam despre drog.

— Vor continua să muncească pentru el, zi şi noapte, până când vor muri fie de epuizare, fie din pricina drogului, spuse Will. Şi nu există niciun leac pentru această dependenţă. Este mortal.

Ochii galben-verzui ai vârcolacului se întâlniră cu ai săi.

— Acest *yin fen*, această pulbere argintie, de ea este dependent prietenul tău, James Carstairs, nu-i aşa? Şi e în viaţă.

— Jem supravieţuieşte deoarece este vânător de umbre şi, în plus, foloseşte cât mai puţin drog posibil, cât de rar posibil. Şi chiar şi-aşa, în cele din urmă îl va ucide.

Vocea lui Will era extrem de monotonă.

— Precum şi sevrajul, adăugă el.

— Măi, măi, făcu vârcolacul, degajat. În acest caz, chiar sper că dacă Mortmain cumpără chestia asta, nu va duce la epuizarea stocului.

Will se făcu alb. Era evident că el nu se gândise la acest lucru. Tessa se întoarse către Will, dar acesta era deja în picioare, îndreptându-se spre uşă. Aceasta se închise cu zgomot în urma sa.

Charlotte se încruntă.

— Dumnezeule, se duce din nou în Whitechapel, spuse ea. Chiar a fost necesar, Woolsey? Cred că l-ai îngrozit pe săracul băiat, şi probabil degeaba.

— Nu e nimic rău în a fi puţin precaut, zise Scott. Eu l-am luat drept bun pe fratele meu, până când de Quincey l-a ucis.

— De Quincey şi Magistrul erau la fel - nemiloşi, spuse Charlotte. Dacă ne poţi ajuta...

— Întreaga situaţie este cu siguranţă detestabilă, constată Scott. Din păcate, licantropii care nu fac parte din haita condusă de mine nu sunt responsabilitatea mea.

— Ai putea pur şi simplu să trimiţi *spioni*, domnule Scott.

Orice fărâmă de informaţie despre locul în care lucrează sau la ce lucrează ar putea fi inestimabilă. Conclavul ar fi recunoscător.

— A, *Conclavul* zise Scott, de parcă era plictisit de moarte. Prea bine. Acum, Charlotte. Hai să discutăm despre tine.

— Vai, dar sunt *foarte* neîndemânatică, spuse Charlotte şi - Tessa era sigură că o făcuse intenţionat - răsturnă ceainicul.

Acesta lovi masa cu un zgomot plăcut, iar apa fierbinte se împrăştie. Scott sări în picioare ţipând, îndepărtându-şi eşarfa din calea pericolului. Charlotte se ridică, turuind.

— Woolsey, dragă, rosti ea, punându-şi mâna pe braţul lui, ai fost de *mare* ajutor. Lasă-mă să te conduc afară. Am un *keris*[31] antic care ne-a fost trimis de către Institutul din Bombay, pe care de-abia *aşteptam* să ţi-l arăt...

[31] Sabie sau pumnal specific culturii indoneziene.

11
CRUNTĂ NELINIŞTE

Durerea ta mi-a fost tortură; da, mi-este frică
Şi pier în lipsa ta de binecuvântare,
Şi-am căutat în lung şi-l lat menirea
Acestui univers, şi aprig am nădăjduit
La a ta cruntă neliniște să aflu alinare.
- James Thomson, *„Oraşul îngrozitoarei nopţi”*

Draga mea doamnă Branwell,

Probabil că veţi fi surprinsă să primiţi o scrisoare de la mine atât de curând după plecarea mea din Londra, însă în pofida apatiei de la ţară, evenimentele de aici se desfăşoară cu mare repeziciune, şi am crezut de cuviinţă să vă ţin la curent cu demersurile.

Aici, vremea continuă să fie bună, permiţându-mi să explorez provincia, în special zona din jurul Conacului Ravenscar, care, într-adevăr, e o frumoasă clădire străveche, se pare că membrii familiei Herondale locuiesc singuri acolo: doar tatăl, Edmund; mama; şi cea mai mică fiică a lor, Cecily, care se apropie de cincisprezece ani şi aduce foarte mult cu fratele ei în neastâmpăr, maniere şi aspect fizic. Cum de ştiu toate astea? Voi ajunge imediat şi acolo.

*Ravenscar se află lângă un sătuc. M-am cazat la hanul local, „*Lebăda neagră*”, şi m-am dat drept un gentilom interesat să cumpere proprietăţi în zonă. Localnicii au fost foarte darnici cu informaţiile, şi când n-au fost, o vrajă sau două de persuasiune i-au ajutat să vadă chestiunea din perspectiva mea.*

Se pare că membrii familiei Herondale nu prea socializează cu oamenii de-aici. În pofida - sau poate că datorită - acestei tendinţe, zvonurile despre ei sunt nenumărate. Se pare că nu deţin Conacul Ravenscar, dar; într-adevăr, sunt într-un fel custozi, ocupându-se de el în numele adevăratului proprietar - Axel Mortmain, desigur. Mortmain, în ochii acestor oameni, nu este nimic altceva decât un industriaş bogat care a achiziţionat un conac la ţară, pe care îl vizitează arareori; nu am auzit niciun zvon în ceea ce priveşte legătura sa cu familia Shade, a cărei moştenire de-aici separe că a fost de mult uitată. Chiar membrii familiei Herondale separe că sunt motiv de speculaţii Se ştie că au avut un copil care a murit şi că Edmund, pe care cândva l-am cunoscut, a luat-o pe calea băuturii şi a jocurilor de noroc; în cele din urmă, a pariat la jocuri casa lor din Ţara Galilor, după care, rămânând fără ea, proprietarul le-a propus să locuiască în această casă din Yorkshire. Asta s-a întâmplat acum doi ani.

Lucrurile-astea mi-au fost confirmate în această după-amiază când, privind conacul de la depărtare, am fost luat prin surprindere de apariţia unei fete. Am ştiut imediat cine era. Am privit-o intrând şi ieşind din casă, iar asemănarea cu fratele ei Will, după cum am menţionat, este izbitoare. A venit imediat spre mine, cerându-mi să-i spun de ce îi spionez familia. La început, nu părea să fie furioasă, ci mai degrabă plină de speranţă. „V-a trimis fratele meu?", m-a întrebat ea. „Aveţi veşti de la fratele meu?"

A fost destul de înduioşător, însă cunosc Legea, şi nu i-am spus decât că fratele ei e bine şi că-şi doreşte să ştie că şi ei sunt bine. Auzind acestea, s-a înfuriat şi a spus că cea mai bună modalitate prin care ar putea contribui la binele familiei ar fi să se întoarcă la ei. De asemenea, a mai spus că tatăl ei nu a fost distrus de moartea surorii ei (ştiaţi de această soră?), ci de abandonul lui Will. Las la latitudinea dumneavoastră dacă doriţi să-i transmiteţi aceste lucruri conaşului Herondale, căci separe că vestea i-ar face mai mult rău decât bine.

Când i-am spus de Mortmain, mi-a vorbit cu uşurinţă despre el - un prieten de familie, a explicat ea, care a apărut în vieţile lor şi le-a oferit această casă când ei nu mai aveau

nimic. Pe măsură ce vorbea, am început să pricep felul în care gândeşte Mortmain. El ştie că e împotriva Legii ca nefilimii să se amestece cu vânătorii de umbre care au ales să părăsească Conclavul şi, astfel, Conacul Ravenscar ar fi evitat; de asemenea, el ştie că şederea familiei Herondale acolo face ca obiectele din interior să le aparţină şi, prin urmare, niciunul nu poate fi folosit pentru a-i lua urma. În cele din urmă, el ştie că puterea asupra familiei Herondale înseamnă putere asupra lui Will. Dar oare el are nevoie de putere asupra lui Will? Poate că nu acum, dar s-ar putea să vină o vreme când o va dori, şi când asta se va întâmpla, îi va fi la îndemână. Mortmain este un om foarte bine pregătit - or, asemenea oameni sunt foarte periculoşi.

Dacă aş fi în locul dumneavoastră, dar nu sunt, l-aş asigura pe tânărul Will că familia sa este bine şi că eu o supraveghez; evitaţi să-i vorbiţi de Mortmain până ce nu adun mai multe informaţii. Din câte am înţeles de la Cecily, familia Herondale nu ştie unde se află Mortmain. Mi-a spus că e în Shanghai şi că, din când în când, primesc scrisori de la compania lui de-acolo, toate pline de timbre neobişnuite. Totuşi, am înţeles că cei de la Institutul din Shanghai cred că el nu se află acolo.

I-am spus domnişoarei Herondale că fratelui său îi e dor de ea; măcar atât puteam face. A părut încântată de veste. Cred că voi mai rămâne ceva vreme prin zonă; eu însumi am devenit curios cum de nenorocirile familiei Herondale se întrepătrund cu planurile lui Mortmain. Încă mai sunt secrete îngropate sub acest verde paşnic din Yorkshire, iar ţelul meu este să le dezgrop.

- Ragnor Fell

Charlotte citi scrisoarea de două ori, pentru a reţine cât mai multe detalii, iar apoi, împăturind-o, o aruncă în focul din salon. Se ridică obosită, sprijinindu-se de poliţă, privind cum flăcările înghiţeau hârtia scrisă cu negru şi auriu.

Nu era sigură dacă era surprinsă, sau tulburată, sau pur şi simplu informaţiile din scrisoare păreau mai multe decât erau. Încercarea de a-l găsi pe Mortmain era ca şi când te-ai întinde să pocneşti un păianjen, doar ca să-ţi dai seama

că te-ai încurcat neputincios în firele lipicioase ale pânzei sale. Cât despre Will - îi displăcea să discute cu el despre aceste lucruri. Privea focul gânditoare. Uneori se gândea că Will îi fusese trimis de Înger, în mod special pentru a-i încerca răbdarea. Era ursuz, vorbele lui usturau precum lovitura de bici, iar fiecare încercare a ei de a-i arăta dragoste şi afecţiune era primită cu dispreţşi vorbe în doi peri. Şi totuşi, când îl privea, îl vedea ca atunci când avea doisprezece ani, ghemuit într-un colţ al dormitorului său, cu mâinile la urechi, în timp ce părinţii îl strigau de la parter, implorându-l să iasă, să vină la ei.

Îngenunchease lângă el după ce familia lui plecase. Îşi aminti cum îi ridicase bărbia pentru a-i privi chipul - mic şi alb şi încrâncenat, cu acei ochi albaştri şi gene negre; era la fel de frumos precum o fată, subţire şi delicat, înainte să se arunce în antrenamentele vânătorilor de umbre cu o asemenea hotărâre că, în decurs de doi ani, toată acea delicateţe dispăruse, fiind înlocuită de muşchi şi cicatrice şi peceţi. Îl luase de mână atunci, iar el o lăsase să facă asta, de parcă mâna ar fi fost un obiect neînsufleţit. Îşi muşcase buza de jos, cu toate că el nu păruse să-şi fi dat seama, iar sângele îi acoperise bărbia şi cursese pe cămaşa sa.

— Charlotte, ai să-mi spui, nu-i aşa? Ai să-mi spui dacă li se întâmplă ceva?

— Will, nu pot...

— Cunosc Legea. Pur şi simplu vreau să ştiu dacă trăiesc.

Ochii lui o imploraseră.

— Charlotte, te rog...

— Charlotte?

Ea îşi ridică privirile de la foc. Jem se afla în pragul uşii salonului. Charlotte, încă prinsă în mrejele trecutului, clipi spre el. Când Jem ajunsese prima oară din Shanghai, părul şi ochii lui erau negri ca tuşul. Cu timpul, începuseră să capete o nuanţă argintie, precum alama coclită, pe măsură

ce drogurile îi ajungeau în sânge, transformându-l, omorându-l încetul cu încetul.

—James, zise ea. E târziu, nu-i aşa?

— E ora unsprezece.

Îşi înclină capul într-o parte, analizând-o.

— Eşti bine? Pari destul de agitată.

— Nu, doar că...

Gesticulă vag.

— Toată chestia asta cu Mortmain.

— Am o întrebare, spuse Jem, înaintând în salon şi coborând tonul, Legată cam tot de acelaşi subiect. Gabriel a spus ceva astăzi, în timpul antrenamentului...

— Ai fost acolo?

El clătină din cap.

— Sophie mi-a spus. Ei nu prea-i place să bârfească, însă era cam neliniştită, aşa că nu o pot învinui. Gabriel a afirmat că unchiul său s-a sinucis şi că mama sa a murit de durere din... ei bine, din cauza tatălui tău.

— Din cauza tatălui meu? întrebă Charlotte zăpăcită.

— Se pare că Silas, unchiul lui Gabriel, a încălcat Legea, iar tatăl tău a descoperit şi a mers la Conclav. Unchiul lui s-a sinucis de ruşine, iar doamna Lightwood a murit de durere. Conform spuselor lui Gabriel, „membrii familiei Fairchild nu sunt interesaţi decât de ei înşişi şi de Lege”.

— Şi tu îmi spui mie asta deoarece...?

— Mă întrebam dacă e adevărat, zise Jem. Şi dacă e, poate că ar fi indicat să-i comunici Consulului că Benedict doreşte Institutul din pură răzbunare, nu din dorinţa altruistă de a-l vedea condus mai bine.

— Nu-i adevărat! Nu poate fi.

Charlotte clătină din cap.

— Silas Lightwood s-a sinucis... deoarece era îndrăgostit de *parabatai*-ul său... nu din cauză că tatăl meu a spus asta Conclavului. Conclavul a aflat din scrisoarea de adio a lui Silas. De fapt, tatăl lui Silas i-a cerut ajutorul tatălui meu pentru a-i scrie necrologul lui Silas. Îţi pare a fi un om care

l-a învinuit pe tatăl meu pentru moartea băiatului său?

Ochii lui Jem se întunecară.

— Interesant.

— Crezi că Gabriel e pur şi simplu răutăcios sau crezi că tatăl său l-a minţit pentru...

Charlotte nu mai apucă să-şi termine propoziţia. Jem se chirci subit, de parcă fusese lovit în stomac, cu o criză de tuse atât de puternică, încât umerii începură să i se zguduie. O ploaie de sânge apăru pe mâneca sacoului său când îşi ridică mâna pentru a-şi acoperi faţa.

— Jem...

Charlotte înaintă cu braţele deschise, însă el se ridică şi se îndepărtă de ea, ţinându-şi braţul întins pentru a o avertiza să păstreze distanţă.

— Sunt bine, icni el. Sunt bine.

Îşi şterse faţa cu mâneca sacoului.

— Te rog, Charlotte, adăugă el cu voce frântă când ea se apropie de el. Nu!

Charlotte se opri, cu inima îndurerată.

— Nu putem face...

— Ştii că nu putem face nimic.

Îşi lăsă braţul în jos, sângele de pe mâneca lui fiind aidoma unei acuzaţii, şi îi oferi cel mai dulce zâmbet.

— Dragă Charlotte, spuse el. Ai fost întotdeauna un fel de cea mai bună soră mai mare pe care mi-aş fi putut-o dori vreodată. Ştii asta, nu-i aşa?

Charlotte pur şi simplu se uita la el, cu gura deschisă. Spusele lui aduceau foarte mult a adio, însă nu suporta să-i răspundă. Jem se întoarse şi ieşi din încăpere uşor, ca de obicei. Charlotte îl privi plecând, spunându-şi că nu însemna nimic, că nu era mai rău decât fusese, că încă mai avea timp. Îl iubea pe Jem, aşa cum îl iubea şi pe Will - nu putea să nu-i iubească pe toţi -,şi gândul că l-ar putea pierde îi făcu inima fărâme. Nu doar pentru pierderea ei, ci şi pentru cea a lui Will. Dacă Jem murea, nu putea să nu simtă că avea să ia cu el şi ceea ce mai era uman în Will.

Era aproape miezul nopţii când Will se întoarse la Institut. Începuse să plouă când el se afla la jumătatea drumului, pe Threadneedle Street. Se vârâse sub paravanul editurii „Dean and Son” pentru a-şi închide nasturii de la palton şi pentru a-şi strânge mai bine fularul, însă ploaia îi ajunsese până şi în gură - picături mari, ca de gheaţă, care aveau gust de cărbune de lemn şi mâl. Se înfioră, îşi ridică umerii şi părăsi adăpostul, îndreptându-se spre Institut, trecând pe lângă Bancă.

Chiar şi după atâţia ani petrecuţi în Londra, ploaia îl făcea să se gândească la casa lui. Încă îşi amintea de felul în care ploua la ţară, în Ţara Galilor, de gustul proaspăt de verdeaţă al acesteia, felul în care te simţeai când te rostogoleai pe o pantă umedă, ajungând să ai iarbă în păr şi pe haine. Dacă închidea ochii, putea auzi râsetele surorilor sale răsunându-i în urechi, „Will, ai să-ţi strici hainele; Will, mama se va înfuria...”

Will se întreba dacă puteai fi cu adevărat londonez, dacă aveai asta în sânge - amintirile despre peisajele măreţe, infinitul cerului, aerul curat. Nu aceste străzi înguste, pline de oameni, praful londonez care era pretutindeni - în haine, o pulbere fină în părul tău şi pe gât -, mirosul fluviului murdar.

Ajunsese pe Fleet Street. În zare, se vedea prin ceaţă Temple Bar, strada era lunecoasă din pricina ploii. O trăsură huruia pe-acolo când intră pe o alee dintre două clădiri, roţile ei împroşcând apă murdară pe trotuar.

Acum zărea în fundal clopotniţa Institutului. Cu siguranţă că terminaseră deja de cinat, se gândi Will. Totul urma să fie strâns. Bridget avea să se culce; putea să se strecoare în bucătărie pentru a-şi încropi o masă din pâine şi brânză şi plăcintă rece. În ultima vreme, ratase multe mese şi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, nu exista decât un singur motiv - o evita pe Tessa.

El nu voia să o evite - într-adevăr, dăduse greş în mod

nefericit în acea după-amiază, însoţind-o nu doar la antrenamente, ci şi mai târziu în salon. Uneori, el se întreba dacă făcea aceste lucruri pentru a se pune la încercare. Pentru a vedea dacă sentimentele îi dispăruseră. Însă nu îi dispăruseră. Când o vedea, voia să fie cu ea; când era cu ea, îşi dorea din tot sufletul să o atingă; când îi atingea până şi mâna, voia să o îmbrăţişeze. Voia să o simtă lipită de el, aşa cum se întâmplase atunci, în pod. Voia să-i simtă gustul pielii şi mireasma părului. Voia s-o facă să râdă. Voia să se aşeze şi să o asculte vorbind despre cărţi până ce avea să se plictisească. Dar toate acestea erau lucruri pe care nu putea să şi le dorească, deoarece erau lucruri pe care nu le putea avea, şi dacă-ţi doreşti ceva ce nu poţi avea, totul duce la nefericire şi furie.

Ajunsese acasă. Uşa Institutului se deschise când o atinse, dând spre un vestibul luminat de numeroase torţe pâlpâitoare. Se gândi la ceaţa pe care i-o oferiseră drogurile în bârlogul de pe Whitechapel High Street. O eliberare binecuvântată pentru a nu-şi mai dori sau a nu mai avea nevoie de nimic. Visase că se afla întins pe un deal în Ţara Galilor, cu cerul înalt şi albastru deasupra lui, şi că Tessa venise pe deal şi se aşezase lângă el.

— *Te iubesc*, îi declarase el, şi o sărutase, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. *Tu mă iubeşti*?

Ea îi zâmbise.

— *În inima mea, tu vei avea mereu întâietate*, îi spusese ea.

— *Spune-mi că nu e un vis*, îi şoptise el când ea îşi petrecuse braţul în jurul lui, iar apoi el nu mai ştiuse ce era realitate şi ce era vis.

Îşi scoase paltonul şi urcă, scuturându-şi părul umed. Apa rece îi curgea pe spatele cămăşii, umezindu-i şira spinării şi făcându-l să se-nfioare. Pacheţelul preţios pe care îl adusese de la ifriţi se afla în buzunarul pantalonilor. Îşi vârî mâna în buzunar, atingându-l cu degetele doar

pentru a se asigura că era acolo.

Holurile erau luminate cu pietre de lampa-vrăjitoarei, lipsite de intensitate; se afla la jumătatea primului culoar, când se opri. Acolo era uşa Tessei, ştia el, faţă-n faţă cu cea a lui Jem. Iar acolo, în faţa uşii ei, stătea Jem - cu toate că „stătea" nu era, poate, cuvântul potrivit. Se plimba înainte şi-napoi, „tocind covorul", cum ar fi zis Charlotte.

— James, spuse Will, destul de surprins.

Jem îşi ridică privirea şi se îndepărtă imediat de uşa Tessei, îndreptându-se spre a sa. Devenise palid.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins să te găsesc rătăcind pe holuri la tot felul de ore.

— Cred că putem fi de acord că, dacă ar fi invers, ar fi complet neobişnuit, spuse Will. De ce eşti treaz? Eşti bine?

Jem aruncă o privire spre uşa Tessei, iar apoi se întoarse cu faţa la Will.

— Aveam de gând să-i cer scuze Tessei, zise el. Cred că faptul că am studiat la vioară nu i-a permis să doarmă. Pe unde-ai umblat? Ai avut din nou întâlnire cu Nigel Cel-cu-şase-degete?

Will rânji, însă Jem nu-i întoarse zâmbetul.

— De fapt, am ceva pentru tine. Haide, să intrăm în camera ta. N-am de gând să-mi petrec toată noaptea pe hol.

După o clipă de ezitare, Jem ridică din umeri şi deschise uşa dormitorului său. Păşi înăuntru, urmat de Will, care închise uşa în spatele lor când Jem se aruncă într-un fotoliu. În cămin mai ardea focul, însă se mai vedeau doar nişte cărbuni roşii-aurii. Se uită la Will.

— Atunci, ce s-a... începu el, şi se aplecă în faţă, chircit din cauza unui acces puternic de tuse.

Îi trecu imediat, înainte ca Will să facă vreo mişcare sau să spună ceva, însă când Jem se îndreptă de spate şi îşi şterse gura cu dosul palmei, văzu că aceasta era pătată de roşu. Se uită la sânge cu indiferenţă.

Lui Will i se făcu rău. Se apropie de *parabatai*-ul său,

scoţând o batistă, pe care Jem o luă, iar apoi îi întinse pulberea argintie pe care o cumpărase din Whitechapel.

— Poftim, spuse el, simţindu-se stânjenit.

Nu se mai simţise stânjenit în preajma lui Jem de mai bine de cinci ani, dar iată că se întâmpla din nou.

— M-am dus din nou pe Whitechapel şi ţi-am adus asta.

Jem, terminându-şi de curăţat sângele de pe mână cu batista lui Will, luă pacheţelul şi se uită lung la *yin fen*.

— Am suficientă pulbere, zise el. Pentru cel puţin încă o lună.

Îşi ridică privirea, lovit brusc de un gând.

— Sau ţi-a spus Tessa...

— Ce să-mi spună?

— Nimic. Ieri am scăpat pe jos puţină pulbere. Am reuşit să adun cea mai mare parte din ea.

Jem puse pacheţelul pe masa de lângă el.

— Nu era nevoie.

Will se aşeză pe cufărul de la picioarele patului. Nu-i făcea plăcere să se aşeze acolo - avea picioarele atât de lungi, că se simţea mereu asemenea unui adult care încearcă să se înghesuie într-o bancă de şcoală - însă voia să-l privească pe Jem în ochi.

— Adepţii lui Mortmain au cumpărat cea mai mare parte din rezerva de *yin fen* din East End, spuse el. Mi s-a confirmat. Dacă rămâneai fără, iar el era singurul care mai avea...

— Am fi ajuns la mila sa, zise Jem. Alternativa ar fi să-ţi doreşti să mă laşi să mor, desigur, ceea ce ar fi cel mai raţional curs al acţiunii.

— Nu-mi voi dori asta, sublime Will pe un ton aspru. Eşti fratele meu de sânge. Am jurat că nu voi permite să ţi se întâmple nimic rău...

— Lăsând la o parte jurămintele, zise Jem, şi jocurile puterii, ce legătură au astea cu mine?

— Nu înţeleg ce vrei să spui...

— Începusem să mă întreb dacă erai în stare să nutreşti

dorinţa de a cruţa pe cineva de suferinţă.

Will se dădu înapoi uşor, de parcă Jem îl împinsese.

— Eu...

Înghiţi în sec, căutându-şi cuvintele. Trecuse atât de mult timp de când îşi căutase cuvinte care să-i ofere iertare şi nu ură, atât de mult timp de când încercase să se prezinte oricum, însă nu în cea mai proastă lumină, că se întrebă într-o clipă de panică dacă exista ceva ce el încă putea să facă.

— Am vorbit cu Tessa astăzi, zise el în cele din urmă, fără să-şi dea seama că Jem devenise şi mai palid la faţă. M-a făcut să înţeleg... că ceea ce am făcut noaptea trecută e de neiertat. Totuşi, adăugă el grăbit, încă sper că mă vei ierta.

În numele Îngerului, nu sunt deloc bun la asta.

Jem ridică din sprânceană.

— Pentru ce?

— Am fost la acel bârlog deoarece nu mă puteam opri să nu mă gândesc la familia mea, şi voiam - aveam nevoie - să nu mă mai gândesc, spuse Will. Nu mi-a trecut prin minte că ţie ţi-ar părea că iau în zeflemea boala ta. Bănuiesc că-ţi cer iertare pentru lipsa mea de judecată.

Se opri.

— Jem, toată lumea greşeşte.

— Da, zise Jem. Doar că tu greşeşti mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Eu...

— Tu îi răneşti pe toţi, spuse Jem. Pe oricine care ţine la tine.

— Nu şi pe tine, şopti Will. Îi rănesc pe toţi în afară de tine. N-am vrut niciodată să te rănesc.

Jem îşi ridică mâinile, punându-şi palmele la ochi.

— Will...

— Nu mă poţi ierta niciodată, spuse Will, auzind panica din propria-i voce. Voi fi...

— Singur?

Jem îşi coborî mâinile, însă acum zâmbea strâmb.

— Şi a cui e vina?

Se rezemă din nou de fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi din cauza oboselii.

— Te-am iertat mereu, zise el. Te-am iertat chiar şi când nu ţi-ai cerut scuze. De fapt, nici măcar nu m-am aşteptat să o faci vreodată, Bănuiesc că aici e influenţa Tessei.

— Nu am venit aici la cererea ei. James, tu eşti singura familie pe care o am.

Lui Will îi tremura vocea.

— Mi-aş da viaţa pentru tine. Ştii asta. Aş muri fără tine. Dacă n-ai fi fost tu, probabil că aş fi murit de vreo sută de ori în ultimii cinci ani. Îţi datorez totul, şi dacă nu crezi că am compasiune, poate că ar trebui măcar să crezi că am onoare - onoare şi datorie...

Acum, Jem părea alarmat cu adevărat.

— Will, neliniştea ta e mai mare decât furia mea justificată. Temperamentul meu a devenit mai calm; ştii că eu nu prea am avut parte de aşa ceva în viaţă.

Tonul său era alinător, însă ceva în Will nu putea fi alinat.

— Am fost să iau acel medicament deoarece nu pot suporta gândul el ai să mori sau că ai să suferi, în mod cert nu când aş fi putut face ceva pentru a preveni asta. Şi am făcut-o deoarece mi-a fost teamă. Dacă Mortmain ar veni la noi şi ne-ar spune că el e singurul care are drogul ce-ţi poate salva viaţa, să fii convins că i-aş da orice-ar vrea, ca să-l capăt pentru tine. Înainte, am dat greş cu familia mea, James. Cu tine n-am s-o fac...

— *Will*...

Jem se ridică în picioare; traversă încăperea pentru a ajunge cu faţa lui Will, apoi îngenunche, privindu-şi prietenul în ochi.

— Începi să mă îngrijorezi.Faptul că regreţi îţi face cinste, dar trebuie să ştii...

Will privi în jos, spre el. Şi-l aminti pe Jem aşa cum

fusese când tocmai venise din Shanghai, şi pe faţa lui albă, îndurerată, se distingeau în mod deosebit ochii săi mari şi negri. Atunci nu fusese uşor să-l facă să râdă, însă Will îşi propusese să încerce.

— Ce să ştiu?

— Că voi muri, spuse Jem.

Avea ochii larg deschişi şi febrili; la colţul gurii încă mai avea o dâră de sânge. Cearcănele de sub ochi erau aproape vineţii.

Will îşi apăsă degetele pe încheietura mâinii lui Jem, lăsând o urmă în materialul cămăşii. Jem nici măcar nu tresări.

— Ai jurat că vei rămâne lângă mine, zise el. Când am depus jurământul ca *parabatai*. Sufletele noastre sunt legate. Suntem o singură persoană, James.

— Suntem două persoane, spuse Jem. Două persoane unite de un legământ.

Will ştia că părea un copil, însă n-avea ce face.

— Un legământ care spune că nu trebuie să te duci undeva unde eu nu te pot însoţi.

— Până la moarte, îi replică Jem cu blândeţe. Acestea sunt cuvintele din jurământ „Până ce moartea ne va despărţi.” Will, într-o bună zi mă voi duce undeva unde nimeni nu mă va putea urma, şi cred că asta se va întâmpla destul de curând. Te-ai întrebat vreodată de ce am acceptat să devin *parabatai*-ul tău?

— Că n-ai avut oferte mai bune? spuse Will, încercând să aducă un strop de umor în conversaţie, însă vocea i se sparse precum sticla.

— Am crezut că aveai nevoie de mine, continuă Jem. Există un zid pe care ţi l-ai construit în jurul tău, Will, şi nu te-am întrebat niciodată de ce. Însă nimeni n-ar trebui să care singur toată povara pe umerii săi. Am crezut că mă vei lăsa dincolo de zid dacă voi deveni *parabatai*-ul tău, şi atunci ai avea măcar de cine să te sprijini. Eu chiar m-am întrebat ce ar însemna moartea mea pentru tine.

Obişnuiam să mă tem de ea, de dragul tău. Mă temeam că vei rămâne singur în interiorul acelui zid. Dar acum... ceva s-a schimbat. Nu ştiu de ce. Dar ştiu că e adevărat.

— Ce e adevărat?

Degetele lui Will încă apăsau puternic încheietura mâinii lui Jem.

— Că zidul începe să se năruie.

Tessa nu putea dormi. Stătea întinsă pe spate, nemişcată, privind în tavan. De-a lungul tencuielii era o fisură care uneori părea să semene cu un nor, iar alteori cu un brici, totul în funcţie de poziţia lumânării.

Atmosfera din timpul cinei fusese tensionată. Aparent, Gabriel îi spusese lui Charlotte că el refuza să se mai întoarcă şi să ia parte la antrenamente, aşa că, de azi înainte, numai Gideon avea să fie cel care urma să lucreze cu ea şi Sophie. Gabriel refuzase să-şi spună motivele, însă era evident că Charlotte îl învinuia pe Will; Tessa, văzând cât de obosită părea Charlotte gândindu-se că urma un nou conflict cu Benedict, se simţise vinovată pentru că-l adusese pe Will la antrenament şi pentru că se amuzase pe seama lui Gabriel.

Faptul că Jem nu fusese la cină n-o ajutase prea mult. Îşi dorise din tot sufletul să vorbească astăzi cu el. După ce el evitase s-o privească la micul dejun şi după ce fusese „bolnav” la cină, se simţi cuprinsă de panică. Oare se îngrozise de ceea ce se întâmplase între ei doi cu o seară înainte - sau, mai rău, se îmbolnăvise? Poate că în străfundul sufletului său simţea, precum Will, că magicienii îi erau inferiori. Sau poate că nu avea nimic de-a face cu ceea ce era ea. Poate că pur şi simplu era dezgustat de lascivitatea ei; îi primise îmbrăţişările, nu-l îndepărtase; şi nu-i spusese mătuşa Harriet mereu că bărbaţii erau slabi când dorinţele puneau stăpânire pe ei şi că femeile erau cele care trebuiau să-şi manifeste cumpătarea?

Ea nu prea şi-o manifestase în seara precedentă.Îşi

aminti cum stătuse întinsă lângă Jem, cu mâinile lui delicate pe trupul ei. Ştia cu o dureroasă lăuntrică sinceritate că, dacă lucrurile ar fi continuat, ea ar fi făcut orice ar fi vrut el. Chiar şi-acum, gândindu-se la asta, îşi simţea trupul fierbinte şi neliniştit; îşi schimbă poziţia în pat, lovind una dintre perne. Dacă distrusese relaţia apropiată pe care o avea cu Jem, prin faptul că permisese să se întâmple lucrurile din seara trecută, nu avea să şi-o ierte niciodată.Era pe cale să-şi cufunde faţa în pernă, când auzi un zgomot. O uşoară bătaie în uşă. Îngheţă. Se auzi din nou, mai insistent. Jem. Cu mâinile tremurânde, se dădu jos din pat, fugi spre uşă şi o deschise larg. În prag se afla Sophie. Purta rochia ei neagră de slujnică, însă boneta albă îi stătea într-o parte, iar buclele sale negre erau despletite. Faţa îi era albă ca varul şi avea o pată de sânge pe guler; părea îngrozită şi aproape bolnavă.

— Sophie! Vocea Tessei trăda surprinderea. Eşti bine?

Sophie privi în jur, plină de teamă.

— Domnişoară, pot să intru?

Tessa încuviinţă şi ţinu uşa deschisă pentru ea. Sophie intră, iar ea închise uşa şi o încuie, apoi se aşeză pe marginea patului, simţind neliniştea ca pe o greutate în piept. Sophie rămase în picioare, frământându-şi mâinile în continuu.

— Sophie, te rog, ce s-a întâmplat?

— E vorba de domnişoara Jessamine, izbucni Sophie.

— Ce e cu Jessamine?

— Ea... Vreau doar să spun, am văzut-o...

Se opri, părând distrusă.

— A tot plecat pe ascuns în ultimele seri, domnişoară.

— Chiar aşa? Am văzut-o seara trecută, pe hol, îmbrăcată ca un băiat părând destul de secretoasă...

Sophie părea uşurată. Tessa ştia că nu o plăcea pe Jessamine, însă era o servitoare foarte bine pregătită, iar o servitoare foarte bine pregătită nu-şi bârfea stăpâna.

— Da, răspunse ea nerăbdătoare. Am observat asta de

câteva zile. Uneori, patul ei rămânea intact, dimineaţa găseam chiar şi urme de noroi pe covoare, care, cu o seară înainte, nu se aflau acolo. I-aş fi spus doamnei Branwell, însă a avut atâtea probleme pe cap, că n-am putut s-o fac.

— Şi de ce-mi spui mie? o întrebă Tessa. Se pare că Jessamine şi-a găsit un pretendent. Nu pot să spun că sunt de acord cu un asemenea comportament, dar...- înghiţi în sec, gândindu-se la propriul ei comportament din seara precedentă - nimeni nu e responsabil de asta. Şi poate că există vreo explicaţie nevinovată...

— O, dar, domnişoară...

Sophie îşi vârî mâna în buzunarul rochiei şi scoase un cartonaş de culoare albă.

— Astă-seară am găsit asta. În buzunarul paltonului ei nou de catifea. Ştiţi dumneavoastră, cel cu dungi bej.

Tessei nu-i păsa de dungile bej. Ochii îi erau fixaţi pe cartonaş. Încet, întinse mâna şi-l luă, răsucindu-l. Era o invitaţie la bal.

20 iulie 1878

Domnul BENEDICT LIGHTWOOD
îşi prezintă complimentele
DOMNIŞOAREI JESSAMINE LOVELACE
şi solicită ca dânsa să onoreze cu prezenţa sa balul mascat
organizat joia viitoare, pe 27 iulie. RSVP.

Pe invitaţie mai erau înscrise alte detalii cum ar fi adresa şi ora la care avea să înceapă balul, însă ceea ce era scris pe spatele invitaţiei făcu să-i îngheţe Tessei sângele în vene. Cu o caligrafie simplă, foarte cunoscută ei, erau înşirate cuvintele: *Draga mea Jessie, inima îmi bate cu putere când mă gândesc că mâine-seară te voi vedea la „marea întrunire”. Oricât de mare ar fi, nu voi avea ochi decât pentru tine. Să porţi rochia albă, scumpo, deoarece ştii cât îmi place - „în luciul satinei şi strălucirea*

perlelor”[32]*, cum spune poetul. Al tău pentru totdeauna, N.G.*

— Nate, spuse Tessa buimăcită, privind scrisoarea. Nate a scris asta. Şi l-a citat pe *Tennyson*.

Sophie inspiră adânc.

— M-am temut... dar m-am gândit că nu poate fi adevărat. Nu după tot ce a făcut.

— Cunosc scrisul fratelui meu. Vocea Tessei era furioasă. Plănuieşte să se întâlnească cu ea la acest... acest bal secret. Sophie, unde-i Jessamine? Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum.

Sophie începu să-şi frământe mâinile şi mai tare.

— Vedeţi dumneavoastră, aici e problema, domnişoară...

— O, Dumnezeule, a plecat deja? Trebuie s-o trezim pe Charlotte. Nu văd altă cale...

— Nu a plecat. E în camera ei, o întrerupse Sophie.

— Deci nu ştie că ai găsit asta?

Tessa roti cartonaşul. Sophie înghiţi în sec.

— Eu... m-a găsit cu el în mână, domnişoară. Am încercat să-l ascund, însă deja îl văzuse. Avea aşa o privire ameninţătoare pe chip când s-a întins să-l ia, că n-am avut ce face. Toate sesiunile de antrenament pe care le-am avut cu conaşul Gideon m-au copleşit şi, ei bine...

— Ei bine, *ce*? Sophie...

— I-am tras una-n cap cu o oglindă, spuse Sophie dezamăgită. Una dintre cele de argint, aşa că a fost destul de grea. A căzut precum o piatră, domnişoară. Aşa că... am legat-o de pat şi am venit la dumneavoastră.

— Stai să văd dac-am înţeles corect, zise Tessa după ceva timp. Jessamine te-a găsit cu invitaţia în mână, aşa că tu ai lovit-o în cap cu o oglindă şi ai legat-o de pat?

Sophie încuviinţă din cap.

— Dumnezeule, făcu Tessa. Sophie, trebuie să chemăm pe cineva. Acest bal nu poate rămâne secret, iar

[32] Vers din poemul „Maud" al scriitorului englez Alfred, Lord Tennyson (1809-1892).

Jessamine...

— Nu pe doamna Branwell, se văită Sophie. O să mă dea afară. Va trebui s-o facă.

— Jem...

— Nu!

Mâna lui Sophie zbură spre guler, unde se afla pata de sânge. Sângele lui Jessamine, îşi dădu seama Tessa speriată.

— N-aş putea suporta gândul ca el să ştie că sunt în stare de un asemenea lucru - el e atât de blând. Domnişoară, vă rog, nu mă obligaţi să-i spun!

Desigur, se gândi Tessa. Sophie îl iubea pe Jem. În vâltoarea evenimentelor din ultimele zile, aproape că uitase. Un val de ruşine o traversă când se gândi la noaptea anterioară; şi-l reprimă şi spuse hotărâtă:

— Sophie, nu mai există decât o singură persoană la care putem merge. Înţelegi asta?

— Conaşul Will, zise Sophie cu aversiune, apoi oftă. Prea bine, domnişoară. Presupun că nu-mi pasă de ceea ce crede dânsul despre mine.

Tessa se ridică şi îşi luă halatul, legându-şi-l în talie.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, Sophie. Cel puţin, Will n-o să fie şocat. Mă îndoiesc că Jessamine e prima femeie inconştientă cu care a avut de-a face sau că va fi ultima.

Tessa se înşelase cel puţin în privinţa unui aspect: Will era şocat.

— Sophie a făcut asta? întrebă el, nu doar o dată.

Se aflau la picioarele patului lui Jessamine. Ea era întinsă acolo, pieptul ridicându-i-se şi coborând uşor aidoma figurii de ceară care o înfăţişează pe Madame du Barry[33] drept Frumoasa Adormită. Părul ei blond era

[33] Jeanne Bécu, contesă du Barry (1743-1793), a fost ultima metresă a regelui Ludovic al XV-lea al Franței și una dintre victimele Regimului Terorii în timpul Revoluției Franceze. Figura de ceară pe care a

răsfirat pe pernă, şi o crestătură mare, sângerândă, i se întindea pe frunte. Era legată de ambele mâini de câte un stâlp al patului.

— Sophie a noastră?

Tessa se uită la Sophie, care şedea într-un scaun de lângă uşă. Avea capul plecat şi îşi privea lung mâinile. Evita cu orice preţ să se uite la Tessa sau la Will.

— Da, spuse Tessa, şi nu mai repeta!

— Sophie, cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit de tine, zise Will, Suntem sortiţi să ne căsătorim.

Sophie scânci.

— Încetează! mârâi Tessa. Cred că o sperii pe biata fată mai mult decât e deja.

— Şi ce ar putea-o speria? Jessamine?

Se pare că Sophie a câştigat cu uşurinţă altercaţia. Will nu putu să-şi reţină rânjetul.

— Sophie, draga mea, nu ai de ce să te îngrijorezi. De multe ori am vrut s-o lovesc eu însumi pe Jessamine cu ceva în cap. Nimeni nu te-ar putea învinovăţi.

— Se teme ca Charlotte să nu o concedieze, spuse Tessa.

— Pentru că ai lovit-o pe Jessamine? se înduioşă Will. Tess, dacă invitaţia asta e ceea ce într-adevăr pare, iar Jessamine chiar avea de gând să se întâlnească în secret cu fratele tău, se prea poate să ne fi trădat pe toţi. Fără să mai spun că Benedict Lightwood organizează petreceri de care noi nu ştim. Petreceri la care Nate e invitat. Ceea ce Sophie a făcut este eroic. Charlotte îi va fi recunoscătoare.

Auzind acestea, Sophie îşi ridică puţin capul.

— Chiar aşa credeţi?

— Sunt sigur, spuse Will.

Pentru o clipă, el şi Sophie se priviră insistent. Sophie îşi mută privirea prima, însă dacă Tessa nu se înşela, când se uitase la Will avusese - pentru prima oară - o privire fără

---

inspirat-o este cel mai vechi exponat din celebrul muzeu Madame Tussaud's din Londra. Datorită unui dispozitiv din piept, statuia pare că respiră.

ranchiună.

Will îşi scoase stela de la centură. Se aşează pe pat lângă Jessamine şi îi dădu cu grijă părul la o parte. Tessa îşi muşcă buza, forţându-se să nu întrebe ce avea de gând să facă.

Will duse stela la gâtul lui Jessamine şi desenă rapid două rune.

— O *iratze*, spuse el, fără ca Tessa să fie nevoită să întrebe. Asta e o rună de vindecare, iar asta e o rună de *Dormi acum*. Asta ar trebui să o facă să doarmă până-n zori. Dexteritatea ta cu oglinda de mână e de admirat, Sophie, însă la noduri mai ai de lucrat.

Ca răspuns, Sophie bombăni ceva în barbă. Se părea că antipatia faţă de Will revenise.

— Întrebarea este ce facem acum? zise Will.

— Trebuie să-i spunem lui Charlotte...

— Nu, zise Will pe un ton ferm. Nu trebuie.

Tessa îl privi uimită.

— De ce nu?

— Din două motive. Primul, este obligată prin Lege să anunţe Conclavul, iar dacă Benedict Lightwood găzduieşte acest bal, bănuiesc că unii dintre adepţii lui vor fi acolo. Însă s-ar putea ca unii să nu fie. Dacă este anunţat Conclavul, s-ar putea ca el să audă de asta înainte ca să poată ajunge cineva să vadă ce se întâmplă acolo cu exactitate. În al doilea rând, balul a început în urmă cu o oră. Nu ştim când o să ajungă Nate, căutând-o pe Jessamine, şi dacă nu o zăreşte pe-acolo, s-ar putea să plece. El e cea mai bună legătură pe care o avem cu Mortmain. Nu avem timp de pierdut sau de irosit, or, trezind-o pe Charlotte să-i povestim asta, o să ne facă să pierdem vremea.

— Atunci, Jem?

Ochii lui Will au licărit.

— Nu. Nu în seara asta. Jem nu se simte bine, cu toate că el va spune că nu-i adevărat. După seara trecută, mă

simt dator să-l ţin departe de asta.

Tessa îl privi cu stăruinţă.

— Şi atunci, ce propui să facem?

Colţurile gurii lui Will se ridicară uşor, într-un zâmbet.

— Domnişoară Gray, zise el, aţi avea plăcerea să mă însoţiţi la un bal?

— Îţi aduci aminte de *ultima* petrecere la care am fost? întrebă Tessa.

Will îşi păstră zâmbetul ştrengăresc Avea acea privire extrem de intensă pe care şi-o afişa când punea ceva la cale.

— Nu-mi spune că nu te gândeai la acelaşi lucru la care mă gândesc şi eu, Tessa.

Tessa oftă.

— Da, zise ea. Mă voi Transforma în Jessamine şi voi merge în locul ei. Este singurul plan care ar putea da roade.

Se întoarse către Sophie.

— Ştii de ce rochie vorbeşte Nate în bilet? O rochie albă?

Sophie încuviinţă cu o mişcare din cap.

— S-o perii şi s-o pregăteşti, spuse Tessa. Va trebui să-mi aranjezi şi părul, Sophie. Te-ai mai liniştit?

— Da, domnişoară.

Sophie se ridică în picioare şi se duse valvârtej către şifonier, pe care îl deschise larg. Will încă se uita la Tessa; zâmbetul îi deveni mai larg.

Tessa îşi coborî vocea.

— Will, ţi-a trecut prin minte că Mortmain s-ar putea să fie acolo!

Lui Will îi pieri zâmbetul.

— N-ai să te apropii de el dacă e acolo.

— Tu nu-mi spui mie ce să fac!

Will se încruntă. Nu se comporta deloc aşa cum considera Tessa că ar fi trebuit. Când, în *The Hidden Hand*, Capitola s-a deghizat în băiat şi l-a luat pe

ştrengarul Black Donald pentru a-i dovedi curajul, nimeni nu i-a răspuns obraznic ei.

— Puterea ta este impresionantă, Tessa, însă nu te afli în poziţia din care să poţi captura un puternic utilizator de magie, aşa cum e Mortmain. Ai să laşi asta în seama mea, zise el.

Tessa îi aruncă o căutătură urâtă.

— Şi cum plănuieşti să nu fii recunoscut la bal? Benedict îţi cunoaşte faţa, la fel şi…

Will îi luă invitaţia din mână şi i-o flutură prin faţă.

— Este un bal *mascat*.

— Şi presupun că se întâmplă să ai şi o mască.

— De fapt, chiar am, spuse Will. Tematica ultimei petreceri de Crăciun a fost Carnavalul de la Veneţia.

Rânji.

— Spune-i tu, Sophie!

Sophie, care era ocupată cu ceea ce părea a fi un amestec de pânze de păianjen şi raze de lună pe tăviţa de perii, oftă.

— E-adevărat, domnişoară. Şi lăsaţi-l pe el să-l înfrunte pe Mortmain, m-aţi auzit? Altminteri, e periculos. Şi-o să ajungeţi cu toţii în cimitirul din Chiswick!

Will se uită la Tessa triumfător.

— Dacă până şi Sophie îmi dă dreptate, nu poţi să spui nu.

— Ba pot, zise Tessa enervată, dar n-am s-o fac. Prea bine. Însă nu trebuie să-i stai în cale lui Nate cât timp voi vorbi cu el. Nu e prost; dacă ne vede împreună, e capabil să pună lucrurile cap la cap. Din biletul său nu prea reiese că-şi doreşte ca Jessamine să aibă însoţitor.

— Din biletul său nu prea reiese nimic, zise Will, legănându-se pe picioare, exceptând faptul că poate cita poeziile neînsemnate ale lui Tennyson. Sophie, în cât timp poţi s-o aranjezi pe Tessa?

— Într-o jumătate de oră, spuse Sophie, fără să-şi ridice privirea de la rochie.

— Atunci ne vedem în curte într-o jumătate de oră, concluzionă Will. Am să-l trezesc pe Cyril. Şi fii pregătită să leşini când o să mă vezi gătit.

Noaptea era rece, iar Tessa se înfioră când ieşi pe uşile Institutului şi se opri capul scărilor. Acolo stătuse, se gândi ea, în acea noapte când se plimbase cu Jem până la Podul Blackfriars, în noaptea în care îi atacaseră creaturile mecanice. Acum era o noapte mai senină, în pofida zilei frumoase; luna urmărea nişte nori rătăcitori de-a lungul unui cer în întregime negru.

Trăsura se afla acolo, la baza scărilor, iar Will aştepta în faţa ei. Se uită în sus când uşile Institutului se închiseră în urma sa. Pentru o clipă, rămaseră amândoi locului şi se priviră reciproc. Tessa ştia ce vedea el - văzuse şi ea în oglindă. Era Jessamine din cap până-n picioare, îmbrăcată într-o delicată rochie de mătase de culoarea fildeşului. Era destul de decoltată, dezvăluind o bună parte din bustul alb al tinerei, cu o panglică de mătase la guler pentru a-i accentua forma gâtului. Mânecile erau scurte, lăsând braţele vulnerabile în voia vântului nopţii. Chiar dacă decolteul n-ar fi fost atât de adânc, Tessa s-ar fi simţit goală fără îngerul ei, însă nu-l putea purta: Nate l-ar fi recunoscut imediat. Fusta, cu o trenă în cascadă, izvora la spatele ei dintr-o talie subţire încorsetată; avea o coafură înaltă, cu o multitudine de perle fixate cu agrafe sidefate, iar pe faţă avea o mască domino aurie, care făcea ca părul blond-deschis al lui Jessamine să arate perfect. *Par atât de delicată*, se gândise ea cu indiferenţă, holbându-se în oglindă în timp ce Sophie se agita în spatele ei. *Precum o prinţesă a zânelor*. Era uşor să gândeşti asemenea lucruri când imaginea reflectată nu-ţi aparţinea cu adevărat.

Dar Will... Will! Îi spusese să fie pregătită să leşine când avea să-l vadă gătit, iar ea îşi dăduse ochii peste cap, însă în costumul lui de seară, alb şi negru, arăta mult mai frumos decât îşi imaginase ea. Culorile desăvârşite şi

simple îi scoteau în evidenţă perfecţiunea ascuţită a trăsăturilor. Părul negru îi cădea peste masca neagră, care îi acoperea jumătate de faţă, accentuându-i albastrul ochilor din spatele ei. Îşi simţi inima strângându-i-se şi se urî imediat din cauza asta. Se uită la Cyril, aflat pe capra trăsurii. Când o văzu, îşi miji încurcat ochii; se uită de la ea la Will, şi din nou la ea, apoi ridică din umeri. Tessa se întrebă ce Dumnezeu îi spusese Will că făceau pentru a explica faptul că o ducea pe Jessamine la Chiswick în toiul nopţii. Probabil că era o poveste plauzibilă.

— Ah, se mulţumi să spună Will când ea coborî treptele şi îşi aranjă şalul.

Spera ca el să pună pe seama frigului tremurul involuntar care o străbătu când o luă de mână.

— Acum înţeleg de ce fratele tău a citat acel poem execrabil. Se presupune că tu trebuie să fii Maud, nu-i aşa? „Regina-trandafir din grădina fetelor-boboci de trandafir”?

— Ştii, zise Tessa când el o ajută să se suie în trăsură, nici de poemul ăsta nu-mi pasă.

El se urcă după ea şi trânti portiera trăsurii.

— Jessamine îl adoră.

Trăsura începu să se hurducăie pe pavaj, ieşind pe porţile deschise. Tessa îşi dădu seama că inima îi bătea foarte tare. Frica de a nu fi prinşi de Charlotte şi Henry, îşi spuse ea. N-avea nimic de-a face cu faptul că era singură cu Will în trăsură.

— Eu nu sunt Jessamine.

O privi cu seriozitate. Era ceva în ochii lui, un soi de admiraţie curioasă; ea se întreba dacă nu cumva pur şi simplu admira felul în care arăta Jessamine.

— Nu, zise el. Nu, deşi semeni leit cu Jessamine, pot cumva să o văd pe Tessa în acest trup - ca şi cum, dacă ar fi să înlătur un strat de vopsea, dedesubt ar fi Tessa mea.

— Nu sunt nici Tessa *ta*.

Lumina ce licărea în ochii săi dispăru.

— Destul de adevărat, spuse el. Presupun că nu eşti.

Atunci, cum e să fii Jessamine? Îi poţi simţi gândurile? Poţi citi ceea ce simte ea?

Tessa înghiţi şi atinse cu o mână înmănuşată perdeaua de catifea a trăsurii. Vedea galbenul ceţos al felinarelor trecând pe lângă ei; doi copii stăteau trântiţi pe pragul unei uşi, sprijinindu-se unul de celălalt, dormind. Trecură rapid pe sub Temple Bar.

— Am încercat. Sus, în dormitorul ei. Însă e ceva în neregulă. Nu... N-am putut să simt nimic de la ea.

— Ei bine, bănuiesc că e destul de greu să încerci să pătrunzi în mintea cuiva atunci când acea persoană n-are deloc minte, ca să zic aşa.

Tessa se strâmbă.

— Fii cât de obraznic vrei, însă se întâmplă ceva cu Jessamine. Încercarea de a-i atinge mintea e la fel ca încercarea de a atinge un cuib de viespi sau un nor otrăvitor. Nu-i decriptez aproape deloc sentimentele. Furie, şi dorinţă, şi amărăciune. Însă nu pot alege gândurile individuale. E ca şi cum aş încerca să ţin apă în pumni.

— Asta e curios. Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva?

Tessa clătină din cap.

— Mă îngrijorează. Mi-e teamă ca nu cumva Nate să se aştepte să ştiu ceva, iar eu să nu ştiu sau să nu am răspunsul potrivit.

Will se aplecă. În zilele ploioase, adică aproape zilnic, părul său în mod normal drept începea să se onduleze. Era ceva în legătură cu ondularea vulnerabilă a părului său umed de la tâmple care făcea ca inima s-o doară.

— Eşti o actriţă foarte bună şi îţi cunoşti fratele, spuse el. Am încredere deplină în tine.

Ea îl priviri surprinsă.

— Chiar aşa?

— Şi, continuă el fără să-i răspundă la întrebare, în cazul în care se întâmplă ceva neprevăzut, eu voi fi acolo. Chiar dacă nu mă vezi, Tessa, eu voi fi acolo. Să nu uiţi acest

lucru!

— Prea bine.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Will?

— Da?

— A mai existat şi un al treilea motiv pentru care nu ai vrut s-o trezeşti pe Charlotte să-i spui ce facem, nu-i aşa?

Îşi miji ochii albaştri spre ea.

— Şi care-ar fi acela?

— Faptul că încă nu ştii dacă e pur şi simplu un flirt prostesc din partea lui Jessamine sau ceva mult mai profund şi mai întunecat. O adevărată legătură cu fratele meu şi cu Mortmain. Şi tu ştii că dacă e vorba despre acesta din urmă, îi va frânge inima.

Un muşchi i se contractă în colţul gurii.

— Şi ce-mi pasă mie dacă se întâmplă asta? Dacă e atât de naivă, încât să se ataşeze de Jessamine...

— Îţi pasă, spuse Tessa. Nu eşti chiar de gheaţă, Will. Te-am văzut cu Jem - te-am văzut cum te uitai la Cecily. Şi ai mai avut o soră, nu-i aşa?

Will o privi tăios.

— Ce te face să crezi că am avut... că am... mai mult de o soră?

— Jem credea că sora ta a murit, aşa mi-a zis. Iar tu ai spus „Sora mea e moartă.” Însă Cecily este chiar foarte vie. Ceea ce m-a făcut să cred că ai mai avut o soră care a murit. O altă soră, nu Cecily.

Will expiră lung, încet.

— Eşti isteaţă.

— Sunt isteaţă şi am dreptate sau sunt isteaţă şi mă-nşel?

Will arăta ca şi când era fericit că masca îi ascundea expresia.

— Ella, spuse el. Cu doi ani mai mare decât mine. Şi Cecily, cu trei ani mai mică. Surorile mele.

— Iar Ella...

Will se uită în altă parte, însă nu înainte ca Tessa să-i fi văzut durerea din ochi. Deci Ella era moartă.

— Cum era ea? întrebă Tessa, reamintindu-şi cât de recunoscătoare fusese când Jem o întrebase asta despre Nate. Ella? Şi Cecily, ea cum e?

— Ella era protectoare, zise Will. Precum o mamă. Ar fi făcut orice pentru mine. Iar Cecily era o micuţă creatură nebunatică. Avea doar nouă ani când am plecat. Nu pot spune dacă mai e la fel, însă era... precum Cathy din *La răscruce de vânturi*. Nu-i era frică de nimic şi cerea orice. Putea să se lupte precum un drac şi să înjure precum un birjar din Billingsgate.

În vocea lui răsunau amuzamentul, şi admiraţia, şi... iubirea. Nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa despre cineva, excepţie făcând, poate, Jem.

— Pot să întreb... începu ea.

Will oftă.

— Ştii că o să întrebi oricum, indiferent dacă spun eu că poţi sau nu.

— Ai şi tu o soră mai mică, zise ea. Deci, ce anume i-ai făcut surorii lui Gabriel ca să-l faci să te urască atât de tare?

Se îndreptă de spate.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse ea. Sunt forţată să-mi petrec o bună parte din timp cu familia Lightwood, iar Gabriel, în mod evident, nu te suferă. Şi i-ai rupt mâna. Dacă mi-ai spune, m-ai linişti sufleteşte.

Clătinând din cap, Will îşi trecu degetele prin păr.

— Doamne Dumnezeule, zise el. Sora lor - apropo, numele ei e Tatiana; a fost botezată după cea mai bună prietenă a mamei ei, care era rusoaică - avea doisprezece ani, cred.

— *Doisprezece*?

Tessa era îngrozită.

Will expiră îndelung.

— Văd că ai hotărât singură ce s-a întâmplat mai departe, continuă el. Te-ai linişti sufleteşte dacă ţi-aş spune că şi eu aveam doisprezece ani? Tatiana îşi... imagina că era îndrăgostită de mine. Aşa cum sunt fetiţele. Mă urmărea şi chicotea şi se ascundea după stâlpi ca să se uite la mine.

— Când ai doisprezece ani, mai faci şi lucruri prosteşti.

— Era prima petrecere de Crăciun de la Institut la care luam parte spuse el. Membrii familiei Lightwood erau acolo, foarte gătiţi şi tot tacâmul. Tatiana, cu panglici argintii în păr. Avea o cărticică pe care o căra cu ea peste tot. Probabil că îi căzuse în acea seară. Eu o găsisem în spatele unui şezlong. Era jurnalul ei. Plin cu poezii despre mine - culoarea ochilor mei, nunta pe care am avea-o. Scrisese peste tot „Tatiana Herondale”.

— Sună mai degrabă adorabil.

— Fusesem în salon, însă mă întorsesem cu jurnalul în sala de bal. Elise Penhallow tocmai terminase de cântat la spinetă. M-am dus lângă ea şi am început să citesc din jurnalul Tatianei.

— Oh, Will - nu pot să cred!

— Ba să crezi, căci asta am făcut, zise el. Potrivise ca rimă „William cu „milion” - „Nu vei şti niciodată dulce William / Că există un milion / de feluri în care te iubesc.” Trebuia să se termine cu asta.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— O, Tatiana a fugit din încăpere plângând, iar Gabriel s-a suit pe scenă şi a încercat să mă strângă de gât. Gideon pur şi simplu a rămas acolo cu braţele încrucişate la piept. Ai să observi că doar asta ştie să facă.

— Presupun că Gabriel n-a reuşit, spuse Tessa. Să te strângă de gât, la asta mă refer.

— Nu înainte să-i rup mâna, zise Will fericit. Aşa că, poftim! Ai aflat de ce mă urăşte. I-am umilit sora în public, şi ceea ce nu menţionează e că l-am umilit şi pe el. Credea că mă poate doborî cu uşurinţă. Avusesem parte de foarte

puţin antrenament adevărat, şi îl auzisem spunându-mi „aproape mundan” pe la spate. Aşa că l-am bătut de i-a sunat apa-n cap - de fapt, i-am rupt mâna. În orice caz, sunetul de oase pocnind a fost mult mai plăcut decât zdrăngăneala lui Elise la spinetă.

Tessa îşi frecă mâinile pentru a şi le încălzi, apoi oftă. Nu prea ştia ce să creadă. Nu era nici pe departe povestea despre seducţie şi trădare la care se aşteptase, însă nici nu-l punea pe Will într-o lumină favorabilă.

— Sophie spune că s-a căsătorit, zise ea. Tatiana. Tocmai s-a întors dintr-o călătorie prin Europa, pe care a întreprins-o cu proaspătul ei soţ.

— Sunt sigur că e la fel de proastă şi neinteresantă pe cât era atunci.

Vocea lui Will suna de parcă era pe jumătate adormit. Trase perdeaua şi fură învăluiţi în întuneric. Tessa îl auzea respirând, îi simţea căldura venind din faţă. Înţelegea de ce o domniţă adevărată nu mergea niciodată într-o trăsură lângă un domn care nu-i era rudă. Era ceva ciudat de intim în legătură cu asta. Desigur, încălcase de mult regulile domniţelor adevărate.

— Will, spuse ea din nou.

— Domniţa are o nouă întrebare. O simt în voce. Tess, o să termini odată cu întrebările?

— Nu până ce nu primesc toate răspunsurile pe care le vreau, zise ea. Will, dacă magicienii sunt creaţi de un părinte demon şi unul om, ce se întâmplă dacă unul dintre acei părinţi e vânător de umbre?

— Un vânător de umbre n-ar permite niciodată ca asta să se întâmple, spuse Will plictisit.

— Dar în *Codex* se spune că majoritatea magicienilor sunt rezultatul un... unui viol, continuă Tessa, cu vocea piţigăiată când rosti acel cuvânt urât, sau demoni metamorfici care iau forma unor iubiţi şi îşi încearcă seducţia printr-un truc. Jem mi-a explicat că sângele vânătorilor de umbre este întotdeauna dominant. *Codexul*

spune că progeniturile vânătorilor de umbre şi ale vârcolacilor, precum şi ale spiritelor naturii sunt întotdeauna vânători de umbre. Deci n-ar putea sângele de înger dintr-un vânător de umbre să anuleze ceea ce e demonic şi să creeze…

— Ceea ce creează e nimic.

Will trase de perdea.

— Copilul s-ar naşte mort. Mereu se întâmplă aşa. Progenitura unui demon cu un vânător de umbre înseamnă moarte.

În lumina difuză, Will se uită la ea.

— De ce vrei să afli asemenea lucruri?

—Vreau să ştiu ce sunt, spuse ea. Cred că sunt o… combinaţie care s-a mai întâlnit până acum. Jumătate spirit al naturii, sau jumătate…

— Te-ai gândit vreodată să te transformi într-unul dintre părinţii tăi? întrebă Will. Mama ta sau tatăl tău? Asta ţi-ar oferi acces la amintirile lor, nu-i aşa?

— Imaginează-ţi că m-am gândit la asta. Dar nu am niciun obiect care să le fi aparţinut. Toate lucrurile pe care le-am avut în cufere fost aruncate de către Surorile Întunecate.

— Dar îngerul tău? întrebă Will. Nu i-a aparţinut mamei tale?

Tessa clătină din cap.

— Am încercat. Nu… n-am putut să găsesc nimic despre ea cu ajutorul lui. Bănuiesc că faptul că este al meu de atât de mult timp a făcut ca amintirile ei să se evapore precum apa.

Ochii lui Will străluciră în întuneric.

— Poate că eşti o fată mecanică. Poate că tatăl magician al lui Mortmain te-a construit, iar acum Mortmain caută secretul despre cum poţi să creezi asemenea exemplare perfecte de viaţă, când el nu poate să construiască decât monstruozităţi hidoase. Poate că toate acele bătăi din pieptul tău sunt ale unei inimi de metal.

Tessa inspiră profund, simţindu-se cam ameţită. Vocea lui era atât de convingătoare, şi totuşi...

— Nu, spuse ea pe un ton aspru. Ai uitat că eu îmi aduc aminte de copilăria mea? Creaturile mecanice nu se pot schimba sau creşte. Iar asta nu ar explica talentul meu.

— Ştiu, zise Will cu un rânjet care licări alb în întuneric. Voiam doar să văd dacă *te pot convinge*.

Tessa îl privi serioasă.

— Nu eu sunt cea lipsită de inimă.

Era prea întuneric în trăsură ca să vadă, însă simţi că el se înroşise de supărare. Înainte să-i poată răspunde, roţile se opriră brusc. Ajunseseră.

12
BAL MASCAT

Şi am jurat acum să-ngrop
Tot trupul lui de ură-mpovărat,
Atât de liber sunt şi de senin
Că de-astă greutate am scăpat,
Încât mă tem că ameţesc,
Extrem de fericit;
Dar fratele ei vine - distrugător
Speranţa-mi năruind–deseară, în Hall.
- Alfred, Lord Tennyson, „*Maud*”

Cyril oprise trăsura în faţa porţilor proprietăţii, la umbra unui stejar înfrunzit. Casa de ţară din Chiswick a familiei Lightwood, aflată chiar la periferia Londrei, era masivă, construită în stil palladian, cu coloane înalte şi cu multe scări. Strălucirea lunii făcea ca totul să pară aidoma interiorului unei scoici. Piatra din care era construită casa strălucea ca argintul, în vreme ce poarta care străjuia proprietatea avea luciul uleiului negru. Niciuna dintre luminile din casă nu părea să fie aprinsă - locul era întunecat ca smoala şi tăcut ca un mormânt, domeniile vaste întinzându-se departe în jurul lui, până la marginea unei cotituri a Tamisei, neluminată şi pustie. Tessa începu să se întrebe dacă nu cumva greşiseră venind aici.

Când Will coborî din trăsură, ajutând-o şi pe ea, îşi întoarse capul, maxilarul său proeminent încleştându-se.

— Simţi mirosul? Vrăji demonice. Duhoarea pluteşte peste tot în aer.

Tessa se strâmbă. Nu mirosea a nimic neobişnuit - de

fapt, având în vedere că nu se aflau în centrul oraşului, aerul părea mai curat decât era în preajma Institutului. Simţea mirosul pământului şi al frunzelor umede. Îl privi pe Will, cu chipul îndreptat spre lună, şi se întrebă ce arme ţine ascunse sub fracul ce-i venea perfect. Purta mănuşi albe, plastronul apretat fiind-i imaculat. Cu masca pe faţă, putea trece drept o întruchipare a unui chipeş tâlhar de drumul mare, dintr-un roman de duzină.

Tessa îşi muşcă buza.

— Eşti sigur? Casa pare mult prea tăcută. Ca şi cum n-ar fi nimeni înăuntru. Se poate să ne fi înşelat?

El clătină din cap.

— Aici s-a lucrat la o magie foarte puternică. Ceva mult mai solid decât un farmec. O protecţie adevărată. Cineva nu vrea ca noi să ştim ce se petrece aici în această noapte.

Will aruncă o privire la invitaţia din mâna ei, ridică din umeri şi se îndreptă spre poartă. Acolo se găsea un clopot, la care el sună, zgomotul iritându-i şi mai mult nervii Tessei, deja întinşi la maximum. Se uită urât la el; Will rânji.

— *Caelum denique*[34], îngerul meu, spuse el şi dispăru în întuneric, tocmai când poarta se deschise.

În faţa ei apăru o siluetă cu gluga trasă pe cap. Prima oară se gândi la Fraţii Tăcuţi, însă robele lor erau de culoarea pergamentului, iar silueta care se afla în faţa ei era înveşmântată într-o robă de culoarea fumului negru. Gluga îi ascundea complet faţa. Fără să rostească vreun cuvânt, ea îi înmână invitaţia.

Mâna care o luă era înmănuşată. Pentru o clipă, faţa ascunsă studie invitaţia. Tessa nu putu să nu se foiască nervoasă. În orice împrejurare, ar fi fost nepotrivit şi scandalos ca o domniţă să meargă la un bal neînsoţită, însă nu era orice împrejurare. În cele din urmă, de sub glugă se auzi o voce:

---

[34] *În sfârșit,Raiul!* (strigăt de bătălie al cavalerilor cruciați). Pentru explicație, a se citi nota autoarei de la sfârșitul romanului.

— Bine aţi venit, domnişoară Lovelace.

Era o voce nisipoasă, o voce care suna ca pielea frecată de o suprafaţă aspră. Tessa se înfioră, dar era bucuroasă că nu putea vedea chipul ascuns de glugă. Silueta îi înapoie invitaţia şi se dădu la o parte, făcându-i semn să intre; ea procedă întocmai, forţându-se să nu se uite în jur să vadă dacă Will o urma.

Fu condusă într-o aripă a casei, pe o cărare îngustă din grădină. Grădinile ocupau o mare parte din jurul casei, verzi-argintii în lumina lunii. Acolo se afla un heleşteu ornamental negru, rotund, cu o bancă albă de marmură lângă el şi un gard viu scund, atent tăiat, care se întindea de-a lungul cărărilor. Cărarea pe care se afla ea se termina la o intrare înaltă şi îngustă într-o aripă a casei. Un simbol ciudat era sculptat pe uşă. Părea să se mişte şi să se schimbe când Tessa se uită la el, făcând-o s-o doară ochii. Se uită în altă parte când însoţitorul ei cu glugă deschise uşa şi-i făcu semn să intre.

Ea intră, iar uşa se închise cu putere în urma ei. Se întoarse tocmai când se închise, reuşind să vadă puţin, crezu ea, din chipul de sub glugă. Crezu că văzuse ceva asemănător cu un mănunchi de ochi roşii în mijlocul unui oval întunecat, precum ochii unui păianjen. Inspiră profund când uşa se auzi încuindu-se, iar ea se trezi în întuneric.

Când, orbecăind, întinse mâna spre clanţa uşii, peste tot în jurul ei se aprinseră lumini. Se afla la baza unei scări lungi şi înguste care ducea în sus. De-o parte şi de alta a scărilor ardeau torţe cu flăcări verzui - dar nu erau lampa-vrăjitoarei.

În capul scărilor se afla o uşă. Un alt simbol era desenat pe aceasta. Tessa simţi cum gura i se usca şi mai tare. Era *uroborosul*, şarpele dublu. Simbolul clubului Pandemonium.

Pentru o clipă, Tessa îngheţă locului. Simbolul îi adusese un iureş de amintiri: Casa Întunecată; Surorile torturând-o, încercând s-o forţeze să se Transforme; trădarea lui Nate.

Se întrebă ce oare îi spusese Will în latină înainte să fi dispărut. „Curaj”, fără îndoială, sau ceva asemănător. Se gândi la Jane Eyre, înfruntându-l curajoasă pe furiosul domn Rochester; Catherine Earnshaw, când fusese înşfăcată de un câine sălbatic, „n-a ţipat - deloc! S-ar fi ruşinat s-o facă”[35]. Şi, în cele din urmă, se gândi la Boadicea, despre care Will îi spusese că a fost „mai curajoasă decât orice bărbat”.

E doar un bal, Tessa, se gândi ea, întinzând mâna spre clanţă. Doar o petrecere. Nu mai fusese niciodată la niciun bal, desigur. Nu prea ştia la ce să se aştepte, şi tot ce cunoştea datora cărţilor. În scrierile lui Jane Austen, personajele aşteptau tot timpul să se organizeze baluri sau organizau ele baluri, şi, destul de des, întregul sat părea să fie implicat în alegerea locului şi plănuirea evenimentului. În vreme ce în alte cărţi, cum ar fi *Bâlciul deşertăciunilor*, acestea erau decoruri pe fundalul cărora se puneau la cale planuri şi trădări. Ştia că avea să existe un vestiar pentru doamne, unde îşi puteau lăsa şalul, şi unul pentru domni, unde îşi puteau lăsa în siguranţă pălăriile, paltoanele şi bastoanele. Trebuia să existe un carneţel de bal pentru ea, unde bărbaţii care o invitau la dans îşi puteau scrie numele. Era nepoliticos să dansezi de mai multe ori la rând cu acelaşi domn. Trebuia să existe o sală de bal mare, frumos împodobită, şi o încăpere mai mică pentru bufet, unde trebuiau să fie băuturi cu gheaţă şi sandvişuri şi biscuiţi şi prăjituri cu rom...

Însă nu era chiar aşa. Când uşa se închise în urma ei, Tessa nu găsi niciun servitor grăbit să o primească, să o conducă spre vestiarul doamnelor şi să se ofere să-i ia şalul sau să o ajute la vreun nasture încăpăţânat.Înschimb, un şuvoi de zgomote şi de muzică şi de lumină o izbi precum un val. Se afla la intrarea într-o încăpere atât de mare, încât era greu de închipuit că putea să încapă în vreun fel în casa familiei Lightwood. De tavan atârna un candelabru

[35] Heathcliff - în Emily Brönte, *La răscruce de vânturi*.

mare de cristal; abia după ce se uită la el preţ de câteva clipe, Tessa îşi dădu seama că era în formă de păianjen, cu opt „picioare” suspendate, fiecare susţinând un mănunchi de lumânări mari. Pereţii, cât se putea vedea din ei, erau de un albastru foarte închis, şi de-a lungul părţii care dădea înspre râu se aflau uşi de terasă, unele deschise pentru a intra aer deoarece, în pofida vremii reci de-afară, atmosfera din încăpere era sufocantă. Dincolo de uşi se aflau balcoane arcuite, de piatră, oferind o panoramă a oraşului. Pereţii erau în mare parte acoperiţi cu material strălucitor, deasupra ferestrelor atârnând sub formă de bucle şi ghirlande, mişcate de briza uşoară. Materialul avea tot soiul de modele, ţesute cu fir auriu; aceleaşi modele strălucitoare şi schimbătoare care, jos, făcuseră ca pe Tessa să o doară ochii.

Încăperea era ticsită de oameni. Ei bine, mai exact, nu chiar *oameni*. Cei mai mulţi păreau suficient de umani. Mai observă şi chipurile albe, moarte, ale vampirilor, şi câţiva dintre ifriţii violeţi şi roşii, cu toţii îmbrăcaţi la modă. O mare parte dintre invitaţi, nu toţi, purtau măşti - inventii elaborate, cu auriu şi negru; măşti cu plisc ca ale doctorilor de ciumă[36], cu ochelari mici; şi măşti roşii de draci, cu coarne. Totuşi, unii nu aveau mască, inclusiv nişte femei cu părul verde, violet sau de culoarea lavandei. Tessa nu credea că erau vopsite; îşi purtau părul liber, precum nimfele din tablouri. Hainele pe care le purtau erau incredibil de scandaloase. În mod evident, nu erau încorsetate, ci îmbrăcate în materiale uşoare de catifea, tul şi satin.

Printre invitaţii umani se puteau observa siluete de toate mărimile şi formele. Era acolo un bărbat mult prea înalt şi

---

36 Doctorii de ciumă (în engleză, *plague doctors*)erau angajați de orașe să îngrijească bolnavii de ciumă bubonică, în timpul epidemiei. În secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, purtau așa-numitele măști cu plisc, umplute cu plante aromatice, care să-i protejeze de aerul infectat ce înlesnea răspândirea bolii.

subţire pentru a fi bărbat, îmbrăcat în frac, stând în spatele unei tinere femei îmbrăcate într-o pelerină verde, al cărei păr roşu strălucea asemenea unui bănuţ de aramă. Creaturi care semănau cu nişte câini imenşi umblau printre oaspeţi, ochii lor galbeni privind cu multă atenţie. Aveau pe spinări şiruri de ţepi, ca în desenele cu animale sălbatice pe care ea le văzuse în cărţi. Vreo zece goblini mărunţei vorbeau piţigăiat unul cu celălalt într-o limbă de neînţeles. Se părea că se certau în legătură cu ceva de mâncare - ceva ce semăna cu o broască sfâşiată. Tessa îşi reprimă senzaţia de greaţă şi se întoarse...

Şi atunci le văzu, acolo unde mai înainte nu le văzuse. Probabil că mintea ei le luase drept decoraţiuni, armuri, dar nici vorbă să fi fost aşa ceva. Automatele erau aliniate de-a lungul pereţilor, tăcute şi nemişcate. Aveau forme umane, precum vizitiul care le aparţinuse Surorilor Întunecate, şi purtau livrelele casei Lightwood, fiecare cu un model *uroborus* pe partea stângă a pieptului hainei. Chipurile le erau lipsite de orice trăsătură sau expresie, aidoma desenelor neterminate ale copiilor.

Cineva o prinse de umeri. Inima îi stătu în loc de spaimă... Fusese descoperită! În timp ce fiecare fibră musculară i se încorda, un glas uşor, cunoscut, rosti:

— Credeam că n-ai să mai vii, dragă Jessie.

Se întoarse şi dădu nas în nas cu fratele ei.Când Tessa îl văzuse ultima dată pe Nate, acesta era plin de sânge şi rănit, mârâind la ea pe un coridor al Institutului, cu un cuţit în mână. El îi inspirase atunci un amestec teribil de spaimă şi patetism şi oroare, toate laolaltă.

Acest Nate era cu totul altul. Îi zâmbea, privind în jos spre ea - Jessamine era cu mult mai scundă decât el; era ciudat să nu ajungă până la bărbia fratelui ei, ci numai până la pieptul acestuia -, cu ochii lui albaştri, pătrunzători. Părul său blond fusese spălat şi periat, iar pe piele nu se mai vedeau vânătăi. Purta o haină elegantă şi un plastron negru care îi evidenţiau trăsăturile frumoase.

Mănuşile erau de un alb imaculat.

Acesta era Nate aşa cum întotdeauna se visase el să fie - părând bogat, elegant şi sofisticat. Emana un sentiment de satisfacţie - mai puţină satisfacţie, trebui Tessa să recunoască, decât mulţumire de sine. Avea aceeaşi atitudine pe care o afişa Church după ce omora un şoricel.

Nate chicoti.

— Ce este, Jess? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Aşa este. Fantoma fratelui la care am ţinut cândva. Tessa încercă să pătrundă în gândurile lui Jessamine, căutând urmele pe care le lăsase Jessamine în mintea ei. Se simţea din nou de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin ape înşelătoare, incapabilă să prindă ceva concret.

— Eu… m-am temut că nu te voi găsi aici, zise ea.

De data asta, el râse delicat.

— Şi să ratez şansa de a te vedea? Nu fi prostuţă!

Privi în jur, zâmbind.

— Lightwood ar trebui să se desfăşoare mai des pentru a-l impresiona pe Magistru. Îi întinse o mână. Vrei să-mi faci onoarea de a-mi acorda un dans, Jessie?

Jessie. Nu „domnişoară Lovelace”. Orice dubiu pe care ar fi putut să-l aibă Tessa că legătura lor nu era cu adevărat serioasă dispăru. Se forţă să zâmbească.

— Desigur.

Orchestra - mai mulţi omuleţi cu pielea purpurie, îmbrăcaţi în plasă argintie - cânta un vals. Nate o luă de mână şi o conduse pe ringul de dans.

Slavă Domnului, gândi Tessa. Slavă Domnului că ani de zile fratele ei o legănase prin camera de zi a micului lor apartament din New York. Ştia perfect să danseze, cum să-şi potrivească mişcările cu ale lui, chiar şi în acest trup mai mic şi necunoscut. Desigur, el n-o privise niciodată pe ea astfel - cu tandreţe, cu buzele întredeschise. Doamne Dumnezeule, dacă încerca *s-o sărute*? Nu se gândise la posibilitatea asta. Avea să vomite pe pantalonii lui dacă el ar face-o. *O, Doamne*, se rugă ea. *Nu-l lăsa să-ncerce!*

Vorbi repede:

— Mi-a fost îngrozitor de greu să mă strecor afară din Institut în seara asta, zise ea. Ticăloasa aia mică de Sophie era cât pe ce să găsească invitaţia.

Nate o strânse şi mai puternic.

— Dar n-a găsit-o, nu-i aşa?

În vocea lui se simţea o undă de ameninţare. Tessa îşi dădu seama că aproape făcuse o gafă. Aruncă o privire rapidă în jurul ei... O, *unde* era Will? Ce-i spusese? „Chiar dacă nu mă vezi, voi fi acolo”? Dar niciodată nu se simţise atât de singură.

Respirând adânc, îşi dădu capul pe spate imitând-o cât se poate de bine pe Jessamine.

— Mă crezi proastă? Sigur că nu. Am pocnit-o cu oglinda peste mâna slăbănoagă, iar ea a scăpat-o imediat. În plus, probabil că nici măcar nu ştie să citească.

— Zău, zise Nate, vizibil relaxat, ar fi putut să-ţi găsească o cameristă mai potrivită pentru o doamnă. Una care să vorbească franţuzeşte, care să ştie să coasă...

— Sophie ştie să coasă, rosti Tessa imediat, şi ar fi putut foarte bine să-şi tragă o palmă. Destul de binişor, se corectă ea, şi îşi flutură genele spre Nate. Şi ce-ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară?

Nu că aş avea habar când s-ar fi putut întâmpla chestia asta.

— Foarte bine. Magistrul continuă să mă placă.

— E înţelept, rosti Tessa dintr-o suflare. Recunoaşte o comoară de preţuit atunci când vede una.

Nate o atinse uşor pe faţă cu mâna înmănuşată. Tessa îşi impuse să nu se încordeze.

— Toate, datorită ţie, draga mea. Adevărata mea mină de informaţii.

Veni mai aproape de ea.

— Văd că porţi rochia cu care te-am rugat eu să te îmbraci, îi şopti el. Încă de când mi-ai descris modul în care ai purtat-o la ultimul tău bal de Crăciun am tânjit să

te văd îmbrăcată cu ea. Şi îmi este îngăduit să-ţi spun că eşti o încântare pentru ochi?

Tessa simţi cum conţinutul stomacului ei dădea să-i urce prin esofag.Îşiaruncă din nou privirile prin încăpere. Tresărind, îl recunoscu pe Gideon Lightwood, care arăta bine în costumul lui de gală, deşi stătea ţeapăn, lipit de unul dintre pereţi, ca şi când ar fi fost tencuit acolo. Numai ochii i se roteau, privind de jur împrejur. Gabriel se legăna pe picioare, ţinând în mână un pahar cu ceva ce părea a fi limonadă, ochii strălucindu-i de curiozitate. Îl văzu ducându-se spre una dintre fetele cu păr lung de culoarea levănţicii şi pornind o conversaţie. *S-a cam dus speranţa că băieţii nu ştiau ce punea tatăl lor la cale*, gândi ea, luându-şi iritată privirea de la Gabriel. Apoi îl văzu pe Will.

Se sprijinea de peretele de vizavi de ea, între două scaune goale. În ciuda măştii pe care o purta, ea avea senzaţia că putea să-l privească drept în ochi. Ca şi când ar fi fost destul de aproape încât să-l poată atinge. S-ar fi aşteptat măcar pe jumătate ca el să pară amuzat de încurcătura ei, însă nu era; părea încordat, şi furios, şi...

— Dumnezeule, sunt gelos pe toţi bărbaţii care te privesc, zise Nate. Numai eu ar trebui să mă uit la tine.

Bunule Dumnezeu, se gândi Tessa. Oare această replică chiar avea succes la majoritatea femeilor? Dacă fratele ei ar fi venit la ea în scopul de a-i cere sfatul legat de aceste perle, ea i-ar fi spus drept în faţă că sunau prosteşte. Totuşi, poate că ar fi crezut că sună prosteşte fiindcă el era fratele ei. Şi detestabil. Informaţii, gândi ea. Trebuie să capăt informaţii şi apoi să plec de lângă el, înainte să mi se facă greaţă de tot.

Îl căută din nou pe Will din priviri, dar acesta dispăruse, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo. Însă ea credea că el era pe *undeva*, urmărind-o cu privirea, chiar dacă ea nu putea să-l vadă. Îşi reprimă enervarea şi spuse:

— Chiar aşa, Nate? Uneori mă tem că mă preţuieşti doar pentru informaţiile pe care ţi le pot oferi.

Pentru o clipă, el se opri şi rămase stană de piatră, aproape scoţând-o de pe ringul de dans.

— Jessie! Cum poţi să gândeşti aşa ceva? Ştii prea bine că te ador.

O privi plin de reproş în timp ce-şi reluau dansul în ritmul muzicii.

— Este adevărat că legătura ta cu nefilimii din Institut a fost de nepreţuit. Fără tine n-am fi ştiut niciodată, de exemplu, că ei se duceau în York. Dar credeam că ştiai că mă ajuţi deoarece ne construim un viitor împreună. Când voi fi devenit mâna dreaptă a Magistrului, draga mea, gândeşte-te numai cât de multe voi putea să-ţi ofer.

Tessa râse agitată.

— Ai dreptate, Nate. Doar că uneori mă tem. Ce-ar fi dacă Charlotte află că spionez în favoarea ta? Oare ce mi-ar face?

Nate o conducea cu uşurinţă în ritmul dansului.

— A, nimic, dragă; chiar tu ai spus-o, ei sunt laşi.

Privi dincolo de ea şi ridică din sprânceană.

— Benedict, din nou cu trucurile lui învechite, spuse el. Destul de dezgustător.

Tessa privi în jur şi-l văzu pe Benedict Lightwood rezemându-se de spătarul unei canapele de lângă orchestră, îmbrăcată în catifea stacojie. Era fără haină, cu un pahar de vin roşu în mână şi cu ochii pe jumătate închişi. Şocată, Tessa văzu la pieptul lui o femeie cu mâinile şi picioarele întinse în lături - sau cel puţin avea forma unei femei. Păr negru şi lung, despletit, o rochie neagră de catifea, cu decolteul adânc - şi capetele unor şerpişori, care-i ieşeau din ochi, sâsâind. Pe măsură ce Tessa privea, unul dintre aceştia întinse o limbă lungă, despicată, şi-l linse pe Benedict Lightwood pe faţă.

— Acela e un demon, rosti dintr-o suflare Tessa, uitând pentru o clipă să mai fie Jessamine. Nu-i aşa?

Din fericire, lui Nate nu i se păru nimic ciudat în legătură cu această întrebare.

— Bineînţeles că este, iepuraş prostuţ. Asta-i place lui Benedict. Fetiţe-demon.

Tessa îşi aminti vorbele lui Will: „Nu m-ar mira ca unele dintre visele nocturne ale bătrânului Lightwood în anumite case din Shadwell să se fi infestat cu variola demonului.”

— Îhh, făcu ea.

— Chiar aşa, zise Nate. Ironic, dacă luăm în considerare maniera înfumurată în care se comportă nefilimii. Mă întreb adesea de ce îl place Mortmain şi de ce îşi doreşte cu atâta ardoare să-l vadă instalat în Institut.

Nate părea iritat.

Şi Tessa îşi dăduse seama de asta, însă faptul că ştia că cel mai probabil Mortmain era în spatele hotărârii de nezdruncinat a lui Benedict de a prelua Institutul de la Charlotte se constituia într-o adevărată lovitură.

— Pur şi simplu nu înţeleg, zise ea, străduindu-se să adopte expresia uşor iritată a lui Jessie, la ce îi va folosi Magistrului. E doar o clădire masivă, veche şi stătută...

Nate râse indulgent.

— Nu e vorba de clădire, prostuţo, ci de funcţie. Conducătorul Institutului din Londra este unul dintre cei mai puternici vânători de umbre din Anglia, iar Magistrul îl conduce pe Benedict ca şi când ar fi o marionetă. Folosindu-se de el, ar putea distruge Consiliul din interior, în timp ce armata de automate l-ar distruge din exterior.

O învârti expert, după cum îi impunea dansul; Tessa era atât de neatentă din cauza şocului, încât numai anii de exerciţii de dans împreună cu Nate o împiedicară să cadă.

— Şi, în plus, nu e tocmai adevărat că în Institut nu există nimic de valoare. Numai accesul în Marea Bibliotecă ar fi de nepreţuit pentru Magistru. Ca să nu mai spun de sala armelor...

— Şi Tessa, rosti ea vorbele pe un ton mai dur, pentru a-şi masca tremurul din voce.

— Tessa?

— Sora ta. Magistrul încă o vrea, nu-i aşa?

Pentru prima dată, Nate o privi surprins.

— Am mai discutat despre asta, Jessamine, spuse el. Tessa va fi arestată pentru posesie ilegală de articole de magie întunecată şi va fi trimisă în Oraşul Tăcut. Benedict o va lua de-acolo şi o va preda Magistrului. Face parte din înţelegerea pe care au pecetluit-o, cu toate că mie nu mi-e clar cu ce se alege Benedict din toate astea. Trebuie să fie ceva destul de important altminteri n-ar fi atât de dornic să-i trădeze pe-ai lui.

Arestată? Posesie de obiecte de magie întunecată? Tessei i se învârtea capul.

Mâna lui Nate se strecură spre ceafa ei. Purta mănuşi, dar Tessa nu putea să scape de sentimentul că ceva slinos îi atingea pielea.

— Micuţa mea Jessie, murmură el. Te porţi de parcă deja ai uitat care e rolul tău în treaba asta. *Ai ascuns* Cartea Albă în camera surorii mele, după cum te-am rugat, nu-i aşa?

— D... desigur c-am făcut-o. Pur şi simplu glumeam, Nate.

— Aşa te vreau.

El se aplecă spre ea. Cu siguranţă că avea s-o sărute. Era cel mai nepotrivit lucru, dar nimic din acest loc nu putea fi considerat în regulă.Îngrozităcomplet, Tessa bolborosi:

— Nate... mă simt ameţită... ca şi când aş leşina. Cred că e de la căldură. Ai putea să-mi aduci o limonadă?

El o privi o clipă, cu buzele strânse de enervare mascată, dar Tessa ştia că nu putea s-o refuze. Niciun gentleman n-ar face-o. Îşi îndreptă umerii, îşi aranjă manşetele şi zâmbi.

— Desigur, zise el făcând o plecăciune. Mai întâi, dă-mi voie să te conduc să iei loc.

Ea protestă, dar mâna lui era deja pe cotul ei, conducând-o spre unul dintre scaunele aliniate de-a lungul pereţilor. O instală pe unul şi dispăru în mulţime. Ea îl privi îndepărtându-se, tremurând din toate încheieturile.

Magie întunecată. Se simţea îngreţoşată şi furioasă. Ar fi vrut să-şi pălmuiască fratele, să-l scuture până când el i-ar fi spus tot adevărul, dar ştia că nu putea s-o facă.

— Tu trebuie să fii Tessa Gray, spuse o voce blândă de lângă ea. Semeni cu mama ta.

Tessa aproape că sări de pe scaun. Lângă ea stătea o femeie înaltă şi subţire, cu un păr lung, nearanjat, de culoarea petalelor de levănţică. Pielea ei era de un albastru pal, rochia lungă şi unduitoare, confecţionată din tul şi borangic. Era desculţă, şi între degetele de la picioare avea nişte pânze ca de păianjen, de un albastru mai închis decât pielea. Tessa îşi duse vizibil îngrozită mâinile la faţă - oare îşi pierdea deghizarea? -, dar femeia albastră râse.

— N-am intenţionat să te fac să te temi că ţi-ai pierdut iluzia, micuţo. E încă la locul ei. Numai că cei de felul meu văd prin ea. Toate astea - gesticulă vag spre părul blond al Tessei, spre rochia albă şi spre perle - sunt ca aburul unui nor, iar tu, precum cerul de dincolo de acesta. Ştiai că mama ta avea ochii exact ca ai tăi, uneori cenuşii şi alteori albaştri?

Tessa îşi recăpătă glasul.

— Cine eşti?

— O, celor din neamul meu nu le face plăcere să-şi dea numele, dar poţi să-mi spui cum vrei. Poţi să inventezi un nume drăguţ pentru mine. Mama ta obişnuia să mă strige Hyacinth[37].

— Floarea albastră, zise Tessa slab. Cum de ai cunoscut-o pe mama mea? Nu pari să fii mai în vârstă decât mine...

— După perioada tinereţii, cei din neamul meu nu îmbătrânesc şi nici nu mor. Şi nici tu nu vei muri. Ce fată norocoasă! Sper că apreciezi serviciul care ţi s-a făcut.

Tessa scutură din cap uimită.

— Serviciu? Ce serviciu? Te referi la Mortmain? Tu ştii ce sunt?

---

[37] Zambilă.

— Dar tu ştii ce sunt eu?

Tessa se gândi la *Codex*.

— Un spirit al naturii? ghici ea.

— Şi ştii ce e un copil schimbat?

Tessa clătină din cap.

— Uneori, porni Hyacinth să-i încredinţeze secretul, coborându-şi vocea până la o şoaptă, când sângele nostru de spirite ale naturii se subţiază şi se diluează, ne croim drum într-o casă umană şi îl luăm pe cel mai bun, mai drăguţşi mai grăsuţ copilaş - şi, cât ai clipi, înlocuim bebeluşul cu unul bolnăvicios de-al nostru. În vreme ce copilul uman creşte înalt şi puternic pe tărâmurile noastre, familia umană se va găsi împovărată cu o creatură muribundă, care se teme de fierul rece. Descendenţa noastră se întăreşte...

— Dar de ce să vă bateţi capul? De ce nu furaţi pur şi simplu copilul uman fără să lăsaţi nimic în loc?

Ochii de un albastru întunecat ai lui Hyacinth se deschiseră larg.

—De ce? Pentru că n-ar fi *corect*, zise ea. Şi ar da naştere la suspiciuni printre mundani. Ei sunt proşti, dar sunt mulţi. Nu se cuvine să le stârnim mânia. Atunci, vin cu fier şi torţe.

Ea se cutremură.

— Stai o clipă, zise Tessa. Tu spui că eu sunt un *copil schimbat*?

Hyacinth râse cu poftă.

— Sigur că nu! Ce idee caraghioasă!

Îşi duse mâinile la inimă în timp ce râdea, iar Tessa văzu că şi degetele îi erau unite de o pânză ca de păianjen, de culoare albastră. Brusc, ea zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strălucitori.

— Un băiat deosebit de chipeş se uită fix încoace, zise ea. La fel de chipeş ca un lord al zânelor! Ar trebui să te las cu treburile tale.

Îi făcu semn cu ochiul şi, înainte ca Tessa să poată

protesta, Hyacinth dispăru în mulţime.

Zguduită, Tessa se întoarse, aşteptându-se ca „băiatul chipeş” să fie Nate - dar era Will, sprijinit de peretele de lângă ea. În clipa în care dădu cu ochii de el, acesta se întoarse şi începu să studieze cu atenţie podeaua ringului de dans.

— Ce voia zâna?

— Nu ştiu, spuse Tessa exasperată. Să-mi spună că, aparent, nu sunt un copil schimbat.

— Păi, asta-i bine. Procesul eliminării.

Tessa trebui să recunoască faptul că Will se descurca bine, cumva ascunzându-se în faldurile draperiilor negre din spatele lui, ca şi când n-ar fi fost deloc prezent. Probabil că era un talent al vânătorilor de umbre.

— Şi ce veşti ai de la fratele tău?

Ea îşi împreună mâinile, privind podeaua în timp ce vorbi.

— Jessamine a spionat pentru Nate în tot acest timp. Nu ştiu exact de când. Ea i-a spus totul şi crede că el o iubeşte.

Will nu păru surprins.

— *Tu crezi* că el o iubeşte?

— Cred că Nate nu se iubeşte decât pe sine, zise Tessa. Dar e ceva şi mai rău de-atât. Benedict Lightwood lucrează pentru Mortmain. Acesta este motivul pentru care plănuieşte să preia Institutul. Pentru că, de fapt, Magistrul să-l aibă şi *să mă aibă*. Nate e la curent cu toate, desigur. Lui nu-i pasă.

Tessa îşi privi din nou mâinile. Mâinile lui Jessamine. Mici şi delicate în mănuşile fine, albe, din piele de ied. *Ah, Nate*, gândi ea. *Mătuşa Harriet obişnuia să-l numească băiatul ei cu ochi albaştri*.

— Probabil că asta a fost înainte ca el să o omoare, spuse Will.

Atunci îşi dădu seama Tessa că se gândise cu voce tare.

— Şi iată-l că se întoarce, adăugă el, murmurând în

şoaptă.

Tessa privi în mulţime şi-l văzu pe Nate, cu părul lui blond ca un far, venind spre ea. Ţinea în mână un pahar cu un lichid auriu strălucitor. Se întoarse să-i spună lui Will să se grăbească, dar acesta deja dispăruse.

— Limonadă acidulată, zise Nate, venind spre ea şi împingându-i paharul în mână.

Faţetele reci ca gheaţa ale acestuia îi făceau bine mâinii ei calde. Luă o înghiţitură; în ciuda aşteptărilor, era delicioasă.

Nate îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Acum, ce spuneai? întrebă el. Chiar ai ascuns cartea în camera surorii mele...

— Da, aşa cum mi-ai spus, minţi Tessa. Ea nu bănuieşte nimic, desigur.

— Să sperăm că nu.

— Nate...

— Da?

— Ştii ce intenţionează Magistrul să-i facă surorii tale?

— Ţi-am spus, nu e sora mea.

Nate era enervat.

— Şi habar n-am ce plănuieşte să-i facă, dar nici nu mă interesează. Pentru mine, doar planurile mele contează - viitorul nostru împreună. Să îndrăznesc să sper că şi tu eşti la fel de hotărâtă?

Tessa se gândi la Jessamine, stând posacă în încăpere împreună cu ceilalţi vânători de umbre, în timp ce aceştia se uitau printre hârtiile despre Mortmain; Jessamine adormind la masă în loc să plece când aceştia îşi dezbăteau planurile cu Ragnor Fell. Iar Tessei îi fu milă de ea, cu toate că îl ura pe Nate, îl ura atât de mult, încât simţea că o ardea gâtul. „Ţi-am spus, nu e sora mea."

Tessa făcu ochii mari, buzele-i tremurau.

— Fac tot ce pot, Nate, spuse ea. Nu mă crezi?

Avu un sentiment de triumf privindu-l cum îşi reprimă enervarea.

— Desigur, dragă. Desigur.

Îi cercetă faţa.

— Te simţi mai bine? Vrei să mai dansăm?

Ea strânse paharul în mână.

— A, nu ştiu...

— Desigur, chicoti Nate, se spune că un gentleman trebuie să danseze numai o dată sau de două ori cu soţia lui.

Tessa înlemni. Se părea că timpul se oprise în loc: în jurul ei păru că lutul încremenise împreună cu ea, chiar şi rânjetul de pe faţa lui Nate.

Soţie?

El şi Jessamine erau *căsătoriţi*?

— Îngeraşule! strigă Nate cu o voce care părea să vină de departe. Te simţi bine? Eşti albă la faţă ca hârtia.

— Domnule Gray!

O voce monotonă, mecanică, se auzi de după umărul lui Nate. Era unul dintre automatele fără chip, care întindea o tavă de argint pe care se afla împăturită o bucată de hârtie.

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

Nate se întoarse surprins şi înşfăcă hârtia de pe tavă; Tessa îl privi despăturind-o, citind-o, blestemând şi îndesând-o în buzunarul hainei.

— Măi să fie, zise el. Un bilet de la el însuşi.

Probabil că se referă la Magistru, gândi Tessa.

— Se pare că e nevoie de mine. O plictiseală îngrozitoare, dar ce pot să fac?

O luă de mână şi o ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă pentru un sărut cast pe obraz.

— Vorbeşte cu Benedict; el se va asigura că vei fi condusă înapoi la trăsura noastră, *doamnăGray*, rosti el în şoaptă ultimele două cuvinte.

Amorţită, Tessa încuviinţă din cap.

— Bravo, zise Nate.

Apoi se întoarse şi dispăru în mulţime, urmat de

automat. Tessa privi lung după amândoi. Probabil că din cauza şocului, crezu ea, dar totul în încăpere începuse să arate puţin... ciudat. Era ca şi când putea să vadă fiecare rază de lumină reflectată de cristalele candelabrului. Efectul era minunat. Chiar dacă ciudat şi puţin ameţitor.

— Tessa!

Era Will, apăruse fără vreun efort în spaţiul de lângă ea. Tessa se întoarse să-l privească. Părea îmbujorat, ca şi când ar fi alergat - un alt efect minunat, ciudat, crezu ea, părul negru şi masca, ochii albaştri şi părul blond, şi roşeaţa de pe pomeţi. Era ca şi când privea o pictură.

— Înţeleg că fratele tău a primit biletul.

— Aaa! Totul devenea clar. Tu i l-ai trimis.

— Eu i l-am trimis.

Părând mulţumit de sine, Will luă paharul cu limonadă din mâna ei, bău ce mai rămăsese şi-l aşeză apoi pe pervaz.

— A trebuit să-l scot de-aici. Şi probabil că ar trebui să plecăm şi noi, înainte ca el să-şi dea seama că biletul e fals şi să se întoarcă. Cu toate că l-am trimis drept în Vauxhall; îi va lua o veşnicie să ajungă acolo şi înapoi, aşa că suntem oarecum în siguranţă...

El îşi curmă vorbele, iar ea simţi alerta din glasul lui.

— Tess... Tessa? Eşti bine?

— De ce mă întrebi?

Vocea îi răsuna în propriile-i urechi.

— Priveşte!

Întinse mâna şi prinse o şuviţă din părul ei, aducând-o în faţă, astfel încât ea să o poată vedea. Privi lung. Castaniu-închis, nu blond. Propriul ei păr. Nu al lui Jessamine.

— O, Doamne!

Duse o mână la faţă, recunoscând înţepăturile familiare ale Transformării, în timp ce aceasta începea să-şi facă efectul. De când...

— Nu de mult. Erai Jessamine când m-am aşezat.

O prinse de mână.

— Vino! Repede!

Porni cu paşi mari spre ieşire, dar sala de bal era mare, iar trupul Tessei se zvârcolea şi tremura din pricina Transformării. Icnea de parcă fusese muşcată. Îl văzu pe Will dând din cap alarmat; îl simţi cum o prinse când se împiedică, şi cum aproape că o căra mai departe. Încăperea se învârtea cu ea. *Nu se poate să leşin. Nu mă lăsa să leşin!*

Un val de aer rece o lovi în faţă. Îşi dădu seama că Will o scosese printr-o uşă dublă şi că erau afară, pe un mic balcon din piatră, unul dintre multele care dădeau înspre grădină. Se îndepărtă de el, sfâşiindu-şi masca aurie de pe faţă, aproape prăbuşindu-se pe balustrada din piatră. După ce trânti uşile în urma lor, Will se întoarse şi se grăbi spre ea, prinzând-o uşor de spate cu o mână.

— Tessa?

— Sunt bine.

Era bucuroasă să simtă balustrada din piatră sub mâini, să-i simtă soliditatea şi duritatea, conferindu-i o siguranţă de nedescris. Aerul rece îi alunga şi ameţeala. Uitându-se în jos la propria-i persoană, văzu că devenise din nou întru totul Tessa. Rochia albă era acum cu câţiva centimetri prea scurtă, iar corsetul atât de strâns, încât îi scotea sânii în evidenţă. Ştia că unele femei se încorsetau dinadins atât de strâns pentru a beneficia de acest efect, dar era mai degrabă şocant să lase să se vadă atât de mult din propria ei piele.

Îl privi pieziş pe Will, bucuroasă că aerul rece îi împiedica obrajii să-i ia foc.

— Pur şi simplu... nu ştiu ce-a fost asta. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum să-mi pierd Transformarea fără să-mi dau seama. Probabil că a fost rezultatul tuturor surprizelor. Sunt căsătoriţi, ştiai asta? Nate şi Jessamine. Căsătoriţi! Nate n-a fost niciodată genul care să se însoare. Şi n-o iubeşte. Sunt sigură. El nu poate să iubească pe nimeni decât pe sine însuşi. N-a iubit niciodată pe nimeni.

— Tessa, zise Will din nou, de data asta mai blând.

Şi el se sprijinea de balustradă, privind-o în faţă. Stăteau foarte aproape unul de celălalt. Deasupra lor, luna plutea printre nori, o barcă albă pe o mare neagră şi liniştită.

Ea tăcu, conştientă că era prea pornită.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, privind în altă parte.

Aproape ezitând, Will îi atinse obrazul, întorcând-o cu faţa spre el, îşi scosese mănuşa, astfel încât îi atingea pielea direct cu mâna.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, zise el. Ai fost strălucitoare acolo, înăuntru, Tessa. Niciun pas greşit.

Ea îşi simţea faţa caldă sub degetele lui reci, şi era uimită. Will era cel care vorbea? Will care-i vorbise pe acoperişul Institutului de parcă era un nimic?

— L-ai iubit cândva pe fratele tău, nu-i aşa? Ţi-am văzut faţa în timp ce el îţi vorbea şi aş fi vrut să-l omor pentru că-ţi frângea inima.

Tu mi-ai frânt inima, ar fi vrut ea să spună. În schimb, zise:

— O parte din mine îi duce dorul aşa cum... aşa cum tu îi duci dorul surorii tale. Chiar dacă ştiu ce este, mi-e dor de fratele pe care am crezut că-l aveam. El era familia mea.

— Acum, familia ta este Institutul.

Vocea lui era incredibil de blândă. Tessa îl privi uimită. Blândeţea nu era un lucru pe care ea să-l asocieze vreodată cu Will. Dar exista: în atingerea mâinii lui pe obrazul ei, în moliciunea vocii, în ochi, când o privea.

Era felul în care visase întotdeauna că avea s-o privească un băiat. Dar nu visase niciodată la cineva atât de frumos ca Will. Nici în cele mai ascunse închipuiri. În lumina lunii, curbura gurii lui arăta pură şi perfectă, din spatele măştii ochii îi erau aproape negri.

— Ar trebui să intrăm înapoi, zise ea, aproape în şoaptă.

Nu voia să intre înapoi. Voia să stea acolo, cu Will dureros de aproape de ea, mai-mai sprijinindu-se de ea. Simţea căldura care radia din corpul lui. Părul lui negru atârna în jurul măştii, îi intra în ochi, încurcându-i-se în

genele lui lungi.

— Avem foarte puţin timp.

Făcu un pas înainte - şi se împiedică de Will, care o prinse. Încremeni şi atunci îl cuprinse cu braţele, degetele ei împreunându-se pe ceafa lui. Îşi ţinea faţa lipită de gâtul lui, simţindu-i părul moale sub degete. Închise ochii, lăsând în afară lumea ameţitoare, lumina de dincolo uşi, strălucirea cerului. Voia să fie acolo cu Will, în siguranţă în acel moment, inhalându-i mireasma proaspătă, simţindu-i bătăile inimii la unison cu ale ei, la fel de constante şi puternice ca pulsul oceanului.

Îl simţi şi pe el inspirând adânc.

— Tess, zise el. Tess, uită-te la mine!

Ea îşi ridică ochii înspre ai lui, încet şi fără dorinţă, aşteptându-se la furie sau răceală - dar privirea lui era fixată într-a ei, ochii lui de un albastru-închis, întunecaţi sub genele dese şi negre, şi din ei lipsea răceala obişnuită, distantă. Erau limpezi precum cristalul şi plini de dorinţă. Era mai mult decât de dorinţă, de o tandreţe pe care ea nu o mai văzuse până atunci, pe care nici măcar o dată nu o asociase cu Will Herondale. Aceasta mai mult decât orice altceva, îi opri protestele în timp ce el îşi ridicase mâinile şi începuse metodic să-i scoată agrafele din păr, una câte una.

Asta e nebunie, gândi ea, când prima agrafă căzu zăngănind pe jos. Ar fi trebuit să alerge, să fugă din acel loc. În schimb, ea stătea, fără cuvinte, în timp ce Will descheia şiragul de perle al lui Jessamine ca şi când ar fi fost false. Părul ei lung, buclat şi de culoare închisă îi curse pe umeri, iar Will îşi trecu mâinile prin el. Îl auzi expirând în timp ce făcea acest lucru, ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia timp de luni întregi şi trebuia pur şi simplu să-i dea drumul. Ea stătea ca hipnotizată în timp ce ei îi aduna părul în mâini, trecându-i-l peste umeri, răsucindu-i buclele pe degete.

— Tessa mea, zise el şi, de data asta, ea nu-i spuse că nu

era a lui.

— Will, şopti ea când el se întinse şi-i desprinse mâinile din jurul gâtului său.

Îi scoase mănuşile şi acestea se alăturară măştii şi agrafelor lui Jessie pe podeaua din piatră a balconului. Apoi îşi scoase şi el masca şi o aruncă deoparte, trecându-şi mâinile prin părul negru, îndepărtându-şi-l de pe frunte. Partea inferioară a măştii îi lăsase semne pe pomeţi, ca nişte uşoare cicatrice, dar când ea dădu să şi le atingă, el îi prinse uşor mâinile şi i le împinse în jos.

— Nu, rosti el. Lasă-mă pe mine să te ating primul. Am vrut...

Ea nu spuse nu. În schimb, stătu, cu ochii larg deschişi, privindu-l în timp ce el trasa cu buricele degetelor conturul tâmplelor ei, apoi al pomeţilor, apoi - uşor, în pofida bătăturilor lui aspre - îi trasă conturul gurii ca şi când ar fi vrut să şi le întipărească în memorie. Gestul îi făcu inima să i se agite ca o pasăre captivă. Ochii lui rămaseră fixaţi într-ai ei, întunecaţi ca fundul oceanului, rătăcitori, ameţiţi de descoperirea făcută.

Ea rămase nemişcată, în timp ce buricele degetelor lui îi părăsiră gura şi trasară o cărare de-a lungul gâtului ei, oprindu-se la baza acestuia, alunecând sub panglica de mătase de la guler şi trăgând de unul dintre capetele acesteia; ea închise ochii pe jumătate când capsa se deschise, şi mâna lui caldă îi acoperi clavicula. Îşi aminti cum, odată, pe *Main*, vaporul trecuse printr-un petic de ocean ciudat de strălucitor, şi cum nava brăzdase o dâră de foc prin apă, lăsând în urma ei scântei. Era ca şi când mâinile lui Will făcuseră acelaşi lucru pe pielea ei. Ardea acolo unde o atinsese el şi simţea pe unde trecuseră degetele lui chiar când acestea se îndepărtaseră. Mâinile lui se mişcau uşor, mai în jos, peste corsetul rochiei ei, urmând curbura sânilor. Tessa gemu, chiar dacă mâinile lui alunecară pentru a o prinde de talie şi pentru a o trage spre el, lipindu-şi trupurile până când nu mai rămăsese nici

măcar un milimetru între ei.

El se aplecă pentru a-şi lipi obrazul de-al ei. Respiraţia lui în urechea ei o făcu să tremure la fiecare cuvânt rostit în mod deliberat.

— Am vrut să fac asta, a zis el, în fiecare clipă din fiecare oră a fiecărei zile în care am fost cu tine, încă din ziua în care te-am întâlnit. Dar tu ştii asta. *Trebuie* să ştii, nu-i aşa?

Ea îl privi cu buzele întredeschise de uimire.

— Ce să ştiu? întrebă ea, iar Will, cu un oftat ca de înfrângere, o sărută.

Buzele lui erau moi, atât de moi! O mai sărutase şi înainte, sălbatic şi disperat şi cu gust de sânge, dar de data asta era altceva. De data asta, era în mod deliberat, fără grabă, de parcă el îi vorbea în tăcere, spunându-i cu atingerea buzelor ceea ce nu putea să-i spună în cuvinte. O sărută delicat, ca atingerea aripilor unui fluture, fiecare sărutare fiind măsurată cu bătăile inimii ei, fiecare spunându-i că ea îi era dragă, era de neînlocuit, dorită. Tessa nu-şi mai putu ţine mâinile pe lângă corp. Le întinse pentru a-i cuprinde gâtul, pentru a-şi trece degetele prin buclele lui mătăsoase, pentru a-i simţi pulsul în palme. El o strângea puternic în timp ce-i explora gura cu buzele. Avea gust de limonadă acidulată, dulce şi pişcătoare. Mişcarea limbii lui pe care şi-o trecea uşor peste buzele ei îi trimitea fiori delicioşi în tot corpul. Oasele i se topiră şi nervii îi cedară. Tânjea să-l tragă mai aproape, dar el fusese atât de blând cu ea, atât de incredibil de blând, cu toate că după tremurul mâinilor simţea cât de mult o dorea, bătăile inimii lui alăturate bătăilor inimii ei. Cu siguranţă, cineva căruia nu-i păsa câtuşi de puţin nu s-ar fi putut purta cu asemenea blândeţe. Toate bucăţile din interiorul ei care se risipiseră când îl privise pe Will în toate aceste săptămâni care trecuseră începură să se lipească laolaltă şi să se vindece. Ea se simţea uşoară, ca şi când ar fi putut să zboare.

— Will, şopti ea, cu buzele lipite de ale lui.

Voia cu disperare să-l simtă lipit de ea, era ca o durere, o durere puternică şi fierbinte care se împrăştia pornind din stomac pentru a-i accelera bătăile inimii şi pentru a-i înnoda mâinile în păr şi pentru a-i da foc pielii.

— Will, nu trebuie să fii atât de grijuliu. N-o să mă sparg.

— Tessa, mormăi ei cu buzele lipite de ale ei, dar ea simţi ezitarea din vocea lui.

Ea îl muşcă uşor de buze, necăjindu-l, iar el îşi pierdu suflul. O apăsă cu mâinile pe ceafă, lipind-o de el, ca şi când îşi pierduse controlul, iar blândeţea începuse să înflorească într-o necesitate mult mai provocatoare. Sărutările lor deveniră din ce în ce mai profunde, ca şi când ar fi putut îi se respire unul pe celălalt, să se consume unul pe celălalt, să se devoreze reciproc. Tessa ştia că scâncea; că Will o împingea înapoi, spre balustradă, într-un fel în care ar fi putut s-o doară, dar, în mod ciudat, nu o durea; că mâinile lui erau pe corsajul rochiei lui Jessamine, distrugând trandafirii delicaţi din mătase. De parcă ar fi venit de departe, Tessa auzi mânerul uşilor zăngănind; acestea se deschiseră, şi totuşi ea şi cu Will rămaseră prinşi unul de celălalt, ca şi când nimic altceva nu mai conta.

Se auzi un murmur de voci, şi apoi cineva spuse pe un ton dezaprobator:

— Ţi-am spus eu, Edith, asta se întâmplă când bei băuturi roz.

Uşile se închiseră iar, şi Tessa auzi paşi îndepărtându-se. Se desprinse de Will.

— O, cerule, zise ea fără suflu. Ce umilitor…

— Nu-mi pasă!

O trase înapoi spre el, îi mângâie gâtul cu nasul, faţa lui fierbinte lipită de pielea ei rece. Gura lui alunecă peste a ei.

— Tess…

— Îmi spui numele întruna, murmură ea.

Pusese o mână pe pieptul lui, ţinându-l puţin mai departe, dar n-avea nici cea mai vagă idee cât ar fi putut s-o lase acolo. O durea trupul de dorinţă pentru el. Timpul nu mai avea niciun înţeles. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător, şi se întreba dacă semăna cu ceea ce simţea Nate când era beat.

— Îmi place numele tău. Îmi place cum sună.

Şi el părea beat, cu gura lipită de a ei în timp ce vorbea, astfel încât simţea mişcarea delicioasă a buzelor lui. Îi inspira respiraţia, absorbindu-l. Nu putu să nu observe că trupurile lor se potriveau perfect; încălţată cu pantofii cu tocuri din satin alb ai lui Jessie, ea era cu puţin mai scundă decât el, şi trebuia să-şi lase doar puţin capul pe spate pentru a-l săruta.

— Trebuie să te întreb ceva. Trebuie să ştiu...

— Deci *aici* eraţi voi doi, se auzi o voce din pragul uşii. Şi ce spectacol oferiţi, dacă pot să spun aşa.

Se despărţiră. Acolo, stând în uşă - deşi Tessa nu-şi amintea să fi auzit zgomotul uşilor deschizându-se -, cu o ţigară între degetele subţiri şi cafenii, era Magnus Bane.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, zise Magnus expirând fumul.

Acesta alcătui un nor alb în forma unei inimi care se deforma pe măsură ce se îndepărta de gura lui, extinzându-se şi răsucindu-se până când nu mai putu fi desluşită.

— Aţi băut limonadă.

Tessa şi Will, acum stând unul lângă celălalt, se priveau reciproc. Tessa vorbi prima.

— Eu... da, Nate mi-a adus nişte limonadă.

— Are puţină pulbere magică amestecată în ea, rosti Magnus.

Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, fără alte podoabe excepţia celor de la mâini. Pe fiecare deget avea un inel garnisit cu o piatră enormă, de culori diferite - citrin galben ca lămâia, jad verde, rubin roşu, topaz

albastru.

— Soiul care-ţi minimalizează inhibiţiile şi care te determină să faci lucruri pe care altfel - tuşi delicat - nu le-ai face.

— Ah, făcu Will. Şi apoi: Ah!

Tonul vocii sale era scăzut. Se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de balustradă. Tessa simţi cum începe să-i ardă faţa.

— Doamne, ţi se vede o bună parte din piept, continuă Magnus pe un ton vesel, gesticulând înspre Tessa cu vârful aprins al ţigării sale. *Tout le monde sur le balcon*[38], cum se spune în franceză, adăugă el, mimând o terasă vastă care îi pornea de la piept. Mai ales că acum noi chiar suntem într-un balcon.

— Las-o-n pace, spuse Will.

Tessa nu-i vedea faţa; avea capul plecat.

— N-a ştiut ce bea.

Tessa îşi încrucişă braţele, dându-şi seama că asta nu făcea decât accentueze problema sânilor, apoi şi le lăsă în jos.

— Asta e rochia lui Jessamine, iar ea e pe jumătate cât mine, rosti iute. În alte împrejurări, n-aş ieşi niciodată îmbrăcată în felul acesta.

Magnus ridică din sprâncene.

— Te-ai Transformat înapoi în tine însăţi, nu-i aşa? Când şi-a făcut limonada efectul?

Tessa se încruntă. Se simţea ciudat de umilită - să fie prinsă sărutându-se cu Will; să stea în faţa lui Magnus, îmbrăcată în ceva care-ar făcut-o pe mătuşa ei să moară dacă ar fi văzut-o astfel - şi totuşi, o parte din ea îşi dorea ca Magnus să plece, astfel ca ea să-l sărute din nou pe Will.

— Dar tu ce cauţi aici, dacă-mi este permis să întreb? trânti ea nepoliticoasă. De unde ai ştiut unde suntem noi?

— Am sursele mele, zise Magnus, scoţând fuioare de

[38] „Toată lumea pe balcon”.

fum. M-am gândit că aţi putea pune ceva la cale. Petrecerile lui Benedict Lightwood au reputaţia că-s periculoase. Când am auzit că sunteţi aici...

— Suntem bine echipaţi să facem faţă pericolului, răspunse Tessa.

Magnus se uita făţiş la sânii ei.

— Văd asta, spuse el. Înarmată până-n dinţi, după cum se vede.

Terminând ţigara, o aruncă peste balustrada balconului.

— Unul dintre subjugaţii umani ai lui Camille este aici şi l-a recunoscut pe Will. Mi-a transmis un mesaj, însă dacă unul dintre voi a fost deja recunoscut, nu credeţi că există riscul să se întâmple din nou? E timpul să dispăreţi.

— Dar ce-ţi pasă ţie dacă plecăm sau nu?

Era Will, ţinându-şi în continuare capul plecat, având vocea înăbuşită.

— Îmi eşti dator, zise Magnus cu vocea ca de oţel. Am de gând să-mi încasez datoria.

Will se întoarse spre el. Tessa tresări văzându-i expresia de pe chip. Părea bolnav şi îngreţoşat.

— Ar fi trebuit să ştiu că despre asta e vorba.

— Îţi poţi alege prietenii, dar nu şi pe salvatorii care apar în mod neaşteptat, zise Magnus vesel. Deci, mergem? Sau mai degrabă rămâneţi aici şi vă încercaţi norocul? Când ajungeţi înapoi la Institut, puteţi să reluaţi sărutările de unde aţi rămas.

Will se încruntă.

— Scoate-ne de-aici!

Ochii ca de pisică ai lui Magnus străluciră. Pocni din degete şi o ploaie de scântei albastre căzu în jurul lor într-o aversă neaşteptată, uimitoare. Tessa se încordă, crezând că îi vor arde pielea, dar nu simţi decât cum trece vântul peste faţa ei. Părul i se ridică de parcă o energie stranie i-ar fi străbătut terminaţiile nervoase. Îl auzi pe Will icnind - şi, într-o clipă, se aflau pe una dintre cărările pietruite din grădină, lângă heleşteul ornamental, marele conac

Lightwood ridicându-se, tăcut şi întunecat, deasupra lor.

— Poftim, zise Magnus pe un ton plictisit. Asta n-a fost prea dificil, nu-i aşa?

Will îl privi fără recunoştinţă.

— Magie, murmură el.

Magnus îşi ridică mâinile. Încă pocneau, scoţând scântei albastre asemănătoare unui fulger.

— Şi cam ce crezi că sunt preţioasele tale rune? Nu magie?

— Taci, zise Tessa.

Deodată, se simţi slăbită. O dureau coastele strivite de corset, iar picioarele, încălţate cu pantofii prea mici ai lui Jessamine, erau în agonie.

— Terminaţi cu gâlceava, amândoi! Cred că vine cineva.

Se opriră cu toţii, tocmai când un grup vorbăreţ dădu colţul casei. Tessa încremeni. Chiar şi în lumina lunii acoperite de nori vedea că nu erau oameni. Nici locuitori ai Lumii de Jos nu erau. Era un grup de demoni - unul ca un cadavru ambulant, cu găuri întunecate în loc de ochi, un altul, un sfert din mărimea unui bărbat, cu pielea albastră şi îmbrăcat în jiletcă şi pantaloni, dar cu o coadă cu ţepi, cu trăsături de şopârlă şi cu un bot aplatizat ca de şarpe; şi un altul, care părea să fie o vârtelniţă acoperită cu guri roşii, umede.

Se întâmplară mai multe lucruri deodată.

Tessa îşi duse repede dosul palmei la gură, înainte să ţipe. N-avea niciun rost să fugă. Demonii îi văzuseră deja şi se opriră pe alee. Dinspre ei venea un miros de putreziciune, acoperind parfumul copacilor.

Magnus ridică mâna, flăcări albastre încercuindu-i degetele. Rostea cuvinte în şoaptă. Părea atât de neliniştit, cum Tessa nu-l văzuse niciodată.

Iar Will - Will, la care Tessa se aşteptase să pună mâna pe pumnalele de serafi, făcu ceva de-a dreptul neaşteptat. Ridică un deget murmurând, arătă spre demonul cu pielea albastră, şi şuieră:

— *Tu!*

Demonul cu pielea albastră clipi. Toţi demonii se opriră, privindu-se reciproc. Probabil că acolo funcţiona o înţelegere care-i împiedica să atace oamenii la petreceri, dar îi displăcu modul în care se lingeau pe buzele roşii.

— Ăăă, făcu pe un ton surprinzător de obişnuit demonul căruia Will i se adresase. Nu-mi amintesc... Adică, nu cred că am avut plăcerea să...

— *Mincinosule!*

Will se repezi înainte şi atacă; în timp ce Tessa privea uimită, el trecu rapid de ceilalţi demoni şi se aruncă asupra demonului albastru. Acesta scoase un ţipăt piţigăiat. Magnus privea cu gura căscată ce se întâmpla.

Tessa strigă:

— *Will! Will!*

Dar el se rostogolea iar şi iar pe iarbă, împreună cu creatura cu piele albastră care era surprinzător de agilă. Will o prinsese de spatele jiletcii, dar ea se eliberă rupând-o şi se îndepărtă, traversând grădinile, cu Will urmărind-o de-aproape.

Tessa încercă să facă câţiva paşi după ei, dar picioarele o dureau îngrozitor. Aruncându-şi din picioare pantofii lui Jessamine, era pe punctul de a alerga după Will, când îşi dădu seama că ceilalţi demoni scoteau un murmur de supărare. Păreau să i se adreseze lui Magnus.

— A, păi, ştiţi şi voi, zise el, recăpătându-şi calmul şi arătând în direcţia în care Will dispăruse. Neînţelegeri. Legate de o femeie. Se întâmplă.

Murmurul încetă. Era limpede că demonii nu-l credeau.

— Datorii la jocuri de noroc? sugeră Magnus.

Pocni din degete, şi din palma sa izbucni o flacără care scăldă grădina într-o lumină puternică.

— Vă sugerez să nu vă bateţi prea mult capul cu treaba asta, domnilor. Înăuntru vă aşteaptă festivităţi şi distracţii.

Gesticulă spre uşa îngustă care ducea spre sala de bal.

— Mult mai plăcute decât ceea ce vă aşteaptă aici dacă

mai zăboviţi.

Asta păru să-i convingă. Demonii se îndepărtară, murmurând şi bolborosind, luând şi duhoarea de gunoi cu ei.

Tessa se răsuci pe călcâie.

— Repede, trebuie să mergem după ei…

Magnus se aplecă şi-i ridică pantofii de pe cărare. Ţinându-i de fundele din satin, el spuse:

— Mai încet, Cenuşăreaso. Will este vânător de umbre. El aleargă repede. N-ai să-l ajungi niciodată.

— Dar tu… Trebuie să existe o magie…

— *Magie*, zise Magnus imitând tonul plin de dezgust al lui Will. Will este acolo unde trebuie să fie, făcând ceea ce trebuie să facă. Scopul lui…

— Tu nu… nu-l placi? întrebă Tessa; probabil că era o întrebare ciudată, dar era ceva în felul în care Magnus îl privise pe Will, îi vorbise lui Will, ceva ce ea nu putea identifica.

Spre surprinderea ei, Magnus luă întrebarea în serios.

— Ba-l plac, zise el, cu toate că aş zice că împotriva voinţei mele. La început l-am considerat cam veninos, dar mi-am venit în fire. Dincolo de toată bravada asta există un suflet. Şi el chiar e viu, unul dintre cei mai vii oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Când simte ceva, e la fel de strălucitor şi de puternic ca fulgerul.

— Cu toţii *simţim*, zise Tessa complet luată prin surprindere. Oare să simtă Will mai intens decât oricine altcineva? Poate doar să fie mai nebun decât oricine altcineva.

— Nu chiar aşa, zise Magnus. Crede-mă, am trăit mult timp şi chiar ştiu.

Privirea lui nu era lipsită de compasiune.

— Şi vei descoperi că şi sentimentele se mai ofilesc, cu cât trăieşti mai mult. Cel mai bătrân magician pe care l-am cunoscut vreodată a trăit aproape o mie de ani şi mi-i spus că nici măcar nu-şi amintea cum e dragostea, dar nici ura.

L-am întrebat de ce nu şi-a pus capăt vieţii şi mi-a zis că mai simte un lucru, iar acela era teama - teama de ceea ce este dincolo de moarte. „Tărâmul neaflat, de unde nimeni nu se întoarce.”[39]

— Hamlet, spuse Tessa automat.

Încercasă-şi reprime gândurile legate de propria ei nemurire. Acest concept era prea grandios şi terifiant pentru a fi cu adevărat cuprins şi, în plus... se putea nici să nu fie adevărat.

— Noi, care suntem nemuritori, suntem legaţi de această viaţă cu un lanţ de aur şi nu îndrăznim să-l retezăm sau să-l rupem fiindcă ne e teamă de ceea ce se află dincolo de abis, zise Magnus. Acuma hai, şi nu-i purta pică lui Will pentru îndatoririle sale morale.

Porni pe cărare, cu Tessa ţopăind iute după el, făcând eforturi pentru a ţine pasul.

— Dar s-a purtat de parcă-l cunoştea pe demon...

— Probabil că a încercat să-l mai omoare şi altă dată, zise Magnus. Uneori, ei scapă.

— Dar cum o să se întoarcă la Institut? se plânse Tessa.

— E băiat isteţ. Va găsi el o cale. Sunt mai îngrijorat în legătură cu modul în care vei ajunge tu înapoi la Institut, înainte să-şi dea seama cineva că lipseşti, caz în care ai să dai de dracu.

Ajunseră la poarta din faţă, unde aştepta trăsura, Cyril odihnindu-se liniştit pe capră, cu pălăria trasă pe ochi.

Îi aruncă o privire de revoltă lui Magnus când el deschise portiera trăsurii şi ridică o mână pentru a o ajuta să urce.

— De unde ştii că Will şi cu mine n-am avut permisiunea lui Charlotte de a veni aici în seara asta?

— Draga mea, ar trebui să-mi acorzi mai mult credit, spuse el şi rânji într-un fel contagios, încât Tessa, oftând, îi

---

[39] Actul III, scena I - în Shakespeare, *Hamlet, prinț al Danemarcei*, traducere de Dan Duțescu și Leon Levițchi, Editura Albatros, București, 1974.

dădu mâna. Acum, zise el, te duc înapoi la Institut, şi pe drum poţi să-mi spui totul.

13
SABIA MORTALĂ

Ia tu, din inima-mi capricioasă,
Iubirea mea meschină:
Ia-o sau n-o lua, cum doreşti;
Eu n-o mai vreau de-acum.
- Christina Rossetti, „*Maude Clare*”

— O, Doamne Sfinte din ceruri, spuse Sophie, sărind de pe scaunul ei când Tessa deschise uşa dormitorului lui Jessamine. Domnişoară Tessa, ce s-a *întâmplat*?

— Sophie! Şşş!

Tessa îşi duse degetele la buze ca avertisment, în timp ce închidea uşa în urma ei. Încăperea era aşa cum o lăsase. Cămaşa ei de noapte şi halatul erau împăturite ordonat pe un scaun, oglinda crăpată, din argint, era pe masa de toaletă, iar Jessamine... Jessamine era încă în stare de inconştienţă, fiind legată de încheieturi de stâlpii patului. Sophie, aşezată pe un scaun lângă garderobă, cu siguranţă că stătuse acolo încă de când Will şi Tessa plecaseră; ţinea strâns în mână o perie de păr (oare ca s-o pocnească pe Jessamine, în caz că s-ar fi trezit? se întrebă Tessa), iar ochii ei migdalaţi erau imenşi.

— Dar, domnişoară...

Vocea lui Sophie se pierdu văzând-o pe Tessa privindu-şi reflexia în oglindă. Tessa nu se putea abţine să nu se holbeze. Părul i se desfăcuse, desigur, şi îi atârna încâlcit pe umeri, deoarece agrafele cu perle ale lui Jessamine ne se pierduseră, aruncate de Will; era desculţă şi şchiopăta, ciorapii albi erau murdari, mănuşile dispăruseră, iar

rochia, în mod evident, o strângea de moarte.

— A fost aşa de îngrozitor?

Tessa îşi aminti deodată de scena de pe balcon şi de Will ţinând-o în braţe. *O, Doamne!* Îşi reprimă gândul şi-i aruncă o privire lui Jessamine, care continua să doarmă liniştită.

— Sophie, o să trebuiască s-o trezim pe Charlotte. N-avem de ales.

Sophie o privi cu ochii ei rotunzi. Tessa n-o putea învinovăţi; era îngrozită la gândul de a o trezi pe Charlotte. Tessa îl rugase chiar şi pe Magnus să intre şi s-o ajute să comunice veştile, dar acesta refuzase pe motiv că dramele nimicitoare ale vânătorilor de umbre n-aveau nimic de-a face cu el şi, în plus, el avea acasă un roman care-l aştepta.

— Domnişoară... protestă Sophie.

— Trebuie.

Pe cât de repede putu, Tessa îi spuse pe scurt lui Sophie ce se întâmplase în acea seară, sărind peste partea cu Will pe balcon. Nimeni nu trebuia să cunoască acel episod.

— Asta ne depăşeşte. Nu mai putem trece peste Charlotte.

Sophie nu mai scoase niciun sunet de protest. Puse peria pe măsuţa de toaletă, se ridică, îşi netezi fustele şi zise:

— Domnişoară, am s-o aduc pe doamna Branwell.

Tessa se prăbuşi pe scaunul de lângă pat, înfiorându-se, căci rochia lui Jessamine o strângea şi mai tare.

— Aş vrea să-mi spui Tessa.

— Ştiu, domnişoară.

Sophie ieşi, închizând uşor uşa în urma ei.

Magnus era întins pe canapeaua din salon, încă încălţat cu cizmele, când auzi gălăgia. Zâmbi fără să se mişte, auzindu-l pe Archer protestând, dar şi pe Will ripostând. Paşii se apropiară de uşă. Magnus dădu pagina cărţii de poezii când uşa se deschise, iar Will dădu buzna.

De-abia putea fi recunoscut. Hainele sale elegante erau sfâşiate şi murdare de noroi - haina ruptă pe lungime, iar

cizmele pline de noroi.

Părul îi era vâlvoi, iar pe faţă avea zeci de urme de zgârieturi, ca şi cum fusese atacat de zece pisici în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Archer disperat. M-a împins şi a trecut.

— Magnus, zise Will.

Zâmbea. Magnus îl mai văzuse zâmbind şi înainte, dar, de data asta zâmbetul era de bucurie. Will era transfigurat, chipul său frumos trecuse de la răceală la incandescenţă.

— Spune-i să mă lase să intru!

Magnus făcu un semn cu mâna.

— Archer, lasă-l să intre!

Faţa cenuşie a subjugatului uman se strâmbă, şi uşa se trânti în spatele lui Will.

— Magnus!

Merse repezit, dar şi împiedicat, spre şemineu, unde se sprijini de poliţă.

— N-o să-ţi vină să crezi...

— Ssst, făcu Magnus, a cărui carte încă era deschisă pe genunchi, ascultă aici:

Sătul sunt şi de lacrimi, şi de râs,
De cei ce râd, de cei ce plâng
De ce-o mai fi să fie în viaţa cealaltă,
De cei ce seamănă ca să culeagă,
Sătul sunt şi de ore, şi de zile,
Şi de bobocii înfloriţi în flori sterile,
Şi de dorinţi, de visuri, de putere
De orişice; fiinţa doar odihnă îmi mai cere.

— Swinburne, spuse Will. Sentimental şi supraestimat.

— *Tu* nu ştii ce înseamnă să fii nemuritor.

Magnus puse cartea deoparte şi se ridică în capul oaselor.

— Aşadar, ce doreşti?

Will îşi ridică mâneca. Magnus îşi reprimă un sunet de surpriză. Pe antebraţul lui Will era o spintecătură lungă, adâncă şi sângerândă. Sângele se adunase în jurul încheieturii şi îi picura de pe degete. Înfipt în spintecătură, asemenea unui cristal prins în peretele unei peşteri, era un singur dinte alb.

— Ce nai... dădu să spună Magnus.

— Dintele demonului, zise Will cu respiraţia uşor întretăiată. L-am fugărit pe ticălosul ăla albastru prin toată suburbia Chiswick, dar l-am scăpat - nu înainte ca el să mă muşte totuşi. Şi-a lăsat dintele înfipt în mine. Îl poţi folosi, nu-i aşa? Pentru a invoca demonul?

Apucă de dinte şi-l smulse. Ţâşni şi mai mult sânge, care se scurse pe braţ, stropind pe jos.

— E covorul lui Camille, protestă Magnus.

— E sânge, spuse Will. Ar trebui să fie încântată.

— Te simţi bine?

Magnus îl privi fascinat pe Will.

— Sângerezi abundent. N-ai o stelă asupra ta, pe undeva? O rună de vindecare...

— Nu-mi pasă de runele de vindecare. Îmi pasă de ăsta.

Will lăsă dintele plin de sânge să cadă în mâna lui Magnus.

— Găseşte-l pe demon pentru mine! Ştiu că poţi s-o faci.

Magnus privi în jos, cu o grimasă de dezgust.

— Cel mai probabil că pot, dar...

Pe faţa lui Will trecu o umbră.

— Dar?

— Dar nu în noaptea asta, zise Magnus. S-ar putea să dureze câteva zile. Va trebui să ai răbdare.

Will respiră greoi.

— Nu pot să am răbdare. Nu după seara asta. Tu nu înţelegi...

Se clătină şi se redresă, apucându-se ferm de poliţă. Alarmat, Magnus se ridică de pe canapea.

— Eşti bine?

Will era tot mai palid. Gulerul cămăşii era îmbibat de transpiraţie.

— Nu ştiu... icni el. Dintele. S-ar putea să fie otrăvitor...

Vocea i se curmă. Alunecă în faţă, dându-şi ochii peste cap. Surprins, înjurând, Magnus îl prinse pe Will înainte ca acesta să cadă pe covorul însângerat, şi, luându-l în braţe, îl duse cu grijă şi-l aşează pe canapea.

Tessa, aşezată pe scaunul de lângă patul lui Jessamine, îşi masa coastele dureroase şi ofta. Corsetul continua s-o strângă şi nu ştia când va avea ocazia să-l scoată; o dureau picioarele, iar sufletul îi era profund rănit. Să-l vadă pe Nate fusese asemenea unui cuţit răsucit într-o rană proaspătă. El dansase cu „Jessamine" - flirtase cu ea - şi discutase cu o nonşalanţă despre soarta Tessei, a surorii lui, ca şi când n-ar fi însemnat nimic pentru el.

Ea bănuia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă, că nimic din ceea ce-l privea pe Nate n-ar fi trebuit s-o mai surprindă. Dar o îndurera, în egală măsură.

Iar Will - acele câteva momente pe balcon cu Will fuseseră cele mai confuze din viaţa ei. După felul în care Will îi vorbise atunci pe acoperiş, ea îşi jurase ca niciodată să nu mai aibă gânduri romantice referitoare la el. Ea îşi spusese că el nu era Heathcliff cel întunecat, care nutrea o pasiune secretă, ci doar un băiat care se credea mult prea bun pentru ea. Dar modul în care o privise pe terasă, felul în care îi îndepărtase părul de pe faţă, chiar şi uşorul tremurat al mâinilor când o mângâiase... cu siguranţă că aceste lucruri nu puteau fi rezultatul unei prefăcătorii.

Şi totuşi, şi ea îi răspunsese în acelaşi fel la mângâieri. În acea clipă, nu voise nimic altceva decât pe Will. Nu simţise nimic altceva, doar pe Will. Şi totuşi, cu o seară înainte îl mângâiase şi-l sărutase pe Jem; simţise că-l iubeşte; îl lăsase s-o vadă aşa cum n-o văzuse niciodată nimeni până atunci. Iar acum, când se gândea la el, la tăcerea lui de azi-dimineaţă, la absenţa de la cină, îi era

din nou dor de el, cu o durere fizică ce nu putea fi o minciună.

Oare chiar ai putea iubi două persoane diferite în acelaşi timp? Ai putea să-ţi împarţi inima în două? Sau scena de pe balcon cu Will fusese doar o nebunie indusă de drogurile magice? Oare ar fi fost la fel cu *oricine*? Gândul o bântuia asemenea unei stafii.

— *Tessa*!

Tessa mai că sări de pe scaun. Vocea era aproape o şoaptă. Era Jessamine. Deschisese ochii pe jumătate, flăcările reflectându-se în adâncimile lor cafenii.

Tessa se îndreptă de spate.

— Jessamine. Eşti...

— Ce s-a întâmplat?

Jessamine îşi rotea frenetic capul dintr-o parte în cealaltă.

— Nu-mi amintesc.

Încercă să se ridice şi gemu, descoperind că avea mâinile legate.

— Tessa! Ce Dumnezeu...

— E pentru binele tău, Jessamine.

Tessei îi tremură vocea.

— Charlotte... vrea să-ţi pună nişte întrebări. Ar fi cu mult mai bine dacă ai binevoi să răspunzi...

— Petrecerea.

Ochii lui Jessamine se mişcau cu repeziciune înainte şi-napoi, ca şi când ar fi privit ceva ce Tessa nu putea vedea.

— Sophie, maimuţica aia, îmi cotrobăia prin lucruri. Am prins-o cu invitaţia în mână...

— Da, petrecerea, zise Tessa. Acasă la Benedict Lightwood. Unde urma să te întâlneşti cu Nate.

— Ai citit biletul de la el?

Jessamine îşi întoarse brusc capul într-o parte.

— Nu ştii cât este de nepoliticos şi nepotrivit să citeşti corespondenţa personală a altcuiva?

Încercă din nou şi se ridice, dar căzu înapoi pe perne.

— Oricum, nu l-a semnat. Nu poţi dovedi...

— Jessamine, prefăcătoria nu prea te avantajează acum. Pot să dovedesc pentru că am mers eu la petrecere, iar acolo am vorbit cu fratele meu.

Gura lui Jessamine se deschise formând un „o” de culoare roz. Pentru prima dată, păru să remarce cu ce era îmbrăcată Tessa.

— Rochia mea, şopti ea. Te-ai deghizat?

Tessa încuviinţă din cap.

Ochii lui Jessamine se întunecară.

— Nefiresc, şopti ea. Creatură dezgustătoarei Ce i-ai făcut lui Nate? Ce i-ai spus?

— El mi-a dezvăluit că spionai pentru Mortmain, zise Tessa, dorindu-şi ca Sophie şi Charlotte să se întoarcă.

De ce Dumnezeu dura atât de mult?

—Că ne-ai trădat, raportând toate activităţile noastre, îndeplinind comenzile lui Mortmain...

— „Ne-ai”? ţipă Jessamine, forţându-se să se ridice, atât cât îi permiteau sforile. Nu eşti vânător de umbre! Nu eşti datoare să le fii loială! Nu le pasă de tine, nu mai mult decât le pasă de mine. Numai lui Nate îi pasă de mine...

— Fratele meu este un ucigaş mincinos, incapabil de vreun sentiment. Se prea poate să se fi căsătorit cu tine, Jessamine, dar nu te iubeşte. Vânătorii de umbre m-au ajutat şi m-au apărat, la fel cum au făcut şi în ceea ce te priveşte. Şi acum tu te întorci împotriva lor, asemenea unui câine, în clipa în care fratele meu pocneşte din degete. Te va părăsi, dacă nu cumva o să te omoare.

— Mincinoaso! ţipă Jessamine. Tu nu-l înţelegi. Nu l-ai înţeles niciodată! Are sufletul pur şi frumos...

— Pur ca apa din rigolă, zise Tessa. Îl înţeleg mai bine decât tine, care eşti orbită de farmecul lui. Puţin îi pasă de tine.

— Mincinoaso...

— Am văzut-o-n ochii lui. Am văzut cum te priveşte.

Jessamine gemu.

— Cum poţi să fii atât de crudă?

Tessa clătină din cap.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? spuse ea întrebător. Pentru tine e doar o joacă. La fel ca păpuşile din căsuţa ta de jucărie - felul în care le faci să se sărute şi să se căsătorească. Ai vrut un soţ mundan, şi Nate a fost destul de bun. Tu nu înţelegi cât de mult i-a costat trădarea ta pe cei care au ţinut la tine.

Jessamine îşi dezveli dinţii; în clipa aceea, semăna cu un animal prins în capcană, încolţit, astfel încât Tessa aproape că se făcu mică.

— Îl iubesc pe Nate, zise ea. Şi el mă iubeşte pe mine. Tu eşti cea care nu înţelege dragostea. *O, nu mă pot decide între Will şi Jem. Ce să fac?* spuse ea pe un ton piţigăiat, iar Tessa simţi cum se îmbujorează. Şi ce dacă Mortmain vrea să-i distrugă pe vânătorii de umbre din Anglia? N-au decât să ardă în flăcări.

Tessa rămase cu gura căscată, chiar când uşa din spatele ei se deschise şi Charlotte intră ca o furtună. Arăta trasă la faţă de oboseală, îmbrăcată într-o rochie cenuşie care se asorta cu cearcănele din jurul ochilor ei, dar avea o ţinută dreaptă şi ochi limpezi. În urma ei venea Sophie, grăbindu-se ca şi când ar fi fost înspăimântată - şi, o clipă mai târziu, Tessa văzu de ce, căci grupul se încheia cu cineva care purta o robă de culoarea pergamentului, cu chipul ascuns de umbra glugii, având în mână o armă orbitor de strălucitoare. Era fratele Enoch, unul dintre Fraţii Tăcuţi, care ducea Sabia Mortală.

— Să ardem în flăcări? Asta ai spus, Jessamine? zise Charlotte cu voce puternică, pătrunzătoare, atât de diferită, încât Tessa privi mirată.

Jessamine gemu. Ochii ei erau fixaţi asupra spadei din mâna fratelui Enoch. Mânerul mare al acesteia era sculptat în forma unui înger cu aripile larg deschise.

Fratele Enoch flutură spada spre Jessamine, care avu un recul, iar funiile care o legau de încheieturile mâinii se

desfăcură. Mâinile îi căzură anemice în poală. Le privi lung, iar apoi se uită la Charlotte.

— Charlotte, Tessa e o mincinoasă. Ea este o locuitoare mincinoasă a Lumii de Jos...

Charlotte se opri lângă pat şi o privi pe Jessamine cu apatie.

— Eu nu ştiu aşa ceva despre ea, Jessamine. Şi ce zici de Sophie? Ea a fost întotdeauna cea mai credincioasă servitoare a mea.

— M-a lovit! Cu o oglindă!

Jessamine era roşie la faţă.

— Pentru că a găsit asta. Charlotte scoase din buzunarul ei invitaţia pe care Tessa i-o dăduse lui Sophie. Jessamine, poţi să explici ce este?

— Dar nu este împotriva Legii să mergi la o petrecere.

Vocea lui Jessamine suna în parte înspăimântată, în parte îmbufnată.

— Benedict Lightwood e vânător de umbre...

— Acesta este scrisul lui Nathaniel Gray.

Aparent, vocea lui Charlotte nu-şi pierduse duritatea, gândi Tessa.Era ceva în legătură cu acest fapt care o făcea să pară şi mai neiertătoare.

— E spion, căutat de Conclav, iar tu te-ai întâlnit cu el în secret. De ce?

Jessamine întredeschise gura. Tessa se aştepta la scuze - *Nu sunt decât minciuni, Sophie a inventat invitaţia, eu mă întâlneam cu Nate doar pentru a-i câştiga încrederea-*, în schimb, ea izbucni în lacrimi.

— Îl iubesc, zise ea. Şi el mă iubeşte.

— Deci ne-ai trădat, zise Charlotte.

— Ba nu!

Jessamine ridică vocea.

— Orice ar spune Tessa, nu este nimic adevărat! Minte! Întotdeauna a fost geloasă pe mine, şi minte!

Charlotte îi aruncă o privire cercetătoare Tessei.

— Chiar aşa? Şi Sophie?

— Sophie mă urăşte, suspină Jessamine.

Cel puţin, acest lucru era adevărat.

— Ar trebui dată afară... fără referinţe...

— Jessamine, te rog, încetează cu smiorcăitul. Nu te ajută la nimic.

Vocea lui Charlotte întrerupse suspinele lui Jessamine de parcă ar fost tăiate cu o spadă. Se întoarse spre Enoch.

— Va fi uşor să aflăm adevărata poveste. Frate Enoch, te rog, Sabia Mortală.

Fratele Tăcut păşi în faţă, ţinând Sabia Mortală îndreptată spre Jessamine. Tessa privi îngrozită. Oare avea de gând să o *tortureze* pe Jessamine în propriul ei pat, în faţa tuturor?

Jessamine ţipă.

— Nu! Nu! Ia-l de-aici! *Charlotte!*

Vocea ei deveni un vaier teribil care părea fără de sfârşit, făcând să-i ţiuie urechile Tessei, ameţind-o.

— Întinde mâinile, Jessamine, zise Charlotte pe un ton rece.

Jessamine scutura sălbatic din cap, cu părul zburându-i în toate părţile.

— Charlotte, nu, zise Tessa. N-o răni!

— Nu te amesteca în ceva ce nu înţelegi, Tessa, rosti Charlotte pe un ton tăios. Jessamine, întinde mâinile sau va fi mult mai rău pentru tine.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Jessamine îşi întinse mâinile cu palmele în sus. Tessa se încordă. I se făcu greaţă şi îi părea rău că era amestecată în acest plan. Dacă Jessamine fusese păcălită de Nate, şi fusese, Jessie nu merita aşa ceva...

— E-n regulă, se auzi o voce blândă de lângă umărul ei. Era Sophie. N-o vor răni. Sabia Mortală îi face pe nefilimi să spună adevărul.

Fratele Enoch puse Sabia Mortală pe palmele lui Jessamine. O făcu fără forţă sau blândeţe, ca şi când de-abia ar fi conştientizat că ea era o persoană. Dădu drumul

sabiei şi păşi înapoi; până şi ochii lui Jessamine se măriră de surprindere; sabia părea să se echilibreze perfect în mâinile ei, complet nemişcată.

— Jessamine, acesta nu este un dispozitiv de tortură, zise Charlotte cu mâinile împreunate în faţă. Trebuie s-o folosim numai pentru că, altminteri, nu putem avea încredere că ne spui adevărul.

Întinse invitaţia.

— Este a ta, nu-i aşa?

Jessamine nu răspunse. Se uita la fratele Enoch cu ochii larg deschişi şi întunecaţi de groază, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând rapid.

— Nu pot să gândesc, nu cu monstrul ăsta în cameră...

Vocea îi tremura.

Charlotte îşi strânse uşor buzele, dar se întoarse spre Enoch şi-i spuse câteva cuvinte. El încuviinţă, apoi alunecă tăcut, ieşind din încăpere. Când uşa se închise în urma lui, Charlotte zise:

— Poftim. El aşteaptă pe coridor. Jessamine, să nu crezi că nu te va prinde dacă vei încerca să fugi.

Jessamine încuviinţă din cap. Îşi plecă fruntea, de parcă ar fi fost o păpuşă stricată.

Charlotte flutură invitaţia.

— E a ta, da? Şi ţi-a fost trimisă de Nathaniel Gray. E scrisul lui.

— D... da.

Cuvintele păreau a ieşi împotriva voinţei lui Jessamine.

— De cât timp vă întâlniţi în secret?

Jessamine îşi încleştă maxilarele, dar buzele îi tremurau. O clipă mai târziu, un torent de cuvinte îi ţâşni din gură. Ochii i se rotunjiră din pricina şocului, ca şi când nu-i venea să creadă că ea era cea care vorbea.

— Mi-a trimis un mesaj la numai câteva zile după ce Mortmain a invadat Institutul. Îmi cerea scuze pentru modul în care se comportase cu mine. Spunea că-mi era recunoscător pentru faptul că-l îngrijisem şi că nu putuse

să uite graţia şi frumuseţea mea. Eu... am vrut să-l ignor. Dar a venit o a doua scrisoare, şi o a treia... Am fost de acord să ne întâlnim. Am ieşit din Institut la miezul nopţii şi ne-am întâlnit în Hyde Park. M-a sărutat...

— Ajunge cu asta, zise Charlotte. Cât i-a luat să te convingă să ne spionezi?

— A spus că avea să lucreze pentru Mortmain numai până ce reuşea să strângă suficienţi bani cât să trăim confortabil. I-am spus că am putea trăi împreună din averea mea, dar el n-a vrut să accepte. Trebuia să aibă banii lui. A spus că n-avea de gând să trăiască pe seama soţiei lui. Nu-i aşa că e nobil?

— Deci în momentul acela te ceruse deja de soţie?

— M-a cerut a doua oară când ne-am întâlnit.

Vocea lui Jessamine părea a fi o şoaptă.

— A spus că era sigur că nu va mai exista o altă fată pentru el. Şi mi-a promis că, odată ce va avea destui bani, eu voi avea parte de viaţa pe care mi-am dorit-o, că nu vom duce niciodată grija banilor şi că vom avea co... copii.

Îşi trase nasul.

— O, Jessamine! zise Charlotte, părând aproape tristă.

Jessamine se îmbujoră.

— E-adevărat! Mă iubeşte! A dovedit-o cu prisosinţă. Suntem căsătoriţi! A avut loc în modul cel mai adecvat cu putinţă, într-o biserică, cu un preot...

— Probabil într-o biserică nesfinţită, cu un individ costumat ca să pară preot, zise Charlotte. Ce ştii tu despre căsătoriile mundane, Jessamine? De unde ştii cum trebuie să fie o căsătorie adecvată? Pe cuvântul meu, Nathaniel Gray nu te consideră soţia lui.

— Ba da, ba da, ba da! ţipă Jessamine, încercând să scape de Sabie.

Se lipise de mâinile ei ca şi când ar fi fost bătută în cuie acolo. Vocea ei mai urcă o octavă.

— Eu sunt Jessamine Gray!

— Pentru Conclav, eşti o trădătoare. Ce altceva i-ai mai

spus lui Nathaniel?

— Totul, icni Jessamine. Unde îl căutaţi pe Mortmain, ce locuitori ai Lumii de Jos aţi contactat în încercările voastre de a-l găsi. De-asta nu era niciodată acolo unde-l căutaţi. L-am avertizat despre călătoria voastră în York. Aşa că a trimis automatele în casa familiei lui Will. Mortmain a vrut să vă îngrozească pentru a înceta căutarea. Vă consideră nişte bătăi de cap dăunătoare. Dar nu se teme de voi.

Pieptul i se ridica şi cobora iute.

— Vă va învinge pe toţi. E sigur de asta. Şi eu la fel.

Cu mâinile în şold, Charlotte se aplecă în faţă.

— Dar n-a reuşit să ne îngrozească. Pentru a înceta căutarea, zise ea. Automatele pe care le-a trimis şi care au încercat să o înşface pe Tessa au eşuat...

— N-au fost trimise pentru a încerca să o înşface pe Tessa. A, el încă plănuieşte să pună mâna pe ea, dar nu aşa, nu încă. Planul lui este aproape gata de îndeplinire şi atunci va veni să ia Institutul, s-o ia pe Tessa...

— Cât de aproape e? A reuşit să deschidă Pyxis-ul? trânti Charlotte.

— Nu... nu ştiu. Nu cred.

— Deci tu i-ai spus lui Nate totul, iar el nu ţi-a spus nimic. Cât despre Benedict? De ce a fost de acord să lucreze mână-n mână cu Mortmain? Am ştiut mereu că este un bărbat dezgustător, dar nu pare în stare să trădeze Conclavul.

Jessamine clătină din cap. Transpira, părul ei blond lipindu-i-se de tâmple.

— Mortmain îl are la mână cu ceva, ceva ce el îşi doreşte. Nu ştiu ce. Dar va face orice pentru a obţine acel lucru.

— Inclusiv să mă predea lui Mortmain, zise Tessa.

Charlotte o privi surprinsă când ea vorbi şi păru pe punctul de a o întrerupe, însă Tessa continuă grăbită.

— Ce e cu acuzaţia asta falsă, cum că aş deţine obiecte de magie întunecată? Cum se va face asta?

— Cartea Albă, gemu Jessamine. Eu... am luat-o din caseta încuiată în bibliotecă. Am ascuns-o în camera ta când erai plecată.

— Unde anume în camera mea?

— O scândură slăbită în podea... aproape de şemineu.

Pupilele lui Jessamine erau enorme.

— Charlotte... Te rog...

Însă Charlotte era de neînduplecat.

— Unde este Mortmain? I-a vorbit lui Nate despre planurile lui legate de Pyxis? Despre automatele lui?

— Eu... Jessamine inspiră suspinând. Era stacojie la faţă. Nu pot...

— Nate n-a vrut să-i spună, zise Tessa. S-a gândit că s-ar putea ca ea să fie prinsă şi să cedeze dacă va fi torturată, să spună totul. *El* s-a gândit.

Jessamine îi aruncă o privire veninoasă.

— Să ştii că te urăşte, zise ea. A spus că toată viaţa l-ai privit de sus. Tu şi mătuşa ta, cu moralitatea voastră caraghioasă, de provincie, l-aţi judecat pentru tot ce făcea. I-aţi spus mereu ce să facă, n-aţi vrut niciodată ca el să progrese. Ştii cum îţi spune? Îţi...

— Nu-mi pasă, minţi Tessa; vocea îi tremura uşor.

În ciuda a tot, să audă că fratele ei o ura o durea mai mult decât ar fi crezut că era posibil.

— A spus ce sunt? De ce am puterea pe care o am?

— A spus că tatăl tău era demon.

Buzele lui Jessamine se strâmbară.

— Şi că mama ta a fost vânătoare de umbre.

Uşa se deschise încet, atât de încet încât, dacă Magnus n-ar fi fost doar aţipit, zgomotul nu l-ar fi trezit.

Privi în sus. Stătea într-un fotoliu de lângă foc, întrucât locul său favorit de pe canapea era ocupat de Will. Acesta din urmă, îmbrăcat în cămaşa lui plină de sânge, dormea adânc din pricina drogurilor; era pe cale să se vindece. Antebraţul îi era bandajat până la cot, era îmbujorat şi

dormea cu capul proptit pe braţul sănătos. Dintele pe care Will şi-l scosese din braţ se afla pe măsuţa de lângă el, sclipind ca fildeşul.

Uşa salonului era deschisă larg în spatele lui. Şi-acolo, în cadrul uşii era Camille.

Era îmbrăcată într-o mantie de călătorie din catifea neagră, descheiată, sub care se vedea o rochie de un verde strălucitor care se asorta o nuanţa ochilor ei. Avea o coafură înaltă, părul fiindu-i prins cu piepten din smarald; în timp ce el o privea, îşi scoase mănuşile albe din piele de ied, în mod voit lent, una câte una, şi le puse pe masa de lângă uşă.

— Magnus, spuse ea, iar vocea, ca de obicei, îi suna ca nişte clopoţei de argint. Ţi-a fost dor de mine?

Magnus se ridică în capul oaselor. Focul se reflecta în părul strălucitor al lui Camille, pe pielea ei albă, netedă. Era extraordinar de frumoasă.

— Nu mi-am dat seama că o să mă onorezi cu prezenţa ta în această seară.

Ea îl privi pe Will, care dormea pe canapea. Zâmbi.

— Cu certitudine.

— N-ai trimis niciun mesaj. De fapt, de când ai plecat din Londra nu mi-ai trimis niciun mesaj.

— Magnus, îmi faci reproşuri?

Camille păru amuzată. Strecurându-se după canapea, ea se aplecă peste spătar, privind chipul lui Will.

— Will Herondale, zise ea. E încântător, nu-i aşa? E cumva cea mai recentă distracţie a ta?

În loc să răspundă, Magnus îşi încrucişă în faţă picioarele lungi.

— Unde-ai fost?

Camille se aplecă şi mai mult; dacă ar fi putut respira, i-ar fi suflat lui Will părul negru şi cârlionţat de pe frunte.

— Pot să-l sărut?

— Nu, zise Magnus. Camille, unde-ai fost? În fiecare seară am stat aici. Întins pe canapeaua ta, şi am aşteptat

să-ţi aud pasul în hol, şi m-am întrebat unde eşti. Ai fi putut măcar să-mi spui.

Ea se îndreptă, dându-şi ochii peste cap.

— Ah, prea bine. Am fost la Paris, să-mi fac nişte rochii. O vacanţă mult dorită, departe de dramele Londrei.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi:

— Minţi, spuse Magnus.

Ea deschise larg ochii.

— De ce-ai spune aşa ceva?

— Pentru că este adevărat.

Scoase o scrisoare boţită din buzunar şi o aruncă pe podea, între ei.

— Nu poţi da de urma unui vampir, dar poţi da de urma unui subjugat al unui vampir. L-ai luat pe Walker cu tine. Mi-a fost uşor să dau de urma lui în Sankt Petersburg. Am informatori acolo. Ei mi-au dat de ştire că locuiai acolo cu un amant uman.

Camille îl privi, cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Şi asta te-a făcut să fii gelos?

— Ai vrea să fiu?

— *Ça m'est egal*[40], spuse Camille, trecând la franceza pe care o folosea de obicei când voia cu adevărat să-l enerveze. Mi-e indiferent. N-are nimic de-a face cu tine. El a fost doar o diversiune cât timp am fost în Rusia, nimic mai mult.

— Iar acum el este...

— Mort. Aşa că nu prea îţi mai face concurenţă. Trebuie să-mi permiţi să am şi eu micile mele diversiuni, Magnus.

— Altminteri?

— Altminteri voi fi extrem de supărată.

— Aşa cum ai fost supărată pe iubitul tău uman şi l-ai omorât? întrebă Magnus. Dar cum rămâne cu mila? Cu compasiunea? Cu dragostea? Sau tu nu ai acest sentiment?

— Eu *iubesc*, spuse Camille pe un ton indignat. Tu şi cu mine, Magnus, care dăinuim veşnic, iubim într-o asemenea

[40] „Mi-e totuna".

manieră care nu poate fi concepută de către muritori - o flacără constantă şi întunecată în comparaţie cu flăcăruia lor scurtă şi pâlpâitoare. Ce contează ei pentru tine? Fidelitatea este un concept uman, bazat pe ideea că suntem aici pentru scurtă vreme. Nu-mi poţi cere credinţă *pe vecie*.

— Ce prost am fost! Am crezut că pot. Am crezut că cel puţin pot să mă aştept să nu mă minţi.

— Eşti ridicol, zise ea. Te porţi ca un copil. Te aştepţi să am moralitatea mundanilor când nici eu, nici tu nu suntem oameni. Lăsând asta la o parte, nu prea poţi face mare lucru. Mie nu mi se va impune ce să fac, cu siguranţă nu de către cineva aparţinând unei rase impure.

Era termenul de insultă propriu locuitorilor Lumii de Jos utilizat pentru magicieni.

— Îmi eşti devotat; chiar tu ai spus asta. Devotamentul tău va trebui pur şi simplu să suporte diversiunile mele, şi-apoi vom trăi bine, chiar plăcut. Dacă nu, renunţ la tine. Nu-mi închipui că-ţi doreşti *aşa ceva*.

În vocea ei se simţea o undă de sarcasm, şi asta îl durea pe Magnus. Îşi reaminti de sentimentul de greaţă pe care-l avusese când primise scrisoarea de la Sankt Petersburg. Şi totuşi, o aşteptase să se întoarcă, sperând că avea vreo explicaţie. Că o să se scuze. Că o să-i ceară s-o iubească din nou. Acum, dându-şi seama că ea considera că el nu merita aşa ceva - că niciodată nu meritase -, văzu în faţa ochilor o ceaţă roşie, păru să înnebunească pentru o clipă, căci numai aşa se puteau explica vorbele pe care le rosti în continuare.

— Nu contează. Se ridică în picioare. Acum îl am pe Will.

Ea deschise gura de uimire.

— Nu vorbeşti serios! Un *vânător de umbre*?

— Poate că eşti nemuritoare, Camille, însă sentimentele îţi sunt serbede şi superficiale. Ale lui Will nu sunt aşa. El înţelege ce înseamnă să iubeşti.

Terminându-şi cu mare demnitate discursul nebunesc,

Magnus traversă camera şi îl scutură pe Will de umăr.

— Will! William! Trezeşte-te!

Will deschise ochii albaştri. Era culcat pe spate, privind în sus, şi primul lucru pe care îl văzu fu chipul lui Camille, care era aplecată peste spătarul canapelei, uitându-se la ei. Se ridică imediat.

— În numele Îngerului...

— O, taci, zise leneş Camille, zâmbind suficient cât să-şi dezvelească vârfurile colţilor ca de bebeluş. N-am de gând să-ţi fac vreun rău, nefilimule.

Magnus îl ridică pe Will în picioare.

— Stăpâna casei, zise el, s-a întors.

— Văd asta.

Will era îmbujorat, gulerul cămăşii fiindu-i îmbibat de transpiraţie.

— Încântător, zise el, nimănui în mod special, iar Magnus nu era sigur dacă voia să spună că era încântat s-o vadă pe Camille, era încântat de efectele vrăjilor de stopare a durerii pe care le folosise asupra lui - cu siguranţă, era şi asta o posibilitate - sau pur şi simplu delira.

— Şi, prin urmare, zise Magnus, strângându-i braţul lui Will pentru a-l face să înţeleagă, trebuie să plecăm.

Will clipi spre el.

— Să plecăm unde?

— Nu-ţi face griji de-astea acum, iubirea mea.

Will clipi din nou.

— Poftim?

Privi în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat să aibă public.

— U... unde mi-e haina?

— Distrusă din pricina sângelui, spuse Magnus. Archer a aruncat-o.

Dădu din cap spre Camille.

— A vânat demoni toată noaptea. Atât de curajos!

Expresia lui Camille era un amestec de uimire şi iritare.

— *Sunt* curajos, zise Will.

Părea mulţumit de sine. Tonicele analgezice îi măriseră pupilele, iar ochii îi păreau foarte întunecaţi.

— Da, eşti, zise Magnus şi îl sărută.

Nu era cel mai spectaculos sărut, dar Will îşi flutură braţul ca şi când o albină ar fi aterizat pe el; Magnus trebuia să spere că Lady Belcourt considera că era vorba de pasiune. Când se desprinseră unui de celălalt, Will părea împietrit. De altfel, şi Camille.

— *Acum*, zise Magnus, sperând că Will avea să-şi aducă aminte că-i era îndatorat. Trebuie să plecăm.

— Eu... dar... Will se clătină în lateral. Dintele!

Se repezi în partea opusă a încăperii, îl luă şi-l îndesă în buzunarul jiletcii lui Magnus. Apoi, făcându-i din ochi lui Camille, gest despre care Magnus gândi că numai Dumnezeu ştia cum avea ea să-l interpreteze, ieşi din încăpere.

— Camille, începu Magnus.

Ea îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi-i arunca priviri veninoase.

— Să-ţi faci de cap cu vânători de umbre pe la spatele meu, zise ea pe un ton îngheţat, aparent fără să se gândească la ipocrizia poziţiei ei. Şi în propria mea casă! Zău, Magnus.

Îi arătă uşa.

— Te rog, ieşi din casa mea şi să nu te mai întorci! Cred că nu va trebui să te rog de două ori.

Magnus era mai mult decât încântat să se supună. Câteva clipe mai târziu, i se alătura lui Will pe trotuarul din faţa casei, punându-şi haina pe umeri - tot ce poseda acum pe lume în afară de ceea ce avea în buzunare - şi încheindu-şi nasturii pentru a se proteja de aerul rece. Nu avea să mai dureze mult, se gândi Magnus, până ce zorii cenuşii aveau să lumineze oraşul.

— Chiar m-ai sărutat? întrebă Will.

Magnus luă o hotărâre într-o fracţiune de secundă.

— Nu.

— Am crezut...

— Ocazional, efectele secundare ale vrăjilor de stopare a durerilor pot consta în halucinaţii dintre cele mai bizare.

— A, făcu Will. Ce ciudat!

Privi înapoi spre casa lui Camille. Magnus vedea fereastra salonului, cu draperiile din catifea roşie trase.

— Ce facem acum? În legătură cu invocarea demonului? Avem unde să mergem?

— *Am* un loc unde pot merge, spuse Magnus, spunând în gând o rugăciune de mulţumire pentru fixaţia lui Will privind invocarea demonului. Am un prieten la care pot să trag. Tu du-te înapoi la Institut. Am să mă ocup de afurisitul tău de dinte de demon cât de curând posibil. O să-ţi trimit un mesaj când voi şti ceva.

Will încuviinţă scurt din cap, apoi privi spre cerul întunecat.

— Stelele, zise el. Niciodată nu le-am văzut atât de strălucitoare. Vântul a risipit ceaţa, cred.

Magnus se gândi la bucuria de pe chipul lui Will atunci când stătea sângerând în salonul lui Camille, strângând dintele demonului în mână. *Totuşi, nu cred că stelele s-au schimbat*.

— *O vânătoare de umbre*? icni Tessa. Asta nu-i cu putinţă.

Se răsuci şi o privi pe Charlotte, al cărei chip reflecta propriul ei şoc.

— Nu e cu putinţă, nu-i aşa? Will mi-a spus că progeniturile vânătorilor de umbre şi ale demonilor se nasc moarte.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Nu, nu e cu putinţă.

— Dar dacă Jessamine e obligată să spună adevărul...

Vocea Tessei se frânse.

— E obligată să spună adevărul aşa cum îl vede ea, zise Charlotte. Dacă fratele tău a minţit-o şi ea l-a crezut, ea va

vorbi ca şi cum acesta e adevărul.

— Nate nu m-ar minţi niciodată, se stropşi Jessamine.

— Dacă mama Tessei a fost vânătoare de umbre, zise Charlotte pe un ton rece, atunci şi Nate este vânător de umbre. Vânătorii de umbre dau naştere la vânători de umbre. Ţi-a pomenit despre aşa ceva? Că e vânător de umbre?

Jessamine părea revoltată.

— *Nate* nu e vânător de umbre! strigă ea. Aş fi ştiut! Niciodată nu m-aş fi măritat...

Se opri, muşcându-şi buza.

— Păi, ori e una, ori e alta, Jessamine, zise Charlotte. Fie că te-ai căsătorit cu un vânător de umbre, ceea ce ar fi ironia supremă, cu adevărat, fie că, mai probabil, te-ai măritat cu un mincinos care te-a folosit şi apoi s-a descotorosit de tine. Probabil, el ştia că în cele din urmă vei fi prinsă. Şi ce credea el că ţi se va întâmpla atunci?

— Nimic.

Jessamine părea zguduită.

— A zis că sunteţi slabi. Că nu mă veţi pedepsi. Că nu veţi ajunge să-mi faceţi rău cu adevărat.

— S-a înşelat, zise Charlotte. Eşti o trădătoare în faţa Conclavului, La fel este Benedict Lightwood. Când Consulul va auzi de toate astea...

Jessamine râse slab şi spart.

— Spune-i, zise ea. Asta este exact ceea ce vrea Mortmain. N... nu-ţi bate capul să mă întrebi de ce. Nu ştiu. Ceea ce ştiu e că asta vrea. Aşa că, Charlotte, trăncăneşte cât vrei. Nu vei face decât să ajungi sub controlul lui.

Charlotte strânse scândura de la picioarele patului, mâinile albindu-i-se din pricina efortului.

— *Unde este Mortmain?*

Jessamine se cutremură, scuturând din cap, părul ei lovind aerul înainte şi înapoi.

— Nu...

— Unde e Mortmain?

— E... el, gemu ea. El...

Faţa lui Jessamine era deja de culoare purpuriu-închis, ochii ieşindu-i din orbite, ţinea spada atât de strâns, încât din degete îi ţâşni sânge. Tessa se uită oripilată la Charlotte.

— *Idris*, icni în cele din urmă Jessamine şi se prăbuşi pe perne.

Chipul lui Charlotte încremeni.

— Idris? repetă ea. Mortmain e în Idris, în patria noastră?

Pleoapele lui Jessamine tremurară.

— Nu. Nu e acolo.

— Jessamine!

Charlotte arăta ca şi când avea de gând să sară asupra fetei şi să o scuture până când i-ar fi clănţănit dinţii.

— Cum poate să fie în Idris şi în acelaşi timp să nu fie? Salvează-ţi pielea, fată proastă! Spune-ne unde e!

— Opreşte-te! strigă Jessamine. Opreşte-te, mă doare...

Charlotte îi aruncă o privire dură. Apoi se îndreptă spre uşă; când se întoarse, era însoţită de fratele Enoch. Îşi încrucişă braţele la piept şi arătă spre Jessamine cu un gest din bărbie.

— Frate, este ceva în neregulă. Am întrebat-o unde e Mortmain; a spus că în Idris. Când am întrebat-o din nou, a negat. Vocea i se înăspri. Jessamine! A reuşit Mortmain să treacă de paza din Idris?

Jessamine scoase un sunet înăbuşit; respira şuierător.

— Nu, el n-a... Jur... Charlotte, te rog...

Charlotte. Fratele Enoch vorbi ferm, cuvintele lui răsunând în mintea Tessei. *Destul. Există un anume blocaj în mintea fetei, ceva plasat acolo de către Mortmain. El încearcă să ne tachineze cu ideea de Idris, şi totuşi ea mărturiseşte că el nu e acolo. Blocajele acestea sunt puternice. Dacă vei continua s-o chestionezi în felul acesta, inima i-ar putea ceda*.

Charlotte se ridică.

— Atunci ce...

Lasă-mă să o duc în Oraşul Tăcut. Noi avem metodele noastre de a găsi secretele ferecate în minte, secrete de care nici măcar fata poate că nu e conştientă că le deţine.

Fratele Enoch retrase Sabia din mâna lui Jessamine. Ea nu păru să-şi dea seama. Privirea ei era aţintită asupra lui Charlotte, ochii fiindu-i larg deschişi şi speriaţi.

— Oraşul Oaselor? şopti ea. Unde zac cei morţi? Nu! Nu vreau să merg acolo! Nu pot să suport acel loc!

— Atunci, spune-ne unde e Mortmain, zise Charlotte cu voce ca de gheaţă.

Însă Jessamine porni să suspine. Charlotte o ignoră. Fratele Enoch o ridică pe fată în picioare; Jessamine se zbătu, dar Fratele Tăcut o ţinea cu putere, ducând în cealaltă mână Sabia Mortală.

— Charlotte! strigă Jessamine pe un ton care implora milă. Charlotte, te rog, nu Oraşul Tăcut! Încuie-mă în criptă, dă-mă pe mâna Consiliului, dar te rog, nu mă trimite singură în acel... acel cimitir! Voi muri de frică!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să ne fi trădat, spuse Charlotte. Frate Enoch, ia-o, te rog.

Jessamine încă ţipa, când Fratele Tăcut o ridică şi o aruncă pe umeri. În timp ce Tessa privea lung, cu ochii larg deschişi, el ieşi din încăpere păşind apăsat, ducând-o cu el. Strigătele şi gemetele ei răsunară pe coridor mult timp după ce uşa se închise în urma lor - când, deodată, se opriră.

— Jessamine... începu Tessa.

— E destul de bine. Probabil că i-a pus o Rună de Tihnă. Asta e tot. N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse Charlotte, şi se aşează pe marginea patului.

Îşi privea mâinile, întrebătoare, ca şi când nu i-ar fi aparţinut.

— Henry...

— Să-l trezesc, doamnă Branwell? întrebă Sophie blând.

— E în criptă, lucrează... N-aş suporta să-i dau vestea.

Vocea lui Charlotte era distantă.

— Jessamine a fost alături de noi încă de când era mică. Ar fi prea mult pentru el, prea mult. Lui îi lipseşte cruzimea.

— Charlotte!

Tessa o atinse uşor pe umăr.

— Charlotte, nici tu nu eşti crudă.

— Fac ceea ce trebuie. N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse iar Charlotte, şi izbucni în lacrimi.

14
ORAŞUL TĂCUT

Ea strigă: „Ard pe dinăuntru.
Dar nicio şoaptă drept răspuns.
Cine păcatul o să-mi ierte,
Salvându-mă de spaima c-o să mor?”
- Alfred, Lord Tennyson, „*Palatul Artei*”

— Jessamine? repetă Henry pentru a cincea sau a şasea oară. Încă nu-mi vine să cred. Jessamine a noastră?

De fiecare dată când spunea acest cuvânt, remarcă Tessa, gura lui Charlotte se mai crispa puţin.

— Da, repetă ea. Jessamine. Ne-a spionat şi i-a raportat lui Nate fiecare mişcare a noastră, care, la rândul lui, i-a dat informaţiile lui Mortmain. Trebuie să mai repet?

Henry clipi spre ea.

— Îmi pare rău, draga mea. Te-am auzit. Numai că... Oftă. Ştiam că e nefericită aici. Dar nu m-am gândit că ne ura.

— Nu cred că ne ura... sau că ne urăşte.

Era Jem, care stătea în picioare lângă focul din salon, cu un braţ sprijinit pe poliţa şemineului. Nu se adunaseră pentru micul dejun, aşa cum făceau de obicei; nu fusese niciun anunţ formal pentru a explica lucrurile, însă Tessa bănuia că ideea de a continua cu micul dejun, în timp ce locul lui Jessamine era gol, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, era mult prea îngrozitoare pentru ca Charlotte să o suporte.

Charlotte plânsese doar puţin în acea seară, înainte să-şi recapete calmul; refuzase încercările lui Sophie şi ale

Tessei de a o ajuta cu comprese reci sau cu ceai, clătinând uşor din cap şi spunând întruna că nu-şi putea permite să se lase doborâtă astfel, deoarece acum era vremea să plănuiască o strategie. Mersese hotărâtă către camera Tessei, Sophie şi Tessa urmând-o îndeaproape, examinând scândurile podelei până când găsiră o cărticică asemănătoare unei Biblii de familie, legată în piele albă şi învelită în catifea. O strecură în buzunar cu o expresie fermă, făcând un semn pentru a o opri pe Tessa din a pune întrebări, şi se ridică în picioare. Cerul văzut prin ferestre începuse deja să-şi schimbe culoarea în cea a norilor. Părând epuizată, îi ceru lui Sophie s-o instruiască pe Bridget să servească un mic dejun simplu şi rece în salon şi să i se spună vestea lui Cyril, astfel încât toţi bărbaţii din casă să fie informaţi. Apoi, plecă.

Cu ajutorul lui Sophie, Tessa reuşise în cele din urmă, recunoscătoare, să iasă din rochia lui Jessamine; făcuse baie şi se îmbrăcase cu rochia galbenă, cea pe care i-o cumpărase Jessamine. Crezuse că nuanţa avea să-i schimbe starea de spirit, însă se simţea în continuare slăbită şi obosită.

Când intră în salon, descoperi aceeaşi expresie întipărită pe chipul lui Jem. Avea ochii încercănaţi şi îşi luă rapid privirile de la ea. O duru. De asemenea, o făcea să se gândească la seara precedentă, cu Will, pe balcon. Dar îşi zise că fusese cu totul altceva. Fusese rezultatul pulberii magice, o nebunie de moment. Nu se compara cu ceea ce se întâmplase între ea şi Jem.

— Nu cred că ne urăşte, repetă Jem, utilizând prezentul de data asta. Ea a fost întotdeauna o persoană plină de *dorinţe*. A fost întotdeauna cumplit de disperată.

— E vina mea, zise Charlotte moale. N-ar fi trebuit s-o forţez să devină vânător de umbre când, în mod evident, îi displăcea.

— Nu. Nu! se grăbi Henry să-şi consoleze soţia. Tu ai fost mereu bună cu ea. Ai făcut tot ce ai putut. Însă există

unele mecanisme care sunt atât de... atât de stricate, încât nu pot fi reparate.

— Henry, Jessamine nu e un ceas, zise Charlotte pe un ton neutru.

Tessa se întreba dacă mai era supărată pe Henry pentru că nu fusese alături de ea să-l vadă pe Woolsey Scott sau pur şi simplu era supărată pe toată lumea.

— Poate că ar trebui pur şi simplu să leg Institutul cu o fundă şi să i-l dau lui Benedict Lightwood. Este pentru a doua oară când avem un spion sub acoperişul nostru şi nu ştim despre asta până când nu se produc daune cu adevărat semnificative. În mod clar, sunt o incompetentă.

— Cumva, n-a fost decât un singur spion, începu Henry, dar tăcu atunci când Charlotte îi aruncă o privire care ar fi putut topi gheaţa.

— Dacă Benedict Lightwood lucrează pentru Mortmain, nu putem primite ca el să deţină custodia Institutului, zise Tessa. De fapt, balul pe care l-a dat ieri este suficient pentru a-l descalifica.

— Va fi o problemă să dovedim, zise Jem. Benedict va nega totul şi va fi cuvântul lui împotriva cuvântului tău... iar tu eşti o locuitoare a Lumii de Jos...

— Mai este Will, zise Charlotte şi se încruntă. Apropo, unde e Will?

— Fără îndoială leneveşte în pat, zise Jem, iar în ceea ce priveşte posibilitatea ca el să fie martor, ei bine, toată lume crede că Will e nebun...

— A, zise o voce din cadrul uşii, are loc şedinţa anuală în care toată-lumea-e-de-părere-că-Will-e-nebun, nu-i aşa?

— Este bianuală, zise Jem, şi nu, nu este acea şedinţă.

Will o căută pe Tessa din priviri.

— Ştiu despre Jessamine? întrebă el.

Părea obosit, dar nu atât de obosit pe cât credea Tessa; era palid, dar avea o expresie de bucurie controlată care aducea oarecum a fericire. Îşi simţi stomacul strângându-i-se în timp ce amintirile din noaptea precedentă - stelele,

balconul, sărutările - o copleşeau.

Oare când ajunsese el acasă? se gândi ea. Şi cum ajunsese? Şi de ce părea atât de... emoţionat? Oare era îngrozit de ceea ce se întâmplase între ei pe balcon noaptea trecută? Sau găsea că fusese amuzant? Şi, Doamne Dumnezeule, oare îi spusese lui Jem? Pulberi magice, îşi spunea Tessa disperată. Nu fusese ea însăşi, nu acţionase prin propria ei voinţă. Cu siguranţă că Jem ar înţelege asta. I-ar frânge inima să ştie că l-a rănit. Dacă lui chiar i-ar păsa...

— Da, toţi ştiu despre Jessamine, zise ea repezit. A fost interogată cu Sabia Mortală şi dusă în Oraşul Tăcut, iar acum avem o întrunire legată de ceea ce trebuie să facem în continuare, şi este îngrozitor de important. Charlotte este foarte supărată.

Charlotte o privi mirată.

— Păi, chiar *eşti*, zise Tessa, rămasă aproape fără suflare pentru că vorbise atât de iute. Şi întrebai de Will...

— Şi iată-mă, zise Will, aruncându-se pe un scaun de lângă Jem.

Unul dintre braţe îi era bandajat, mâneca acoperindu-i-l parţial. Pe sub unghii avea urme de sânge închegat.

— Mă bucur să aud că Jessamine e în Oraşul Tăcut. E cel mai potrivit loc pentru ea. Care-i pasul următor?

— Este întrunirea pe care încercăm s-o ţinem, zise Jem.

— Păi, cine ştie că ea e acolo? întrebă Will interesat.

— Numai noi, zise Charlotte, şi fratele Enoch, dar el a fost de acord să nu informăm Conclavul pentru încă o zi sau cam aşa ceva. Până când ne decidem ce să facem. Ceea ce-mi aminteşte că am să-ţi spun câteva cuvinte, Will, pentru că te-ai năpustit în casa lui Benedict Lightwood fără să mă informezi şi ai târât-o şi pe Tessa după tine.

— Nu era timp de pierdut, zise Will. Până când te-am fi trezit şi te-am fi convins să fii de acord cu planul nostru, Nathaniel ar fi putut să apară şi să dispară. Şi nu poţi să spui că a fost o idee îngrozitoare. Am aflat o grămadă de

lucruri despre Nathaniel şi despre Benedict Lightwood…

— Nathaniel Gray şi Benedict Lightwood nu sunt Mortmain.

Will desenă ceva în aer cu degetele lui lungi şi fine.

— Mortmain este păianjenul din centrul pânzei. Cu cât aflăm mai mult, cu atât vom şti mai clar cât de departe se întinde. Până ieri n-aveam niciun indiciu că are vreo legătură cu Lightwood; acum ştim că omul e marioneta lui. Aş zice să mergem la Conclav şi să raportăm ce ştim despre Benedict şi Jessamine. Să-l lăsăm pe Wayland să se ocupe de ei. Să vedem ce ar vărsa Benedict sub Sabia Mortală.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Eu… eu nu cred că putem face asta.

Will îşi dădu capul pe spate.

— De ce nu?

— Jessamine a zis că este exact ceea ce-şi doreşte Mortmain ca noi să facem. Şi a spus-o sub influenţa Săbiei Mortale. Nu minţea.

— Dar ar fi putut să se înşele, zise Will. Mortmain ar fi putut să prevadă această împrejurare şi să-l pună pe Nate să-i planteze asta în minte pentru ca noi să o descoperim.

— Crezi că el ar fi pus la cale toate astea? zise Henry.

— În mod sigur, zise Will. Omul e un strateg.

Îşi lovi tâmpla cu degetul.

— Ca şi mine.

— Deci, crezi că ar trebui să mergem la Conclav? întrebă Jem.

— La naiba, nu, zise Will. Dar dacă este adevărat? Atunci ne-am simţi ca nişte proşti cu acte-n regulă.

Charlotte ridică disperată mâinile.

— Dar ai spus…

— Ştiu ce-am *spus*, zise Will. Dar trebuie să vă gândiţi la consecinţe. Dacă mergem la Conclav şi greşim, atunci i-am făcut jocul lui Mortmain. Mai avem doar câteva zile înainte să se împlinească termenul. Să mergem la Conclav mai

devreme nu ne este de niciun folos. Dacă investigăm şi putem continua pe o bază mai sigură...

— Şi cum propui tu să investigăm? întrebă Tessa.

Will îşi întoarse capul pentru a o privi. În ochii lui albaştri nu era nimic care să-i amintească de Will cel din noapte precedentă, care o mângâiase cu o asemenea tandreţe, care-i şoptise numele ca pe un secret.

— Problema legată de interogarea lui Jessamine este că, chiar şi forţată să spună adevărul, există o limită în ceea ce priveşte cunoştinţele ei. Totuşi, noi mai avem o legătură cu Magistrul. Cineva care este foarte probabil să ştie cu mult mai multe. Şi acela este fratele tău, Nate, prin intermediul lui Jessamine. El încă are încredere în ea. Dacă ea îl cheamă la o întâlnire, atunci vom putea să-l prindem acolo.

— Jessamine n-ar fi niciodată de acord să facă asta, zise Charlotte. Nu acum...

Will îi aruncă o privire întunecată.

— *Sunteţi* cu toţii surescitaţi, nu-i aşa? Sigur că n-ar fi de acord. O vom ruga pe Tessa să mai joace o dată rolul lui Jessamine, „Trădătoarea domniţă a modei".

— Asta sună periculos, zise Jem pe un ton blând. Pentru Tessa.

Tessa îl privi rapid şi surprinse un licăr în ochii săi argintii. Era pentru prima dată când el o privea, de când ea plecase din camera lui în acea noapte. Oare ea îşi imagina îngrijorarea din vocea lui când vorbea despre pericolul care o ameninţa sau era pur şi simplu grija pe care o avea Jem pentru *toată lumea*? Faptul că-şi dorea ca ea să nu intre într-o încurcătură groaznică era doar bunătate, şi nu...nu ceea ce ea sperase că simţea el.

Nu mai conta ce era. Măcar să n-o dispreţuiască...

— Tessa este neînfricată, zise Will. Şi pericolul pentru ea va fi mic. Îi vom trimite un bilet pentru a aranja o întâlnire într-un loc unde am putea să ne năpustim asupra lui cu uşurinţă şi imediat. Fraţii Tăcuţi îl pot tortura până când va oferi informaţiile de care avem nevoie.

— Să-l tortureze? zise Jem. Vorbim despre fratele Tessei...

— Să-l tortureze, zise Tessa. Dacă aşa trebuie. Aveţi permisiunea mea.

Charlotte o privi şocată.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Tu ai spus că există o modalitate de a căuta secrete prin gândurile lui, zise Tessa. Te-am rugat să nu faci asta, şi n-ai făcut-o. Îţi mulţumesc, dar te dezleg de acea promisiune. Sapă în gândurile lui, dacă trebuie. Vedeţi voi, pentru mine e mai important decât pentru voi. Pentru voi înseamnă Institutul şi siguranţa vânătorilor de umbre. Şi mie îmi pasă de lucrurile acestea, Charlotte. Dar Nate... lucrează cu Mortmain. Mortmain, care vrea să mă prindă şi să mă folosească la ceva despre care noi încă nu ştim. Mortmain, care ar putea şti ce *sunt* eu. Nate i-a spus lui Jessamine că tatăl meu era demon şi că mama mea era vânătoare de umbre...

Will se îndreptă de spate.

— E imposibil, zise el. Vânătorii de umbre şi demonii - ei nu pot procrea. Ei nu pot da naştere la progenituri vii.

— Atunci poate că a fost o minciună, asemenea minciunii cum că Mortmain ar fi în Idris, zise Tessa. Dar asta nu înseamnă că *Mortmain* nu ştie adevărul. Trebuie să aflu ce sunt. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că eu înclin să cred că de-asta mă vrea.

Când Jem o privi, ea văzu în ochii lui tristeţe, apoi el se uită în altă parte.

— Prea bine, zise el. Will, cum propui să-l momim la o întâlnire? Nu crezi că-i cunoaşte scrisul lui Jessamine? Şi nu există probabilitatea ca ei să aibă vreun mod secret de a comunica între ei?

— Trebuie s-o convingem pe Jessamine, zise Will. Să ne ajute.

— Te rog, nu sugera să o torturăm, zise Jem pe un ton iritat. Sabia Mortală a fost deja folosită. Ne-a spus tot ce

poate...

— Sabia Mortală nu ne-a dezvăluit locurile lor de întâlnire sau vreun cod sau numele de alint pe care s-ar putea să le folosească ei, zise Will. Nu înţelegi? Asta este ultima şansă a lui Jessamine. Ultima şansă de cooperare. Să capete îngăduinţa Conclavului. Să fie iertată. Chiar dacă Charlotte păstrează Institutul, crezi că vor lăsa soarta lui Jessamine în mâinile noastre? Nu, va fi lăsată în mâinile Consulului şi ale Inchizitorului. Iar ei nu vor fi blânzi. Dacă ea face asta pentru noi, ar putea să rămână în viaţă.

— Nu sunt foarte sigură că-i pasă de viaţa ei, zise Tessa blând.

— Tuturor le pasă, zise Will. Toţi vor să trăiască.

Jem îi întoarse brusc spatele şi privi lung spre foc.

— Întrebarea este pe cine am putea trimite să o convingă? zise Charlotte. Eu nu pot să merg. Mă urăşte şi consideră că sunt vinovată de toate.

— Aş putea să merg eu, zise Henry, cu chipul îngrijorat. Poate că aş reuşi să rezonez cu biata fată, să vorbesc cu ea despre nebunia iubirii de tinereţe, despre cât de repede păleşte în faţa greutăţilor vieţii...

— Nu!

Tonul lui Charlotte era hotărât.

— Păi, mă îndoiesc că ea îşi doreşte să mă vadă pe mine, zise Will. Va trebui să fie Jem. Pe el nu-l poate urî nimeni. Până şi mâţa aia drăcoasă îl place.

Jem expiră cu zgomot, privind în continuare focul.

— Voi merge în Oraşul Tăcut, zise el. Dar Tessa ar trebui să vină cu mine.

Tresărind, Tessa îşi ridică privirile.

— O, nu! zise ea. Nu cred că Jessamine mă place prea mult. Crede că am trădat-o îngrozitor deghizându-mă în ea, şi n-aş putea spune că o condamn.

— Da, zise Jem. Dar tu eşti sora lui Nate. Dacă ea îl iubeşte precum ai spus... Privirile li se întâlniră. Tu îl cunoşti pe Nate. Îi poţi vorbi despre el cu autoritate. Tu ai

putea s-o faci să creadă, pe când eu nu pot.

— Prea bine, zise Tessa. Voi încerca.

Acesta păru să fie semnalul la care micul dejun se încheia; Charlotte ieşi repede să cheme o trăsură din Oraşul Tăcut; ea le spuse că era felul în care le plăcea Fraţilor să rezolve treburile. Henry se întoarse la cripta şi la invenţiile lui, iar Jem, după un cuvânt murmurat Tessei, se duse să-şi ia haina şi pălăria. Numai Will rămase, privind lung la foc, şi Tessa, văzând că el nu se mişca, aşteptă până ce uşa se închise în urma lui Jem şi veni să se aşeze între Will şi foc. El îşi ridică încet privirile spre ea. Era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase în seara precedentă, dar plastronul alb al cămăşii era pătat cu sânge, iar fracul avea o despicătură lungă. Şi pe obraz avea o tăietură, sub ochiul stâng.

— Will, zise ea.

— N-ar trebui să pleci cu Jem!

— Aşa voi face, îi răspunse ea. Dar, mai întâi, trebuie să-mi promiţi ceva.

El îşi mută privirea înspre foc; ea vedea flăcările care dansau reflectate în pupilele lui.

— Atunci, spune-mi repede despre ce e vorba. Am lucruri importante de făcut. Am de gând să fiu îmbufnat toată după-amiaza, şi după aceea, probabil, să am o seară de gânduri negre cinice şi o noapte de rătăciri.

— Rătăceşte cât vrei. Vreau doar să mă asigur că nu vei spune nimănui ce s-a întâmplat între noi azi-noapte pe balcon.

— Aaa, tu erai, zise el având aerul cuiva care tocmai îşi amintise un amănunt surprinzător.

— Scuteşte-mă, i-o trânti ea înţepată, în ciuda voinţei ei. Eram sub influenţa pulberilor magice. N-a însemnat nimic. Nici măcar nu te învinuiesc pentru ceea ce s-a întâmplat, oricât de supărător ţi se pare acum. Dar nu e nevoie să mai ştie şi altcineva, şi dacă ai fi un gentleman…

— Dar nu sunt.

— Însă eşti vânător de umbre, zise ea pe un ton veninos. Iar pentru un vânător de umbre care-şi face de cap cu magicienii nu există niciun fel de viitor.

Ochii lui jucau odată cu flăcările. Îi spuse:

— Ai devenit plictisitoare de moarte, Tess.

— Atunci dă-mi cuvântul tău de onoare că nu vei spune nimănui, nici măcar lui Jem, iar eu am să plec şi n-am să te mai plictisesc.

— Jur pe Înger, zise el. Mai întâi de toate, nu e ceva cu care să mă mândresc. Cu toate că nu pricep de ce eşti atât de dornică să nu te suspecteze nimeni de pe-aici de lipsă de virtute.

Chipul lui Jem îi apăru brusc în minte.

— Nu, zise ea. Tu chiar nu pricepi.

Şi, zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, lăsându-l confuz, privind lung după ea.

Sophie mergea repede pe Piccadilly Street, cu fruntea plecată şi cu privirea aţintită pe pavaj. Era obişnuită cu murmurele şi cu ocazionalele priviri lungi aruncate spre cicatricea ei; îşi perfecţionase un fel de-a merge, care îi ascundea faţa sub umbra pălăriei. Nu-i era ruşine cu cicatricea pe care-o avea, însă nu suporta mila din ochii celor care o vedeau.

Purta una dintre rochiile vechi ale lui Jessamine. Încă nu era demodată, dar Jessamine era una dintre acele fete care îşi numea „istorie” orice rochie purtată de mai mult de trei ori; aşa că fie o arunca, fie o modifica. Era dintr-o mătase cu dungi albe şi verzi, care făcea ape, iar pălăria era împodobită cu flori albe şi frunze verzi, cernite. Astfel îmbrăcată, gândi ea, putea trece drept o fată de familie bună... asta dacă nu ar fi ieşit singură pe stradă... mai ales că avea mâinile aspre de la atâta muncă, ascunse de o pereche de mănuşi albe din piele de ied.

Îl văzu pe Gideon înainte ca el să o fi văzut. Stătea rezemat de un felinar stradal din faţa marelui *porte*

cochère[41] verde-deschis al magazinului Fortnum& Mason. Inima îi stătu în loc când îl văzu, atât de chipeş în hainele sale de culoare închisă, verificând ora pe un ceas de aur prins cu un lanţ subţire de buzunarul jiletcii. Se opri pentru o clipă, privind cum oamenii treceau pe lângă el, viaţa aglomerată a Londrei vâjâind în jurul lui, iar Gideon fiind la fel de liniştit precum o piatră din mijlocul unui râu învolburat. Toţi vânătorii de umbre aveau acel ceva, gândi ea, acea linişte, acea aură întunecată de diferenţiere care îi distingea de viaţa mundană.

El îşi ridică privirile şi o văzu, zâmbi - avea acel surâs care-i schimba întreaga fizionomie.

— Domnişoară Collins, spuse el înaintând, iar ea făcu un pas în faţă pentru a-l saluta, simţindu-se ca şi când păşea în cercul lui intim.

Zgomotele puternice ale traficului din oraş, pietonal şi nu numai, părură să scadă în intensitate, şi erau doar ei doi, privindu-se reciproc pe stradă.

— Domnule Lightwood, rosti ea.

Mimica lui se schimbă, doar puţin, însă ea văzu. Şi mai văzu şi că el ţinea ceva în mâna stângă, un coş de picnic împletit. Ea se uită la coş, apoi la Gideon.

— Unul dintre faimoasele coşuleţe cu merinde de la Fortnum &Mason, spuse el zâmbind pieziş. Brânză Stilton, ouă de prepeliţă, dulceaţă de trandafiri...

— Domnule Lightwood, zise ea din nou, întrerupându-l spre propria ei surprindere.

O servitoare nu întrerupea niciodată un domn.

— Am fost foarte tulburată - foarte tulburată în mintea mea, înţelegeţi dumneavoastră - dacă să vin aici. În cele din urmă, am hotărât să vin, chiar dacă numai pentru a vă spune în faţă că nu ne putem vedea. Am crezut de cuviinţă că meritaţi măcar atât, cu toate că nu sunt sigură de asta.

Se uită la ea, stupefiat, şi, în acel moment, Sophie văzu nu un vânător de umbre, ci un băiat obişnuit, precum

[41] Portic cochet.

Thomas sau Cyril, ţinând un coş de picnic şi nefiind capabil să-şi ascundă surprinderea şi durerea de pe chip.

— Domnişoară Collins, dacă am făcut ceva să te jignesc...

— Nu ne putem vedea. Asta-i tot, spuse Sophie răsucindu-se pe călcâie, intenţionând să se întoarcă repede pe drumul pe care venise.

Dacă se grăbea, avea să prindă următoarea diligenţă care să o ducă înapoi în Oraş...

— Domnişoară Collins! Te rog!

Era Gideon, lângă cotul ei. Nu o atingea, însă mergea lângă ea, având pe chip o expresie distrată.

— Spune-mi ce-am făcut.

Ea clătină din cap fără să spună nimic. Privirea de pe chipul său... poate că fusese o greşeală să vină. Treceau pe lângă librăria Hatchards şi se gândi să intre; în mod sigur, el n-avea s-o urmeze, nu într-un loc unde în mod evident aveau să fie auziţi. Şi totuşi, poate că avea de gând s-o facă.

— Ştiu ce s-a întâmplat, zise el deodată. Will. El ţi-a spus, nu-i aşa?

— Faptul că mi-o spuneţi îmi transmite informaţia că ar mai fi ceva de zis.

— Domnişoară Collins, îţi pot explica. Vino cu mine, te rog... pe-aici.

Se întoarse, iar ea îl urmă precaută. Se aflau în faţa bisericii St. James; o conduse în lateral, iar apoi pe o stradă îngustă care lega Piccadilly de Jermyn Street Aici era mai linişte, cu toate că nu chiar pustiu; câţiva pietoni care treceau le aruncară priviri curioase - fata cu cicatrice şi băiatul chipeş cu faţă palidă, aşezându-şi cu grijă coşul la picioare.

— Are legătură cu noaptea trecută, spuse el. Balul de la casa din Chiswick a tatălui meu. Credeam că l-am văzut pe Will. Mă întrebasem dacă avea să vă spună şi vouă celorlalţi.

— Deci recunoaşteţi, da? Că eraţi acolo, la acel depravat... acel neadecvat...

— Neadecvat? A fost mai degrabă priveliştea decât neadecvarea, zise Gideon cu mai multă forţă decât îl auzise ea vreodată să aibă.

În spatele lor, clopotul bisericii anunţă ora; el păru să nu-l audă.

— Domnişoară Collins, tot ce pot să fac este să-ţi jur că, până noaptea trecută, eu habar n-am avut de compania josnică, de obiceiurile distrugătoare în care s-a angajat tatăl meu. În ultimele şase luni eu am locuit în Spania...

— Şi n-a fost la fel şi înainte să fi plecat? întrebă Sophie cu neîncredere.

— Nu chiar. Este greu de explicat.

Ochii săi priviră dincolo de ea, nuanţa lor gri-verzuie părând mai furtunoasă ca niciodată.

— Tatăl meu a fost mereu unul dintre cei care au luat în derâdere regulile. Să se eschiveze de la Lege, dacă nu s-o încalce de-a dreptul. El mereu ne-a spus că acesta este felul în care toată lumea reuşeşte, că toţi vânătorii de umbre o fac. Iar noi - eu şi Gabriel -, fiindcă ne-am pierdut mama de mici, n-am avut un exemplu mai bun de urmat. Abia când am ajuns în Madrid am început să înţeleg cât de mare este... incorectitudinea tatălui meu. Nu toată lumea ia în derâdere Legea şi încalcă regulile, iar eu am fost tratat de parcă eram vreo creatură monstruoasă deoarece credeam că aşa era, până ce mi-am schimbat modul de a fi. Cercetările şi observaţiile m-au condus să cred că mi se dăduseră nişte principii greşite de urmat, şi că asta se făcuse deliberat. Nu mă gândeam decât la Gabriel şi la cum puteam să-l salvez de la asta sau măcar să nu fie şocat când avea să afle.

— Şi sora dumneavoastră... domnişoara Lightwood?

Gideon scutură din cap.

— Ea a fost ferită de toate astea. Tatăl meu este de părere că femeile nu au nicio treabă cu aspectele

întunecate ale Lumii de Jos. Nu, el crede că eu sunt cel care trebuie să ştie de toate implicările sale, deoarece eu sunt moştenitorul averii Lightwood. Faptul că tatăl meu m-a luat cu el la balul din seara precedentă a fost cu un scop. Iar Will, bănuiesc, m-a văzut acolo.

— Ştiaţi că a fost acolo?

— Eram atât de dezgustat de ceea ce am văzut în încăpere încât, în cele din urmă, am ieşit în grădină pentru a lua o gură de aer. Duhoarea demonilor îmi produsese greaţă. Afară am văzut pe cineva cunoscut urmărind cu hotărâre un demon albastru de-a lungul parcului.

— Pe domnul Herondale?

Gideon ridică din umeri.

— Habar nu aveam ce căuta acolo; ştiam că nu se putea să fi fost invitat, însă n-am putut să-mi dau seama cum de aflase despre bal sau dacă acea urmărire a demonului avea vreo legătură cu totul. Nu eram sigur până ce nu ţi-am văzut privirea adineauri...

Tonul vocii lui Sophie era mai ridicat şi mai înfipt când vorbi:

— Dar i-aţi spus tatălui dumneavoastră sau lui Gabriel? Ştiu despre asta? Despre conaşul Will?

Gideon clătină uşor din cap.

— Nu le-am spus nimic. Nu cred că se aşteptau ca Will să apară acolo. Vânătorii de umbre şi Institutul se presupune că se află în căutarea lui Mortmain.

— Şi chiar aşa şi e, spuse Sophie încet, şi, când văzu că băiatul avea o privire buimacă, adăugă: Acele creaturi mecanice de la petrecerea tatălui dumneavoastră - de unde credeţi că provin?

— Eu nu... Bănuiam că erau un fel de jucării de-ale demonilor...

— Nu puteau aparţine decât lui Mortmain, spuse Sophie. Dumneavoastră nu i-aţi mai văzut automatele înainte, însă domnul Herondale şi domnişoara Gray da, iar dânşii erau siguri.

— Dar de ce ar avea tatăl meu ceva ce-i aparţine lui Mortmain?

Sophie clătină din cap.

— Domnule Lightwood, ar trebui să nu-mi puneţi întrebări la care nu vreţi să auziţi răspunsul.

— Domnişoară Collins.

Părul îi căzu peste ochi; îl dădu la o parte cu un gest enervat.

— Domnişoară Collins, ştiu că orice spui este adevărat. Din mai multe puncte de vedere, dintre cei pe care i-am cunoscut în Londra, pe dumneata te găsesc cea mai de încredere - mai mult decât propria-mi familie.

— Ăsta mi se pare un ghinion, domnule Lightwood, deoarece ne cunoaştem de foarte puţin timp.

— Eu sper să putem schimba asta. Haide măcar în parc cu mine, Soph... domnişoară Collins. Povesteşte-mi despre acest adevăr despre care vorbeşti. Dacă nici atunci nu mai doreşti să ai de-a face cu mine, îţi voi respecta dorinţa. Nu-ţi cer decât o oră din timpul dumitale. Ochii lui o implorau. Vrei?

Sophie simţi, aproape împotriva voinţei, o undă de compasiune pentru acest băiat cu ochii de culoarea mării în furtună, care părea atât de singur.

— Prea bine, spuse ea. Voi merge în parc cu dumneavoastră.

O călătorie întreagă cu trăsura, singură alături de Jem, gândi Tessa, stomacul strângându-i-se în timp ce-şi punea mănuşile şi aruncând o privire imaginii ei reflectate în oglinda din dormitor.Înurmă cu numai două nopţi, perspectiva nu i-ar fi stârnit sentimente noi sau neobişnuite; fusese îngrijorată în legătură cu Will şi curioasă cu privire la Whitechapel, iar Jem îi distrăsese uşor atenţia în timp ce se plimbau, vorbind despre latină şi despre greacă şi despre *parabatai*.

Dar acum? Acum se simţea de parcă o plasă plină de

fluturi s-ar fi revărsat în stomacul ei, la gândul că va fi prizonieră într-un spaţiu mic, intim, împreună cu el. Îşi privi chipul palid în oglindă, îşi ciupi obrajii şi îşi muşcă buzele pentru a le colora puţin, apoi întinse mâna pentru a-şi lua pălăria de lângă măsuţa de toaletă. Aşezându-şi-o peste părul castaniu, se surprinse dorindu-şi să fi avut bucle aurii ca ale lui Jessamine şi gândind: oare aş putea? Oare ar fi posibil să Transforme doar o mică parte din ea, să-şi ofere un păr strălucitor sau poate o talie mai subţire ori buze mai pline?

Se îndepărtă de oglindă, scuturând din cap. Cum de nu se gândise la asta mai înainte? Şi totuşi, numai gândul părea o trădare faţă de propriul ei chip. Foamea de a şti ce era încă o mistuia pe dinăuntru; chiar dacă propriile-i trăsături nu mai erau cele cu care se născuse, cum putea ea să justifice această cerere, această nevoie de a-şi cunoaşte propria fire? „Nu ştii că în realitate nu există nicio Tessa Gray?” îi spusese Mortmain. Dacă şi-ar folosi puterea pentru a-şi face ochii albaştri precum cerul sau pentru a-şi înnegri genele, oare asta n-ar dovedi că el avea dreptate?

Scutură din cap, încercând să-şi alunge gândurile în timp ce ieşi grăbită din încăpere şi coborî pe treptele de la intrarea în Institut. În curte aştepta o trăsură neagră, care nu era inscripţionată cu niciun blazon, şi la care era înhămată o pereche de cai la fel, de culoarea fumului. Pe capră se afla un Frate Tăcut; nu era fratele Enoch, ci un altul, care aparţinea frăţiei şi pe care ea nu-l cunoştea. Din cât se vedea pe sub glugă, faţa nu-i era brăzdată de cicatrice, aşa cum era a lui Enoch.

Privi lung la scări tocmai când uşa se deschise în spatele ei, pe ea ieşind Jem; era frig, iar el purta un palton gri-deschis, care făcea ca părul şi ochii lui să pară mai argintii ca niciodată. El privi în sus spre cerul la fel de cenuşiu, încărcat cu nori negri, şi zise:

— Ar fi mai bine să urcăm în trăsură înainte să înceapă

să plouă.

Ceea ce spusese era ceva firesc, însă, cu toate acestea, Tessa rămase fără grai. Îl urmă tăcută pe Jem şi îi permise s-o ajute să urce în trăsură. În timp ce el urcă după ea şi închise portiera în urma lor, observă că el nu purta bastonul-spadă.

Trăsura porni zgâlţâindu-se. Tessa, cu mâna la geam, strigă:

— Porţile - sunt încuiate! Trăsura...

— Şşş!

Jem îi puse o mână pe braţ. Ea nu-şi putu stăpâni un icnet când trăsura se repezi spre porţile din fier încuiate - şi trecu prin ele, ca şi când ar fi fost făcute din aer. Surprinsă, simţi că rămâne fără suflu.

— Fraţii Tăcuţi posedă puteri magice ciudate, zise Jem şi îşi luă mâna de pe braţul ei.

În acel moment începu să plouă, cerul deschizându-se ca o buiotă[42] înţepată. Printre picăturile argintii de ploaie, Tessa privea lung în timp ce trăsura îşi continua drumul trecând prin pietoni de parcă aceştia ar fi fost fantome, strecurându-se în cele mai înguste despărţituri dintre clădiri, zdrăngănind printr-o curte şi apoi printr-un depozit, cu toate acele cutii îngrămădite în jurul lor, şi ieşi în cele din urmă la Debarcader, acesta fiind alunecos şi umed de la ploaie şi de la apa cenuşie a Tamisei.

— O, Doamne Dumnezeule, zise Tessa, şi trase perdeaua la loc. Spune-mi că n-o să ne plimbăm prin râu.

Jem râse. Chiar dacă era şocată, era un sunet bine-venit.

— Nu. Trăsurile Oraşului Tăcut călătoresc numai pe pământ, din câte ştiu eu, deşi această călătorie este deosebită. Prima şi a doua oară ţi se face puţin greaţă, dar te obişnuieşti.

— Tu te-ai obişnuit?

Îl privi drept în faţă. Acesta era momentul. Trebuia să-i

[42] Pungă plată în care se pune apă caldă, folosită, mai ales, ca mijloc terapeutic.

spună, înainte ca prietenia lor să aibă mai mult de suferit. Înainte ca totul să devină şi mai ciudat.

— Jem, zise ea.

— Da?

— Eu... trebuie să ştii... cât de mult înseamnă prietenia ta pentru mine, începu ea stângace. Şi...

Privirea lui fu străbătută de o undă de durere.

— Te rog, nu!

Descumpănită, Tessa nu putu decât să clipească.

— Ce vrei să spui?

— De fiecare dată când rosteşti cuvântul „prietenie", mă străpunge asemenea unui cuţit, zise el. Tessa, să fim prieteni e un lucru minunat şi n-am nimic de reproşat, dar am sperat cu mult timp în urmă că am putea fi mai mult decât prieteni. Şi apoi, după noaptea de alaltăieri, am crezut că poate speranţele mele nu erau în van. Dar acum...

— Acum am stricat totul, şopti ea. Îmi pare atât de rău!

El privea pe fereastră; ea îşi dădu seama că se lupta cu un sentiment puternic.

— Nu trebuie să te scuzi pentru că nu-mi împărtăşeşti sentimentele.

— Dar, *Jem*!

Era uluită, şi nu se gândea decât cum să-l scutească de durere, cum să-l facă să se simtă mai puţin rănit.

— Mă scuzam pentru comportamentul de alaltăieri seară. A fost prea îndrăzneţşi de neiertat. Ce vei fi crezând despre mine...

El o privi surprins.

—Tessa, nu cred că ai o asemenea impresie, nu-i aşa? Eu am fost cel al cărui comportament este de neiertat. De-atunci, de-abia am îndrăznit să mă mai uit la tine, gândindu-mă cât de mult trebuie să mă dispreţuieşti...

— Niciodată n-aş putea să te dispreţuiesc, zise ea. N-am întâlnit niciodată pe nimeni atât de bun şi de blând cum eşti tu. Am crezut că tu eşti cel dezgustat de mine. Că tu

mă dispreţuieşti.

Jem păru şocat.

— Cum aş putea să te dispreţuiesc când neatenţia mea a dus la ceea ce s-a întâmplat între noi? Dacă n-aş fi fost într-o asemenea stare disperată, aş fi dat dovadă de mai multă cumpătare.

Vrea să spună că ar fi avut destulă cumpătare pentru a mă opri pe mine, gândi Tessa. *El nu se aşteaptă ca eu să dau dovadă de decenţă. Presupune că nu-mi stă în fire*. Ea privi din nou pe geam sau prin bucăţica prin care se vedea. Râul era vizibil, vase întunecate săltau pe valuri, ploaia contopindu-se cu râul.

— Tessa!

Se ridică clătinându-se, pentru a se aşeza lângă ea, cu chipul lui frumos şi nerăbdător aproape de-ai ei.

— Ştiu că fetele mundane sunt învăţate că face parte din responsabilitatea lor să nu tenteze bărbaţii. Că bărbaţii sunt slabi şi că femeile trebuie să fie cumpătate. Te asigur că moravurile vânătorilor de umbre sunt diferite. Mai egalitariste. A fost alegerea noastră comună să facem... ceea ce-am făcut.

Ea îl privi lung. Era atât de amabil, gândi ea. Părea că citeşte lacrimile din inima ei şi se mutase pentru a i le risipi, înainte ca acestea să poată fi resimţite în vocea ei.

Atunci se gândi la Will. La ceea ce se întâmplase între ei în seara precedentă. Îndepărtă amintirea aerului rece din jurul lor, a căldurii dintre trupurile lor în timp ce se agăţaseră unul de celălalt. Fusese drogată, şi el la fel. Nimic din ceea ce spuseseră sau făcuseră nu însemna mai mult decât bolboroseala unui opioman. Nu era nevoie să spună nimănui; nu însemnase nimic. Nimic.

— Tessa, spune ceva!

Lui Jem îi tremura vocea.

— Mă tem să nu crezi că regret acea noapte. Nu e adevărat.

Îşi trecu degetul mare peste încheietura mâinii ei, pe

porţiunea de piele dintre manşeta rochiei şi mănuşă.

— Singurul meu regret e că s-a întâmplat prea curând. Eu... eu aş fi vrut să te... să te curtez mai întâi. Să te invit la plimbare, cu un însoţitor.

— Un însoţitor?

Tessa râse împotriva propriei voinţe. El continuă hotărât.

— Să-ţi spun mai întâi despre sentimentele mele, înainte de a le dovedi. Să scriu versuri pentru tine...

— Dar ţie nici măcar nu-ţi place poezia, zise Tessa, vocea ei mimând un râs de uşurare.

— Nu. Dar tu mă faci să vreau să scriu versuri. Asta nu se ia în calcul?

Buzele Tessei se arcuiră într-un zâmbet. Se aplecă şi-l privi, atât de aproape încât îi putea distinge fiecare geană argintie a pleoapelor, uşoarele cicatrice albe de pe gâtul palid, acolo unde cândva fuseseră peceţi.

— James Carstairs, asta sună de parcă ai exersat mult timp. Câte fete ai dat pe spate cu această remarcă?

— Există numai o fată pe care să-mi doresc s-o dau pe spate, zise el. Întrebarea este: ea vrea?

Tessa îi zâmbi.

— Vrea.

O clipă mai târziu - ea nu-şi dădu seama cum de se întâmplase - îl săruta, buzele lui moi peste ale ei, mâna lui dreaptă ţinând-o de bărbie, pentru a nu se mişca. Tessa auzi un foşnet uşor şi îşi dădu seama că era sunetul florilor de pe pălărie care se zdrobeau de peretele trăsurii în timp ce corpul lui era lipit de al ei. Se agăţă de pardesiul lui, în egală măsură pentru a-l ţine aproape de ea şi pentru a nu cădea.

Trăsura se opri brusc. Jem se îndepărtă de ea, părând ameţit.

— În numele Îngerului, zise el. Poate că avem cu adevărat nevoie de un însoţitor.

Tessa scutură din cap.

— Jem, eu…

Jem părea uluit.

— Cred că mai bine m-aş aşeza aici, zise el, şi se mută pe bancheta de vizavi.

Tessa aruncă o privire pe fereastră. Printre perdele văzu clădirea Parlamentului înălţându-se deasupra lor, turnurile proiectate ca nişte coloane întunecate pe cerul care se limpezea. Ploaia se oprise. Nu ştia de ce se oprise trăsura; într-adevăr, porni din nou o clipă mai târziu, înaintând direct prin ceea ce părea a fi un tunel de întunericime care se deschisese dinaintea lor. Ştia deja despre ce era vorba, astfel încât, de data asta, nu mai icni surprinsă; era întuneric, iar ei mergeau în marea încăpere din bazalt negru, luminată de torţe, pe care şi-o amintea de la întrunirea Consiliului.

Trăsura se opri şi portiera se deschise. Pe partea opusă stăteau mai mulţi Fraţi Tăcuţi. Fratele Enoch îi conducea. Doi Fraţi îl flancau, fiecare ţinând o torţă aprinsă. Glugile le erau date pe spate. Ambii erau orbi, deşi numai unul, asemenea lui Enoch, părea să fie lipsit de ochi. Ceilalţi aveau ochii închişi, cu rune întunecate scrijelite pe pleoape. Cu toţii aveau buzele cusute.

Bine ai venit din nou în Oraşul Tăcut, Fiică a lui Lilith, zise Fratele Tăcut.

Pentru o clipă, Tessa voi să ducă mâna la spate pentru a simţi apăsarea caldă a mâinii lui Jem peste a ei, pentru a-i permite să o ajute să coboare din trăsură. Atunci se gândi la Charlotte. Charlotte, atât de mică şi de puternică, care nu se sprijinea de nimeni.

Se dădu jos singură din trăsură, tocurile botinelor răsunând pe podeaua din bazalt.

— Îţi mulţumesc, frate Enoch, zise ea. Am venit s-o vedem pe Jessamine Lovelace. Ai putea, te rog, să ne conduci la ea?

Închisorile din Oraşul Tăcut se aflau sub primul nivel,

dincolo de pavilionul Stelelor Vorbitoare. Un şir de scări întunecate ducea în jos. Fraţii Tăcuţi coborâră primii, urmaţi de Jem şi de Tessa, care nu-şi vorbiseră între ei de când părăsiseră trăsura. Şi totuşi, nu era o tăcere ciudată. Era ceva legat de grandoarea copleşitoare a Oraşului Oaselor, cu marile sale mausolee şi arcade înalte, care o făceau să se simtă ca şi când s-ar fi aflat într-un muzeu sau o biserică, unde se impunea să vorbeşti în şoaptă. La baza scărilor, un coridor şerpuia în două direcţii; Fraţii Tăcuţi o luară spre stânga şi îi conduseră pe Jem şi pe Tessa aproape de capătul holului. Mergând, depăşeau şiruri de încăperi mici, fiecare dotată cu o uşă cu zăbrele, încuiată. În fiecare se găsea un pat şi un lavoar, şi nimic altceva. Pereţii erau din piatră şi miroseau a apă şi a umezeală. Tessa se întreba dacă erau sub Tamisa sau în cu totul alt loc. În cele din urmă Fraţii se opriră în faţa unei uşi, penultima de pe hol, iar fratele Enoch atinse zăvorul. Acesta se deschise cu un clinchet, iar lanţurile care ferecau uşa căzură.

Eşti bine-venită să intri, zise Enoch, păşind înapoi. *Vă vom aştepta afară*.

Jem puse mâna pe mânerul uşii şi ezită, privind-o pe Tessa.

— Poate că ar trebui să vorbeşti singură cu ea pentru început. Ca de la femeie la femeie.

Tessa tresări.

— Eşti sigur? Tu o cunoşti mai bine decât mine.

— Dar tu îl cunoşti pe Nate, zise Jem şi, pentru o clipă, îşi luă privirea de la ea.

Tessa avea senzaţia că el îi ascundea ceva. Era o senzaţie atât de neobişnuită când era vorba despre Jem, încât nu ştia cum să reacţioneze.

— Mă alătur vouă într-o clipă, după ce o faci să se simtă în largul ei.

Tessa încuviinţă, dând uşor din cap. Fratele Enoch deschise uşa, iar ea păşi înăuntru, aplecându-se puţin în

timp ce uşa grea se trânti în urma ei.

Era o încăpere mică, cum erau şi celelalte, tăiată în piatră. Era aici un lavoar şi ceea ce probabil cândva fusese o cană de apă din ceramică; acum zăcea bucăţi pe podea, ca şi când cineva ar fi aruncat-o cu forţă în perete. Jessamine stătea pe patul îngust, îmbrăcată cu o rochie albă, simplă, înfăşurată într-o pătură aspră. Părul blond i se revărsa pe umeri în şuviţe încâlcite; avea ochii roşii.

— Bine-ai venit! Drăguţ loc în care să trăieşti, nu-i aşa? o întâmpină Jessamine.

Vocea ei părea aspră, ca şi când ar fi avut gâtlejul iritat din cauza plânsului. O privi pe Tessa, iar buza inferioară începu să-i tremure.

— Te-a... Te-a trimis Charlotte să mă aduci înapoi?

Tessa scutură din cap.

— Nu.

— Dar...

Ochii lui Jessamine începură să se umple de lacrimi.

— Nu se poate să mă lase aici. Îi aud, toată noaptea.

Se cutremură, înfăşurându-se şi mai bine în pătură.

— Ce auzi?

— Morţii, zise ea. Şoptind în mormintele lor. Dacă mai stau mult aici, mă voi alătura lor. Sunt sigură.

Tessa se aşeză pe marginea patului şi o mângâie cu grijă pe Jessamine pe păr, netezindu-i uşor şuviţele încurcate.

— Asta nu se va întâmpla, zise ea, iar Jessamine începu să suspine.

I se scuturau umerii. Neajutorată, Tessa privi în încăpere de parcă ceva din celula mizerabilă ar fi putut s-o inspire.

— Jessamine, zise ea. Ţi-am adus ceva.

Jessamine îşi ridică fruntea foarte încet.

— E de la Nate?

— Nu, răspunse Tessa blând. E ceva ce-ţi aparţine.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect pe care i-l întinse lui Jessamine. În palmă avea o păpuşică pe care o

luase din pătuţul aflat în casa păpuşilor lui Jessamine. Bebeluşul Jessie.

Jessamine scoase un „oh” pe un ton scăzut şi smulse păpuşa din mâna Tessei. O ţinu strâns la piept. Începură să-i curgă lacrimile, lăsând urme în praful de pe chipul ei. Tessa se gândi că era cu adevărat o privelişte de toată mila. Doar dacă...

— Jessamine, zise Tessa din nou.

Avea senzaţia că Jessamine era ca un animal care avea nevoie de blândeţe şi că repetarea numelui pe un ton blând ar putea fi cumva de folos.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

— Să-l trădez pe Nate, i-o trânti Jessamine. Dar nu ştiu nimic. Nici măcar nu ştiu de ce sunt aici.

— Ba da, ştii.

Era Jem, care intrase în celulă. Era roşu la faţă şi respira greu, ca şi când alergase. Îi aruncă Tessei o privire conspirativă şi închise uşa în urma lui.

— Ştii exact de ce te afli aici, Jessie...

— Pentru că m-am îndrăgostit, trânti Jessamine. Tu ar trebui săştii despre ce vorbesc. Îmi dau seama după cum te uiţi la Tessa.

Îi aruncă o privire înveninată Tessei, iar fata se înroşi la faţă.

— Cel puţin, Nate este om.

Jem nu-şi pierdu calmul.

— Eu n-am trădat Institutul de dragul Tessei, zise el. N-am minţit şi nu i-am pus în pericol pe cei care au ţinut la mine încă de când am rămas orfan.

— Dacă n-ai s-o faci, zise Jessamine, înseamnă că n-o iubeşti cu adevărat.

— Dacă ea mi-ar cere asta, zise Jem, aşşti că nu mă iubeşte cu adevărat.

Jessamine inspiră adânc şi se întoarse ca şi când el ar fi pălmuit-o.

— Tu, zise ea cu voce înăbuşită. Întotdeauna am

considerat că erai cel mai de treabă. Dar eşti îngrozitor. Cu toţii sunteţi îngrozitori. Charlotte m-a *torturat* cu acea Sabie Mortală până când i-am spus tot. Ce mai vreţi de la mine? Deja m-aţi forţat să-l trădez pe bărbatul pe care-l iubesc.

Cu coada ochiului, Tessa îl văzu pe Jem dându-şi ochii peste cap.Exista un oarecare dramatism în disperarea lui Jessamine, aşa cum era în tot ce făcea ea, dar, dincolo de asta - dincolo de rolul de femeie înşelată pe care îl juca Jessamine -, Tessa simţi că fetei îi era cu adevărat frică.

— Ştiu că-l iubeşti pe Nate, zise Tessa. Şi ştiu că nu voi reuşi să te conving că el nu are aceleaşi sentimente faţă de tine.

— Eşti geloasă...

— Jessamine, Nate nu te poate iubi. Este ceva în neregulă cu el - îi lipseşte ceva din inimă. Dumnezeu ştie că mătuşa noastră şi cu mine am încercat să-i ignorăm această lipsă, spunându-ne una celeilalte că erau prostii copilăreşti şi nechibzuinţă. Dar a ucis-o pe mătuşa noastră - ţi-a spus asta? -, a ucis-o pe femeia care l-a crescut, iar mai târziu mi-a râs în faţă în legătură cu acest lucru. N-are pic de compasiune, n-are capacitatea de a fi recunoscător. Dacă-l ocroteşti acum, nu vei câştiga nimic în ochii lui.

— Şi e la fel de puţin probabil că-l vei mai vedea vreodată, zise Jem. Dacă nu ne ajuţi, Conclavul nu te va elibera niciodată. Vei fi tu şi cu morţii, aici, pentru veşnicie, dacă nu vei fi pedepsită cu un blestem.

— Nate a zis c-o să-ncercaţi să mă speriaţi, zise Jessamine cu un firişor de voce.

— Nate ţi-a spus şi că Charlotte şi Conclavul n-o să-ţi facă nimic, pentru că sunt slabi, zise Tessa. Acest lucru nu s-a dovedit a fi adevărat. El ţi-a spus numai ce trebuia să-ţi spună, ca să te facă să-i destăinui ce voia să afle. E fratele meu şi îţi repet că e un prefăcut şi-un mincinos.

— Avem nevoie să-i scrii o scrisoare, zise Jem. În care să-i spui că ai aflat de un complot secret al vânătorilor de

umbre împotriva lui Mortmain şi că vrei să vă întâlniţi diseară...

Jessamine scutură din cap, ciupind pătura aspră.

— Nu-l voi trăda.

— Jessie!

Vocea lui Jem era blândă; Tessa nu-şi dădea seama cum de-i rezista Jessamine.

— Te rog. Îţi cerem doar să te salvezi pe tine. Să-i trimiţi acest mesaj să ne divulgi locul vostru obişnuit de întâlnire. Asta-i tot ce-ţi cerem.

Jessamine clătină din cap.

— Mortmain, zise ea. Cu toate astea, Mortmain vă va învinge. Fraţii Tăcuţi vor fi înfrânţi, iar Nate va veni după mine.

— Prea bine, zise Tessa. Închipuie-ţi că asta o să se întâmple. Spui că Nate te iubeşte. Atunci, el te va ierta pentru orice, nu-i aşa? Deoarece, atunci când un bărbat iubeşte o femeie, el înţelege că ea e slabă. Că ea nu poate să reziste, de exemplu, torturii, în modul în care el ar putea.

Jessamine scânci.

— El înţelege că ea e fragilă şi delicată şi uşor de manevrat, continuă Tessa, şi o atinse uşor pe Jessamine pe braţ. Jessie, asta este şansa ta. Dacă nu ne ajuţi, Conclavul va şti, iar ei nu vor fi îngăduitori cu tine. Dacă ne ajuţi, Nate va înţelege. Dacă el te iubeşte, n-are de ales. Căci dragostea înseamnă iertare.

— Eu...

Jessamine privi de la unul la celălalt, ca un iepure înspăimântat.

— Tu ai ierta-o pe Tessa dacă ar fi vorba de ea?

— Aş ierta-o pe Tessa pentru orice, zise Jem pe un ton serios.

Tessa nu-i vedea expresia, pentru că era cu faţa spre Jessamine, dar simţi cum îi bate inima mai tare. Nu-l putea privi pe Jem, fiindu-i prea teamă că expresia feţei ei i-ar

trăda sentimentele. În schimb, ea zise:

— Jessie, te rog!

Jessamine tăcu câteva clipe. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era subţire asemenea unui fir de aţă:

— Bănuiesc că te vei întâlni cu el deghizată, să arăţi ca mine.

Tessa încuviinţă.

— Trebuie să porţi haine băieţeşti, zise ea. Când mă întâlnesc cu el noaptea, sunt îmbrăcată întotdeauna ca un băiat. În felul acesta, e mai sigur pentru mine să traversez străzile neînsoţită. El se aşteaptă la asta.

Privi în sus, dându-şi la o parte de pe faţă părul murdar.

— Ai toc şi hârtie? adăugă ea. Am să-i scriu biletul.

Luă obiectele cerute de la Jem şi începu să scrie.

— Trebuie să primesc ceva pentru asta, zise ea. Dacă ei nu mă eliberează...

— Nu te vor elibera, zise Jem, până nu se stabileşte că informaţiile tale au fost corecte.

— Atunci ar trebui măcar să capăt mâncare mai bună. E îngrozitor aici. Numai terci şi pâine uscată.

Termină de scris bileţelul şi i-l dădu Tessei.

— Hainele băieţeşti pe care le port sunt în spatele căsuţei păpuşilor din camera mea. Să ai grijă când o muţi, adăugă ea şi, pentru o clipă, fu din nou Jessamine, cu ochii ei căprui trufaşi. Şi dacă trebuie să împrumuţi din hainele mele, fă-o. Ai purtat iar şi iar aceleaşi patru rochii pe care ţi le-am cumpărat în iunie. Cea galbenă e practic străveche. Şi dacă vreţi să nu ştie nimeni că vă sărutaţi în trăsuri, ar trebui să eviţi să porţi pălării împodobite cu flori care se pot strivi uşor. Să ştii că oamenii nu sunt orbi.

— Aşa se pare, zise Jem pe un ton plin de gravitate, şi când Tessa îl privi, el îi zâmbi numai ei.

15
MAI SUNT MII

În existenţa unei flori e şi ceva cumplit;
Aceasta, ruptă, 'n palma mea, e una dintre cele
Acuma frânte; şi n-o să mai trăiască niciun pic;
Şi mai sunt mii ca ea; şi-o roză printre ele.
- Charlotte Mew, „*În cimitirul Nunhead*"

La Institut, restul zilei trecu plină de tensiune, în timp ce vânătorii de umbre se pregăteau pentru confruntarea cu Nate din acea seară. Din nou, nu avură loc mese formale, ci numai o mare agitaţie, în timp ce armele erau lustruite, echipamentele pregătite, hărţile consultate, iar Bridget, fredonând balade de jale, căra tăvi de sandvişuri şi ceai în toate încăperile.

Dacă n-ar fi fost invitaţia din partea lui Sophie - „veniţi şi luaţi o îmbucătură" -, Tessa probabil că n-ar fi mâncat nimic toată ziua; date fiind împrejurările, gâtul ei contractat nu i-ar fi permis să înghită decât câteva bucăţele dintr-un sandviş, înainte să simtă că se îneacă.

Diseară o să mă întâlnesc cu Nate, gândi ea, admirându-se în oglindă în timp ce Sophie îngenunche la picioarele ei, legându-i şireturile ghetelor - ghetele băieţeşti din comoara cu haine băieţeşti a lui Jessamine.

Iar apoi am să-l trădez.

Se gândi la felul în care zăcuse Nate în braţele ei în trăsură când îl aduseseră de la casa lui de Quincey şi la felul în care îi strigase numele şi se agăţase de ea când

apăruse fratele Enoch. Se întreba cât de mult din toate astea făcuse parte din spectacol. Probabil că în parte fusese cu adevărat îngrozitor - abandonat de Mortmain, urât de către de Quincey, ajuns în mâinile vânătorilor de umbre în care nu avea niciun motiv să se încreadă.

Exceptând faptul că ea îi spusese că aceştia erau demni de încredere. Dar lui nu-i păsase. El îşi dorise ce-i oferea Mortmain. Mai mult decât îşi dorise ca ea să fie în siguranţă. Mai mult decât îi păsase de orice altceva. Toţi anii petrecuţi împreună, tot timpul care-i unise, aşa încât ea crezuse că erau de nedespărţit, nu însemnaseră nimic pentru el.

— Nu are rost să vă gândiţi prea mult la aşa ceva, domnişoară, spuse Sophie, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi mâinile de praf. Nu aste... vreau să spun, nu merită.

— Cine nu merită?

— Fratele dumneavoastră. Nu la el vă gândeaţi?

Tessa îşi miji ochii suspicioasă.

— Ştii la ce mă duce gândul? La faptul că ai Vederea.

Sophie izbucni în râs.

— Dumnezeule, nu, domnişoară! Vă citesc pe chip ca dintr-o carte. Mereu aveţi aceeaşi înfăţişare când vă gândiţi la conaşul Nathaniel. El e un ticălos, domnişoară, nedemn de gândurile dumneavoastră.

— E fratele meu.

— Asta nu înseamnă că sunteţi ca el, zise Sophie pe un ton hotărât, pur şi simplu unii se nasc răi, şi asta e tot.

Un impuls de perversitate o făcu pe Tessa să întrebe:

— Dar Will? Şi despre el continui să crezi că s-a născut rău? Frumos şi veninos ca un şarpe, aşa ai spus.

Sophie ridică din sprâncenele ei delicat arcuite.

— Fără îndoială, conaşul Will e un mister.

Uşa se deschise înainte ca Tessa să poată răspunde, iar în prag se ivi Jem.

— M-a trimis Charlotte să-ţi dau... începu el şi se opri

brusc, privind-o lung pe Tessa.

Se privi şi ea. Pantaloni, încălţări, cămaşă, jiletcă, toate în ordine. Să porţi haine bărbăteşti îţi dădea un anume sentiment ciudat - erau strânse în părţi în care ea nu era obişnuită ca hainele să o strângă, şi largi în altele, şi îi produceau mâncărimi -, dar toate acestea nu prea reuşeau să explice expresia de pe chipul lui Jem.

— Eu...

Jem se îmbujoră, roşeaţa întinzându-se de la guler în sus, pe toată faţa.

— M-a trimis Charlotte să-ţi spun că te aşteptăm în salon, zise el.

Apoi se întoarse şi ieşi grăbit din încăpere.

— Doamne, zise Tessa perplexă. Ce-a fost asta?

Sophie chicoti uşor.

— Păi, uitaţi-vă la dumneavoastră.

Tessa se uită. Era roşie la faţă, gândi ea, cu părul despletit peste cămaşă şi jiletcă. Cămaşa fusese croită în mod evident cu gândul la o siluetă feminină, de vreme ce nu era atât de strâmtă la piept, după cum se temuse Tessa că va fi; totuşi era fixă, datorită siluetei mai mici a lui Jessie. Şi pantalonii erau strânşi, în ton cu moda, mulându-se pe picioarele ei. Îşi lăsă capul într-o parte. *Era* ceva indecent în legătură cu ţinuta, nu-i aşa? Se presupunea că un bărbat nu trebuia să vadă forma părţii superioare a picioarelor unei doamne sau atât de mult din curbura şoldurilor ei. Era ceva în legătură cu îmbrăcămintea bărbătească... o făcea să pară nu masculinizată, ci... dezbrăcată.

— Dumnezeule! rosti ea.

— Chiar aşa, zise Sophie. Dar nu vă-ngrijoraţi. Vi se vor potrivi mai bine odată ce vă veţi fi Transformat şi, în plus... el vă place oricum.

— Eu...ştii... vreau să spun, tu crezi că mă place?

— Cam da, zise Sophie, vocea ei părând neschimbată. Ar trebui să vedeţi felul în care vă priveşte când crede că nu-l

vedeţi. Sau cum îşi ridică privirea când se deschide o uşă, fiind întotdeauna dezamăgit când nu sunteţi dumneavoastră. Conaşul Jem nu seamănă cu conaşul Will. Nu poate ascunde ceea ce gândeşte.

— Şi tu nu eşti... Tessa îşi căuta cuvintele. Sophie, nu eşti... supărată pe mine?

— De ce-aş fi supărată pe dumneavoastră?

Stropul de amuzament din vocea lui Sophie dispăruse, iar acum, vocea ei avea o nuanţă de neutralitate căutată.

Tessa, acum e-acum, gândi ea.

— M-am gândit că probabil, cândva, te uitai la Jem cu o anumită admiraţie. Atâta tot. Sophie, nu m-am gândit la nimic nepotrivit.

Sophie tăcea de suficient timp, încât Tessa fu convinsă că era supărată sau, şi mai rău, îngrozitor de îndurerată. În schimb, în cele din urmă, ea spuse:

— A fost o vreme când eu... când îl admiram. Era atât de blând şi de bun, diferit de orice bărbat pe care-l cunoscusem. Şi atât de plăcut privirii, iar muzica pe care o cânta...

Clătină din cap, şi buclele negre i se legănară.

— Dar el n-a ţinut niciodată la mine. Niciodată, prin niciun gest sau cuvânt, nu m-a lăsat să cred că nutreşte aceeaşi admiraţie, cu toate că n-a fost vreodată lipsit de amabilitate.

— Sophie, zise Tessa pe un ton blând. Ai fost mai mult decât o camerista încă de când am venit aici. Mi-ai fost o bună prietenă. N-aş face nimic care să te rănească.

Sophie privi în sus spre ea.

— Ţineţi la el?

— Cred că da, zise Tessa uşor precaută.

— Bine. Sophie respiră uşurată. Merită asta. Să fie fericit. Conaşul Will a fost întotdeauna luceafărul, cel care atrăgea atenţia - dar Jem este o flacără constantă, cinstit şi neşovăitor. V-ar putea face fericită.

— Iar tu n-ai avea obiecţiuni?

— Obiecţiuni?

Sophie clătină din cap.

— Ah, domnişoară Tessa, câtă amabilitate din partea dumneavoastră să vă pese de ce gândesc eu, dar nu. N-aş avea obiecţiuni. Pasiunea mea pentru dânsul - şi asta a fost tot, o pasiune copilărească - şi-a pierdut din intensitate, devenind prietenie. Nu-mi doresc decât fericirea dumnealui şi a dumneavoastră.

Tessa era uluită. Toate grijile pe care şi le făcuse în legătură cu sentimentele lui Sophie, iar lui Sophie nu-i păsa deloc. Ce se *schimbase* din noaptea dezastrului de la Podul Blackfriars, când Sophie plânsese din pricina bolii lui Jem? Numai dacă...

— Ai ieşit la plimbare cu cineva? Cyril sau...

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Ah, Doamne, fie-ţi milă de noi! mai întâi Thomas, acum Cyril. *Când* veţi înceta să mă căsătoriţi cu cel mai la îndemână bărbat disponibil?

— Trebuie să fie cineva...

— Nu e nimeni, zise Sophie pe un ton hotărât, ridicându-se în picioare şi întorcând-o pe Tessa cu faţa la oglindă. Răsuciţi-vă părul sub pălărie şi veţi fi un bărbat sadea.

Tessa făcu precum i se spusese.

Când Tessa intră în bibliotecă, micul grup al vânătorilor de umbre la Institut - Jem, Will, Henry şi Charlotte, cu toţii echipaţi acum era adunat în jurul unei mese pe care se legăna un mic dispozitiv alungit, făcut din aramă. Henry gesticula vioi, arătând spre acesta, având vocea înflăcărată.

— Ăsta e obiectul la care am tot lucrat, zise el. Exact pentru acea ocazie. Este calibrat în mod special pentru a funcţiona ca armă împotriva asasinilor mecanici.

— Henry, oricât de prostănac ar fi Nate Gray, zise Will, capul lui nu e, de fapt, plin de mecanisme. El e om.

— Poate că ia una dintre acele creaturi cu el. Nu ştim

dacă va fi acolo neînsoţit. Măcar pentru acel vizitiu mecanic al lui Mortmain...

— Cred că Henry are dreptate, zise Tessa, şi cu toţii se întoarseră spre ea pentru a o privi.

Jem se înroşi din nou, deşi mai puţin vizibil de data asta, şi îi zâmbi pieziş; Will o privi cu atenţie, din cap până-n picioare.

El zise:

— N-arăţi deloc a băiat. Arăţi ca o fată îmbrăcată în haine băieţeşti.

Ea nu-şi putea da seama dacă el era de acord, nu era de acord sau era neutru în legătură cu acest subiect.

— Nu încerc să păcălesc pe nimeni, cu excepţia unui observator întâmplător, răspunse ea enervată. Nate ştie că Jessamine e fată. Iar hainele îmi vor veni mai bine odată ce mă voi fi Transformat în ea.

— Poate că ar trebui s-o faci acum, zise Will.

Tessa se uită urât la el, apoi închise ochii. Să te Transformi în cineva în care deja te-ai mai transformat era altceva. Nu avea nevoie să deţină ceva ce aparţinuse persoanelor respective sau să fie în preajma acestora. Era ca şi când ar fi închis ochii şi ar fi căutat cu mâna într-un şifonier, găsind printr-o simplă atingere un articol de îmbrăcăminte cunoscut şi scoţându-l afară. O căută pe Jessamine în interiorul ei şi o eliberă înfăşurându-se în deghizare ca să arate ca Jessamine, simţind cum aerul îi ieşea din plămâni în timp ce cutia toracică se contracta, părul alunecându-i din coc pentru a-i cădea în jurul chipului în valuri de culoarea mătăsii de porumb. Îl îndesă înapoi sub pălărie şi deschise ochii.

Cu toţii o priveau lung. Doar Jem îi zâmbi, în timp ce ea clipi la contactul cu lumina.

— Straniu, zise Henry.

Ţinea mâna pe obiectul de pe masă. Tessa, nesimţindu-se în largul ei cu toate privirile aţintite spre ea, se îndreptă spre acesta.

— Ce este?

— E un soi de... dispozitiv infernal pe care l-a creat Henry, zise Jem, menit a întrerupe mecanismele interne care permit creaturilor mecanice să alerge.

— Îl răsuceşti uite-aşa - Henry mimă răsucirea părţii de jos a obiectului într-o direcţie, iar a părţii superioare în cealaltă - şi apoi îl arunci. Încerci să nimereşti în mecanismele creaturii sau undeva unde se poate lipi. Întrerupe curenţii mecanici care circulă prin trupul creaturii, având ca rezultat dezmembrarea lor. Ar putea să-ţi producă şi ţie stricăciuni, chiar dacă nu eşti mecanic, aşa că dă-i drumul odată ce l-ai activat. N-am decât două, aşa că...

Îi dădu unul lui Jem şi altul lui Charlotte, care îl luă fără să rostească vreun cuvânt şi-l atârnă de centura la care avea şi alte arme.

— Mesajul a fost trimis? întrebă Tessa.

— Da. De-acum aşteptăm un răspuns din partea fratelui tău, zise Charlotte.

Desfăcu un sul de hârtie pe masă, fixându-i colţurile cu mecanisme din cupru luate dintr-o grămadă pe care Henry probabil că o uitase acolo.

— Aici, zise ea, este o hartă care ne arată unde pretinde Jessamine că ea şi cu Nate se întâlnesc de obicei. Este un depozit de pe Mincing Lane, în jos pe Lower Thames Street. A fost o fabrică de împachetat ceai, până când afacerea a dat faliment.

— Mincing Lane, zise Jem. Centrul comerţului cu ceai. De asemenea, al comerţului cu opiu. E de înţeles că Mortmain ar putea să deţină un depozit acolo.

Trecu peste hartă cu un deget subţire, urmărind numele străzilor din apropiere: Eastcheap, Gracechurch Street, Lower Thames Street, St. Swithin’s Lane.

— Totuşi, e un loc cam ciudat pentru Jessamine, zise el. Ea a visat mereu la ceva elegant - să fie prezentată la Curte şi să se coafeze pentru a participa la baluri. Nu la

întâlniri clandestine care au loc în depozite murdare de cenuşă, în apropierea debarcaderelor.

— Totuşi, a făcut ce şi-a dorit, zise Tessa. S-a căsătorit cu cineva care nu e vânător de umbre.

Will zâmbi uşor.

— Dacă această căsătorie ar fi valabilă, ea ţi-ar fi cumnată.

Tessa se înfioră.

— Eu... nu c-aş avea un dinte împotriva lui Jessamine. Dar merită pe cineva mai bun decât fratele meu.

— Toată lumea merită pe cineva mai bun de-atât.

Will întinse mâna sub masă şi scoase o rolă de material. O întinse pe masă, evitând harta. Înăuntru se găseau mai multe arme lungi, subţiri, fiecare cu o rună strălucitoare sculptată pe lamă.

— Aproape că uitasem că i-am cerut lui Thomas să le comande pentru mine acum câteva săptămâni. Tocmai au sosit. Stilete - numai bună pentru a intra în încheieturile acelor creaturi mecanice.

— Întrebarea este, zise Jem, ridicând unul dintre stilete şi examinându-i lama, odată ce Tessa intră să se întâlnească cu Nate, cum vom putea noi ceilalţi să urmărim desfăşurarea întâlnirii lor fără să fim observaţi? Trebuie să fim gata să intervenim în orice moment, mai ales dacă se dovedeşte că el devine suspicios.

— Trebuie să ajungem primii şi să ne ascundem, zise Will. Este singura modalitate. Ascultăm să vedem dacă Nate zice ceva util.

— Îmi displace ideea ca Tessa să fie obligată să vorbească cu el, oricât de puţin, murmură Jem.

— Se poate descurca foarte bine; am văzut asta. Şi, în plus, este mult mai probabil ca el să vorbească deschis dacă se crede în siguranţă. Odată prins, chiar dacă Fraţii Tăcuţi vor reuşi să-i exploreze mintea, Mortmain se va fi gândit să-şi pună blocaje pentru a-şi proteja cunoştinţele, şi va dura să fie înlăturate.

— Cred că Mortmain a pus blocaje şi în cazul lui Jessamine, zise Tessa, căci nu-i pot atinge niciunul dintre gândurile importante.

— Cu atât mai mult a făcut asta cu Nate, zise Will.

— Băiatul ăsta e slab ca un pisoi, zise Henry. Ne va spune tot ce vrem să ştim. Iar dacă nu, am eu un dispozitiv...

— Henry!

Charlotte părea alarmată cu adevărat.

— Spune-mi că n-ai lucrat la un dispozitiv de tortură.

— Deloc. Eu îi spun încurcătorul. Emite o vibraţie care afectează în mod direct creierul uman, făcându-l incapabil să distingă între realitate şi ficţiune.

Henry, părând mândru, întinse mâna după cutia lui.

— Pur şi simplu va turui tot ce are în minte, fără să se gândească la consecinţe.

Charlotte ridică o mână pentru a-l avertiza.

— Nu acum, Henry. Dacă va trebui să utilizăm... încărcătorul pe Nate Gray, vom face acest lucru când îl vom aduce înapoi aici. Deocamdată trebuie să ne concentrăm cum să ajungem la depozit înaintea Tessei. Nu e chiar *atât* de departe; aş sugera să ne ducă Cyril, apoi să se întoarcă după Tessa.

— Nate va recunoaşte trăsura Institutului, obiectă Tessa. Când am văzut-o pe Jessamine plecând la întâlnirea cu Nate, ea mergea în mod sigur pe jos. Voi merge şi eu pe jos.

— Ai să te rătăceşti, zise Will.

— Ba nu, spuse Tessa arătând harta. E un drum simplu. Aş putea face la stânga pe Gracechurch Street, apoi să merg pe Eastcheap şi s-o scurtez pe Mincing Lane.

Avu loc un schimb de replici, Jem, spre surprinderea Tessei, luându-i partea lui Will, împotriva ideii ca ea să meargă pe jos, singură pe străzi. În cele din urmă, se luă hotărârea ca Henry să mâne trăsura până pe Mincing Lane, în timp ce Tessa avea să meargă pe jos, cu Cyril

urmând-o la o distanţă discretă, în caz că s-ar rătăci în oraşul aglomerat, zgomotos şi murdar. Ridicând din umeri, ea se arătă de acord; părea mai puţin supărător decât să tot argumenteze, şi nu avu nimic împotriva lui Cyril.

— Presupun că nimeni n-are de gând să remarce, zise Will, că încă o dată părăsim Institutul fără ca vreun vânător de umbre să rămână să-l protejeze?

Charlotte rulă harta cu o mişcare din încheietură.

— Şi care dintre noi sugerezi c-ar fi bine să rămână acasă în acest caz, în loc s-o ajute pe Tessa?

— N-am spus nimic în legătură cu cine să rămână acasă.

Will continuă pe un ton jos:

— Dar Cyril va fi cu Tessa, Sophie e doar pe jumătate antrenată, iar Bridget...

Tessa aruncă o privire către Sophie, care stătea liniştită într-un colţ al bibliotecii, dar cealaltă fată nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit pe Will. Între timp, vocea lui Bridget răsuna vag dinspre bucătărie, cântând o altă baladă tristă:

Atuncea John din buzunar îşi trase
Un lung şi ascuţit cuţit,
Şi-n inima fratelui său îl înfipse,
Iar sângele curse şiroi nestăvilit.
John către William grăi: „Scoate-ţi cămaşa, frate,
Din tăietură-n tăietură fă-o fâşii,
Şi-nfăşoar-o în jurul inimii înjunghiate,
Şi sângele atunci se va opri.

— În numele Îngerului, zise Charlotte, chiar vom fi nevoiţi să facem ceva, până nu ne înnebuneşte pe toţi, nu-i aşa?

Înainte să apuce cineva să răspundă, se întâmplară două lucruri deodată: cineva bătu la fereastră, făcând-o pe Tessa să tresară atât de tare, încât se dădu înapoi, şi un sunet puternic răsună în tot Institutul - sunetul clopotului de

convocare. Charlotte îi zise ceva lui Will - ceva ce se pierdu în zgomotul clopotului -, iar el ieşi, în timp ce Charlotte traversă încăperea, deschise fereastra şi prinse ceva care plutea afară.

Se întoarse de la fereastră, cu o bucată de hârtie fluturând în mână; semăna puţin cu o pasăre albă, marginile mişcându-se din cauza curentului de aer. Şi părul ei flutura, iar Tessa îşi aminti cât de tânără era Charlotte.

— De la Nate, presupun, zise Charlotte. Mesajul lui pentru Jessamine.

I-l aduse Tessei, care rupse pe lungime pergamentul de culoarea untului, nerăbdătoare să-l deschidă.

Tessa îşi ridică privirile.

— E de la Nate, confirmă ea. A fost de acord să se întâlnească cu Jessie în locul obişnuit, la apus...

Icni uşor când, părând să-şi dea seama cumva că fusese deja citit, biletul izbucni deodată într-o flacără rapidă, fără căldură, mistuindu-se până când nu mai rămase decât o urmă de cenuşă neagră pe degetele ei.

— Asta ne lasă doar puţin timp, zise Henry. Mă duc să-i spun lui Cyril să pregătească trăsura.

O privi pe Charlotte de parcă ar fi aşteptat aprobarea ei, iar ea încuviinţă din cap, fără ca privirile să li se întâlnească. Oftând, Henry ieşi, aproape izbindu-se de Will, care se întorcea urmat de o siluetă înveşmântată într-o mantie de călătorie. Pentru o clipă, Tessa se întrebă încurcată dacă era un Frate Tăcut - până ce vizitatorul îşi lăsă gluga pe spate, iar ea văzu bine cunoscutul păr blond cârlionţat şi ochii verzi.

— Gideon Lightwood? spuse ea surprinsă.

— Poftim!

Charlotte vârî în buzunar harta pe care o ţinea în mână.

— Din Institut nu vor lipsi vânătorii de umbre.

Sophie se ridică degrabă în picioare - apoi încremeni, ca şi când, dincolo de atmosfera din sala de antrenament, nu

ştia sigur ce să facă sau să spună în faţa celui mai mare dintre fraţii Lightwood.

Gideon aruncă o privire prin încăpere. Ca-ntotdeauna, ochii lui verzi erau calmi, blânzi. Will, în urma lui, prin contrast, părea să ardă de energie, chiar şi când stătea pur şi simplu liniştit.

— M-aţi chemat? zise Gideon, iar ea îşi dădu seama că, privind-o, desigur că el o vedea pe Jessamine. Şi iată-mă, deşi nu ştiu de ce sau pentru ce.

— Evident, pentru a o antrena pe Sophie, zise Charlotte. Şi, de asemenea, pentru a avea grijă de Institut în timp ce noi suntem plecaţi. Avem nevoie ca un vânător de umbre major să fie prezent aici, iar tu îndeplineşti condiţia. De fapt, Sophie a fost cea care a sugerat prezenţa ta.

— Şi cât timp veţi fi plecaţi?

— Două, trei ore. Nu toată noaptea.

— Prea bine.

Gideon începu să-şi descheie mantia. Avea ghetele prăfuite, iar părul lui arăta de parcă ieşise fără pălărie în vântul rece.

— Tata ar zice că este un exerciţiu practic bun pentru atunci când voi conduce locul.

Will murmură ceva - părea că spusese „neobrăzare afurisită”. O privi pe Charlotte, care clătină din cap.

— S-ar putea ca Institutul să fie al tău într-o bună zi, îi zise ea lui Gideon pe un ton destul de blând. În orice caz, îţi suntem recunoscători pentru ajutor. La urma urmelor, Institutul este responsabilitatea tuturor vânătorilor de umbre. Ei reprezintă casa noastră - Idrisul nostru când suntem departe.

Gideon se întoarse spre Sophie.

— Eşti pregătită pentru antrenament?

Ea încuviinţă din cap. Părăsiră încăperea în grup, Gideon şi Sophie cotind la dreapta pentru a se duce spre sala de antrenament, ceilalţi îndreptându-se spre scări. De-acolo, cântecul trist al lui Bridget se auzea şi mai tare, iar

Tessa îl auzi pe Gideon zicându-i ceva lui Sophie în legătură cu acesta; Sophie îi răspunse pe un ton blând, însă erau mult prea departe pentru ca ea să poată distinge ce-şi spuneau.

Părea firesc să-l urmeze pe Jem în timp ce coborau şi străbăteau nava catedralei. Mergea destul de aproape de el încât, deşi nu vorbeau, îi simţea căldura, atingerea mâinii goale pe a ei, în timp ce ieşeau. Soarele apunea. Cerul începuse să capete nuanţa de bronz care preceda amurgul. Cyril aştepta pe scările din faţă, semănând atât de mult cu Thomas, încât oricine ar fi fost înduioşat să-l privească. Ducea un pumnal lung, cu lamă îngustă, pe care i-l înmână lui Will fără vreun cuvânt; Will îl luă şi şi-l puse la centură.

Charlotte se întoarse şi puse mâna pe obrazul Tessei.

— Ne vedem la depozit, zise ea. Vei fi în deplină siguranţă, Tessa. Şi îţi mulţumesc că faci asta pentru noi.

Charlotte îşi lăsă mâna în jos şi coborî treptele, Henry urmând-o, şi Will venind imediat după ei. Jem ezită, doar pentru o clipă, iar Tessa - amintindu-şi de o seară asemănătoare, când alergase pe trepte pentru a-şi lua rămas-bun de la ea - îşi apăsă uşor degetele pe încheietura mâinii lui.

— *Miţpa*, spuse ea.

Îl auzi oftând. Vânătorii de umbre se urcară în trăsură; el se întoarse şi o sărută repede pe obraz înainte să se răsucească pe călcâie şi să coboare în goană treptele după ceilalţi; niciunul nu păru să fi remarcat, dar Tessa îşi duse mâna la faţă în timp ce Jem urca, ultimul, în trăsură, iar Henry se cocoţa pe capră. Porţile Institutului se deschiseră, iar trăsura ieşi clătinându-se în întunericul care se lăsa.

— Aşadar, domnişoară, mergem? întrebă Cyril.

Tessa se gândi că, în ciuda asemănării cu Thomas, el avea un comportament mai puţin sfios. O privea drept în ochi când îi vorbea, iar colţurile gurii păreau întotdeauna

să fie pe punctul de a schiţa un zâmbet. Se întreba dacă întotdeauna exista un frate mai calm şi unul mai nebunatic, precum Gabriel şi Gideon.

— Da, cred că noi...

Tessa se opri brusc, cu un picior pe punctul de a coborî treptele. Era ridicol, ştia sigur, şi totuşi - îşi scosese îngerul mecanic pentru a se îmbrăca în hainele lui Jessamine. Nu şi-l pusese înapoi. N-ar fi putut să-l poarte - Nate l-ar fi recunoscut imediat -, dar intenţionase să-l pună în buzunar pentru a-i purta noroc şi-l uitase. Acum ezita. Era mai mult decât o superstiţie prostească; până acum, îngerul îi salvase viaţa de două ori.

Se întoarse.

— Am uitat ceva. Aşteaptă-mă aici, Cyril. Mă întorc imediat.

Uşa Institutului era încă deschisă; intră în fugă şi urcă pe scări, trecu prin holuri, apoi pe coridorul care ducea spre camera lui Jessamine - unde încremeni.

Camera lui Jessamine se afla pe acelaşi hol care ducea la treptele spre sala de antrenament. Îi văzuse pe Sophie şi Gideon trecând pe-acolo cu doar câteva minute în urmă. Numai că ei nu dispăruseră; încă erau acolo.

Lumina era slabă, iar ei nu erau decât nişte umbre în întuneric, dar Tessa vedea clar: Sophie stând lipită de perete, iar Gideon strângându-i mâna.

Tessa făcu un pas înapoi, cu inima bătându-i năvalnic în piept. Niciunul n-o văzuse. Păreau concentraţi unul asupra celuilalt. Apoi Gideon se aplecă, murmurându-i ceva lui Sophie; îi dădu blând deoparte o şuviţă de păr de pe faţă. Stomacul Tessei se strânse, iar ea se întoarse şi se îndepărtă, fără să facă vreun zgomot.

Cerul se mai întunecase cu o nuanţă când ea ieşi pe trepte. Cyril era acolo, fluierând fals; se opri brusc când văzu expresia de pe chipul Tessei.

— Domnişoară, este totul în regulă? Aţi luat ce aţi vrut?

Tessa se gândi la modul în care Gideon îi dăduse la o

parte părul lui Sophie de pe faţă. Îşi aminti mâinile blânde ale lui Will pe talia ei şi moliciunea sărutului lui Jem pe obrazul ei, şi simţi că pământul se învârtea cu ea. Cine era ea, ca să-i spună lui Sophie, chiar şi pe tăcute, să aibă grijă, când ea însăşi era atât de pierdută?

— Da, minţi ea. Am luat ce-am vrut. Mulţumesc, Cyril.

Depozitul era o clădire mare, tencuită, înconjurată de un gard negru din fier forjat. Ferestrele fuseseră bătute în scânduri, iar un lacăt zdravăn din fier ţinea închise porţile din faţă, pe care numele înnegrit al companiei - „Mortmain and Co." - de-abia se mai distingea de sub straturile de funingine.

Vânătorii de umbre lăsaseră trăsura trasă lângă bordură, cu un farmec pus asupra ei pentru a preveni furtul sau distrugerea acesteia de către trecătorii mundani, cel puţin până când ajungea Cyril, care avea să aştepte acolo. O inspecţie mai atentă a lacătului îi arătă lui Will că fusese uns recent şi deschis; o rună înlocui cheia lipsă, iar el şi ceilalţi se strecurară înăuntru, închizând poarta în urma lor.

O altă rună descuie uşa din faţă, prin care se ajungea la un şir de încăperi. Numai unul era mobilat, cu un birou, o lampă cu abajur verde şi o canapea cu model floral, cu spătar înalt, sculptat.

— Fără îndoială, aici şi-au consumat Jessamine şi Nate cea mai mare parte a întâlnirilor amoroase, observă Will vesel.

Jem scoase un sunet de dezgust şi împunse canapeaua cu bastonul, Charlotte se aplecă deasupra biroului, cercetând repede conţinutul sertarelor.

— Nu mi-am dat seama că subit eşti împotriva întâlnirilor amoroase, îi aruncă Will lui Jem.

— În principiu, nu. Dar gândul la Nate Gray mângâind pe cineva...

Jem făcu o grimasă.

— Iar Jessamine este atât de convinsă că el o iubeşte. Dacă ai fi văzut-o, mă gândesc că până şi ţie, Will, ţi-ar fi fost milă de ea.

— Ba nu, zise Will. Dragostea neîmpărtăşită este o stare caraghioasă şi îi face pe cei implicaţi să se comporte caraghios.

Îşi pipăi bandajul de pe braţ, ca şi când locul l-ar fi durut.

— Charlotte? Biroul?

— Nimic. Închise sertarele. Nişte acte pe care sunt listate preţurile ceaiului şi datele când se ţin licitaţii pentru ceai, dar nimic altceva, cu excepţia unor păianjeni morţi.

— Ce romantic! murmură Will.

Acesta se aplecă în spatele lui Jem, care deja se îndrepta către biroul alăturat, folosindu-şi bastonul pentru a înlătura pânzele de păianjen ca să poată intra. Următoarele câteva încăperi erau goale, iar cea din urmă se deschidea spre ceea ce fusese cândva un depozit. Era un spaţiu sumbru, umbrit, tavanul acestuia dispărând în întuneric. Trepte şubrede din lemn conduceau spre o galerie la al doilea etaj. La primul etaj erau proptiţi de pereţi saci din pânză groasă, care păreau a fi, în ochii tuturor, nişte corpuri schimonosite în întuneric. Will ridică lampa-vrăjitoarei într-o mână, trimiţând raze de lumină în toată încăperea, în timp ce Henry se duse să cerceteze sacii. Se întoarse într-o clipă, ridicând din umeri.

— Resturi de frunze de ceai, zise el. După cum arată, e ceai negru chinezesc cu aromă de portocale.

Dar Jem clătină din cap, privind în jur.

— Sunt dispus să accept că, la un moment dat, aici chiar a existat un oficiu a cărui activitate era comerţul cu ceai, dar în mod evident a fost închis de ani de zile, de când Mortmain a hotărât că este interesat mai degrabă de mecanisme. Şi, cu toate acestea, podeaua este curată, fără urme de praf.

Îl prinse pe Will de încheietura mâinii, ghidând raza luminii lămpii-vrăjitoarei spre podeaua din lemn neted.

— Pe aici a fost ceva activitate - mai mult decât întâlnirile lui Jessamine cu Nate în biroul scos din uz.

— Mai sunt câteva birouri aici, zise Henry, arătând spre capătul îndepărtat al încăperii. Charlotte şi cu mine le vom cerceta. Will, Jem, uitaţi-vă voi ce este la al doilea etaj.

Era o încântare rară ca Henry să dea ordine; Will se uită la Jem şi zâmbi, apoi porni spre treptele şubrede din lemn. Treptele scârţâiau sub paşii săi, chiar şi sub cei uşori ai lui Jem, care-l urma pe Will. Lampa-vrăjitoarei din mâna lui Will arunca modele de lumină pe perete când ei ajunseră în capul scărilor.

Will ajunse într-o galerie, o platformă unde probabil fuseseră depozitate lăzile de ceai sau de unde un maistru supraveghease spaţiul de dedesubt. Acum era goală, cu excepţia unei singure siluete care zăcea pe jos. Trupul unui bărbat, slab şi tânăr; şi, când Will se apropie, inima începu să-i bată nebuneşte, deoarece mai văzuse asta şi înainte - mai avusese această viziune: trupul nemişcat, părul argintiu şi hainele negre, ochii vineţii, cu gene argintii.

— Will!

Jem era în spatele lui. El îşi mută privirea de la Will, care era tăcut şi avea chipul împietrit, la trupul de pe podea, şi trecu pe lângă el pentru a îngenunchea. Apucă bărbatul de încheietură exact când Charlotte ajunse în capul scărilor. Surprins, Will o privi o clipă; faţa ei era acoperită de transpiraţie şi se părea că-i era rău. Jem spuse:

— Are puls, Will!

Will se apropie şi îngenunche lângă prietenul său. De la acea distanţă era mai uşor să vadă că bărbatul de pe podea nu era Jem. Era mai în vârstă, caucazian; avea ţepi argintii pe bărbie şi obraji, iar trăsăturile îi erau mai largi şi mai puţin definite. Ritmul bătăilor inimii lui Will încetiniră când bărbatul deschise ochii.

Erau ca nişte discuri argintii, asemănătoare cu ai lui

Jem. Şi în acea clipă, Will îl recunoscu. Simţi mirosul dulce-acrişor al drogurilor magice arzătoare, simţi căldura acestora în venele sale şi îşi dădu seama că-l mai văzuse pe bărbat şi altă dată, şi unde anume.

— Eşti vârcolac, zise el. Unul dintre cei care nu umblă cu haita. Care cumpără *yin fen* de la ifriţii de pe Chapel. Nu-i aşa?

Privirea vârcolacului îi cercetă pe amândoi şi se opri asupra lui Jem. Îşi miji ochii şi ridică mâna, apucându-l de pulpana hainei.

— Tu, scânci el. Eşti de-al nostru. N-ai cu tine... nişte marfă...

Jem se dădu înapoi. Will îl apucă pe vârcolac de încheietura mâinii şi îi desfăcu strânsoarea. Nici nu era greu; în degetele lipsite de nervi mai era foarte puţină putere.

— Nu-l atinge!

Will îşi auzi propria voce ca venind de departe, înţepată şi rece.

— N-are niciun fel de pulbere mizerabilă de-a voastră. Asta nu acţionează asupra noastră, a nefilimilor, cum acţionează asupra voastră.

— Will!

Vocea lui Jem era rugătoare:

— *Fii mai blând!*

— Lucrezi pentru Mortmain, zise Will. Spune-ne ce faci pentru el. Spune-ne unde este.

Vârcolacul izbucni în râs. Sângele-i ţâşni pe buze şi i se scurse pe bărbie. O parte din el îi stropi echipamentul lui Jem.

— Ca şi când... aşşti... unde-i Magistru', scânci el. Sunteţ' doi proşti afurisiţi. Afurisiţi de nefilimi nefolositori. Dac-aş avea... eu puternic... v-aş preface în zdrenţe-nsângerate...

— Dar n-ai. Will n-avea remuşcări. Şi poate că noi *chiar* avem nişte *yin fen*.

— Ba nu. Credeţi... că nu ştiu?

Vârcolacul avea o privire rătăcită.

— Când mi-a dat-o prima dat', am văzut lucruri - as'fel de lucruri voi nu puteţi să vă imaginaţi - măreţul oraş de cristal - turlele Raiului...

Îl cuprinse un alt acces spasmodic de tuse. Vărsă şi mai mult sânge. Acesta avea o nuanţă argintie, asemănătoare mercurului. Will schimbă o privire cu Jem. *Oraşul de cristal*. Nu se putu abţine să nu se gândească la Alicante, deşi el nu fusese niciodată acolo.

— Am crezut c-aveam să trăiesc veşnic - să muncesc toată noaptea, toată ziua, să nu obosesc nicicând. Apoi am început să ne stingem unu câte unu'. Drogul te omoară, da' el n-a zis asta niciodat'. M-am întors aci să văd dacă nu cumva a mai rămas nişte praf pitit p-undeva, da' nu-i. N-are rost să mă mai car. Acu' mor. Po' să mor foarte bine ş-aci ca şi-n altă parte.

— El ştia prea bine ce face când ţi-a dat drogu-ăsta, zise Jem. Ştia că avea să te omoare. Nu merită să-i păstrezi secretul. Spune-ne ce făcea - la ce te punea să munceşti zi şi noapte.

— S-asamblăm chestiile alea - oamenii-ăia metalici. Nu ne-a băgat în sperieţi, da' câştigam bani buni şi drogurile erau şi mai bune...

— Şi bine-ţi mai prind banii acum, zise Jem cu o voce nefiresc de amară. Cât de des te obliga s-o iei? Pulberea argintie?

— De şase-şapte ori pe zi.

— Nu-i de mirare că în Chapel au rămas fără, murmură Will. Mortmain controlează rezerva.

— N-ar trebui s-o iei aşa, zise Jem. Cu cât iei mai multă, cu atât mori mai repede.

Privirea vârcolacului era fixată asupra lui Jem. Ochii îi erau străbătuţi de vinişoare roşii.

— Da' tu? zise el. Ţie cât ţi-a mai rămas de trăit?

Will îşi întoarse capul. Charlotte era nemişcată în capul

scărilor, în spatele lui, privind. El îi făcu semn cu mâna să se apropie.

— Charlotte, dacă l-am duce jos, poate că Fraţii Tăcuţi ar reuşi să facă ceva să-l ajute. Dacă ai putea...

Însă Charlotte, spre surprinderea lui Will, se făcuse verde la faţă. Îşi duse mâna la gură şi se repezi pe scări.

— Charlotte! şuieră Will; el nu îndrăznea să strige. O, la naiba! Bine, Jem. Apucă-l de picioare, eu îi iau de umeri...

— Will, n-are rost. Vocea lui Jem era slabă. E mort.

Will se întoarse. Într-adevăr, ochii argintii erau larg deschişi, sticloşi, aţintiţi în tavan; pieptul încetase să i se mai ridice şi să coboare. Jem întinse mâna să-i închidă ochii, dar Will îşi prinse prietenul de încheieturi.

— Nu!

— N-aveam de gând să-l binecuvântez, Will. Doar să-i închid ochii.

— Nu merită asta. A lucrat cu Magistrul! zise Will, şoapta transformându-i-se în strigăt.

— El e ca mine, zise Jem. Un dependent.

Will se uită la el peste mâinile lor unite.

— El *nu e ca tine*. Iar tu n-ai să mori în felul ăsta.

Surprins, Jem căscă gura.

— Will...

Amândoi auziră zgomotul unei uşi deschizându-se, şi o voce strigând numele lui Jessamine. Will dădu drumul încheieturii lui Jem şi ambii se lăsară la pământ, la câţiva centimetri de marginea galeriei, pentru a vedea ce se întâmpla în depozit.

16
FURIE MORTALĂ

Când văd cum mâna Timpului sfărâmă
Bogaţii, mândrii secoli ce-au apus,
Când jalnicele turnuri le dărâmă
Şi bronzul veşnic sclav îi e supus[43].
- Shakespeare, „*Sonetul 64*”

În timp ce străbătea trotuarele aglomerate de pe Eastcheap, Tessa se gândea că era o experienţă aparte să meargă pe străzile Londrei îmbrăcată băieţeşte. Bărbaţii care îşi încrucişau calea cu a ei de-abia îi aruncau câte o privire, şi mai degrabă treceau pe lângă ea către uşile cârciumilor sau coteau pe prima străduţă. Ca fată, să meargă singură pe aceste străzi în timpul nopţii, îmbrăcată în hainele ei elegante ar fi constituit obiectul privirilor lungi şi stăruitoare şi al zeflemelii. Ca băiat, era... invizibilă. Până atunci nu-şi dăduse seama cum era să fii invizibil. Cât de uşoară şi liberă se simţea - sau ar fi trebuit să fie aşa, dacă nu s-ar fi simţit ca un aristocrat din *Poveste despre două oraşe* într-un faeton pe drumul spre ghilotină.

Pe Cyril îl zări numai o dată, strecurându-se între două clădiri vizavi de strada care pornea de la numărul 32 de pe Mincing Lane. Acolo era o clădire masivă din piatră, iar gardul negru din fier, care o înconjura, semăna, în lumina scăzută a amurgului, cu nişte şiruri de dinţi negri ascuţiţi. La poartă atârna un lacăt, dar acesta fusese lăsat deschis;

[43] William Shakespeare, *Sonete*, Traducere de Ion Frunzetti, Editura Tineretului, București, 1964.

se strecură înăuntru şi apoi urcă pe treptele prăfuite până la uşa din faţă, care, de asemenea, era descuiată.

Înăuntru descoperi că birourile goale, ale căror ferestre dădeau înspre Mincing Lane, erau tăcute, lipsite de viaţă; într-unul bâzâia o muscă izbindu-se iar şi iar de geamuri până când căzu extenuată pe pervaz. Tessa se înfioră şi grăbi pasul.

Cu fiecare încăpere în care intra, se simţea tot mai încordată, aşteptându-se să-l vadă pe Nate; nu-l găsi însă în nicio încăpere. Ultima avea o uşă care dădea spre un depozit. O lumină albăstruie se strecura printre crăpăturile scândurilor cu care fuseseră acoperite ferestrele. Privi nesigură în jur.

— Nate! şopti ea.

El ieşi din întunericul dintre doi stâlpi cu tencuiala cojită. Părul lui blond, sub un joben din mătase, strălucea în lumina albăstruie. Purta un frac albastru din tweed, pantaloni şi ghete negre, dar înfăţişarea lui de obicei imaculată era răvăşită. Părul slinos îi atârna în ochi, iar pe obraz avei dâre de praf. Hainele îi erau şifonate, de parcă dormise îmbrăcat ai ele.

— Jessamine, spuse el cu o evidentă uşurare în voce. Draga mea!

Îşi deschise larg braţele.

Ea înaintă lent, încordată. Nu voia ca Nate s-o atingă, dar nu vedea nicio modalitate prin care să-i evite îmbrăţişarea. El o cuprinse în braţe. Mâna lui apucă marginea pălăriei şi i-o scoase, permiţând buclelor ei blonde să cadă libere pe spate. Ea îşi aminti cum Will îi scosese agrafele din păr şi, involuntar, stomacul i se strânse.

— Trebuie să ştiu unde este Magistrul, începu ea cu glas tremurat. Este extrem de important. Vezi tu, am tras cu urechea şi am auzit ce plănuiesc vânătorii de umbre. Ştiu că n-ai vrut să-mi spui, dar…

El îi dădu părul pe spate, ignorându-i cuvintele.

— Înţeleg, zise el, iar vocea îi era profundă şi aspră. Dar, mai întâi - el îi înălţă capul, punându-i un deget sub bărbie. Cum spunea cineva „Sărută-ţi iute, deci, frumoasa”[44].

Tessa îşi dorea ca el să nu fi citat din Shakespeare. N-avea să mai poată asculta vreodată acel sonet fără să i se facă greaţă. Când se aplecă spre ea, Tessa avu senzaţia că toţi nervii din corp ar fi vrut să-i iasă prin piele din cauza repulsiei. Se rugă ca toţi ceilalţi să se năpustească înăuntru, în timp ce ea îi permitea să-i ridice capul în sus, mai sus...

Nate izbucni în râs. Cu o mişcare din încheietura mâinii, îi aruncă pălăria în întuneric; degetele lui o prinseră şi mai ferm de bărbie, înfigându-şi unghiile în piele.

— Scuze pentru comportamentul meu impetuos, zise el. Nu m-am putut abţine să nu fiu curios să constat cât de departe ai merge pentru a-i proteja pe prietenii tăi, vânătorii de umbre... surioară.

— *Nate!*

Tessa încercă să facă un pas înapoi, să scape din strânsoarea lui, dar el o ţinea mult prea bine. Îşi ridică celălalt braţ de parcă ar fi fost un şarpe, răsucindu-se în jurul ei, ţintuind-o de el, apăsând-o cu antebraţul pe gât. Ea îi simţea respiraţia fierbinte în ureche. Mirosea a acru, a gin vechi şi a transpiraţie.

— Credeai că nu mi-am dat seama? se stropşi el. Mi-am dat seama imediat după ce a sosit acel bilet la balul lui Benedict, care mă trimitea în Vauxhall după cai verzi pe pereţi. Totul începuse să aibă noimă. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început că erai tu. Fetiţă proastă!

— Proastă? şuieră ea. Te-am făcut să-ţi dezvălui secretele, Nate. Mi-ai spus tot. Nu cumva Mortmain a aflat? Ăsta-i motivul pentru care arăţi de parcă n-ai fi dormit zile-n şir?

El o strânse şi mai tare de gât, făcând-o să geamă de

[44] Actul II, scena 3 din *A douăsprezecea noapte.*

durere.

— N-ai putut să mă laşi naibii în pace. A trebuit să-ţi vâri nasul în treburile mele. Încântată să mă vezi doborât, nu-i aşa? Ce fel de soră eşti, Tessie?

— Dacă ai fi avut ocazia, m-ai fi omorât. Nu există niciun joc pe care să-l poţi juca, nimic să poţi spune care să mă facă să cred că eu te-am trădat, Nate. Ai meritat tot ce ţi s-a întâmplat. Să te aliezi cu Mortmain…

El o scuturră, suficient cât s-o facă să-i clănţăne dinţii.

— De parcă alianţele mele ar fi treaba ta. Mă descurcam bine până când tu şi prietenii tăi nefilimi aţi venit şi v-aţi amestecat. Acum Magistrul vrea să-mi pună capul pe butuc. E vina ta. Numai vina ta. Eram aproape disperat, până când am primit biletul acela caraghios de la Jessamine. Am fost sigur că era opera ta, că ai torturat-o pentru a obliga să-mi scrie misiva aia caraghioasă…

— Ba n-am torturat-o, rosti Tessa printre dinţi.

Ea se zbătea, dar Nate o ţinea din ce în ce mai strâns, nasturii jiletcii lui pătrunzându-i în spate.

— Ea a vrut să o facă. A vrut să-şi scape pielea.

— Nu te cred.

Cu cealaltă mână o ţinea de bărbie; el îşi înfigea şi mai adânc unghiile, iar ea ţipă de durere.

— Mă iubeşte!

— Nimeni nu te-ar putea iubi, aruncă Tessa. Eşti fratele meu - te-am iubit -, dar tu ai distrus până şi asta.

Nate se aplecă şi mârâi:

— *Nu sunt fratele tău!*

— Prea bine, frate vitreg, dacă aşa vrei…

— Nu eşti sora mea. Nici măcar vitregă.

El rosti cuvintele cu plăcere crudă.

— Mama ta şi mama mea nu au fost una şi aceeaşi femeie.

— Nu se poate, şopti Tessa. Minţi! Mama noastră a fost Elizabeth Gray…

— Mama ta a fost Elizabeth Gray, născută Elizabeth

Moore, zise Nate. A mea a fost Harriet Moore.

— *Mătuşa Harriet?*

— Cândva, a fost logodită. N-ai ştiut asta? După ce părinţii noştri - părinţii tăi - s-au căsătorit. Bărbatul acela a murit înainte ca nunta aibă loc. Dar ea era deja însărcinată. Mama ta a crescut copilul ca fiind al ei, pentru a-şi scuti sora de ruşinea care ar fi copleşit-o când lumea ar fi aflat că ea îşi consumase mariajul înainte ca nunta să fi avut loc. Era o târfă.

Vocea lui ardea precum otrava.

— Nu sunt fratele tău, şi nici n-am fost vreodată. Harriet - ea nu mi-a zis niciodată că era mama mea. Am aflat din scrisorile mamei tale. Toţi anii aceia, şi ea n-a scos o vorbă. Îi era prea ruşine.

— Ai ucis-o, zise Tessa amorţită. Pe propria ta mamă!

— *Fiindcă* era mama mea. Fiindcă mă renegase. Fiindcă îi era ruşine cu mine. Fiindcă nu voi şti niciodată cine e tatăl meu. Fiindcă a fost o târfă.

Vocea lui Nate era goală. *Nate* fusese întotdeauna gol. Nu fusese niciodată nimic altceva decât o cochilie drăgălaşă, iar Tessa şi mătuşa ei visaseră că el era plin de compasiune şi înţelegere, nu pentru că aşa ar fi fost, ci pentru că aşa voiseră ele să-l vadă.

— De ce i-ai zis lui Jessamine că mama mea a fost vânătoare de umbre? întrebă Tessa. Chiar dacă mătuşa Harriet a fost mama ta, ea şi mama erau surori. Atunci, şi mătuşa Harriet ar fi fost vânătoare de umbre, şi la fel şi tu. De ce să spui o asemenea minciună ridicolă?

El zâmbi superior.

— Nu-i aşa c-ai vrea să ştii?

Strânsoarea lui deveni şi mai puternică, sufocând-o. Ea gemu, şi îşi aminti brusc de Gabriel care spunea: „Direcţionează-ţi loviturile spre rotule; durerea este agonizantă.”

Ea lovi în sus şi înapoi, tocul ghetei ciocnindu-se de genunchiul lui Nate, scoţând un sunet ca de ceva care

crapă. Nate ţipă, iar piciorul nu-i mai susţinu greutatea. Continuă să se ţină de Tessa în timp ce cădea, răsucindu-se astfel încât o lovi cu cotul în stomac în vreme ce cădeau împreună la pământ. Ea icni, rămase fără aer, cu ochii plini de lacrimi.

Îl lovi din nou, încercând să se dea înapoi, şi îl nimeri în umăr, dar el se aruncă asupra ei, apucând-o de jiletcă. Nasturii îi săriră unul câte unul în timp ce el o târa înspre el; cu cealaltă mână o apucă de păr când ea lovi, zgâriindu-l cu unghiile pe obraz. Sângele care ţâşni imediat era o privelişte sălbatic de satisfăcătoare.

— Dă-mi drumul! gâfâi ea. Nu poţi să mă omori. Magistrul mă vrea vie...

— „Vie” nu înseamnă şi „nevătămată”, mârâi Nate cu sângele curgându-i pe faţă şi pe bărbie.

O apucă mai bine de păr şi o trase spre el; ea ţipă de durere şi îl lovi cu ghetele, însă el era de neclintit, ferindu-se de loviturile pe care ea i le dădea cu picioarele. Gâfâind, strigă în gând: *Jem, Will, Charlotte, Henry - unde sunteţi?*

— Te întrebi unde-ţi sunt prietenii?

O ridică în picioare, ţinând-o cu o mână de păr şi cu cealaltă, făcută pumn, o împungea în spate. Ei bine, cel puţin iată-l pe unul dintre ei!

Un scrâşnet îi atrase atenţia Tessei spre o mişcare undeva în întuneric. Nate o târî trăgând-o de păr, scuturând-o.

— Uite! se stropşi el. Ar cam fi timpul să ştii cu ce te pui.

Tessa se uită lung. Obiectul care ieşi din întuneric era uriaş - înalt de vreo şase metri, aprecie ea, şi făcut din fier. Nu prea avea încheieturi. Părea să se mişte asemenea unui unic mecanism fluid, unitar, şi aproape că nu avea trăsături. La partea inferioară avea picioare, fiecare terminându-se cu o talpă cu ţepi metalici. Braţele îi erau la fel, terminate cu mâini, ca nişte gheare, iar capul era un oval neted, întrerupt doar de o fantă largă, asemănătoare unei guri înzestrate cu dinţi ascuţiţi, de parcă ar fi fost o

crăpătură în coaja unui ou. Pe „cap” avea o pereche de coarne argintii răsucite. Între ele pâlpâia o flăcăruie albastră firavă.

În mâinile enorme ducea un trup fără vlagă, îmbrăcat în echipament de luptă. Lângă corpul automatului gigantic, ea părea mai măruntă ca oricând.

— Charlotte! strigă Tessa.

Îşi înteţi încercările de a scăpa de Nate, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta. Şuviţe de păr i se rupseseră şi căzuseră pe pământ - părul blond al lui Jessamine, plin de sânge acum. Nate îşi luă revanşa, pocnind-o atât de tare, încât ea văzu stele verzi; când se încovoie, el o prinse de gât, nasturii de la manşete înfigându-i-se în trahee.

Nate chicoti.

— Un prototip, zise el. Abandonat de către Magistru. Prea mare şi prea greoi pentru scopurile lui. Dar nu şi pentru mine. Ridică tonul. Dă-i drumul!

Mâinile metalice ale automatului se deschiseră. Charlotte căzu la pământ cu un zgomot înfiorător. Zăcea nemişcată. De la acea distanţă, Tessa nu-şi putea da seama dacă respira.

— Acum zdrobeşte-o, zise Nate.

Greoi, obiectul îşi ridică talpa metalică, cu ţepi. Tessa se prinse de braţele lui Nate cu unghiile, sfâşiindu-i pielea.

— *Charlotte!*

Pentru o clipă, Tessa crezu că vocea care strigă era a ei, dar era prea groasă. O siluetă ţâşni din spatele automatului, îmbrăcată în negru, având pe creştet o claie de păr de culoarea ghimbirului, în mână cu un stilet cu lamă subţire.

Henry.

Fără să arunce măcar o privire spre Tessa şi Nate, se aruncă asupra automatului, descriind cu stiletul o mişcare ca de arc. Se auzi un zgomot de metal frecat pe metal. Ţâşniră scântei, iar automatul se dădu înapoi. Lăsă piciorul jos, trântindu-l pe podea, la câţiva centimetri de trupul

nemişcat al lui Charlotte. Henry ateriză, apoi se aruncă din nou asupra creaturii, înţepând-o cu stiletul.

Lama se rupse. Pentru o clipă, Henry rămase nemişcat şi privi năuc. Apoi, mâna creaturii biciui aerul în faţă şi îl apucă de braţ. El strigă în timp ce fu ridicat şi aruncat cu o forţă incredibilă spre unul dintre stâlpi; se lovi de acesta, se chirci şi căzu la podea, unde rămase nemişcat. Nate izbucni în râs.

— *Ce mai spectacol* de devotament matrimonial! zise el. Cine-ar fi crezut? Jessamine zicea mereu că, după părerea ei, Branwell nu-şi putea suferi nevasta.

— Eşti un porc, zise Tessa, zbătându-se în strânsoarea lui. Ce ştii tu despre lucrurile pe care le fac oamenii unul pentru celălalt? Dacă Jessamine ar arde în flăcări, tu nu ţi-ai ridica privirile de la cărţile de joc. Ţie nu-ţi pasă decât de tine.

— Taci sau am să te las fără dinţi.

Nate o scutură din nou şi strigă:

— Vino! Aici. Trebuie s-o ţii până vine Magistrul.

Cu un scrâşnet de angrenaje, automatul se deplasă pentru a se supune comenzii. Nu era la fel de iute precum fraţii lui mai mici, dar era atât de mare, încât Tessa nu se putu abţine să nu-i urmărească mişcările cu o spaimă ce o îngheţa. Şi asta nu era tot. Avea să vină Magistrul. Tessa se întrebă dacă Nate îl convocase, dacă era deja pe drum. Mortmain. Până şi amintirea ochilor lui reci, a zâmbetului său îngheţat, superior, îi făcu stomacul să se revolte.

— Dă-mi drumul! strigă ea smucindu-se. Lasă-mă să mă duc la Charlotte...

Nate o îmbrânci în faţă cu forţă, iar ea căzu pe jos, coatele şi genunchii izbindu-i-se cu putere de podeaua dură din lemn. Gemu şi se rostogoli într-o parte, în umbra galeriei de la al doilea etaj, în timp ce automatul se mişca greoi spre ea. Ţipă...

Iar Will şi Jem săriră din galeria de deasupra, fiecare aterizând pe câte-un umăr al creaturii. Aceasta mugi, un

sunet asemănător foalelor încărcate de cărbune, şi se clătină înapoi, permiţându-i Tessei să se rostogolească din calea sa şi să sară în picioare. Privi de la Henry la Charlotte. Henry era palid şi liniştit, chircit lângă stâlp, dar Charlotte, zăcând acolo unde-i dăduse drumul automatul, era într-un pericol iminent de a fi strivită de maşinăria dezlănţuită.

Inspirând adânc, Tessa ţâşni spre Charlotte şi îngenunche lângă ea, punându-şi degetele pe gâtul acesteia; îi simţea pulsul bătând slab. Vârându-şi mâinile sub braţele lui Charlotte, începu să o tragă spre perete, departe de locul unde automatul se răsucea şi arunca scântei, întinzându-şi mâinile terminate în cleşti pentru a-l înşfăca pe Jem şi pe Will.

Cu toate acestea, ei erau prea iuţi pentru automat. Tessa o lăsă pe Charlotte între sacii cu ceai şi aruncă o privire în jurul ei, încercând stabilească o cale să ajungă la Henry. Nate se năpustea înainte şi înapoi, zbierând şi blestemând creatura mecanică. Ca răspuns, Will tăie unul dintre coarne şi-l aruncă înspre fratele Tessei. Ricoşă pe podea, scoţând scântei, iar Nate sări înapoi, Will râse. Între timp, Jem se căţăra pe gâtul creaturii, făcând ceva ce Tessa nu putea să vadă. Creatura se învârtea în cerc, dar fusese proiectată pentru a apuca tot ce se găsea în faţă, dar „braţele” acesteia nu se îndoiau. Nu putea ajunge la ceea ce îi atârna de gât sau pe cap.

Tessei aproape că-i venea să râdă, Will şi Jem erau ca nişte şoareci alergând grăbiţi când într-o parte, când într-alta pe lângă o pisică, încercând să-i distragă atenţia. Dar oricât de tare ar fi încercat să înjunghie creatura din metal cu armele lor, nu reuşeau să-i producă decât câteva zgârieturi. Armele lor, pe care ea le văzuse pătrunzând prin fier şi oţel de parcă ar fi fost hârtie, lăsau acum doar câteva urme şi scrijelituri pe suprafaţa creaturii mecanice.

În acest răstimp, Nate zbiera şi blestema.

— Scutură-te ca să scapi de ei! ţipa el către automat.

Scutură-te de ei, ticălos masiv din metal!

Automatul se opri, apoi se scutură violent, Will alunecă, prinzându-se în ultima clipă de gâtul creaturii pentru a nu cădea. Jem nu fu la fel de norocos; el împunse înainte cu bastonul-spadă, ca şi când ar fi vrut să-l înfigă în trupul creaturii pentru a-şi opri căderea, dar lama alunecă pe spatele creaturii. Jem căzu, lipsit de graţie, arma zăngănindu-i, şi cu piciorul îndoit sub el.

— James! strigă Will.

Jem se ridică cu greu în picioare. Duse mâna la centură în căutarea stelei, dar creatura, simţind momentul de slăbiciune, pornise deja spre el, întinzând mâinile terminate cu gheare. Clătinându-se, Jem făcu câţiva paşi înapoi, şi, bâjbâind, scoase ceva din buzunar. Era ceva neted, alungit, metalic - era obiectul pe care i-l dăduse Henry în bibliotecă.

Duse o mână înapoi ca să-şi facă vânt să-l arunce, însă Nate era deja în spatele lui, lovindu-l în piciorul care probabil era fracturat. Jem nu scoase niciun sunet, dar piciorul nu-i mai susţinu greutatea şi, cu un zgomot de ceva rupt, el căzu la podea pentru a doua oară, obiectul rostogolindu-i-se din mână.

Tessa sări în picioare şi alergă spre obiect, şi la fel făcu şi Nate. Se ciocniră, iar el, fiind mai mare şi mai greu, o trânti la pământ. Căzând, ca se rostogoli aşa cum o învăţase Gabriel, pentru a amortiza impactul, dar şocul o lăsă fără respiraţie. Întinse mâna după dispozitiv, cu degete tremurătoare, dar acesta, atingând pământul, sări mai departe. Îl auzea pe Will strigând-o pe nume, spunându-i să i-l arunce lui. Întinse mâna şi mai departe, prinzând obiectul cu degetele - dar exact atunci, Nate o apucă de un picior şi o târî spre el fără milă.

E mai mare decât mine, gândi ea. *Mai puternic decât sunt eu. Mai lipsit de scrupule decât mine. Dar există un lucru pe care eu pot să-l fac şi el nu poate*.

Se Transformă.

Căută în minte strânsoarea mâinii lui pe glezna ei, pielea lui atingând-o pe a ei, îl căută pe originalul Nate pe care-l ştiuse dintotdeauna, acea scânteie dinlăuntrul lui care pâlpâia aşa cum se întâmpla în cazul fiecăruia, ca o lumânare într-o încăpere întunecoasă, îl auzi ţinându-şi respiraţia, apoi Transformarea începu, sfâşiindu-i pielea, topindu-i oasele. Nasturii de la guler şi de la manşete pocniră pe măsură ce ea creştea, ai membrele convulsionându-i-se, eliberându-şi piciorul din strânsoarea lui Nate. Se rostogoli departe de fratele ei, sărind în picioare, şi-l văzu cum o priveşte cu ochii larg deschişi. Ea era acum, cu excepţia hainelor, imaginea lui perfectă în oglindă.

Se răsuci spre automat. Acesta era nemişcat, aşteptând instrucţiile, cu Will încă atârnându-i în spate. El ridică mâna, iar Tessa aruncă dispozitivul, mulţumindu-le în gând lui Gabriel şi Gideon pentru orele de antrenament la care deprinsese aruncarea cuţitului. Acesta zbură prin aer, descriind un arc perfect, iar Will îl prinse din zbor.

Nate era în picioare.

— Tessa, mârâi el. Ce naiba crezi că…

— Înşfacă-l! strigă ea spre automat, arătându-l pe Nate. Prinde-l şi ţine-l bine!

Creatura nu se mişcă. Tessa nu auzea nimic altceva decât respiraţia greoaie a lui Nate de lângă ea şi sunetul de clănţănit metalic venind din spre creatură; Will dispăruse în spatele acesteia şi meşterea ceva, dar ea nu putea să vadă ce anume.

— Tessa, eşti o proastă, sâsâi Nate. Asta n-are cum să funcţioneze. Creatura ascultă numai de…

— Eu sunt Nathaniel Gray! strigă Tessa spre uriaşul din metal. Şi-ţi poruncesc în numele Magistrului *să pui mâna pe acest bărbat şi să-lţii!*

Nate se răsuci spre ea.

— Gata cu jocurile tale, proastă mică…

Cuvintele îi fură curmate brusc când automatul se

aplecă şi-l înşfăcă, strângându-l ca într-un cleşte. Îl ridică, sus, la nivelul deschizăturii ca o gură, clincănind şi hârâind iscoditor. Nate începu să ţipe şi o ţinu tot într-un ţipăt, necontrolat, dând din mâini în timp ce Will, terminând ceea ce făcea, se ghemui la pământ. Strigă ceva spre Tessa, cu ochii lui albaştri larg deschişi şi sălbatici, dar ea nu reuşi să-l audă din pricind ţipetelor fratelui ei. Inima îi bătea nebuneşte; simţi cum i se lasă părul pe spate ca o greutate moale. Era din nou ea însăşi, şocul celor întâmplate fiind prea mare pentru ca ea să poată menţine transformarea. Nate continua să ţipe - arătarea îl ţinea într-o strânsoare îngrozitoare, ca de cleşte. Will dădu să fugă exact când creatura, privind-o lung pe Tessa, dădu înapoi cu un muget - iar Will o lovi, doborând-o la pământ şi acoperind-o cu trupul lui în timp ce automatul bubui asemenea unei explozii stelare.

Zgomotul - explozia, metalul care zăngănea - era incredibil. Tessa încercă să-şi acopere urechile, dar trupul lui Will o ţintuia la pământ.Avea coatele înfipte în podea, de-o parte şi de cealaltă a capului ei. Îi simţea respiraţia în ceafă, bătăile inimii lui lângă coloana ei vertebrală, îl auzi pe fratele ei strigând, plângând cu un hohot îngrozitor. Îşi întoarse capul, lipindu-şi faţa de umărul lui Will când trupul acestuia se smuci lângă al ei; podeaua se cutremură sub ei...

Şi gata. Încet, Tessa deschise ochii. Aerul era plin de praf de tencuială şi de aşchii care pluteau şi de frunze de ceai din sacii care se rupseseră. Bucăţi mari de metal zăceau împrăştiate la întâmplare pe podea, şi o parte dintre geamuri se spărseseră, lăsând să pătrundă lumina serii ceţoase. Tessa aruncă o privire în jurul ei. Îl văzu pe Henry ţinând-o ocrotitor la piept pe Charlotte, sărutându-i faţa palidă în timp ce ea îl privea; pe Jem, luptându-se şi se ridice în picioare, cu stela în mâni şi cu hainele şi părul pline de moloz - şi pe Nate.

La început, ea crezu că el se sprijină de unul dintre

stâlpi. Apoi văzu pata roşie care se întindea pe cămaşa lui, şi atunci îşi dădu seama. O aşchie zimţată de metal îl străpunsese asemenea unui suliţe, ţintuindu-l de stâlp. Capul îi atârna înclinat spre umăr; se ţinea cu mâinile de piept.

— *Nate!* strigă ea.

Will se rostogoli într-o parte, eliberând-o, iar ea fu în picioare în câteva secunde, traversând încăperea în fugă, spre fratele ei. Mâinile îi tremurau de groază şi repulsie, dar reuşi să apuce suliţa de metal şi s-o scoată din pieptul lui. O aruncă într-o parte şi de-abia reuşi să-l prindă în braţe când acesta căzu moale, greutatea lui doborând-o la pământ. Apoi îşi dădu seama că stătea în şezut, având în braţe trupul nemişcat al lui Nate.

O amintire îi răsări în minte - ea ghemuindu-se la podea în casa lui de Quincey, ţinându-l pe Nate în braţe. Pe-atunci îl iubea. Avea încredere în el. Acum, în timp ce-i ţinea, iar hainele i se-mbibau cu sângele lui, ea avea impresia că urmărea nişte actori pe o scenă, jucându-şi rolurile, mimând jalea.

— Nate, şopti ea.

El deschise ochii. O străbătu o undă de durere. Crezuse că deja murise.

— Tessie...

Vocea lui răsuna înfundat, ca şi când ar fi străbătut straturi de apă. Ochii lui îi cercetau faţa, continuând cu sângele de pe haine, iar apoi, în cele din urmă, se opriră pe propriul piept, unde sângele curgea într-un şuvoi constant printr-o gaură mare din cămaşă. Tessa îşi sfâşie jiletca, o făcu ghem şi o apăsă pe rană, rugându-se să fie suficient pentru a opri sângele.

Nu era. Haina se îmbibă instantaneu, firişoare de sânge curgând pe lângă ea.

— O, Doamnei şopti Tessa. Şi-apoi, mai tare: Will...

— Nu!

Nate o apucă de încheietură, înfigându-şi unghiile.

— Dar, Nate...

— Sunt pe moarte. Sunt sigur.

Tuşi, scoţând un sunet slab, umed, hârâit.

— Nu înţelegi? I-am înşelat aşteptările Magistrului. Oricum m-ar omorî. Şi-ar face-o lent.

Scoase un sunet aspru de nerăbdare.

— Las-o baltă, Tessie! Nu sunt nobil. Ştii că nu sunt.

Ea inspiră sacadat.

— Ar trebui să te las aici, să mori în propriul sânge. Asta ai face dacă ai fi în locul meu.

— Tessie...

Din colţul gurii i se scurse o dâră de sânge.

— Magistrul n-a avut niciodată intenţia să-ţi facă rău.

— Mortmain, şopti ea. Nate, unde este? Te rog! Spune-mi unde este!

— E...

Nate se înecă, respirând greoi. O spumă însângerată îi apăru pe buze.

Jiletca din mâna Tessei era plină de sânge. Avea ochii larg deschişi, îngroziţi în mod vădit.

— Tessie... Eu... Sunt pe moarte. Chiar sunt...

În minte îi explodau întrebările. *Unde este Mortmain? Cum de mama mea era vânătoare de umbre? Dacă tata era demon, cum se face că încă sunt în viaţă, când toate progeniturile vânătorilor de umbre şi ale demonilor se nasc moarte?* Dar groaza din ochii lui Nate o reduse la tăcere; în ciuda tuturor lucrurilor petrecute, se trezi strecurându-şi mâna într-a lui.

— N-ai de ce să te temi, Nate.

— De tine poate că nu. Tu ai fost întotdeauna... cea bună. Am să ard în flăcările iadului, Tessie. Tessie, unde e îngerul tău?

Ea îşi duse mâna la gât într-un gest reflex.

— N-am putut să-l pun. Mă prefăceam că sunt Jessamine.

— Tu... trebuie... să-l porţi mereu. Tuşi. Mai mult sânge.

Poartă-l mereu. Îmi promiţi?

Ea încuviinţă din cap.

— Nate...

Nu pot să am încredere în tine, Nate.

—Ştiu. Vocea lui de-abia se auzea. Nu există iertare pentru... genul de lucruri pe care a trebuit să le fac.

Ea îl strânse mai tare de mână, cu degetele alunecoase din cauza sângelui.

— Te iert, şopti ea, neştiind sau nepăsându-i dacă era adevărat.

El deschise larg ochii albaştri. Faţa lui căpătase culoarea pergamentului vechi, iar buzele îi erau aproape albe.

— Tu nu ştii tot ce-am făcut, Tessie.

Nerăbdătoare, se aplecă asupra lui.

— Nate?

Dar nu primi niciun răspuns. Faţa lui încremenise, cu ochii larg deschişi, pe jumătate daţi peste cap. Mâna îi alunecă dintr-a ei şi lovi podeaua.

— Nate, zise ea din nou, şi-şi duse degetele în locul unde ar fi trebuit să-i simtă pulsul, ştiind deja ce avea să afle.

Nu mai simţi nimic. Murise.

Tessa se ridică. Jiletca ei sfâşiată, pantalonii, cămaşa, chiar şi vârfurile părului îi erau înmuiate în sângele lui Nate. Se simţea amorţită, de parcă fusese scufundată în apă rece ca gheaţa. Se întoarse lent, numai că de data asta, şi pentru prima dată, se întreba dacă ceilalţi o priviseră, trăgând cu urechea la conversaţia ei cu Nate; se întreba...

Dar nici măcar nu priveau în direcţia ei. Erau cu toţii îngenuncheaţi - Charlotte, Jem şi Henry - într-un cerc larg, în jurul unei forme întunecate de pe podea, exact acolo unde fusese şi ea întinsă mai devreme, cu Will deasupra ei.

Will.

Tessa avusese vise în care mergea de-a lungul unui coridor lung, întunecat, spre ceva îngrozitor - ceva ce nu

putea să vadă, dar ştia că era îngrozitor şi mortal. În vise, cu fiecare pas, coridorul se lungea, întinzându-se mai departe în întuneric şi groază. Acelaşi sentiment de groază şi neajutorare o copleşi acum, când mergea înainte, fiecare pas părându-i-se lung de un kilometru, până când se alătură cercului de vânători de umbre îngenuncheaţi, şi-l privi pe Will.

El zăcea întins pe-o parte. Faţa îi era albă, iar respiraţia slabă. Jem ţinea o mână pe umărul lui şi îi vorbea pe un ton scăzut, mângâietor, dar Will nu dădea niciun semn că era capabil să-l audă. Sub el băltea sângele, pătând podeaua, iar pentru o clipă, Tessa privi lung, incapabilă să-şi dea seama de unde provenea. Apoi se apropie şi-i văzu spatele. Echipamentul lui de luptă fusese sfâşiat de-a lungul şirei spinării şi la umeri, materialul gros fusese străpuns de aşchii zburătoare de metal tăios. Pielea îi era năclăită de sânge; la fel şi părul.

— Will, şopti Tessa.

Se simţea ameţită într-un mod ciudat, ca şi când ar fi plutit.

Charlotte privi în sus.

— Tessa, zise ea. Fratele tău...

— A murit, zise Tessa ameţită. Dar Will...?

— El te-a doborât la pământ şi te-a acoperit pentru a te proteja de explozie, zise Jem.

Vocea lui nu o învinovăţea.

— Dar pe el nu l-a protejat nimic. Voi doi aţi fost prea aproape de explozie. Fragmentele de metal i-au sfâşiat spatele. Pierde masiv sânge.

— Dar nu puteţi face nimic? ridică Tessa tonul, în ciuda faptului că ameţeala ameninţa să o învăluie. Cum rămâne cu runele voastre de vindecare? *Iratzele*?

— Am folosit o *amissio*, care reduce hemoragia, dar dacă încercăm să folosim o rună de vindecare, pielea lui se va cicatriza peste metal, împingându-l şi mai departe în ţesutul moale, zise Henry pe un ton lipsit de inflexiuni.

Trebuie să-l ducem la infirmerie. Metalul trebuie îndepărtat înainte ca el să poată fi vindecat.

— Atunci, trebuie să mergem.

Tessei îi tremura glasul.

— Trebuie...

— Tessa, spuse Jem.

Continua să ţină mâna pe umărul lui Will, dur o privi cu ochii larg deschişi.

— Ştii că eşti rănită?

Ea gesticulă nerăbdătoare spre cămaşa ei.

— Nu e sângele meu. Este al lui Nate. Acum, trebuie să... Poate fi transportat? Există ceva...

— Nu, o întrerupse Jem pe un ton destul de tăios, încât să o surprindă. Nu sângele de pe hainele tale. Ai o rană la cap. Aici.

Îi atinse tâmpla.

— Nu fi ridicol, zise Tessa. Sunt foarte bine.

Îşi duse mâna la tâmplă - şi îşi pipăi părul, gros şi tare de la sângele închegat, şi obrazul lipicios, înainte ca degetele ei să atingă marginea zdrenţuită a pielii sfâşiate de la obraz până la tâmplă. Simţi în cap o durere arzătoare.

Fu ultima picătură. Deja slăbită din pricina pierderii de sânge şi ameţită de şocurile repetate, avu senzaţia că începe să cedeze. De-abia simţi braţele lui Jem în jurul ei, că se şi prăbuşi în întuneric.

17
ÎN VISE

Vino la mine-n vise, şi apoi,
Când va fi zi, voi fi iar bine.
Căci noaptea-mi va plăti-nzecit
Dorul fără speranţă de peste zi,
- Matthew Arnold, „*Dorul*”

Starea de conştientă venea şi dispărea într-un ritm hipnotic precum marea apărând şi dispărând de pe puntea unui vas în timpul furtunii. Tessa ştia că zăcea într-un pat cu cearşafuri albe şi curate, în centrul unei încăperi lungi; că mai existau şi alte paturi la fel în acea încăpere şi că existau ferestre deasupra capului ei, care lăsau să intre întunericul şi apoi lumina sângerie a zorilor. Închise din nou ochii, şi întunericul reveni.

Se trezi din pricina şoaptelor şi a chipurilor care pluteau neliniştite deasupra ei. Charlotte, cu părul prins bine la spate, încă îmbrăcată în echipament de luptă, iar lângă ea, fratele Enoch. Faţa lui brăzdată de cicatrice nu mai constituia o teroare. Îi auzea vocea în minte.

Rana de la cap este superficială.

— Dar a leşinat, spuse Charlotte.

Spre surprinderea Tessei, în vocea ei se simţea o adevărată frică, o adevărată îngrijorare.

— Cu o explozie apropiată de capul ei.

A leşinat din cauza multiplelor şocuri. Ai spus că fratele i-a murit în braţe? Şi se prea poate să fi crezut că Will a murit. Ai spus că el a acoperit-o cu trupul lui când i-a

petrecut explozia. Dacă el ar fi murit, înseamnă că-şi dăduse viaţa pentru ea. E o adevărată povară greu de suportat.

— Dar crezi că se va mai face bine?

Când trupul şi spiritul ei se vor fi odihnit, se va trezi. Însă nu pot să-ţi spun când anume se va întâmpla asta.

— Biata mea Tessa!

Charlotte o atinse uşor pe faţă. Mâinile îi miroseau a săpun de lămâie.

— Acum chiar că nu mai are pe nimeni pe lume...

Întunericul reveni, iar Tessa fu cuprinsă de el pe de-a-ntregul, recunoscătoare pentru întreruperea de gânduri şi de lumină. Se învălui bine în el, ca şi când ar fi fost o pătură, şi se lăsă să plutească, precum aisbergurile de pe coasta Labradorului, legănate în lumina lunii de apa întunecată şi glacială.

Un strigăt gutural de durere îşi croi drum spre visul ei de întunericime. Era ghemuită într-o parte, într-o învălmăşeală de aşternuturi, şi la câteva paturi mai încolo se afla Will, întins pe burtă. Cu toate că în starea ei de amorţeală fu doar un şoc vag, ea îşi dădu seama că el era probabil gol; pătura îi fusese trasă până la talie, însă spatele şi pieptul îi erau goale. Braţele îi erau puse pe pernele din faţă, capul odihnindu-i-se pe ele şi trupul fiindu-i încordat precum coarda unui arc. Pătase de sânge aşternuturile albe de sub el.

Fratele Enoch se afla într-o parte a patului său, iar lângă el Jem, la capul lui Will, având întipărită pe chip o expresie de îngrijorare.

— Will, spuse Jem insistent. Will, eşti sigur că nu mai vrei o rună calmantă?

— Nu... mai vreau, gemu Will printre dinţii încleştaţi. Doar... terminaţi odată cu asta!

Fratele Enoch ridică ceea ce părea a fi o pereche de

cleştişori de argint ascuţiţi. Will înghiţi în sec şi îşi îngropă capul în mâini, părul său negru contrastând puternic cu albeaţa aşternuturilor. Jem se înfioră ca şi cum l-ar fi durut pe el când cleştişorii fură vârâţi adânc în spinarea lut Will, iar trupul i se contorsionă pe pat, muşchii încordându-i-se sub piele, ţipătul său de agonie fiind scurt şi înăbuşit. Fratele Enoch scoase instrumentul, o bucată de metal pătată de sânge fiind ţinută între dinţii acestuia.

Jem îşi puse mâna într-a lui Will.

— Strânge-mă de degete. Ajută, când te doare. Mai sunt doar câteva de scos.

— E uşor... pentru tine... de spus, gemu Will, însă atingerea mâinii *parabatai*-ului său păru să-l mai relaxeze.

Era arcuit pe pat, coatele fiindu-i vârâte în saltea, şi respira sacadat. Tessa ştia că era mai bine să privească în altă parte, dar nu putea. Îşi dădu seama că nu mai văzuse niciodată atât de mult dintr-un trup de băiat, nici măcar la Jem. Era fascinată de felul în care muşchii zvelţi ai lui Will alunecau pe sub pielea lui netedă, de îndoirea şi încordarea braţelor sale, de stomacul tare, plat, care se convulsiona când el respira.

Cleştişorii străluciră din nou, iar mâna lui Will o apucă strâns pe-a lui Jem, degetele amândurora albindu-se. Sângele ţâşni şi curse într-o parte. Will nu scoase niciun sunet, cu toate că Jem se făcuse palid la faţă şi se părea că-i era rău. Îşi mişcă mâna ca şi când ar fi vrut să-l atingă pe Will pe umăr, dar o trase înapoi, muşcându-şi buza.

Toate astea se întâmplă din cauză că Will m-a acoperit pentru a mă proteja, gândi Tessa. Aşa cum spusese fratele Enoch, într-adevăr era o povară greu de suportat.

Stătea întinsă în patul ei îngust care se afla în vechea cameră din apartamentul din New York. Pe fereastră vedea cerul cenuşiu, acoperişurile din Manhattan. Una dintre cuverturile colorate, ale mătuşii ei, se afla pe pat, iar ea o trase până la bărbie, când mătuşa ei intră.

Ştiind ceea ce era de ştiut, Tessa vedea asemănările. Mătuşa Harriet avea ochi albaştri, păr blond spălăcit; până şi forma feţei era la fel ca a lui Nate. Zâmbind, veni şi se aplecă deasupra Tessei, punându-i o mână pe frunte, fata simţind-o rece pe pielea ei fierbinte.

— Îmi pare atât de rău, şopti Tessa. De Nate. E vina mea că a murit.

— Şşş, spuse mătuşa ei. Nu e vina ta. E a mea şi a lui. Tessa, vezi tu, eu mereu m-am simţit vinovată. Ştiind că sunt mama lui, dar nefiind în stare să i-o spun. L-am lăsat să facă ce-a vrut, până când a devenit un alintat fără scăpare. Dacă i-aş fi spus că sunt mama lui, nu s-ar fi simţit atât de trădat atunci când a descoperit adevărul şi nu s-ar fi răzvrătit împotriva noastră. Minciunile şi secretele, Tessa, sunt precum un cancer al sufletului. Ele mănâncă ceea ce e bun şi lasă în urmă doar cele rele.

— Mi-e atât de dor de tine, zise Tessa. Nu mai am nicio familie acum...

Mătuşa ei se aplecă pentru a o săruta pe frunte.

— Ai o familie mai mare decât ţi-ai putea închipui.

— Acum în mod sigur vom pierde Institutul, spuse Charlotte.

Nu părea distrusă lăuntric, ci doar distantă şi detaşată. Tessa plutea ca o fantomă prin infirmerie, privind spre locul unde stătea Charlotte, cu Jem la picioarele propriului ei pat. Tessa se putea vedea, adormită, cu părul răsfirat precum un evantai pe pernele ei. Will dormea la câteva paturi mai încolo, spatele fiindu-i plin de bandaje, o *iratze* neagră fiind vizibilă pe pielea de la ceafă. Sophie, cu boneta albă şi rochia de culoare închisă, ştergea praful de pe pervazuri.

— L-am pierdut pe Nathaniel Gray ca sursă, unul de-al nostru s-a dovedit a fi spion, iar noi nu stăm mai bine ca acum două săptămâni în găsirea lui Mortmain.

— După tot ce-am făcut, tot ce-am aflat? Cei din Conclav

vor înţelege…

— Nu vor înţelege. Din câte ştiu eu, au ajuns deja la capătul răbdării. Aş putea la fel de bine să mă duc acasă la Benedict Lightwood şi să trec actele Institutului pe numele său. Să termin cu asta.

— Henry ce spune despre asta? întrebă Jem.

El nu mai era îmbrăcat în echipamentul de luptă, şi nici Charlotte; purta o cămaşă albă şi pantaloni maro, iar Charlotte era îmbrăcată într-una din rochiile ei simple de culoare închisă. Totuşi, când Jem îşi întoarse mâna, Tessa văzu că încă era pătată de sângele uscat al lui Will.

Charlotte pufni într-un fel deloc manierat.

— Oh, Henry, spuse ea, părând epuizată. Cred că e atât de şocat că unul dintre dispozitivele lui n-a funcţionat, că nu ştie ce să facă cu el însuşi. Şi nu suportă să vină aici. Crede că e vina lui că Will şi Tessa sunt răniţi.

— Fără acel dispozitiv, poate-am fi fost cu toţii morţi, iar Tessa ar fi fost în mâinile Magistrului.

— Eşti binevenit să-i explici asta lui Henry. Eu am renunţat să mai încerc.

— Charlotte… Vocea lui Jem era blândă. Ştiu ce spun oamenii, Ştiu că ai auzit bârfele răutăcioase. Însă Henry te iubeşte. La depozitul de ceai, când a crezut că erai rănită, aproape că a înnebunit. S-a aruncat în acea maşinărie…

—James! Charlotte îl bătu pe Jem pe umăr. Apreciez încercarea de a mă consola, însă, în final, minciunile nu fac nimănui niciun bine. Am acceptat de mult timp faptul că Henry îşi iubeşte în primul rând invenţiile, şi apoi pe mine - asta dacă mă iubeşte măcar un pic.

— Charlotte, spuse Jem obosit, însă înainte să mai poată spune ceva, Sophie veni lângă ei, cu cârpa de praf în mână.

— Doamnă Branwell, zise ea pe un ton coborât. Dacă aş putea să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă…

Charlotte păru surprinsă.

— Sophie…

— Vă rog, doamnă!

Charlotte puse o mână pe umărul lui Jem, îi şopti ceva la ureche, iar apoi dădu din cap spre Sophie.

— Prea bine. Vino cu mine în salon!

În timp ce Charlotte şi Sophie părăseau încăperea, Tessa îşi dădu seama cu surprindere că Sophie era, de fapt, mai înaltă decât stăpâna ei. Prezenţa lui Charlotte era atât de impunătoare, că uneori uita cât de mică era de fapt. Iar Sophie era la fel de înaltă ca Tessa şi la fel de subţire ca o salcie. Tessa şi-o aminti din nou, împreună cu Gideon Lightwood, lipită de peretele rece de pe coridor, şi se îngrijoră.

Când uşa se închise în urma celor două femei, Jem se aplecă, cu braţele încrucişate deasupra capătului patului de alamă al Tessei. Se uită la ea, zâmbind uşor, dar strâmb, mâinile atârnându-i în aer - având sânge uscat pe încheieturile degetelor şi sub unghii.

— Tessa, Tessa mea, spuse el pe un ton moale, la fel de domol ca sunetul viorii sale. Ştiu că nu mă poţi auzi. Fratele Enoch spune că nu eşti rănită foarte grav. Eu nu pot spune că acest lucru mă linişteşte suficient. E mai degrabă ca şi când Will mă asigură că ne-am rătăcit doar puţin pe undeva. Ştiu că asta înseamnă că, pentru câteva ore bune, nu vom da de vreo stradă cunoscută.

Îşi coborî tonul, atât de jos încât Tessa nu era sigură dacă ceea ce spusese în continuare era adevărat sau făcea partea din întunericul visului, care se ridica pentru a o cuprinde din nou, cu toate că se lupta ca asta să nu se întâmple.

— Nu mi-a păsat niciodată, continuă el. Să ne pierdem, la asta mă refer. Mereu am fost de părere că cineva nu se poate pierde cu adevărat, atâta timp cât cunoaşte foarte bine inima cuiva. Însă mă tem că s-ar putea să mă pierd dacă n-o voi cunoaşte pe a ta.

Închise ochii de parcă era epuizat, iar ea văzu cât de subţiri îi erau pleoapele, aidoma pergamentului, şi cât de obosit părea.

— *Wo ai ni*, Tessa, şopti el. *Wo bu xiang shi qu ni*.

Ştia, fără să-şi dea seama cum, ce însemnau acele cuvinte.

Te iubesc.

Şi nu vreau să te pierd.

Nici eu nu vreau să te pierd, vru ea să spună, însă cuvintele nu-i ieşiră, în schimb, moleşeala se ridică într-un val întunecat şi o învălui în tăcere.

Întuneric.

În celulă era întuneric, iar Tessa fu conştientă mai întâi de un sentiment de profundă singurătate şi de groază. Jessamine era întinsă pe un pat îngust, cosiţele ei blonde despletite atârnându-i pe umeri. Tessa se aplecă deasupra ei şi se simţi ca şi când i-ar fi atins mintea. Avea un sentiment de pierdere enorm de mare. Cumva, Jessamine ştia că Nate murise. Înainte, când Tessa încercase să atingă mintea fetei, ea întâmpinase rezistenţă, însă acum simţea doar o tristeţe crescândă, ca o picătură de cerneală neagră care se împrăştie prin apă.

Ochii căprui ai lui Jessamine erau deschişi, privind lung în întuneric. Nu mai am nimic*. Cuvintele se auzeau clar în mintea Tessei*. L-am ales pe Nate în detrimentul vânătorilor de umbre, dar acum el e mort, iar Mortmain o să mă vrea şi pe mine moartă, şi Charlotte mă urăşte. Am jucat ce aveam şi am pierdut totul.

În timp ce Tessa privea, Jessamine ridică mâna şi scoase peste cap un şnur de la gât. La capătul şnurului era un inel de aur cu o piatră albă, strălucitoare - un diamant. Strângându-l între degete, folosi diamantul pentru a scrijeli nişte litere în peretele de piatră.

JG.

Jessamine Gray.

Acel mesaj ar fi putut avea mai multe semnificaţii, însă Tessa n-avea să afle niciodată dacă era adevărat; în timp ce Jessamine apăsa cu putere nestemata, aceasta se

sparse, iar ea izbi cu palma în perete, zgâriindu-şi încheieturile degetelor.

Tessa nu avea nevoie să atingă mintea lui Jessamine pentru a şti ce gândea. Nici măcar diamantul nu era real. Cu un strigăt uşor, Jessamine se întoarse şi îşi îngropi faţa în păturile aspre de pe pat.

Când Tessa se trezi din nou, era întuneric. O vagă lumină de la stele se infiltra prin ferestrele înalte ale infirmeriei, iar pe măsuţa de lângă patul ei se afla o lampa-vrăjitoarei aprinsă. Lângă ea era o ceaşcă de tizana aburindă şi o farfurioară cu biscuiţi. Se ridică în şezut, vrând să ia ceaşca - şi îngheţă.

Will stătea pe patul de lângă al ei, purtând o cămaşă largă şi pantaloni, şi un halat negru. Pielea îi era palidă în lumina stelelor, dar nici măcar lipsa de intensitate a luminii nu putea şterge culoarea albastră a ochilor săi.

— Will, spuse ea tresărind, de ce eşti treaz?

Oare îi veghease *somnul*? se întrebă ea. Dar ce lucru ciudat şi deloc caracteristic lui Will.

— Ţi-am adus o tizană, zise el uşor înţepat. Dar mi s-a părut că ai un coşmar.

— Da? Nici măcar nu-mi amintesc ce-am visat.

Se acoperi bine cu păturile, cu toate că modesta ei cămaşă de noapte o acoperea mai mult decât suficient.

— Credeam că am evadat în somn… că viaţa adevărată era coşmarul şi că somnul era locul unde puteam găsi liniştea şi pacea.

Will ridică ceaşca şi se aşeză lângă ea pe pat.

— Poftim! Bea asta!

Ascultătoare, luă ceaşca din mâna lui. Tizana avea un gust amar, dar bun, precum coaja de lămâie.

— Ce efect are? întrebă ea.

— Calmant, răspunse Will.

Se uită la el, simţind în gură gustul de lămâie. În faţa ochilor părea să aibă o negură; prin ea, Will părea ieşit

dintr-un vis.

— Cum îţi mai sunt rănile? Te mai dor?

El scutură din cap.

— După ce mi-au scos tot metalul, au putut să-mi facă o *iratze*, spuse el. Rănile nu sunt complet vindecate, însă se vor vindeca. Mâine vor fi deja doar nişte cicatrice.

— Sunt geloasă.

Mai luă o gură din tizană, începea să o facă să se simtă ameţită. Îşi atinse bandajul de pe frunte.

— Cred c-o să mai treacă ceva timp până o să pot să-mi dau jos asta.

— Între timp, bucură-te că arăţi ca un pirat.

Ea râse uşor. Will era suficient de aproape de ea, încât să-i simtă căldura trupului. Era fierbinte precum interiorul unui cuptor.

— Ai febră? întrebă ea înainte să se poată opri.

— *Iratzele* ne ridică temperatura corpului. Face parte din procesul de vindecare.

— Aha, făcu ea.

Avându-l atât de aproape era ca şi cum i-ar fi trimis mici fiori prin vene, însă se simţea prea ameţită pentru a se trage înapoi.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, spuse el încet, respiraţia lui mişcând părul Tessei.

— N-are cum să-ţi pară, zise ea pe un ton uşor aspru. Ştiu că eşti de părere că a meritat ce a primit. Şi probabil că aşa şi este.

— Sora mea a murit. A murit, iar eu n-am putut face nimic în legătură cu asta, zise el, iar în vocea lui se simţea o undă de mâhnire.*Îmipare rău* pentru fratele tău.

Se uită la el. Ochi mari şi albaştri, un chip perfect, gură arcuită, cu colţurile lăsate de îngrijorare, îngrijorare pentru ea. Îşi simţi pielea fierbinte şi strânsă, capul ameţit şi gol, de parcă plutea.

— Will, şopti ea. Will, mă simt foarte ciudat.

Will se aplecă peste ea pentru a pune ceaşca pe măsuţă,

iar umerii lui îi atinseră pe ai ei.

— Vrei să o aduc pe Charlotte?

Ea clătină din cap. Visa. Acum era foarte sigură de asta; avea acelaşi sentiment că era şi totuşi nu era în trupul ei, ca atunci când o visase pe Jessamine. Faptul că era un vis o făcu să fie mai îndrăzneaţă. Will era încă aplecat în faţă, cu braţele întinse; ea se ghemui lângă el, punându-şi capul pe umărul lui şi închizând ochii. Îl simţi tresărind surprins.

— Te-am rănit? şopti ea, amintindu-şi cu întârziere de spatele lui bandajat.

— Nu-mi pasă, spuse el cu fervoare. Nu-mi pasă.

Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o strânse bine; ea îşi sprijini bărbia pe locul cald unde gâtul se îmbină cu umărul. Auzi ecoul pulsaţiei sale şi îi adulmecă mirosul, sânge şi sudoare şi săpun şi magie. Nu era ca atunci când fuseseră pe balcon, numai foc şi dorinţă. O ţinea cu grijă, lipindu-şi obrazul de părul ei. El tremura, chiar şi când pieptul i se ridica şi cobora, chiar şi când, ezitând, îşi puse degetele sub bărbia ei, ridicându-i chipul...

— Will, zise Tessa. E-n regulă. Nu contează ce faci. Noi doi visăm, să ştii.

— Tess?

Will părea alarmat. Îşi spori strânsoarea. Ea se simţea caldă şi moale şi ameţită. Ce frumos ar fi fost, se gândi ea, ca Will să nu fie aşa doar în vise. Patul se legăna sub ea ca o barcă pe mare, în voia valurilor. Închise ochii şi îi permise întunericului s-o ia.

Aerul nopţii era rece, ceaţa verde-gălbuie fiind densă sub razele intermitente de lumină, în timp ce Will îşi croia drum spre King’s Road. Adresa pe care Magnus i-o dăduse era pe Cheyne Walk, aproape de Debarcaderul Chelsea, iar Will simţea deja mirosul cunoscut al râului, mâl şi apă şi noroi şi putreziciune.

Încercase să-şi potolească inima, să nu-i mai bată atât de puternic, de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept, încă de

când primise biletul de la Magnus, împăturit cu grijă pe o tavă care se afla pe măsuţa de lângă patul său. Pe acesta nu scria nimic în afară de o adresă: *Cheyne Walk, nr. 16.* Lui Will îi era cunoscută aleea şi zona din jurul ei. Chelsea, aproape de râu, era un cunoscut loc frecventat de artişti şi de literaţi, iar ferestrele tavernelor pe lângă care el trecea străluceau de lumină galbenă, ademenitoare.

Când dădu colţul, îşi strânse mai bine paltonul pe trup; o luă spre sud. În pofida *iratzelor*, spatele şi picioarele încă îl dureau de la leziunile avute; era inflamat, de parcă fusese înţepat de zeci de albine. Şi totuşi, de-abia simţea durerea. Mintea îi era plină de posibilităţi. Ce descoperise Magnus? În mod evident, el nu avea să-l convoace pe Will fără un motiv serios. Iar trupul său era plin de Tessa, de mirosul şi de atingerea ei. În mod ciudat, ceea ce îi străpungea inima şi mintea nu era amintirea de la bal a buzelor ei lipite de ale sale, ci felul în care se sprijinise de el astă-seară, cu capul pe umărul său, respiraţia ei caldă pe gâtul lui, de parcă ar fi avut încredere deplină în el. Ar fi dat orice avea pe lume şi orice avea să aibă vreodată, doar să stea lângă ea în patul îngust din infirmerie şi să o ţină în braţe, în timp ce ea dormea. Să plece de lângă ea fusese ca şi cum i-ar fi fost smulsă inima din piept, însă trebuise s-o facă.

La fel trebuia mereu s-o facă. La fel trebuia mereu să nege ceea ce-şi dorea cu adevărat.

Dar poate că... după această seară...

Alungă acest gând înainte să-i acapareze mintea. Era mai bine să nu se mai gândească; mai bine să nu spere şi să fie dezamăgit. Se uită în jur. Acum se afla pe Cheyne Walk, privind la frumoasele case de pe alee, cu faţadele în stil georgian. Se opri în faţa casei cu numărul 16. Era înaltă, străjuită de un gard de fier forjat şi avea o fereastră arcuită proeminentă. Gardul avea o poartă cu ornamente; era deschisă, iar el păşi înăuntru şi se duse spre uşa principală, unde sună clopoţelul.

Spre marea lui surprindere, nu un lacheu îi deschise uşa,

ci Woolsey Scott, cu părul blond încâlcit, până la umeri. Purta un halat verde-închis, din brocart chinezesc, peste o pereche de pantaloni de culoare închisă, bustul fiindu-i însă gol Purta monoclu cu ramă de aur. În mâna stângă ţinea o pipă şi, în timp ce-l examina pe Will pe-ndelete, expiră, scoţând un nor de fum dulceag, care îi produse un acces de tuse.

— În sfârşit ai cedat şi recunoşti că te-ai îndrăgostit de mine, nu-i aşa? îl întrebă el pe Will.Îmi plac la nebunie aceste declaraţii surprinzătoare, în miez de noapte. Se sprijini de cadrul uşii şi flutură apatic o mână plină de inele. Hai, curaj!

Pentru prima oară, Will rămase fără grai. Nu era o poziţie în care să se fi aflat des şi n-avea cum să nu recunoască faptul că nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Of, Woolsey, lasă-l în pace, spuse o voce cunoscută, de undeva din casă - Magnus, ieşind grăbit pe hol. În timp ce înainta, îşi închidea nasturii de la mânecile cămăşii; părul negru îi era în dezordine. Încurcat. Ţi-am spus că Will are să treacă pe-aici.

Will privi de la Magnus la Woolsey. Magnus era desculţ; la fel şi vârcolacul. Woolsey purta la gât un lanţ strălucitor din aur. De el atârna un pandantiv pe care scria *Beati Bellicosi*, „Binecuvântaţi fie războinicii”. Sub el era amprenta unei labe de lup. Scott îl observă pe Will care se uita lung la el şi rânji.

— Îţi place ce vezi? îl întrebă el.

— *Woolsey*, spuse Magnus.

— Biletul tău avea legătură cu invocarea demonului, corect? întrebă Will, privindu-l pe Magnus. Doar nu... m-ai chemat pentru favoarea pe care ţi-o datorez, nu-i aşa?

Magnus clătină din capul său ciufulit.

— Nu. Doar afaceri, nimic altceva. Woolsey a fost amabil să mă găzduiască până mă hotărăsc ce să fac în continuare.

— Aş zice să mergem la Roma, spuse Scott. Ador Roma.

— N-am nimic împotrivă, dar mai întâi am nevoie de o încăpere. De preferat, una cu puţine lucruri în ea sau chiar goală.

Scott îşi îndepărtă monoclul şi se uită lung la Magnus.

— Şi ce ai de gând să faci în acea încăpere?

Tonul său era mai mult decât sugestiv.

— Să invoc un demon marbas, rosti Magnus, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

Scott se înecă de la fumul de pipă.

— Cred că avem cu toţii propriile idei în legătură cu ceea ce constituie o seară plăcută…

— Woolsey! Magnus îşi trecu mâna prin părul său aspru. Urăsc să aduc asta în discuţie, dar îmi eşti dator. Hamburg? 1863?

Scott îşi ridică mâinile.

— O, prea bine! Poţi dispune de camera fratelui meu. N-a mai folosit-o nimeni de când a murit. Distracţie plăcută! Eu voi fi în salon, cu un pahar de sherry şi câteva xilogravuri cam obraznice pe care le-am importat din România.

Acestea fiind spuse, se întoarse şi se îndepărtă pe hol. Magnus îi făcu semn lui Will să intre, iar el procedă întocmai, fericit, căldura casei învăluindu-l ca o pătură. De vreme ce nu exista niciun lacheu, îşi scoase paltonul albastru din lână şi îl puse pe braţ, în timp ce Magnus îl privea curios.

— Will, rosti el. Văd că n-ai zăbovit nicio clipă de când ai primit biletul. Te aşteptam abia mâine.

— Ştii ce înseamnă asta pentru mine, zise Will. Chiar credeai că voi pierde vremea?

Magnus îi cercetă chipul.

— Eşti pregătit? întrebă el. Pentru un eşec? Ca demonul să nu fie cel bun? Ca invocarea să nu funcţioneze?

Pentru o clipă, Will nu putu să se mişte. Îşi vedea propriul chip reflectat în oglinda care atârna lângă uşă. Era îngrozit să vadă cât de distrus arăta - de parcă nu mai

exista niciun zid între lume şi dorinţele inimii sale.

— Nu, spuse el. Nu sunt pregătit.

Magnus scutură din cap.

— Will... Oftă. Vino cu mine!

Se întoarse cu graţia unei pisici şi îşi croi drum pe hol şi în sus, pe scara spiralată, din lemn. Will îl urmă pe treptele întunecate, covorul persan gros înăbuşindu-i paşii. În nişele din pereţi se aflau statui de marmură cu trupuri încolăcite. Will îşi luă imediat privirea de la ele, dar apoi se uită din nou. Nu era ca şi când Magnus părea să dea atenţia la ceea ce făcea Will şi, sincer, el nu-şi imaginase vreodată că era cu putinţă ca doi oameni să ajungă într-o poziţie ca aceea, şi cu atât mai puţin să o facă să pară artistică.

Ajunseră la al doilea etaj, iar Magnus înaintă zgomotos pe coridor, deschizând uşi în timp ce mergea, bombănind în sinea lui. În cele din urmă, găsind-o pe cea bună, deschise larg uşa şi îi făcu semn lui Will să-l urmeze.

Dormitorul care aparţinuse fratelui decedat al lui Woolsey Scott era întunecat şi friguros, iar aerul mirosea a praf. Imediat, Will îşi căută lampa-vrăjitoarei, însă Magnus flutură o mână spre el, o flacără albastră ieşindu-i din vârfurile degetelor. Un foc se aprinse deodată în cămin, luminând încăperea. Era mobilată, dar totul fusese acoperit de cearşafuri albe - patul, şifonierul şi servantele. În timp ce Magnus înaintă în cameră, suflecându-şi mânecile şi gesticulând, mobila începu să se dea la o parte din mijlocul încăperii. Patul se roti într-o parte şi se lipi de perete; scaunele, birourile şi lavoarul zburară în colţurile încăperii.

Will fluieră. Magnus rânji.

— Uşor de impresionat, spuse Magnus, cu toate că respira destul de greu.

Îngenunche în mijlocul încăperii acum goale şi desenă degrabă o pentagramă în fiecare colţ al simbolului ocult el scrijeli o rună, dar nu era niciuna pe care Will s-o

recunoască din Cartea Gri. Magnus îşi ridică braţele şi le întinse deasupra stelei; începu să psalmodieze, iar la încheieturile mâinilor îi apărură nişte tăieturi din care el picură sânge în centrul pentagramei. Will se încordă când sângele lovi podeaua şi începu să ardă cu o strălucire albastră sinistră. Magnus ieşi din pentagramă, încă psalmodiind şi îşi vârî mâna în buzunar de unde scoase dintele demonului. În vreme ce Will privea, Magnus aruncă dintele în centrul arzând al stelei.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, din inima focului care ardea mocnit, începu să ia formă o siluetă întunecată. Magnus încetă să mai psalmodieze; se ridică, cu ochii mijiţi spre pentagramă şi spre ceea ce se întâmpla în interiorul ei, tăieturile de la mâinile sale închizându-se uşor. În încăpere nu se mai auzea aproape nimic, doar focul trosnind şi respiraţia aspră a lui Will, tot mai zgomotoasă, pe măsură ce silueta creştea - în cele din urmă luând o formă solidă, recognoscibilă.

Era demonul albastru de la petrecere, dar nu mai purta haine de seară. Trupul îi era acoperit de solzi albaştri, iar o coadă lungă, gălbuie, cu un ţep în vârf, lovea dintr-o parte într-alta. Demonul se uită de la Magnus la Will, mijindu-şi ochii stacojii.

— *Cine îl invocă pe demonul marbas*? întrebă el cu o voce care părea să vină de undeva de pe fundul unei fântâni.

Magnus făcu un gest cu bărbia spre pentagramă. Mesajul era clar: acum era treaba lui Will.

Acesta făcu un pas în faţă.

— Nu-ţi aduci aminte de mine?

— Ba da, mârâi demonul. M-ai fugărit pe domeniile casei de la ţară aparţinând familiei Lightwood. Mi-ai rupt un dinte. Îşi deschise gura, arătând că era ştirb. Ţi-am gustat sângele. Vorbea sâsâit. Când voi ieşi din această pentagramă, îl voi gusta din nou, nefilimule.

— Ba nu! Will nu cedă. Te întreb dacă *îţi aduci aminte de*

mine.

Demonul era tăcut. Ochii săi înflăcărați erau impenetrabili.

— Acum cinci ani, continuă Will. O cutie. Un Pyxis. Am deschis-o, iar de-acolo ai ieşit tu. Ne aflam în biroul tatălui meu. Tu ai atacat, însă sora mea te-a ţinut la distanţă cu un pumnal de seraf. Acum îţi aminteşti de mine?

Urmă o tăcere extrem de lungă. Magnus îl ţintui pe demon cu ochii săi de pisică.Înei se putea desluşi aluzia unei ameninţări, dar pe care Will n-o vedea.

— Grăieşte adevărul, spuse Magnus în cele din urmă. Altminteri, marbas, o să fie vai şi-amar de tine.

Demonul îşi întoarse capul spre Will.

— *Tu*, rosti el fără nicio tragere de inimă. *Tu eşti băiatul acela. Fiul lui Edmund Herondale*.

Will inspiră profund. Se simţi deodată ameţit, ca şi când mai avea puţin şi leşina. Îşi vârî unghiile în palmă, crestându-şi pielea, permiţând durerii să-i limpezească gândurile.

— Deci, îţi aduci aminte.

— *Am fost închis în acel obiect vreme de douăzeci de ani*, mârâi demonul marbas. *Desigur că îmi aduc aminte de momentul eliberării. Închipuie-ţi, dacă poţi, muritor idiot ce eşti, ani de beznă, de întuneric, nicio lumină sau mişcare - iar apoi crăpătura, deschiderea. Şi faţa omului care te-a întemniţat privind fix deasupra ochilor tăi.*

— Nu eu sunt cel care te-a întemniţat...

— *Aşa e. Tatăl tău a făcut-o. Însă, în viziunea mea, arăţi exact ca el*. Demonul rânji. *Îmi aduc aminte de sora ta. Curajoasă fată, să mă ţină la distanţă cu acel pumnal pe care de-abia ştia să-l folosească*.

— L-a folosit destul de bine cât să te ţină departe de noi. De aceea ne-ai blestemat.*M-ai* blestemat. Îţi aminteşti?

Demonul chicoti.

— „*Toţi cei care te iubesc vor muri. Dragostea lor va însemna totodată propria lor distrugere. Poate va dura*

câteva clipe, poate va dura câţiva ani, dar oricine te va privi cu dragoste va muri din această pricină. Şi voi începe cu ea."

Will se simţi ca şi când respira foc. Întregul piept îi ardea.

— Da.

Demonul îşi înclină capul într-o parte.

— *Şi m-ai invocat ca să ne amintim de acest eveniment din trecut?*

—Te-am invocat, ticălos cu piele albastră, ca să înlături blestemul pus asupra mea. Sora mea - Ella - a murit în acea noapte. Mi-am părăsit părinţii şi cealaltă soră, ca să nu le fac vreun rău. Au trecut cinci ani. E de-ajuns. *De-ajuns!*

— *Nu încerca să-mi câştigi mila, muritorule,* spuse demonul. *Am fost torturat douăzeci de ani în cutia aia. Poate că şi tu ar trebui să suferi preţ de douăzeci de ani. Sau două sute...*

Will se încordă. Înainte să se năpustească asupra pentagramei, Magnus vorbi pe un ton calm:

— Ceva din toată povestea asta m-a cam băgat în ceaţă, marbas.

Demonul îşi aruncă privirea spre el.

— *Cum ar fi?*

— Un demon, când este eliberat dintr-un Pyxis, este de obicei foarte slăbit, fiind înfometat cât timp a stat în temniţă. Prea slăbit pentru a arunca un blestem atât de iscusit şi de puternic precum cel pe care pretinzi că l-ai aruncat asupra lui Will.

Demonul sâsâi ceva într-o limbă pe care Will n-o cunoştea, una dintre cele mai neobişnuite limbi demonice, una care nu era chtoniană sau purgatică. Magnus îşi miji ochii.

— Dar ea a murit, spuse Will. Marbas a spus că sora mea va muri, şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Chiar în acea seară.

Ochii lui Magnus încă erau fixaţi asupra demonului. Un

fel de bătălie a voinţelor se dădea pe tăcute, pe care Will nu o-nţelegea. În cele din urmă, Magnus spuse pe un ton moale:

— Chiar nu vrei să mi te supui, marbas? Chiar vrei să-mi înfurii tatăl?

Marbas scuipă o înjurătură, apoi se întoarse spre Will. Botul îi zvâcni.

— *Corcitura are dreptate. Blestemul a fost fals. Sora ta a murit din cauză că am lovit-o cu ţepul meu*. Demonul îşi roti coada gălbuie dintr-o parte într-alta, iar Will şi-o aminti pe Ella împinsă la pământ de coada aceea, pumnalul zburându-i din mână. N-ai avut niciodată vreun blestem asupra ta, Will Herondale. Niciunul aruncat de mine.

— Nu, răspunse Will în şoaptă. Nu, nu e posibil.

Simţea că o furtună puternică îi trecea prin cap; îşi aminti vocea lui Jem spunându-i că „zidul se năruie”, iar el îşi imaginase un zid mare care îl înconjurase, îl izolase ani de zile, făcându-se fărâmiţe. Era liber - şi era singur, iar vântul aspru trecu prin el ca un cuţit.

— Nu. Vocea îi coborî. *Magnus...*

— Marbas, minţi cumva? îl întrebă Magnus înţepat. Juri pe Baal că spui adevărul?

— *Jur*, spuse marbas, dându-şi ochii peste cap. *Ce câştig mi-ar aduce dacă aş minţi?*

Will căzu în genunchi. Îşi duse mâinile la stomac, ca şi cum ar fi vrut să se-mpiedice să vomite. *Cinci ani*, gândi el. Cinci ani irosiţi. Auzi strigătele familiei sale şi bătăile la uşile Institutului şi pe el ordonându-i lui Charlotte să-i facă să plece. Iar ei nu ştiuseră niciodată de ce. Îşi pierduseră o fiică şi un fiu în decurs de câteva zile, şi nu ştiuseră niciodată de ce. Iar ceilalţi - Henry şi Charlotte şi Jem...şi Tessa...şi lucrurile pe care le făcuse...

Jem e cel mai mare păcat al meu.

— Will are dreptate, zise Magnus. Marbas, eşti un ticălos cu piele albastră. *Arzi şi mori!*

Undeva la marginea viziunii lui Will, o flacără de culoare

roşu-închis se înălţă până în tavan; marbas zbieră, un urlet de agonie care se încheie la fel de brusc precum începuse. Duhoarea de carne de demon ars umplu încăperea. Şi totuşi, Will se ridică din genunchi, inspirând şi expirând din greu. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!*

Simţi pe umeri atingerea unor mâini blânde.

— Will, spuse Magnus fără pic de umor în glas, ci doar cu o bunătate surprinzătoare. Will, îmi pare rău.

— Tot ce-am făcut, zise Will.

Simţi că nu mai putea trage aer în plămâni.

— Toate minciunile, îndepărtarea oamenilor, abandonarea familiei mele, lucrurile de neiertat pe care i le-am zis Tessei - zadarnic. Al naibii de zadarnic, şi totul din cauza unei minciuni pe care am fost suficient de tâmpit cât s-o cred.

— Aveai doisprezece ani. Sora ta murise. Marbas a fost o creatură şireată. A păcălit magicieni puternici, aşa că un copil care nu avea habar de Lumea din Umbră nu se mai pune la socoteală.

Will se uită îndelung la mâinile sale.

— Întreaga mea viaţă ruinată, distrusă...

— Ai şaptesprezece ani, spuse Magnus. Nu poţi avea o viaţă ruinată când de-abia ai trăit câţiva ani. Şi, Will, nu înţelegi ce înseamnă asta? Ţi-ai petrecut ultimii cinci ani din viaţă convins că nimeni n-ar putea să te iubească, deoarece, dacă o făcea, avea să moară. Numai faptul că oamenii care te iubeau au continuat să supravieţuiască ţi-a dovedit indiferenţa lor faţă de tine. Dar te-ai înşelat. Charlotte, Henry, Jem - familia ta...

Will inspiră profund, apoi expiră. Furtuna din capul său începea, încet-încet, să se retragă.

— Tessa, spuse el.

— Ei bine!

Acum, în vocea lui Magnus se simţea o undă de umor. Will îşi dădu seama că magicianul îngenunchease lângă el.

Sunt în casa unui vârcolac, gândi Will, *cu un magician*

care mă consolează şi cu rămăşiţele unui demon mort la câţiva centimetri depărtare de mine. Cine şi-ar fi imaginat?

— Nu te pot asigura de ceea ce simte Tessa. În caz că n-ai observat, ea e o fată categoric independentă. Însă ai la fel de multe şanse ca oricare alt bărbat să-i câştigi dragostea, Will, şi nu asta e ceea ce îţi doreai?

Îl bătu pe umăr şi îşi retrase mâna, ridicându-se, o umbră subţire ivindu-se deasupra lui Will.

— Dacă te consolează cu ceva, din câte am văzut pe balcon noaptea trecută, cred că te place cu adevărat.

Magnus privea în timp ce Will străbătea aleea din faţa casei. Ajungând la poartă, se opri cu mâna pe zăvor, de parcă ezita să pornească într-o călătorie lungă şi grea. Luna se ivise de după nori şi strălucea pe părul său negru, des, şi pe mâinile sale albe.

— Foarte curios, spuse Woolsey, apărând în spatele lui Magnus, aflat în cadrul uşii.

Luminile calde din casă făceau ca părul blond-închis al lui Woolsey să arate ciufulit şi de un auriu palid. Ca şi când dormise.

— Dacă n-aşşti ce ştiu, aş spune că te-ai ataşat de băiatul ăsta.

— Şi ce anume ştii, Woolsey? întrebă Magnus absent, încă privindu-l pe Will şi lumina care făcea ca Tamisa să strălucească dincolo de el.

— E nefilim, spuse Woolsey. Iar ţie nu ţi-a păsat niciodată de ei. Cu cât te-a plătit ca să-l invoci pe marbas?

— Nu m-a plătit, zise Magnus, iar acum nu mai vedea nimic din ceea ce era acolo, nu mai vedea râul, nu-i mai vedea pe Will, ci doar un val de amintiri - ochi, buze, chipuri, dispărând în trecut, iubirea pe care n-o mai putea numi în vreun fel. Mi-a făcut o favoare. De care nici măcar nu-şi mai aminteşte.

— E foarte drăguţ, zise Woolsey. Pentru un muritor.

— E foarte distrus, rosti Magnus. Precum o vază

frumoasă pe care cineva a spart-o. Numai norocul şi priceperea o pot face la loc, cum era înainte.

— Sau magia.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse Magnus încet, în timp ce Will, în cele din urmă, trase zăvorul, iar poarta se deschise; ieşi de pe alee.

— Nu pare prea fericit, observă Woolsey. Orice-ai făcut pentru el...

— Acum e în stare de şoc, explică Magnus. A crezut un anumit lucru vreme de cinci ani, iar acum şi-a dat seama că în tot acest timp a privit lumea printr-un mecanism defect - că toate lucrurile pe care le-a sacrificat în numele a ceea ce credea că era bun şi nobil au fost de prisos şi că n-a făcut decât să-i rănească pe cei pe care-i iubea cel mai mult.

— Doamne Dumnezeule, spuse Woolsey. Eşti sigur că l-ai ajutat?

Will ieşi pe poartă şi o închise în urma lui.

— Destul de sigur, confirmă Magnus. Întotdeauna e mai bine să trăieşti adevărul decât să trăieşti o minciună. Iar acea minciună l-ar fi făcut să fie singur pentru totdeauna. Poate că vreme de cinci ani n-a avut aproape nimic, dar acum poate avea totul. Un băiat care arată ca el...

Woolsey chicoti.

— Cu toate că deja inima lui îi aparţine cuiva, spuse Magnus. Dar poate că-i mai bine. Acum nu-i trebuie decât să iubească şi să fie iubit. Pentru o persoană atât de tânără, n-a avut o viaţă uşoară. Sper doar că ea va înţelege asta.

Chiar şi de la depărtare, Magnus îl văzu pe Will inspirând adânc, strângându-şi umerii şi pornind pe stradă. Şi - Magnus era destul de sigur că nu-şi imaginase - pasul său aproape că era săltat.

— Nu poţi salva toate păsările care cad, spuse Woolsey, sprijinindu-se de perete şi încrucişându-şi braţele la piept. Nici măcar pe cele frumoase.

— Una e suficientă, zise Magnus şi, când Will dispăru din vedere, închise uşa.

18
PÂNĂ CE VOI MURI

Am învăţat o viaţă-ntreagă să iubesc,
Acum, deplina-mi artă pot să dovedesc.
Să-mi strig iubirea - rai sau iad?
Dacă ea nu-mi dă raiul? Mi-e totuna!
- Robert Browning, „*Un fel de dragoste*”

— Domnişoară! Domnişoară!

Tessa se trezi încet, când Sophie o scutură de umăr. Lumina soarelui se infiltra prin ferestrele înalte. Sophie zâmbea, cu ochii luminaţi.

— Doamna Branwell m-a trimis să vă ajut să vă întoarceţi în camera dumneavoastră. Nu puteţi rămâne aici pentru totdeauna.

— Ah! Nu vreau!

Tessa se ridică, apoi închise ochii ameţită.

— Cred că o să am nevoie de ajutorul tău, Sophie, spuse ea pe un ton de scuză. Nu pot să mă ţin pe picioare.

— Bineînţeles, domnişoară.

Sophie se întinse şi o ajută imediat pe Tessa să coboare din pat. În pofida zvelteţii, ea era destul de puternică. Păi aşa şi trebuie, nu-i aşa? gândi Tessa, după ani de zile de cărat rufe grele în sus şi-n jos pe scări, şi cărbuni din coş până la şemineuri. Tessa tresări vag când picioarele ei loviră podeaua rece, şi nu putu să nu arunce o privire să vadă dacă Will se mai afla în patul lui.

Nu mai era acolo.

— Will e bine? întrebă ea în timp ce Sophie o ajuta să-şi pună papucii. M-am trezit un pic ieri şi i-am văzut

scoţându-i metalul din spinare. Arăta îngrozitor!

Sophie pufni.

— Înseamnă că arăta mai rău decât a fost. Domnul Herondale abia i-a lăsat să-i facă o *iratze* înainte să plece. A dispărut în noapte, cine ştie ce naiba să facă.

— *Zău?* Puteam să jur că am vorbit cu el seara trecută.

Acum se aflau pe coridor, Sophie ajutând-o pe Tessa, cu o mână aşezată pe spatele ei. Imaginile începeau să ia formă în mintea Tessei. Imagini cu Will în lumina lunii, cu ea spunându-i că nimic nu conta, că era doar un vis - şi, desigur, fusese un vis, nu-i aşa?

— Probabil că aţi visat, domnişoară.

Ajunseră la camera Tessei, iar Sophie, distrată, încercă să răsucească mânerul fără să-i dea drumul Tessei.

— E-n regulă, Sophie. Pot să stau şi singură.

Sophie protestă, însă Tessa insistă suficient de ferm, aşa că Sophie deschise curând uşa; înteţi focul din cămin în timp ce Tessa se prăbuşi într-un fotoliu. Pe măsuţa de lângă patul ei se aflau un ibric cu ceai şi o farfurie cu sandvişuri, din care ea se servi, recunoscătoare. Nu se mai simţea ameţită, ci doar obosită, suferind de o epuizare care era mai mult spirituală decât fizică. Îşi aminti de gustul amar al tizanei pe care o băuse şi de felul în care se simţise când fusese ţinută de Will - dar totul nu fusese decât un vis. Se întreba cât din ceea ce văzuse seara trecută fusese doar un vis - Jem şoptindu-i la capătul patului, Jessamine plângând cu faţa îngropată în pături în Oraşul Tăcut...

— Mi-a părut rău când am auzit de veştile legate de fratele dumneavoastră, domnişoară.

Sophie stătea în genunchi în faţa focului, flăcările renăscute dansând pe chipul ei drăguţ. Avea capul plecat, iar Tessa nu-i putea vedea cicatricea.

— Sophie, nu trebuie să spui asta. Ştiu că a fost vina lui, zău, în privinţa Agathei...şi a lui Thomas...

— Dar a fost fratele dumneavoastră.

Vocea lui Sophie era fermă.

— Trebuie să ne plângem rudele.

Se aplecă deasupra cărbunilor şi ceva în legătură cu blândeţea din vocea ei şi cu felul în care părul îi cădea la ceafă în bucle negre şi vulnerabile o făcu pe Tessa să spună:

— Sophie, ieri te-am văzut cu Gideon.

Sophie se încordă toată, fără să se întoarcă s-o privească pe Tessa.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară?

— M-am întors să-mi iau colierul, zise Tessa. Îngerul mecanic. Ca să-mi poarte noroc. Şi te-am văzut cu Gideon pe coridor.

Tessa înghiţi cu zgomot.

— El... Te ţinea de mână. Asemenea unui pretendent.

Urmă o tăcere îndelungă, timp în care Sophie privi spre foc. În cele din urmă, spuse:

— Aveţi de gând să-i spuneţi doamnei Branwell?

Tessa tresări.

— Poftim? Sophie, nu! Eu doar... voiam să te avertizez.

Vocea lui Sophie era monotonă.

— Să mă avertizaţi în legătură cu ce?

— Membrii familiei Lightwood...

Tessa înghiţi din nou zgomotos.

— Nu sunt nişte oameni de treabă. Când am fost acasă la ei - cu Will -, am văzut lucruri îngrozitoare, înspăimântătoare...

— Acela e domnul Lightwood, nu fiii dânsului!

Tonul tăios o făcu pe Tessa să tresară.

— Ei nu sunt ca dânsul!

— Cât de diferiţi ar putea fi?

Sophie se ridică, vătraiul zăngănind în foc.

— Credeţi că sunt atât de proastă, încât să las un gentleman pe care de-abia l-am cunoscut să-şi bată joc de mine, după toate lucrurile prin care-am trecut? După tot ce m-a învăţat doamna Branwell? Gideon e un om bun...

— E o chestiune de educaţie, Sophie! Poţi să ţi-l imaginezi ducându-se la Benedict Lightwood spunându-i că vrea să se însoare cu o mundană, pe deasupra şi cameristă? Ţi-l poţi închipui făcând asta?

Sophie se strâmbă.

— Nu ştiţi nimic, zise ea. Nu ştiţi ce-ar fi în stare să facă pentru noi...

— Te referi la antrenament?

Tessa era sceptică.

— Sophie, zău...

Însă Sophie, clătinând din cap, îşi adună fustele şi ieşi furioasă din încăpere, trântind uşa în urma ei.

* * *

Cu coatele pe biroul din salon, Charlotte oftă şi făcu ghem a paisprezecea bucată de hârtie, aruncând-o în şemineu. Focul scânteie pentru o clipă, învăluind hârtia, care se făcu neagră, iar apoi se transformă în cenuşă.

Ridică tocul, îl înmuie în călimara cu cerneală şi începu să scrie din nou.

Eu, Charlotte Mary Branwell, fiică a nefilimilor, în această zi, prin puterea acestui document, îmi dau demisia din funcţia de director al Institutului din Londra, în numele meu şi al soţului meu, Henry Jocelyn Branwell...

— Charlotte!

Mâna i se smuci, făcând o pată de cerneală care se întinse de-a lungul paginii, distrugând caligrafia îngrijită. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Henry aplecându-se deasupra biroului, cu o expresie îngrijorată pe chipul său îngust şi pistruiat. Charlotte lăsă tocul jos. Era conştientă, cum era mereu de faţă cu Henry şi foarte rar alteori, de aspectul lui fizic - că părul îi ieşea din coc, că rochia nu era nouă şi mai avea şi o pată de cerneală pe mânecă şi că ochii îi erau obosiţi şi umflaţi de prea mult plâns.

— Ce e, Henry?

Acesta ezită.

— Voiam doar... Scumpo, ce scrii?

Veni lângă ea, privind peste umărul ei.

— Charlotte!

Înşfăcă hârtia de pe birou; cu toate că cerneala se împrăştiase peste cuvinte, ceea ce mai era lizibil era suficient pentru el cât să înţeleagă conţinutul.

— Demisionezi de la Institut? Cum poţi să faci aşa ceva?

— Mai bine să demisionez decât să vină peste mine Consulul Wayland şi să mă dea afară, spuse Charlotte cu glas scăzut.

— Nu voiai să zici „peste noi”?

Henry părea rănit.

— N-ar trebui să am şi eu un cuvânt de spus în această decizie?

— N-ai arătat niciodată până acum că ai cât de cât interes să conduci Institutul. De ce ai face-o acum?

Henry arăta de parcă l-ar fi pălmuit, şi Charlotte făcu tot ce-i stătea în putere ca să nu se ridice şi să-l cuprindă cu mâinile şi să-l sărute pe obrazul pistruiat.Îşiaminti, când se îndrăgostise de el, cum îi părea că seamănă cu un căţeluş adorabil, având mâinile un pic prea mari faţă de corp, ochii căprui, mari, şi un comportament curios. Că mintea din spatele acelor ochi era la fel de ageră şi inteligentă precum a ei - asta crezuse ea dintotdeauna, chiar şi atunci când unii râdeau de excentricităţile lui Henry. Întotdeauna crezuse că era suficient să se afle lângă el şi să-l iubească, indiferent dacă el o iubea sau nu. Dar asta se întâmplase înainte.

— Charlotte, spuse el acum. Ştiu de ce eşti supărată pe mine.

Charlotte îşi ridică chipul, surprinsă. Oare putea fi el atât de sensibil? În pofida conversaţiei cu fratele Enoch, crezuse că nimeni nu mai observase. Abia fusese în stare să se gândească singură la asta, fără să mai aibă timp şi de reacţiile lui Henry, când urma să afle.

— Chiar ştii?

— Eşti supărată deoarece n-am fost alături tine la întâlnirea cu Woolsey Scott.

Uşurarea şi dezamăgirea se războiau în interiorul lui Charlotte.

— Henry, rosti ea oftând. Nu prea cred că...

— Nu mi-am dat seama, continuă el. Uneori sunt atât de prins de ideile mele... Lottie, tu ştii asta.

Charlotte se înroşi. Arareori o alinta aşa.

— Dac-aş putea, m-aş schimba. Dintre toţi oamenii din lume, credeam că tu mă înţelegi. Ştii...ştii că eu nu sunt un tinichigiu. Ştii că vreau să creez ceva care să facă lumea mai bună, care să îmbunătăţească vieţile nefilimilor. Aşa cum faci şi tu, conducând Institutul. Şi cu toate că ştiu că eu voi fi mereu pe locul al doilea pentru tine...

— Pe locul al doilea pentru *mine*!

Vocea lui Charlotte deveni un ţipăt neîncrezător.

— *Tu* pe locul al doilea pentru *mine*!

— E-n regulă, Lottie, spuse Henry cu o blândeţe de necrezut. Am ştiut - când ai fost de acord să te măriţi cu mine - că o faci pentru că trebuia să fii căsătorită ca să conduci Institutul, că nimeni nu avea să accepte o femeie singură în poziţia de director...

— Henry!

Charlotte se ridică în picioare, tremurând.

— Cum poţi să spui asemenea lucruri îngrozitoare despre mine?

Henry părea nedumerit.

— Am crezut că aşa stăteau lucrurile...

— Crezi că eu nu ştiu de ce te-ai căsătorit cu mine? strigă Charlotte. Crezi că nu ştiu despre banii pe care tatăl tău îi datora tatălui meu sau că tatăl meu a promis să uite de datorie dacă te însurai cu mine? El şi-a dorit dintotdeauna un băiat, pe cineva care să conducă Institutul după el,şi, dacă nu putea să aibă ceea ce şi-a dorit, ei bine, de ce să nu plătească pentru a-şi mărita piatra din casă -

prea antipatică, prea încăpăţânată - cu vreun băiat sărac care-şi făcea doar datoria faţă de familie...

— CHARLOTTE!

Henry se făcu stacojiu la faţă. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— DESPRE CE NAIBA VORBEŞTI?

Charlotte se sprijini de birou.

— Ştii prea bine, spuse ea. De-asta te-ai însurat cu mine, nu-i aşa?

— Nu mi-ai mai spus niciodată vreun cuvânt în legătură cu asta!

— De ce-aş fi făcut-o? Nu e un lucru pe care tu să nu-l ştii.

— De fapt, chiar nu ştiu.

Ochii lui Henry erau înflăcăraţi.

— Nu ştiu nimic despre datoria tatălui meu către tatăl tău. Am fost la tatăl tău cu gând bun şi l-am întrebat dacă îmi face onoarea de a-mi permite să-i cer mâna ta. Nu a fost nicio discuţie legată de bani!

Charlotte inspiră adânc. În anii de când se căsătoriseră, ea nu spusese niciodată ceva legat de circumstanţele logodnei ei cu Henry; nu păruse niciodată să existe vreun motiv şi nu voise niciodată înainte să audă tăgăduiri bâiguite în legătură cu ceea ce ea ştia că era adevărat. Nu tatăl ei afirmase asta când îi spusese de cererea în căsătorie a lui Henry? „El e un om destul de bun, mai bun decât tatăl său, iar tu o să ai nevoie de un fel de soţ, Charlotte, dacă ai de gând să conduci Institutul. Am uitat de datoriile tatălui său, aşa că această chestiune dintre familiile noastre s-a încheiat."

Desigur, el nu-i spusese niciodată, nu în atât de multe cuvinte, că acesta era *motivul* pentru care Henry îi ceruse să se căsătorească cu ea. Ea doar presupusese...

— Nu eşti antipatică, zise Henry încă furios. Eşti frumoasă. Şi nu am fost la tatăl tău să-i cer mâna ta doar din datorie faţă de familie; am făcut-o pentru că te iubesc.

Te-am iubit dintotdeauna. Sunt soţul tău.

— N-am ştiut că ai vrut să fii, şopti ea.

Henry scutură din cap frenetic.

— Ştiu că oamenii îmi spun că sunt excentric. Ciudat. Chiar şi nebun. Toate acele lucruri. Nu mi-a păsat niciodată. Dar să crezi că sunt chiar cel mai influenţabil... Mă iubeşti măcar un pic?

— Bineînţeles că te iubesc! strigă Charlotte. Niciodată n-ar trebui să te îndoieşti de asta.

— Nu? Crezi că nu ştiu ce spun oamenii? Vorbesc despre mine de parcă n-aş fi acolo, de parcă aş fi un fel de redus mintal. L-am auzit pe Benedict Lightwood spunând de nenumărate ori că te-ai căsătorit cu mine doar ca să pretinzi că un bărbat conduce Institutul...

Acum era rândul lui Charlotte să fie furioasă.

— Şi mă critici pentru că te consider influenţabil! Henry, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu tine pentru acest motiv, nici într-o mie de ani! Aş renunţa la Institut într-o clipită, decât să renunţ la...

Henry o privea lung, cu ochii săi căprui larg deschişi; părul său roşcat era zbârlit ca şi cum îşi trecuse frenetic mâinile prin el de nenumărate ori, părând că mai avea puţin şi şi-l rupea.

— Decât să renunţi la ce?

— Decât să renunţ la *tine*, spuse ea. Nu ştii asta?

Iar apoi nu mai adăugă nimic, deoarece Henry îşi petrecuse braţele în jurul ei şi o săruta. O săruta astfel încât ea nu se mai simţi antipatică, nu se mai gândi la păr sau la pata de cerneală sau la rochie sau la orice altceva decât la Henry, pe care îl iubea dintotdeauna. Lacrimile i se adunară la colţurile ochilor şi începură să-i curgă pe obraji, şi când el se dădu înapoi, îi atinse întrebător chipul umed.

— Zău, spuse el. Şi tu mă iubeşti, Lottie?

— Bineînţeles că te iubesc. Henry, nu m-am căsătorit cu tine ca să am pe cineva cu care să conduc Institutul. M-am

căsătorit cu tine deoarece... deoarece ştiam că nu avea să-mi pese de cât de dificil era să conduc acest loc sau de cât de dur mă tratează Conclavul, atâta timp cât ştiam că în fiecare seară când urma să mă culc, chipul tău avea să fie ultimul pe care îl vedeam.

Îl lovi uşor în umăr.

— Henry, suntem căsătoriţi de ceva ani. Chiar *credeai* că nu simt nimic pentru tine?

El ridică din umerii săi înguşti şi o sărută pe frunte.

— Credeam că doar ţii la mine, spuse el pe un ton supărat. Şi că aveai să mă iubeşti cu timpul.

— Asta am crezut şi eu despre tine, spuse ea mirată. Oare chiar am fost amândoi atât de proşti?

— Ei bine, despre mine nu pot spune că sunt surprins, zise Henry. Dar, sincer, Charlotte, tu trebuia să ştii mai bine.

Ea chicoti.

— Henry! Îl strânse de mâini. Mai am ceva să-ţi spun, ceva foarte important...

Uşa salonului se deschise brusc. Era Will. Henry şi Charlotte se îndepărtară unul de celălalt, privind lung spre băiat. Will părea epuizat - palid, cu cearcăne la ochi -, însă pe chipul său exista o limpezime pe care Charlotte n-o mai văzuse niciodată, un fel de strălucire în expresia sa. Se pregăti să audă vreo remarcă sarcastică sau vreo observaţie plină de răceală, dar, în schimb, el le zâmbi fericit.

— Henry, Charlotte, spuse el. Aţi văzut-o cumva pe Tessa?

— Cel mai probabil se află în camera ei, zise Charlotte derutată. Will, s-a întâmplat ceva? N-ar trebui să te odihneşti? După toate acele răni...

Will dădu din mână.

— *Iratzele* tale excelente şi-au făcut treaba. Nu am nevoie de odihnă.Îmidoresc doar s-o văd pe Tessa şi să te întreb...

Se opri, privind lung spre scrisoarea de pe biroul lui Charlotte. Făcând câţiva paşi, se întinse spre birou şi o înşfăcă, citind-o cu aceeaşi privire îngrozită pe care o afişase şi Henry.

— Charlotte... nu, nu poţi renunţa la Institut!

— Conclavul o să vă găsească alt loc în care să locuiţi, spuse Charlotte. Sau veţi putea sta aici până ce împliniţi optsprezece ani, cu toate că familia Lightwood...

— N-aş vrea să locuiesc aici fără tine şi Henry. De ce crezi c-aş rămâne? De dragul atmosferei?

Will flutură bucata de hârtie până ce începu să se rupă.

— Mi-e tare dor până şi de Jessamine... Ei bine, nu prea mult. Iar familia Lightwood o să scape imediat de slujitorii noştri şi o să-i înlocuiască cu unii de-ai lor. Charlotte, nu poţi permite ca asta să se întâmple. Ăsta este căminul nostru. Este căminul lui Jem, căminul lui Sophie.

Charlotte îl privi îndelung.

— Will, eşti sigur că n-ai febră?

— Charlotte!

Will trânti hârtia pe birou.

— Îţi *interzic* să demisionezi din funcţia de director! Pricepi? În toţi aceşti ani ai făcut totul pentru mine de parcă ţi-eram rudă, şi nu ţi-am spus niciodată cât de recunoscător îţi sunt. Asta e valabil şi pentru tine, Henry. Dar vă sunt recunoscător şi, din această cauză, n-am să-ţi permit să faci această greşeală.

— Will, spuse Charlotte. S-a terminat. Mai avem trei zile la dispoziţie pentru a-l găsi pe Mortmain, şi nu e cu putinţă să se întâmple asta. Pur şi simplu nu mai avem timp.

— Să-l ia naiba pe Mortmain, zise Will. Atât la propriu, cât şi la figurat. Limita de două săptămâni să-l găsim pe Mortmain a fost, în esenţă, stabilită de Benedict Lightwood ca un soi de test ridicol. Un test care, după cum s-a dovedit, a fost o înşelătorie. El lucrează pentru Mortmain. Testul la care am fost supuşi a fost încercarea sa de a-ţi lua Institutul. Însă dacă îl demascăm pe Benedict şi arătăm

Conclavului ce e el de fapt - marioneta lui Mortmain -, Institutul va fi din nou al tău şi vom putea continua să-l căutăm pe Mortmain.

— Jessamine a spus că dacă-l demascăm pe Benedict înseamnă să-i facem jocul lui Mortmain...

— Nu putem să stăm degeaba, zise Will pe un ton ferm. Merită să încercăm să purtăm măcar o conversaţie cu el, nu crezi?

Charlotte nu ştia ce să zică. Ăsta nu era Will pe care-l cunoştea ea. Cel din faţa ei era ferm, direct, ardoarea strălucindu-i în privire. Dacă făceai abstracţie de tăcerea lui Henry, şi el era la fel de surprins. Will dădu din cap ca şi când lua tăcerea drept încuviinţare.

— Excelent, spuse el. Am să-i zic lui Sophie să-i convoace şi pe ceilalţi.

Şi ţâşni din încăpere.

Charlotte se uită la soţul ei, toate gândurile legate de vestea pe care voise să i-o dea dispărându-i din minte.

— Ăsta a fost *Will*? întrebă ea într-un târziu.

Henry ridică o sprânceană roşcată.

— Poate că a fost răpit şi înlocuit cu un automat, sugeră el. Pare posibil...

Pentru prima oară, Charlotte nu avea cum să nu fie de acord cu el.

Posacă, Tessa îşi termină sandvişurile şi restul ceaiului, blestemându-şi incapacitatea de a nu se putea abţine să nu se amestece în problemele altora. După ce termină, îşi puse rochia albastră, dându-şi seama că era un lucru foarte dificil dacă nu era ajutată de Sophie. *Uită-te la tine*, gândi ea, *răsfăţată după doar câteva săptămâni în care ai avut cameristă. Nu te poţi îmbrăca singură, nu poţi să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Curând o să ai nevoie de cineva care să te hrănească cu terci, altminteri o să faci foamea*. Se strâmbă în oglindă şi se aşeză la măsuţa de toaletă, luând peria de argint şi trecându-şi-o prin părul

castaniu şi lung.

Cineva bătu la uşă. *Sophie*, se gândi Tessa plină de speranţă, întorcându-se ca pentru scuze. Ei bine, avea să şi le ceară. Tessa lăsă peria şi alergă la uşă.

Aşa cum odată se aşteptase să fie Jem şi fusese dezamăgită că în pragul uşii stătea Sophie, acum, aşteptându-se să o găsească pe Sophie, fu surprinsă când la uşa ei se afla Jem. Purta un sacou gri de lână şi pantaloni de aceeaşi culoare, şi, din acest motiv, părul său argintiu păru aproape alb.

— Jem, spuse ea surprinsă. E totul în regulă?

Ochii lui cenuşii zăboviră asupra chipului ei, asupra părului lung şi lăsat liber.

— Arăţi de parcă aşteptai pe altcineva.

— Pe Sophie.

Tessa oftă şi îşi dădu o şuviţă după ureche.

— Mă tem c-am jignit-o. Cred că mi-am reluat obiceiul de a vorbi fără să gândesc.

— Aha, făcu Jem, cu o lipsă de interes deloc caracteristică lui.

Altfel, el ar fi întrebat-o pe Tessa ce anume îi spusese lui Sophie, şi ori o consola, ori o ajuta să se gândească la vreun fel în care putea să câştige iertarea fetei. Interesul său obişnuit pentru orice părea să fi dispărut, gândi Tessa alarmată; de asemenea, era destul de palid şi parcă privea dincolo de ea, ca să-şi dea seama dacă era singură sau nu.

— Acum... Vreau să zic, aş dori să-ţi vorbesc între patru ochi, Tessa. Te simţi destul de bine?

— Asta depinde de ceea ce ai să-mi spui, zise ea râzând, însă când hohotul nu fu răsplătit cu un zâmbet, neliniştea puse stăpânire pe ea. Jem... eşti sigur că totul e bine? Will...

— N-are de-a face cu Will, spuse el. Will rătăceşte pe undeva şi fără îndoială se simte foarte bine. Asta are legătură... Ei bine, am putea spune că are legătură cu mine.

Aruncă o privire pe hol.

— Pot să intru?

Tessa se gândi imediat la ceea ce ar fi spus mătuşa Harriet despre o fată care-i permitea unui băiat cu care nu era înrudită să intre într-un dormitor în care nu se mai afla nimeni. Şi totuşi, mătuşa Harriet fusese şi ea îndrăgostită cândva, gândi Tessa. Suficient de îndrăgostită cât să-i permită logodnicului ei să... ei bine, ceea ce trebuia să facă pentru a lăsa o femeie însărcinată. Mătuşa Harriet, dacă ar fi fost în viaţă, n-ar fi avut niciun drept să-i vorbească despre astfel de lucruri. Şi, în plus, vânătorii de umbre aveau alte norme de etichetă.

Deschise larg uşa.

— Da, intră!

Jem păşi înăuntru şi închise uşor uşa în urma lui. Se îndreptă spre şemineu şi îşi sprijini un braţ de poliţă; apoi, părând să se decidă că acea poziţie nu era satisfăcătoare, veni în locul unde se afla Tessa, în mijlocul încăperii, şi se opri în faţa ei.

— Tessa! spuse el.

— Jem! îi răspunse ea, mimând un ton serios, dar, nici de această dată, el nu zâmbi. Jem, spuse ea din nou, mult mai în şoaptă. Dacă asta are ceva de-a face cu sănătatea ta, cu... boala ta, te rog, spune-mi! Voi face orice-mi stă în putinţă să te ajut.

— N-are legătură cu boala mea. Respiră profund. Ştii că încă nu l-am găsit pe Mortmain, zise el. În câteva zile, Institutul ar putea să-i revină lui Benedict Lightwood. Fără îndoială, el ne va permite lui Will şi mie să rămânem aici, dar nu şi ţie, iar eu nu am nicio dorinţă să locuiesc într-o casă condusă de el. Iar Will şi Gabriel s-ar omorî într-un minut. Asta va însemna sfârşitul micului nostru grup; n-am nicio îndoială că Charlotte şi Henry îşi vor găsi o casă, iar Will şi cu mine probabil vom merge în Idris până ce vom împlini optsprezece ani, şi Jessie... bănuiesc că depinde de sentinţa pe care i-o va da Conclavul. Dar pe tine nu vom

putea să te luăm în Idris cu noi. Nu eşti vânătoare de umbre.

Inima Tessei începu să bată cu putere. Se aşeză degrabă pe marginea patului. Se simţea aproape bolnavă.Îşiaminti de zâmbetul zeflemitor al lui Gabriel când spusese că familia Lightwood îi va găsi o „ocupaţie”; dacă n-ar fi luat parte la balul organizat la ei acasă, şi-ar fi putut închipui că lucrurile stăteau altfel.

— Înţeleg, spuse ea. Dar unde mă voi duce... Nu, nu răspunde la asta! Tu nu ai nicio responsabilitate faţă de mine. Oricum, îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Tessa...

— Aţi fost pe cât de amabili a permis această casă să fiţi, zise ea, dat fiind faptul că lăsându-mă să locuiesc aici, n-aţi căpătat niciun beneficiu în ochii Conclavului. Voi găsi un loc...

— Locul tău este alături de mine, spuse Jem. Mereu va fi.

— Ce vrei să spui?

El se înroşi - o nuanţă întunecată în contrast cu pielea palidă.

— Vreau să zic, continuă el, Tessa Gray, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Tessa se ridică numaidecât.

— *Jem*!

Se priviră reciproc pentru o clipi în cele din urmă, Jem vorbi, încercând să pară bine-dispus, dar vocea îi suna spart:

— Bănuiesc că ăsta nu a fost un nu, cu toate că nici da nu a fost.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da.

— Nu poţi... eu nu sunt vânătoare de umbre. O să fii exclus din Conclav...

Făcu un pas mai aproape de ea, ochii lui arătând nerăbdare.

— Poate că nu eşti chiar vânătoare de umbre. Dar nici

mundană nu eşti, şi nici locuitoare a Lumii de Jos. Situaţia ta este unică, aşa că nu ştiu ce va face Conclavul. Dar ei nu pot interzice ceva ce nu e interzis de Lege. Vor trebuie să ia în considerare cazul tău... nostru... individual, iar asta ar putea dura luni întregi. Între timp, ei nu pot împiedica logodna noastră.

— Tu chiar *vorbeşti* serios.

Gura îi era uscată.

— Jem, o asemenea bunătate din partea ta este cu adevărat incredibilă. Te onorează. Dar eu nu-ţi pot permite să te sacrifici astfel pentru mine.

— Să mă *sacrific*! Tessa, te iubesc! *Vreau* să mă căsătoresc cu tine.

— Eu... Jem, eşti dezinteresat deoarece eşti atât de bun, atât de lipsit de egoism. Cum aş putea să te cred că nu faci asta doar de dragul meu?

El băgă mâna în buzunarul jiletcii şi scoase de-acolo ceva neted şi rotund. Era un pandantiv de jad verde-spălăcit, cu caractere chinezeşti gravate, pe care ea nu le putea citi. I-l întinse, iar mâna-i tremura uşor.

— Ţi-aş putea oferi inelul meu de familie, spuse el. Dar se presupune că trebuie să mi-l dai înapoi când logodna se încheie, şi să primeşti în schimb rune. Vreau să-ţi dau ceva care să fie al tău pentru totdeauna.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să...

El o întrerupse.

— Acesta i-a fost oferit mamei de către tatăl meu, când s-au căsătorit. Inscripţia e din I Ching, sau Cartea Schimbărilor. Înseamnă: *Când doi oameni formează un întreg în adâncul inimilor lor, ei pot spulbera până şi forţa fierului şi a bronzului*.

— Şi tu crezi că noi suntem? întrebă Tessa, şocul făcând ca vocea de-abia să i se audă. Adică un întreg?

Jem îngenunche la picioarele ei, astfel că acum o privea fix în ochi. Îl văzu aşa cum fusese pe Podul Blackfriars, o

minunată umbră argintie pe fundalul întunericului.

— Nu pot explica dragostea, spuse el. Nu-ţi pot spune dacă te-am iubit din prima clipă când te-am văzut sau dacă a fost a doua, sau a treia, sau a patra. Însă îmi amintesc de prima clipă când te-am văzut venind spre mine şi mi-am dat seama că, într-un fel, întreaga lume părea să se evapore când eram cu tine. Că tu erai centrul a tot ceea ce făceam, şi simţeam, şi gândeam.

Copleşită, Tessa scutură uşor din cap.

— Jem, nu mi-am imaginat niciodată...

— În dragoste există forţă şi putere, spuse el. La asta se referă inscripţia. Aceasta se regăseşte şi în ceremonia de nuntă a vânătorilor de umbre. „Căci dragostea este mai tare ca moartea.” Tessa, nu ai văzut că m-am simţit mult mai bine în ultimele săptămâni? Am fost mai puţin bolnav, am tuşit mai puţin. Mă simt mai puternic, am nevoie de drog din ce în ce mai puţin - totul datorită ţie. Deoarece dragostea mea pentru tine mă încurajează.

Tessa se uită lung la el. Oare acest lucru era posibil şi în realitate, nu doar în basme? Chipul lui îngust strălucea; era evident că el credea cu tărie acest lucru. Şi, într-adevăr, *se simţise* mai bine.

— Vorbeşti de sacrificiu, dar eu nu îţi ofer sacrificiul meu. Ci ţi-l cer pe al tău, continuă el. Îţi pot oferi viaţa mea, dar e una de scurtă durată; îţi pot oferi inima mea, deşi nu ştiu cât o să mai bată. Însă te iubesc suficient de mult încât să sper că n-o să-ţi pese că sunt egoist în încercarea de a-mi face restul vieţii - cât o mai dura - fericit, petrecându-mi-l alături de tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Tessa! Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume.

Se uită la ea prin vălul de păr argintiu care-i cădea peste ochi.

— Asta, spuse el sfios, dacă şi tu mă iubeşti.

Tessa se uită la Jem, îngenuncheat în faţa ei cu pandantivul în mâini, şi înţelese în cele din urmă la ce se

refereau oamenii când spuneau că inima cuiva putea fi văzută în ochii lor, deoarece ochii lui Jem, ochii săi expresivi, plini de lumină, pe care ea îi socotise mereu frumoşi, erau plini de iubire şi speranţă.

Şi de ce să nu spere? Îi oferise toate motivele să creadă că-l iubea - prietenie, încredere, certitudine, recunoştinţă, chiar şi pasiune. Şi dacă mai exista o părticică din ea, încuiată bine, care încă nu renunţase la Will, cu siguranţă că avea o datorie faţă de ea însăşi, dar şi faţă de Jem, să facă tot posibilul s-o distrugă.

Foarte încet, se întinse şi luă pandantivul de la Jem. Acesta alunecă la gâtul ei pe un lanţ de aur la fel de rece ca apa, ajungând în scobitura gâtului ei, deasupra îngerului mecanic. Când îşi luă mâna de pe încuietoare, văzu speranţa din ochii lui aprinzându-se ca o flacără insuportabilă de fericire incredibilă. Se simţea ca şi când cineva îşi băgase mâna în pieptul ei şi descuiase o cutie care-i ţinuse închisă inima, făcând să-i curgă prin vene tandreţe, de parc-ar fi fost un sânge nou. Nu mai simţise niciodată înainte nevoia copleşitoare de a proteja cu sălbăticie o altă persoană, de a cuprinde pe altcineva cu mâinile şi de a se ghemui lângă ea, singuri şi departe de restul lumii.

— Atunci, da, spuse ea. Da, mă voi căsători cu tine, James Carstairs. Da!

— O, mulţumesc, Doamne, răsuflă el uşurat. Mulţumesc, Doamne!

Şi îşi îngropă faţa în poala Tessei, petrecându-şi braţele în jurul taliei ei. Ea se aplecă peste el, mângâindu-i umerii, spatele, părul mătăsos. Simţea pe genunchi bătăile puternice ale inimii lui. O parte lăuntrică din ea era ameţită de uluire. Nu-şi imaginase niciodată că avea puterea de a face pe cineva atât de fericit. Şi nici măcar nu era vorba de vreo putere magică - ci de una pur umană.

Cineva bătu la uşă; ei se despărţiră. Tessa se ridică imediat şi îşi croi drum spre uşă, oprindu-se pentru a-şi

aranja părul - şi, spera ea, pentru a-şi calma expresia - înainte de a deschide. De data asta, chiar era Sophie. Totuşi, expresia ei enervată arăta că nu venise aici de bunăvoie.

— Charlotte doreşte să coborâţi în salon, domnişoară, spuse ea. Conaşul Will s-a întors, iar dânsa vrea să aveţi o întrunire.

Aruncă o privire dincolo de Tessa, expresia ei devenind şi mai morocănoasă.

— Şi dumneavoastră, conaşule Jem.

— Sophie... începu Tessa, dar Sophie deja se întorsese şi plecă degrabă, boneta albă legănându-i-se pe cap.

Tessa strânse clanţa în mână, privind în urma ei. Sophie spusese că nu-i păsa de sentimentele lui Jem pentru Tessa, iar Tessa ştia acum că motivul era Gideon. Şi totuşi...

Îl simţi pe Jem venind în spatele ei, luând-o de mână. Degetele lui erau subţiri; le strânse pe-ale ei şi expiră. Asta însemna să iubeşti pe cineva? Că orice povară era o povară împărtăşită, că persoana iubită te putea consola cu o vorbă bună sau cu o atingere? Îşi sprijini capul de umărul său, iar el o sărută pe tâmplă.

— Mai întâi o să-i spunem lui Charlotte, cu prima ocazie când e cu putinţă, zise el, şi pe urmă celorlalţi. Atunci când soarta Institutului va fi hotărâtă...

— Se pare că nu prea-ţi pasă ce o să se-ntâmple cu el, spuse Tessa. N-o să-ţi fie dor de acest loc? A fost căminul tău.

Degetele lui o mângâiară uşor pe încheietura mâinii, făcând-o să se-nfioare.

— Acum, tu eşti căminul meu.

19
DACĂ TRĂDAREA IZBÂNDEŞTE

Trădarea în veci nu izbândeşte: de ce oare?
Că dacă izbândeşte, nu cutezi s-o numeşti trădare.
- Sir John Harrington

Sophie se îngrijea de focul din căminul aflat în salon; în încăpere era cald, aproape înăbuşitor de cald. Charlotte stătea la birou, iar Henry într-un scaun de lângă ea. Will era tolănit pe unul dintre fotoliile înflorate de lângă foc, cu un serviciu de ceai de argint lângă braţul lui şi cu o ceaşcă în mână. Când Tessa intră, el se ridică atât de repede, că-şi vărsă puţin ceai pe mânecă; puse ceaşca jos fără să-şi ia ochii de la tânără.

Părea epuizat, de parcă mersese toată noaptea pe jos. Încă avea pe el paltonul din lână bleumarin, căptuşit cu mătase roşie, iar pantalonii negri îi erau împroşcaţi cu noroi. Părul îi era umed şi încâlcit, chipul palid, iar maxilarul, uşor întunecat din cauză că nu se bărbierise. Însă în clipa în care o văzu pe Tessa, ochii îi luciră precum felinarul aprins de chibritul lampagiului. Întreaga expresie i se schimbă, şi o privea cu o încântare atât de inexplicabilă, încât Tessa, uimită, se opri pe loc, făcându-l pe Jem să se izbească de ea. Pentru o clipă, nu-şi putu lua privirea de la Will; era ca şi când el îi ţinea privirea cu forţa, iar ea îşi aminti din nou de visul pe care-i avusese cu o seară înainte, că era alinată de el în infirmerie. Oare

putea să citească acest lucru pe chipul ei? Oare de aceea o privea atât de pătrunzător?

Jem aruncă o privire peste umărul ei.

— Salutare, Will. Eşti sigur că a fost o idee bună să-ţi petreci toată noaptea afară, în ploaie, când încă nu eşti pe deplin vindecat?

Will îşi luă privirea de la Tessa.

— Sunt destul de sigur, spuse el pe un ton ferm. Trebuia să mă plimb. Să-mi limpezesc mintea.

— Şi ţi-e limpede acum?

— Precum cristalul, zise Will privind-o din nou pe Tessa, iar acelaşi lucru se petrecu din nou.

Se priviră fix unul pe celălalt, iar ea trebui să se uite în altă parte şi să traverseze încăperea pentru a se aşeza pe canapeaua de lângă birou, unde Will nu mai putea s-o privească în ochi. Jem veni şi se aşeză lângă ea, dar nu o luă de mână. Se întrebă cum ar fi fost dacă ei ar fi anunţat în mod nonşalant ceea ce se întâmplase cu câteva minute în urmă: „Noi doi o să ne căsătorim”.

Însă Jem avusese dreptate; nu era momentul potrivit pentru un asemenea anunţ. Charlotte, la fel ca Will, părea să nu fi dormit deloc; pielea ei avea o nuanţă bolnăvicioasă, iar sub ochi avea cearcăne extrem de vizibile. Henry se afla lângă ea, pe un scaun, cu mâinile puse în mod protector peste ale ei, privind-o îngrijorat.

— Deci suntem cu toţii prezenţi, spuse Charlotte deodată, şi, pentru o clipă, Tessa avu de gând să remarce că nu erau toţi, că Jessamine lipsea. Dar rămase tăcută. Aşa cum probabil deja ştiţi, ne apropiem de sfârşitul perioadei de două săptămâni pe care ne-a acordat-o Consulul Wayland. Nu am aflat unde se ascunde Mortmain. Conform spuselor lui Enoch, Fraţii Tăcuţi au examinat trupul lui Nathaniel Gray dar nu au constatat nimic, şi, de vreme ce el e mort, nu mai putem afla nimic de la el.

„Şi, de vreme ce el e mort” Tessa se gândi la Nate exact aşa cum şi-l amintea de când erau foarte mici, fugărind

libelule în parc. El căzuse într-un heleşteu, iar ea şi mătuşa Harriet - mama lui - îl ajutaseră să iasă; mâna lui fusese alunecoasă din cauza apei şi a plantelor verzi de dedesubt. Îşi aminti cum mâna îi alunecase dintr-a ei din pricina sângelui, la depozitul de ceai. „Tu nu ştii tot ce-am făcut, Tessie."

— În mod evident, putem raporta Conclavului tot ce ştim despre Benedict, spunea Charlotte când Tessa îşi forţă mintea să se întoarcă înapoi la conversaţia ce se desfăşura acum. Ar fi cel mai firesc curs al lucrurilor.

Tessa îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi cum rămâne cu ceea ce a spus Jessamine? Că asta ar însemna să-i facem jocul lui Mortmain.

— Dar nu putem să stăm degeaba, zise Will. Nu putem să stăm deoparte şi să le predăm lui Benedict Lightwood şi progeniturilor sale lamentabile cheile Institutului. Ei *sunt* Mortmain. Benedict e marioneta lui. Trebuie să încercăm. În numele Îngerului, nu avem suficiente dovezi? Suficiente cât să-l supunem măcar la o probă cu Sabia.

— Când am încercat Sabia pe Jessamine, în mintea ei au existat blocaje puse acolo de Mortmain, spuse Charlotte obosită. Crezi că Mortmain ar fi atât de prost, încât să nu-şi ia aceleaşi măsuri de precauţie cu Benedict? Ne-am face de râs dacă Sabia n-ar scoate nimic de la el.

Will îşi trecu mâinile prin părul său negru.

— Mortmain se aşteaptă ca noi să mergem la Conclav, spuse el. Asta ar fi prima sa ipoteză. El, de asemenea, este obişnuit să se dispenseze de asociaţii care nu-i mai sunt de folos. De Quincey, de exemplu. Pentru el, Lightwood nu e de neînlocuit, şi ştie şi el asta.

Will bătea cu degetele în genunchi.

— Cred că dacă am merge la Conclav, în mod sigur l-am scoate pe Benedict din cursa pentru câştigarea postului de director al Institutului, însă un anumit segment al Conclavului este de partea lui; pe unii îi cunoaştem, dar pe alţii nu. Este un lucru trist, dar, în afară de noi, nu mai

ştim în cine putem avea încredere. Institutul e un loc sigur cu noi aici, şi nu putem permite să ne fie luat. Unde în altă parte ar putea Tessa să fie în siguranţă?

Tessa clipi.

— Eu?

Will păru surprins, încremenit parcă de ceea ce tocmai spusese.

— Păi, tu eşti parte integrantă a planului lui Mortmain. El pe tine te-a dorit dintotdeauna. A avut întotdeauna nevoie de tine. Nu-i vom permite să te aibă. În mod evident, ai fi o armă puternică în mâinile lui.

— Toate acestea sunt adevărate, Will, şi desigur că voi merge la Consul, spuse Charlotte. Dar ca simplă vânătoare de umbre, nu ca directoare a Institutului.

— Dar de ce, Charlotte? întrebă Jem. Tu excelezi…

— Chiar aşa? zise ea. E pentru a doua oară când nu am observat că exista un spion în casa mea; Will şi Tessa au scăpat cu uşurinţă de sub supravegherea mea pentru a participa la petrecerea lui Benedict; planul nostru de a-l captura pe Nate, pe care nu i l-am împărtăşit Consulului, a mers prost şi s-a sfârşit cu moartea unui martor foarte important…

— Lottie! zise Henry şi îşi puse mâna pe braţul soţiei sale.

— Nu sunt potrivită pentru a conduce acest loc, spuse Charlotte. Benedict avea dreptate… Desigur, voi încerca să conving Conclavul de vinovăţia lui. Cineva tot va trebui să preia frâiele Institutului. Sper că nu va fi Benedict, dar nici eu nu voi fi…

Se auzi un zdrăngănit.

— Doamnă Branwell!

Era Sophie. Scăpase vătraiul; se întoarse dinspre foc.

— Nu vă puteţi da demisia, doamnă. Nu… pur şi simplu nu puteţi!

— Sophie, rosti Charlotte pe un ton foarte blând. Oriunde vom pleca după toate astea, oriunde ne vom

stabili eu şi Henry, te vom lua cu noi...

— Nu la asta mă refer, continuă Sophie cu voce firavă.

Îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Domnişoara Jessamine... Era... Vreau să zic, a spus adevărul. Dacă vă duceţi aşa în faţa Conclavului, n-o să faceţi altceva decât să îndepliniţi planurile lui Mortmain.

Charlotte o privi perplexă.

— De ce spui asta?

— Nu... nu ştiu exact.

Sophie îşi mută privirea în podea.

— Dar ştiu că e adevărat.

Tonul lui Charlotte era plângăcios, iar Tessa ştia ce gândea: aveau oare un alt spion, un alt şarpe în grădina lor? Will, de asemenea, se aplecă în faţă cu ochii mijiţi.

— Sophie nu minte, spuse Tessa deodată. Ştie, deoarece... deoarece i-am auzit pe Gideon şi Gabriel discutând despre asta în sala de antrenament.

— Şi de-abia acum v-aţi hotărât să vorbiţi? întrebă Will ridicând din sprâncene.

Deodată, extrem de furioasă pe el, Tessa i-o trânti:

— Taci, Will! Dacă...

— Am ieşit cu el, o întrerupse Sophie cu voce tare. Cu Gideon Lightwood. Ne vedeam în zilele mele libere. Era la fel de palidă ca o fantomă. El mi-a spus. L-a auzit pe tatăl său râzând de asta. Ştiau că Jessamine a fost descoperită. Sperau să vă duceţi să vorbiţi în faţa Conclavului. Ar fi trebuit să vă spun, dar păreaţi că oricum nu voiaţi să vă duceţi la ei, aşa că eu...

— Ai ieşit cu el? întrebă Henry, nevenindu-i să creadă. Cu Gideon Lightwood?

Sophie rămase cu privirea la Charlotte, care o privea cu atenţie.

— Ştiu care e motivul pentru care Mortmain are o asemenea influenţă asupra domnului Lightwood, zise ea. Gideon a aflat de curând. Tatăl său nu ştie că el a aflat.

— Păi, Doamne Dumnezeule, fato, nu mai sta acolo

tăcută, o îndemnă Henry, care părea la fel de stupefiat ca şi soţia lui. Spune-ne!

— Variola demonului, rosti Sophie. Domnul Lightwood suferă de această boală, o are de câţiva ani, şi l-ar omorî în decurs de câteva luni dacă nu înghite leacul. Şi Mortmain spune că el îi poate face rost de leacul ăsta.

Încăperea explodă de zarvă. Charlotte dădu fuga spre Sophie; Henry o strigă; Will sări de pe fotoliu şi începu să danseze în cerc. Tessa rămase unde era, uimită, iar Jem nu se ridică de lângă ea. Între timp, Will păru să cânte o melodie despre cum avusese el dreptate în tot acest timp în legătură cu variola demonului:

Variola demonului, o, da, chiar ea,
Cum de te molipseşti?
Mergi în cea mai rea parte-a oraşului
Şi stai pân'oboseşti,
Variola demonului, o, da, chiar ea,
Tot timpul am avut-o...
Nu, nu boala, măi prostuţilor,
Ci melodia ce v-o cânt acu'...
Uite că eu am avut dreptate, iar voi nu!

— Will! strigă Charlotte acoperind zgomotul. ŢI-AI PIERDUT MINŢILE? TERMINĂ CU TĂRĂBOIUL ĂSTA INFERNAL! Jem...

Jem se ridică în picioare şi-i acoperi gura cu mâinile.

— Promiţi să fii cuminte? şuieră el în urechea prietenului său.

Will încuviinţă, ochii săi albaştri strălucind puternic. Tessa îl privea uimită; cu toţii erau. Îl văzuse pe Will în multe ipostaze - amuzat, aspru, protector, furios, compătimitor -, dar niciodată *aiurit*.

Jem îi dădu drumul.

— Prea bine, atunci.

Will căzu pe jos, cu spatele lipit de fotoliu, şi îşi ridică

mâinile în aer.

— Ah, variola demonului cadă pe-ale voastre case![45] anunţă el, apoi căscă.

— Of, Doamne, o să urmeze săptămâni întregi de glume cu variola, spuse Jem. Am încurcat-o.

— Nu poate fi adevărat, zise Charlotte. E chiar... variola demonului?

— De unde ştim că Gideon n-a minţit-o pe Sophie? întrebă Jem pe un ton calm. Îmi cer scuze, Sophie. Nu-mi place să spun asta, dar cei din familia Lightwood nu sunt de încredere...

— L-am văzut pe Gideon cum o priveşte pe Sophie, spuse Will. Prima care mi-a spus că Gideon e atras de a noastră domnişoară Collins a fost Tessa, şi eu m-am gândit la asta şi mi-am dat seama că era adevărat. Şi un bărbat îndrăgostit... un bărbat îndrăgostit spune totul. Va trăda pe oricine.

Vorbind, o privea pe Tessa. Ea îl privi la rându-i; nu putu să n-o facă. Îşi simţi privirea atrasă de el. Felul în care el o privea, cu acei ochi albaştri ca rupţi din cer, de parcă încerca să-i spună ceva în tăcere. Dar ce Dumnezeu...?

Îi datora viaţa, îşi dădu ea seama tresărind. Poate că se aşteptase ca ea să-i mulţumească. Dar n-avusese când, n-avusese posibilitatea s-o facă! Se hotărâse să-i mulţumească cu prima ocazie ivită.

— În plus, Benedict ţinea o femeie-demon în braţe la petrecerea aia, sărutând-o, continuă Will, privind în altă parte. Ea avea şerpi în loc de ochi. Fiecare bărbat cu plăcerile lui. În fine, singurul fel în care poţi lua variola demonului este să ai relaţii necuviincioase cu un demon, aşa că...

— Nate mi-a spus că domnul Lightwood preferă femeile-demon, spuse Tessa. Nu cred că soţia lui ştia de asta.

— Aşteptaţi!

---

[45] Aluzie la „Ah, ciuma cadă pe-ale voastre case!”, replică rostită de Mercutio în *Romeo și Julieta,* de William Shakespeare.

Era Jem, care încremenise deodată.

— Will... care sunt simptomele variolei demonului?

— Destul de urâte, spuse Will cu plăcere. Începe cu o erupţie sub formă de scut, la spate, şi se întinde pe tot corpul, creând crăpături şi fisuri în piele...

Jem icni.

— Mă... mă întorc imediat, zise el. Într-o clipită. În numele Îngerului...

Şi dispăru pe uşă, lăsându-i pe ceilalţi să privească uimiţi în urma lui.

— Doar nu are şi el variola demonului, nu? întrebă Henry, dar nu pe cineva anume.

Sper că nu, de vreme ce tocmai ne-am logodit, simţea Tessa nevoia să spună - doar ca să le vadă privirile -, însă îşi reprimă acel gând.

— O, Henry, taci din gură! spuse Will, arătând de parcă mai voia să adauge ceva, dar uşa se izbi de perete, iar Jem se întoarse în salon, respirând greoi şi ţinând în mână o bucată de pergament.

— Am primit asta, spuse el, de la Fraţii Tăcuţi - când eu şi Tessa am fost s-o vedem pe Jessamine.

Îi aruncă Tessei o privire vinovată pe sub părul care-i cădea în ochi, iar ea îşi aminti că el plecase din celula lui Jessamine, întorcându-se câteva minute mai târziu, părând preocupat.

— Este raportul morţii Barbarei Lightwood. După ce Charlotte mi-a spus că tatăl ei nu l-a denunţat niciodată Conclavului pe Silas Lightwood, m-am gândit că aş putea să-i întreb pe Fraţii Tăcuţi dacă nu cumva existase o altă cauză a morţii doamnei Lightwood. Ca să văd dacă Benedict nu minţise spunând că ea a murit de durere sufletească.

— Şi care-i adevărul? se aplecă Tessa în faţă, fascinată întru totul.

— A minţit. De fapt, ea şi-a tăiat venele. Dar mai e ceva. Aruncă o privire spre bucata de hârtie din mână. „O

erupţie sub formă de scut, care indică semnele heraldice ale astriolei, pe umărul stâng.”

I-o înmânã lui Will, care o luă şi o citi, ochii săi albaştri mărindu-se de uimire.

— Astriola, spuse el. Asta e variola demonului. Aveai probe că variola demonului există, şi nu mi-ai zis şi mie! *Et tu, Brute*[46]!

Făcu hârtia sul şi-l lovi pe Jem în cap cu el.

— Au! Jem îşi frecă mâhnit capul. Cuvintele acelea nu însemnau nimic pentru mine! Am zis că era un fel de durere minoră. Nu prea părea a fi ceva ce ar fi putut-o omorî. Şi-a tăiat venele, dar dacă Benedict voia să-şi protejeze copiii de faptul că mama lor şi-a luat viaţa...

— În numele Îngerului, spuse Charlotte încet. Nici nu mă miră că s-a sinucis. Soţul ei a infestat-o cu variola demonului. Şi ea a ştiut.

Se întoarse către Sophie, care icni.

— Gideon ştie?

Sophie clătină din cap, cu ochii mari.

— Nu.

— Dar Fraţii Tăcuţi n-ar trebui să fie obligaţi să spună adevărul dacă cineva descoperă asta? întrebă Henry. Pare... Ei bine, la naiba, iresponsabil, ca să spun aşa...

— Bineînţeles că ar spune, dacă ar fi întrebaţi. I-ar spune soţului ei. Şi fără îndoială, i-au spus, şi ce folos? Benedict probabil că deja ştia, zise Will. Nu ar fi fost vreun motiv pentru care să le spună copiilor; erupţia apare când cineva a contractat boala, aşa că ei erau prea mari pentru a le-o putea transmite. Cu siguranţă, Fraţii Tăcuţi i-au spus lui Benedict, iar el a zis „Vai de mine!” şi a disimulat rapid toată chestiunea. N-au putut ancheta decedata pentru relaţii necuviincioase cu demoni, aşa că i-au ars trupul, şi asta a fost tot.

— Şi-atunci, cum de Benedict e încă în viaţă? întrebă Tessa. N-ar fi trebuit ca boala să-l fi omorât până acum?

[46] „Și tu, Brutus?”.

— Mortmain, rosti Sophie. I-a dat droguri în tot acest timp, ca să încetinească progresul bolii.

— Să-l încetinească, nu să-l oprească? întrebă Will.

— Nu, încă e pe moarte, iar acum, moartea vine cu paşi şi mai repezi, spuse Sophie. De aceea e atât de disperat şi face orice îi cere Mortmain.

— Variola demonului! şopti Will, iar apoi o privi pe Charlotte.

În pofida extazului în care se afla, dincolo de acea privire strălucitoare a ochilor săi albaştri se afla un licăr de inteligenţă şi iscusinţă, de parcă el era un jucător de şah care îşi analiza următoarea mutare pentru a-şi crea avantaje sau pentru a ridica obstacole. Trebuie să-l contactăm pe Benedict imediat, spuse Will. Charlotte trebuie să se joace puţin cu capriciul lui. El e prea sigur că o să pună mâna pe Institut. Ea trebuie să-i spună că, indiferent că decizia oficială a Consulului care e programată de-abia duminică, ea şi-a dat seama că el va fi cel care va cere Institutul, iar ea îşi doreşte să se întâlnească cu el pentru a face pace înainte ca asta să se întâmple.

— Benedict e încăpăţânat... începu Charlotte.

— Nu la fel de mult pe cât e de mândru, zise Jem. Benedict şi-a dorit dintotdeauna controlul Institutului, dar, de asemenea, şi-a dorit şi să te umilească, Charlotte. Să dovedească faptul că o femeie nu poate conduce un Institut. El crede că, duminică, Consulul va decide să-ţi ia Institutul, dar asta nu înseamnă că el va fi în stare să dea cu piciorul ocaziei de a te umili dinaintea lui, între patru ochi.

— Şi cum se va sfârşi totul? întrebă Henry. Ce realizăm dacă o trimitem pe Charlotte să-l înfrunte pe Benedict?

— Şantaj, spuse Will, Ochii îi erau plini de ardoare. Poate că încă nu-l avem la mână pe Mortmain, dar pe Benedict da, şi, deocamdată, asta ar putea să fie suficient.

— Crezi că el va înceta să-şi mai dorească Institutul?

Asta n-o să lase pur şi simplu cale liberă pentru vreun cirac de-al său? întrebă Jem.

— Noi nu încercăm să scăpăm de el. Vrem să-l facem să-i acorde întreaga lui susţinere lui Charlotte. Să-şi retragă provocarea şi să declare că ea e potrivită pentru a conduce Institutul. Adepţii lui vor fi neputincioşi; Consulul va fi satisfăcut. Noi ne păstrăm Institutul. Şi, pe deasupra, îl putem forţa pe Benedict să ne spună ce ştie despre Mortmain - locul unde se află, secretele lui, totul.

Tessa vorbi pe un ton de îndoială:

— Dar sunt aproape sigură că lui îi e mai mare teamă de Mortmain decât de noi şi, în mod evident, are nevoie de ceea ce îi furnizează Mortmain. Altminteri va muri.

— Da, va muri. Dar ceea ce a făcut - relaţii necuviincioase cu un demon, infestarea soţiei lui, fapt care i-a cauzat moartea - este echivalent cu uciderea unui alt vânător de umbre. Şi nu va fi considerată o simplă ucidere, ci una realizată pe căi demonice. Asta va impune cea mai aspră dintre toate pedepsele.

— Ce e mai rău decât moartea? întrebă Tessa, şi regretă aproape imediat când văzu cum Jem îşi strânse buzele aproape imperceptibil.

— Fraţii Tăcuţi îi vor înlătura acel lucru care îl face nefilim - va deveni Damnat, spuse Will. Fiii săi vor deveni mundani, iar peceţile le vor fi înlăturate. Numele de Lightwood va fi scos din documentele vânătorilor de umbre. Va însemna sfârşitul numelui Lightwood printre nefilimi. Nu există ruşine mai mare ca asta - e o pedeapsă de care până şi Lightwood se va teme.

— Şi dacă n-o să fie aşa? întrebă Jem cu voce joasă.

— Atunci, bănuiesc că nouă n-o să ne fie mai bine.

Cea care vorbi era Charlotte, a cărei expresie se înăspri când Will vorbise; Sophie stătea sprijinită de poliţă, deprimată, iar Henry, cu mâna pe umărul soţiei sale, părea neobişnuit de supus.

— O să-i facem o vizită lui Benedict. Nu mai avem timp

să-i trimitem înainte un mesaj; va trebui să fie luat prin surprindere. Acum, oare unde am pus cărţile de vizită?

Will se ridică în picioare numaidecât.

— Deci te-ai hotărât să mergi pe mâna mea, după planul meu?

— Acum e planul meu, spuse Charlotte ferm. Poţi să mă însoţeşti, Will, dar vei face numai ce-ţi spun eu, şi nu vor exista discuţii despre variola demonului până ce nu spun eu.

— Dar... dar... pufni Will.

— Ah, las-o baltă, zise Jem lovindu-l uşor pe Will, cu afecţiune, în gleznă.

— Se foloseşte de planul meu!

— Will, spuse Tessa pe un ton serios. Îţi pasă mai mult de punerea planului în aplicare sau de cui îi este recunoscut efortul depus?

Will întinse un deget spre ea.

— Asta, rosti el. Partea cu efortul.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

— William, ori îmi respecţi condiţiile, ori nu mai mergi!

Will inspiră adânc, apoi se uită la Jem, care rânjea la el; Will expiră, oftând învins, şi spuse:

— În regulă atunci, Charlotte. Intenţionezi să ne iei pe toţi cu tine?

— Pe tine şi pe Tessa, în mod sigur. Avem nevoie de voi ca martori ai petrecerii. Jem, Henry, nu e necesar să mergeţi, şi ar fi nevoie ca măcar unul dintre voi să rămână aici, să păzească Institutul.

— Scumpo...

Henry o atinse pe Charlotte pe mână, având pe faţă o expresie întrebătoare.

Ea îl privi surprinsă.

— Da?

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

Charlotte îi zâmbi - un zâmbet care-i transformă întru totul faţa obosită şi trasă.

— Foarte sigură, Henry; teoretic, Jem nu e adult, şi să-l lăsăm singur aici - nu că n-ar fi în stare - nu va face decât să alimenteze plângerile lui Benedict. Dar îţi mulţumesc.

Tessa se uită la Jem; el îi oferi un zâmbet trist şi, ascunsă de faldurile fustelor ei, îl luă de mână. Atingerea lui trimise un val cald de alinare prin ea; se ridică în picioare, chiar când se ridică şi Will să plece, în timp ce Charlotte căuta un toc pentru a-i scrie un bilet lui Benedict pe spatele unei cărţi de vizită pe care Cyril avea s-o prezinte în timp ce ei aşteptau în trăsură.

— Mă duc să-mi iau pălăria şi mănuşile, îi şopti Tessa lui Jem, şi porni spre uşă.

Will era chiar în urma ei, şi, o clipă mai târziu, după ce uşa salonului se închise în spatele lor, îşi dădu seama că erau singuri pe hol. Tessa era pe cale să se grăbească spre camera ei, când auzi paşii lui Will în urma sa.

— Tessa! strigă el, iar ea se răsuci pe călcâie. Tessa, trebuie să-ţi vorbesc.

— Acum? întrebă ea surprinsă. Charlotte mi-a dat de înţeles că vrea să ne grăbim...

— La naiba cu graba, spuse Will, apropiindu-se de ea. La naiba cu Benedict Lightwood şi cu Institutul şi cu toată chestiunea asta. *Vreau să-ţi vorbesc*.

Will îi zâmbi. Întotdeauna avusese o energie nechibzuită în el, dar de data asta era ceva diferit - diferenţa dintre nechibzuinţa disperării şi renunţarea la fericire. Dar ce moment îşi alesese şi el ca să fie fericit!

— Ai înnebunit? îl întrebă ea. Tu spui „variola demonului” la fel cum alţii spun „moştenire uriaşă surprinzătoare”. Chiar eşti atât de mulţumit?

— Răzbunat, nu fericit, dar, oricum, asta nu are legătură cu variola demonului. Asta are legătură cu noi doi...

Uşa salonului se deschise, iar Henry ieşi, urmat îndeaproape de Charlotte. Ştiind că Jem avea să fie următorul, Tessa se îndepărtă numaidecât de Will, cu toate că nu se întâmplase nimic necuviincios între ei. *Excepţie*

făcând gândurile tale, spuse o voce slabă din mintea ei, pe care o ignoră.

— Will, nu acum, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Cred că ştiu ce vrei să-mi spui, şi ai dreptate să-ţi doreşti să-mi spui asta, dar acum nu e locul şi nici ora potrivită, nu-i aşa? Crede-mă, sunt la fel de nerăbdătoare ca şi tine să discutăm, deoarece această chestiune mă nelinişteşte cumplit...

— Chiar aşa? Te nelinişteşte?

Will părea ameţit, de parcă îl lovise cu o piatră în cap.

— Păi... da, zise Tessa, văzându-l pe Jem apropiindu-se. Dar nu acum.

Will văzu unde se uita, înghiţi, iar apoi dădu din cap cu părere de rău.

— Atunci, când?

— Mai târziu, după ce ne întoarcem de la familia Lightwood. O să ne vedem în salon.

— În salon?

Tessa se încruntă.

— Zău, Will, chiar ai de gând să repeţi tot ce spun?

Jem ajunsese lângă ei şi auzi ultima remarcă; rânji.

— Tessa, lasă-l pe bietul Will să se adune; a fost plecat toată noaptea şi arată de parcă nu-şi aminteşte nici măcar cum îl cheamă.

Puse o mână pe braţul *parabatai*-ului său.

— Haide, Herondale! Arăţi de parcă ai avea nevoie de o rună de energie - sau poate două, chiar trei.

Will îşi luă privirea de la Tessa şi îl lăsă pe Jem să-l conducă pe coridor. Tessa se uită după ei, scuturând din cap. *Băieţii*, gândi ea. N-avea să-i înţeleagă niciodată.

Tessa nu făcuse decât câţiva paşi de când intrase în dormitor, când se opri surprinsă, privind lung la ceea ce se afla pe pat. Un costum de călătorie elegant, din mătase indiană în dungi crem cu gri, împodobit cu o împletitură delicată şi cu nasturi de argint. Lângă el erau mănuşi din

catifea gri, cu o broderie cu fir argintiu, în formă de frunze. La piciorul patului se găseau nişte botine de culoarea fildeşului, cu nasturi, şi ciorapi asortaţi, cu model.

Uşa se deschise, iar Sophie intră, ducând o pălărie gri împodobită cu fructe de pădure argintii. Era foarte palidă, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi. Evită privirea Tessei.

— Haine noi, domnişoară, spuse Sophie. Materialul a făcut parte din dota doamnei Branwell, şi, ei bine, cu câteva săptămâni în urmă s-a gândit să-l transforme într-o rochie pentru dumneavoastră. Cred că s-a gândit că trebuie să aveţi ceva haine pe care să nu vi le fi cumpărat domnişoara Jessamine. S-a gândit că poate o să vă simţi mai... confortabil. Şi acestea au fost aduse chiar în zori. Am rugat-o pe Bridget să le pregătească pentru dumneavoastră.

Tessa simţi cum lacrimile i se adunau în ochi şi se aşeză imediat pe marginea patului. Faptul că Charlotte, după tot ceea ce se întâmplase, se gândise la confortul ei o făcu să vrea să plângă. Însă îşi reprimă nevoia asta, aşa cum făcea întotdeauna.

— Sophie, spuse ea cu vocea uşor nesigură. Aveam de gând - ba nu, *eram hotărâtă* - să-mi cer scuze faţă de tine.

— Să vă cereţi scuze, domnişoară? spuse Sophie cu glasul voalat, punând pălăria pe pat.

Tessa se uită lung. Charlotte purta ea însăşi haine simple. Nu ar fi crezut niciodată că avea înclinaţie sau gust pentru a alege asemenea lucruri drăguţe.

— Am greşit întru totul când ţi-am vorbit în felul acela despre Gideon, spuse Tessa. Mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala, iar tu ai dreptate, Sophie. O persoană nu poate judeca pe cineva pentru păcatele familiei sale. Şi ar fi trebuit să-ţi spun că, deşi l-am văzut pe Gideon la bal în acea seară, el nu a luat parte la festivităţi; de fapt, nici măcar nu pot să ştiu ce gândeşte, şi nu ar fi trebuit să mă comport ca şi când aşşti. Nu am mai multă experienţă decât tine, Sophie, iar când vine vorba de bărbaţi, sunt în

mod categoric pe lângă subiect.Îmicer scuze că m-am purtat ca o încrezută; n-o s-o mai fac, doar să mă ierţi.

Sophie se duse la şifonier şi îl deschise pentru a scoate la iveală o a doua rochie - aceasta, de un albastru foarte închis, brodată, cu o panglică aurie de catifea, fusta fiind despicată în dreapta, lăsând la vedere voalul încreţit de dedesubt, de culoare deschisă.

— Ce frumoasă e, spuse ea un pic melancolică, şi o atinse uşor cu mâna. Apoi se întoarse spre Tessa. Aceasta fuse... aceasta a fost o scuză foarte drăguţă, domnişoară, şi vă iert. V-am iertat încă din salon, chiar aşa, când aţi minţit pentru mine. Nu sunt de acord cu minţitul, dar ştiu că aţi făcut-o din bunătate.

— A fost foarte curajos ce-ai făcut, zise Tessa. Să-i spui adevărul lui Charlotte. Ştiu că te-ai temut că se va înfuria.

Sophie zâmbi tristă.

— Nu e furioasă. E dezamăgită. Ştiu asta. A spus că nu putea să vorbească acum cu mine, dar că o va face mai târziu, şi am văzut-o pe faţa ei. Cumva, într-un fel e mai rău.

— O, Sophie! Ea e dezamăgită de Will tot timpul!

— Ei bine, cine nu e?

— Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că te iubeşte, la fel ca pe Will sau pe Jem sau... ei bine, ştii tu. Chiar dacă e dezamăgită, trebuie să încetezi să te temi că te va concedia. N-o s-o facă. Crede că eşti minunată, şi la fel cred şi eu.

Ochii lui Sophie se măriră.

— Domnişoară Tessa!

— Ei bine, chiar aşa cred, spuse Tessa cu încăpăţânare. Eşti curajoasă şi altruistă şi drăguţă. Ca Charlotte.

Ochii lui Sophie străluciră. Şi-i şterse imediat cu marginea şorţului.

— Bun, gata cu asta, zise ea deodată, încă clipind des. Trebuie să vă îmbrăcăm şi să vă pregătim, deoarece Cyril soseşte imediat cu trăsura, şi ştiu că doamna Branwell nu

doreşte să mai irosească vreo clipă.

Tessa înaintă ascultătoare, şi, cu ajutorul lui Sophie, se schimbă în rochia cu dungi gri şi albe.

— Şi nu vă spun decât să aveţi mare grijă, adăugă Sophie în timp ce o ajuta să-şi încheie nasturii. Bătrânul acela e cam afurisit, să nu uitaţi asta! E foarte dur cu băieţii aceia.

Băieţii aceia. Felul în care o spusese o făcu pe Sophie să pară că-l compătimea şi pe Gideon, dar şi pe Gabriel. Dar oare ce credea Gideon despre fratele său mai mic şi despre sora lui? se gândi Tessa. Dar nu întrebă nimic în timp ce Sophie o pieptănă şi îi aranjă părul şi o unse la tâmple cu apă de levănţică.

— Acum, nu-i aşa că sunteţi drăguţă, domnişoară? rosti ea mândră când termină în cele din urmă, iar Tessa trebui să recunoască faptul că Charlotte făcuse o treabă bună alegând croiala potrivită pentru a-i scoate în evidenţă frumuseţea, iar griul i se potrivea de minune. Ochii îi erau mai mari şi mai albaştri, talia şi braţele mai subţiri, iar bustul mai plin. Mai e un lucru...

— Ce anume, Sophie?

— Conaşul Jem, spuse Sophie, făcând-o pe Tessa să tresară. Vă rog, indiferent ce-aţi face, domnişoară... Cealaltă fată aruncă o privire spre lanţul cu pandantivul de jad care atârna pe partea din faţă a rochiei Tessei şi îşi muşcă buza. Să nu-i frângeţi inima!

20
RĂDĂCINA AMARĂ

Dar acum te-ai împărţit în două, te-ai separat,
Trup din trupul lui, dar suflet din sufletul meu;
Şi adâncă în una e rădăcina amară
Şi dulce pentru cealaltă e floarea nemuritoare.
- Algernon Charles Swinburne, „*Triumful timpului*”

Tessa îşi trăgea pe mâini mănuşile de catifea, în timp ce ieşea pe uşile Institutului. Un vânt aspru sufla dinspre râu şi împrăştia mormane de frunze prin toată curtea. Cerul devenise cenuşiu şi prevestea furtună. Will se afla la baza scărilor cu mâinile în buzunare, privind la clopotniţa bisericii.

Avea capul descoperit, iar vântul îi răvăşea părul negru, dându-i-l la o parte de pe faţă. Nu părea să o fi zărit pe Tessa, şi, pentru o clipă, ea se opri şi-l privi. Ştia că nu se cuvenea s-o facă; Jem era al ei, ea era acum a lui, şi nu mai trebuiau să existe şi alţi bărbaţi în viaţa ei. Dar nu se putu abţine să nu-i compare pe cei doi; Jem, cu ciudata sa combinaţie de delicateţe şi putere; şi Will, precum o furtună pe mare, neagră-albăstruie, cu izbucniri strălucitoare înspumate asemănătoare fulgerelor. Ea se întreba dacă va veni şi timpul când va putea să-l vadă fără să fie emoţionată, fără să-i bată inima mai tare, şi dacă

acel sentiment avea să cedeze dacă s-ar fi gândit mai mult la faptul că era logodită cu Jem. Totul se întâmplase atât de repede, că încă nu părea real.

Totuşi, mai exista un lucru diferit. Acum, când îl privea pe Will, nu mai simţea niciun fel de durere.

Will o văzu şi zâmbi printre şuviţele de păr care-i tot fluturau peste faţă. Ridică mâna şi le dădu într-o parte.

— Asta e o rochie nouă, nu-i aşa? spuse el în timp ce ea cobora. Nu e cumpărată de Jessamine.

Ea clătină din cap şi aşteptă resemnată ca el să spună ceva usturător despre ea, despre Jessamine, despre rochie sau despre toate trei.

— Ţi se potriveşte. Ciudat cum griul ăsta îţi face ochii să pară albaştri, dar e adevărat.

Ea îl privi uimită, dar înainte să poată deschidă gura ca să-l întrebe dacă se simte bine, trăsura apăru hurducându-se de după colţul Institutului, condusă de Cyril. Opri în faţa scărilor, iar portiera se deschise; Charlotte era deja înăuntru, purtând o rochie de catifea de culoarea vinului şi o pălărie împodobită cu un mănunchi de flori uscate. Părea extrem de agitată.

— Urcaţi repede, strigă ea, ţinându-şi pălăria când se aplecă pe portieră. Cred că stă să plouă.

Spre surprinderea Tessei, Cyril nu-i duse la conacul din Chiswick, ci la o casă elegantă din Pimlico, care, aparent, era reşedinţa din cursul săptămânii a familiei Lightwood. Începuse să plouă, iar lucrurile lor ude - mănuşi, pălării şi paltoane - le fură luate de un lacheu cu mutră acră, înainte să fie conduşi prin multe coridoare lustruite spre o bibliotecă vastă, unde un foc plin de viaţă ardea într-un cămin mare.

În spatele unui birou masiv din lemn de stejar stătea Benedict Lightwood, profilul său fiind chiar şi mai ascuţit decât de obicei, din pricina jocului de lumini şi umbre din încăpere. Perdelele erau trase peste ferestre, iar pereţii

erau plini de tomuri grele legate în piele neagră, titlurile de pe cotoare fiind inscripţionate cu litere aurii. De-o parte şi de alta, stăteau fiii săi - Gideon în dreapta, cu braţele încrucişate la piept, părul să blond căzându-i în ochi şi ascunzându-i expresia. De cealaltă parte se afla Gabriel, ochii săi verzi fiind înviorați de un amuzament infatuat, ţinându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Arăta ca şi când mai avea puţin şi începea să fluiere.

— Charlotte, spuse Benedict. Will. Domnişoară Gray. Cantotdeauna, o plăcere.

Le făcu semn să se aşeze pe scaunele din faţa biroului său. Gabriel îi rânji obraznic lui Will când se aşeză. Will se uită la el, cu chipul complet inexpresiv, iar apoi privi în altă parte.

Fără să facă vreo remarcă usturătoare, gândi Tessa uimită. Fără să-i fi aruncat o privire urâtă. Oare ce anume se întâmpla?

— Îţi mulţumesc, Benedict, zise Charlotte - micuţă, cu spatele drept - pe un ton liniştit. Că ne-ai primit imediat.

— Desigur. Zâmbi. Dar ştii că nu mai poţi faci nimic pentru a schimba rezultatul acestei încercări. Nu de mine depinde ce decretează Consiliul. Este numai decizia lor.

Charlotte îşi înclină capul într-o parte.

— Într-adevăr, Benedict. Dar toate aceste lucruri se întâmplă din vina ta. Dacă nu l-ai fi forţat pe Consulul Wayland să dea un spectacol pentru a mă disciplina, n-ar mai fi fost nimic de decretat.

Benedict ridică din umerii săi înguşti.

— Ah, Charlotte! Îmi amintesc de tine când erai Charlotte Fairchild. Erai o fetiţă atât de încântătoare, şi, mă crezi sau nu, eu încă ţin la tine chiar şi-acum. Ceea ce fac e pentru binele Institutului şi al Conclavului. O femeie nu poate conduce Institutul. Nu-i stă în fire. O să-mi mulţumeşti când vei fi la casa ta alături de Henry, crescând următoarea generaţie de vânători de umbre, aşa cum ar trebui să faci. S-ar putea să fie o lovitură pentru

orgoliul tău, dar în adâncul inimii tale, tu ştii că am dreptate.

Charlotte respira precipitat.

— Dacă ai renunţa să revendici Institutul înainte de decret, chiar crezi că va fi un dezastru de zile mari? Să conduc eu Institutul?

— Ei bine, n-o să aflăm asta, nu-i aşa?

— O, nu ştiu! spuse Charlotte. Cred că majoritatea membrilor Conclavului ar alege mai degrabă o femeie decât un ticălos desfrânat care fraternizează nu doar cu locuitorii Lumii de Jos, ci şi cu demonii.

Urmă o scurtă tăcere. Benedict nu se clinti. Nici Gideon.

În cele din urmă, Benedict vorbi, iar în vocea sa mieroasă era o nuanţă de amărăciune.

— Zvonuri şi aluzii perfide.

— Adevăr şi observaţie, zise Charlotte. Will şi Tessa au fost la ultima ta întrunire din Chiswick. Au observat multe lucruri.

— Acea femeie-demon cu care te hârjoneai pe canapea, spuse Will. Ai numi-o prietenă sau mai degrabă parteneră de afaceri?

Benedict îşi miji ochii.

— Căţeluş obraznic…

— O, aş zice că era prietenă, zise Tessa. De obicei, un asociat nu-i permite partenerului de afaceri să-l lingă pe faţă. Cu toate că s-ar putea să mă înşel. Ce ştiu eu despre toate astea? În fond, sunt doar o femeie prostuţă.

Will schiţă un zâmbet. Gabriel încă se uita lung; Gideon avea privirea aţintită în podea. Charlotte era extrem de calmă, cu mâinile în poală.

— Voi trei sunteţi cam nătângi, spuse Benedict gesticulând cu dispreţ spre ei.

Tessa văzu ceva pe încheietura mâinii lui - o umbră, precum zalele brăţării unei femei - înainte ca mâneca să-i fi alunecat înapoi peste ea.

— Asta dacă voi aveţi impresia că cei din Consiliu vor

crede toate minciunile voastre. Tu - aruncă o privire nimicitoare spre Tessa - eşti din Lumea de Jos; cuvântul tău nu-nseamnă nimic. Şi tu - făcu din mână spre Will - eşti un nebun cu acte-n regulă, care fraternizează cu magicienii. Nu doar cu obraznica asta de-aici, dar şi cu Magnus Bane. Şi când o să fiu verificat cu Sabia Mortală, iar eu voi respinge toate acuzaţiile voastre, pe cine vă imaginaţi că vor crede, pe voi sau pe mine?

Will schimbă o privire rapidă cu Charlotte şi Tessa. Avusese dreptate, gândi Tessa, că Benedict nu se temea de Sabia Mortală.

— Benedict, mai sunt şi alte dovezi, spuse el.

— Da? Lightwood zâmbi ironic. Cum ar fi?

— Dovada propriului tău sânge otrăvit, zise Charlotte. Chiar acum, când ai gesticulat spre noi, ţi-am văzut încheietura mâinii. Cât de departe a ajuns descompunerea? Începe de la tors, nu-i aşa? Apoi se întinde spre braţe şi spre picioare...

— Despre ce vorbeşte?

Vocea lui Gabriel era un amestec de furie şi groază.

— Tată?

— Variola demonului, spuse Will cu satisfacţia unui om răzbunat pe deplin.

— Ce acuzaţie dezgustătoare... începu Benedict.

— Dezminte-o, atunci, rosti Charlotte. Ridică-ţi mâneca! Arată-ne braţul!

Muşchii feţei lui Benedict se contractară din nou. Tessa îl privi fascinată. El nu o îngrozea, cum o făcuse Mortmain, ci mai degrabă o dezgusta, aşa cum s-ar întâmpla dacă ar vedea un vierme gras şerpuind printr-o grădină. Îl privi când se întoarse spre fiul său mai mare.

— Tu! mârâi el. Tu le-ai spus! Tu m-ai trădat!

— Aşa am făcut, spuse Gideon, ridicându-şi capul şi lăsându-şi în sfârşit braţele în jos. Şi o voi face din nou.

— Gideon? întrebă Gabriel, nevenindu-i să creadă. Tată? Despre ce vorbiţi?

— Gabriel, fratele tău ne-a trădat. Le-a dezvăluit secretele noastre celor din familia Branwell.

Benedict rosti cuvintele de parcă ar fi scuipat otravă.

— Gideon Arthur Lightwood, continuă Benedict.

Chipul său părea mai îmbătrânit, ridurile din colţurile gurii mai adânci, dar tonul său era neschimbat.

— Ţi-aş sugera să meditezi cu multă atenţie asupra a ceea ce ai făcut şi a ceea ce vei face în continuare.

— *Am meditat*, zise Gideon pe un ton blând, scăzut. M-am tot gândit încă de când m-ai rechemat din Spania. Copil fiind, am presupus că toţi vânătorii de umbre trăiau aşa, ca noi, condamnând demonii la lumina zilei, dar fraternizând cu ei la adăpostul nopţii. Acum îmi dau seama că nu e adevărat, că nu acesta este felul nostru de a fi, tată; e felul tău. Ai dezonorat şi ai mânjit numele Lightwood.

— Nu e cazul să fii melodramatic…

— Melodramatic? În tonul de obicei egal al lui Gideon se simţea dispreţul îngrozitor. Tată, mă tem pentru viitorul Enclavei dacă Institutul ajunge pe mâinile tale. Îţi spun acum că voi depune mărturie împotriva ta la Consiliu. Voi ţine Sabia Mortală cu mâinile mele şi-i voi spune Consulului Wayland de ce consider că Charlotte este de o mie de ori mai potrivită decât tine să conducă Institutul. Voi dezvălui fiecăruia dintre membrii Consiliului ce se întâmplă noaptea pe-aici. Le voi spune că lucrezi pentru Mortmain. Le voi spune *de ce*.

— Gideon!

Era Gabriel, cu voce ascuţită, întrerupându-şi fratele.

— Ştii prea bine că dorinţa maniei noastre pe patul de moarte a fost ca noi deţinem custodia Institutului. Şi din vina celor din familia Fairchild a murit ea…

— Asta-i o minciună, zise Charlotte. Ea şi-a luat viaţa, dar nu ca o consecinţă a ceva ce i-ar fi făcut tatăl meu.

Îl privi în faţă pe Benedict.

— A fost mai degrabă din cauza a ceva ce tatăl *tău* a făcut.

Gabriel ridică tonul.

— Ce vrei să spui? De ce ai spune una ca asta? Tată...

— Gabriel, taci!

Vocea lui Benedict se înăsprise şi devenise poruncitoare, dar, pentru prima dată, în glasul şi în ochii săi se întrezărea frica.

— Charlotte, ce insinuezi?

— Benedict, ştii prea bine la ce mă refer, zise Charlotte. Întrebarea e dacă tu îţi doreşti cu adevărat ca eu să împărtăşesc cunoştinţele mele Conclavului şi copiilor tăi. Ştii prea bine ce ar însemna pentru ei.

Benedict se lăsă pe spate.

— Charlotte, recunosc când e vorba de şantaj. Ce vrei de la mine?

Will răspunse, prea nerăbdător pentru a se mai putea abţine.

— Renunţă la pretenţiile tale asupra Institutului. Susţine-o pe Charlotte în faţa Consiliului. Spune-le de ce consideri tu că Institutul ar trebui să fie în continuare condus de ea. Eşti un orator bun. Ai să găseşti tu ceva, sunt sigur.

Benedict privi de la Will la Charlotte. Buzele i se arcuiră.

— Acestea sunt condiţiile voastre?

Înainte ca Will să poată vorbi, Charlotte zise:

— Nu toate condiţiile noastre. Trebuie să ştim cum ai comunicat cu Mortmain şi unde se află el.

Benedict chicoti.

— Am comunicat cu el prin intermediul lui Nathaniel Gray. Dar, de vreme ce l-aţi omorât, mă îndoiesc că vom mai avea vreo sursă de informaţii la îndemână.

Charlotte păru îngrozită.

— Vrei să spui că nu mai există nimeni altcineva care să ştie unde e?

— Eu cu siguranţă nu ştiu, zise Benedict. Mortmain nu e chiar atât de prost, din nefericire pentru voi. A dorit ca eu să pot prelua Institutul astfel încât el să-l poată distruge

din interior. Dar ăsta era numai unul dintre multele lui planuri, doar un fir din pânza lui de păianjen. El va deţine controlul Conclavului. Şi o va avea pe *ea*.

Privirea lui zăbovi asupra Tessei.

— Ce intenţionează să obţină de la mine? întrebă Tessa.

— Nu ştiu, zise Benedict cu un zâmbet viclean. Ceea ce ştiu este că cerea în mod hotărât să ai parte de bunăstare. Atâta grijă, atâta sentiment într-un posibil mire!

— El susţine că m-a creat, zise Tessa. Ce vrea să spună cu asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Te înşeli dacă tu consideri că m-a făcut confidentul lui.

— Da, zise Will, voi doi nu prea păreţi să aveţi multe în comun, cu excepţia unei înclinaţii spre femei-demon şi spre răutate.

— Will! spuse Tessa enervată.

— Nu m-am referit la tine, zise Will, părând surprins. Mă refeream la clubul Pandemonium...

— Dacă aţi terminat cu schimbul de replici, zise Benedict, aş vrea să-l lămuresc pe fiul meu în legătură cu un lucru. Gideon, sper că înţelegi că, dacă o susţii pe Charlotte Branwell în demersul ei, nu vei mai fi bine-venit sub acoperişul meu. Nu degeaba se spune că nu trebuie să-ţi laşi întreaga moştenire unui singur urmaş.

Drept răspuns, Gideon îşi ridică mâinile în faţă ca şi când ar fi vrut să se roage. Dar vânătorii de umbre nu se roagă, iar Tessa îşi dădu repede seama de ceea ce făcea el - îşi scotea inelul de argint de pe deget. Inelul semăna cu cel al lui Jem Carstairs, numai că acesta avea un model de flăcări deasupra verigii. Inelul familiei Lightwood. Îl aşeză pe marginea biroului tatălui său şi se întoarse spre fratele lui.

— Gabriel! zise el. Vii cu mine?

Ochii verzi ai lui Gabriel scăpărau de mânie.

— Ştii că nu pot.

— Ba da, poţi.

Gideon întinse mâna spre fratele său. Benedict privea lung spre amândoi. Pălise uşor, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama că ar putea pierde nu numai un fiu, ci pe amândoi. Mâna lui strângea muchia biroului, degetele albindu-i-se din cauza strânsorii. Tessa nu se putu abţine să nu privească fix la încheietura mâinii acestuia care ieşea de sub manşetă. Era foarte palidă, înconjurată de striaţii negre circulare. Ceva în legătură cu această imagine o îngreţoşă, iar ea se ridică de pe scaun. Will, lângă ea, era deja în picioare. Numai Charlotte stătea jos, la fel de formală şi lipsită de expresie ca întotdeauna.

— Gabriel, te rog, zise Gideon. Vino cu mine!

— Şi cine o să aibă grijă de tata? Ce va spune lumea despre familia noastră dacă îl abandonăm amândoi? zise Gabriel, din vocea lui răzbătând amărăciune şi disperare. Cine va administra averea, locul din Consiliu…

— Nu ştiu, zise Gideon. Dar nu e nevoie să fii tu acela. Legea…

Vocea lui Gabriel tremura.

— Gideon, familia e mai presus de Lege.

Pentru o clipi, îşi încrucişă privirea cu a fratelui său; apoi se uită în altă parte, muşcându-şi buza, şi se duse să se aşeze în spatele lui Benedict, punând o mână pe spătarul scaunului pe care stătea tatăl lui.

Benedict zâmbi; cel puţin în această privinţă ieşise triumfător. Charlotte se ridică în picioare, cu bărbia înainte.

— Benedict, sunt încredinţată că ne vom vedea mâine în camera Consiliului. Sper că vei şti ce să faci, zise ea, şi ieşi din încăpere, cu Gideon şi Tessa pe urmele ei.

Numai Will ezită o clipă, în cadrul uşii, cu ochii la Gabriel, dar cum acesta nu-l privi, ridică pentru ultima dată din umeri şi ieşi după ceilalţi, închizând uşa în urma lui.

Călătoriră înapoi spre Institut, cu ploaia bătând în

geamurile trăsurii. Charlotte încercă de mai multe ori să-i vorbească lui Gideon, dar acest rămase tăcut, privind în gol spre priveliştea înceţoşată a străzilor pe care treceau. Tessa nu-şi dădu seama dacă era mânios sau regreta ceea ce făcuse, ori poate că se simţea uşurat. Era la fel de impasibil ca întotdeauna, cu toate că Charlotte îi explicase că va exista oricând o cameră pentru el la Institut, şi că ei cu greu puteau să-şi exprime recunoştinţa pentru ceea ce el făcuse. În sfârşit, în timp ce treceau pe Strand, trăsura hurducându-se, el spuse:

— Chiar am crezut că Gabriel va veni cu mine, de vreme ce a aflat despre Mortmain...

— Încă nu înţelege, zise Charlotte. Acordă-i timp.

— Cum de-ai ştiut?

Will îi privi lung pe Gideon.

— Noi de-abia acum am aflat ce i s-a întâmplat mamei tale. Iar Sophie a spus că tu habar n-aveai...

— L-am pus pe Cyril să înmâneze două bilete, zise Charlotte. Unul lui Benedict şi unul lui Gideon.

— El mi l-a strecurat în mână în timp ce tata nu se uita, zise Gideon. Am reuşit să-l citesc înainte ca voi să intraţi.

— Şi ai ales să-i dai crezare? zise Tessa. Atât de iute?

Gideon privi spre fereastra spălată de ploaie. Avea maxilarul încleştat.

— Povestea tatălui meu în legătură cu moartea mamei n-avea sens pentru mine. În schimb, asta are sens.

Îngrămădit în trăsura umedă, cu Gideon la doar câţiva centimetri de ea, Tessa simţi nevoia ciudată de a-l atinge, de a-i spune că şi ea avusese un frate pe care-l iubise şi pe care-l pierduse într-un mod care era mai dureros decât moartea, că ea îl înţelegea. Înţelegea acum ce-i plăcea lui Sophie la el - vulnerabilitatea de sub mâna lui impasibilă, onestitatea adevărată de sub trăsăturile frumoase ale chipului său.

Totuşi, ea nu spuse nimic, simţind că n-ar fi fost potrivit. Între timp, Will, care stătea lângă ea, clocotea de energie.

Din când în când, ea surprindea câte o licărire albastră, atunci când o privea, sau urma unui zâmbet - un zâmbet surprinzător de dulce, ceva ameţitor, ceva ce n-ar fi putut niciodată până atunci să asocieze cu Will. Era ca şi când el împărtăşea cu ea o glumă numai de ei cunoscută, numai că ea nu era pe deplin convinsă că ştia ce glumă era. Însă percepea tensiunea lui atât de acut, încât calmul ei, sau ce mai rămăsese din acesta, îi era pe deplin zdruncinat în momentul în care, în sfârşit, ajunseră înapoi la Institut, iar Cyril - ud leoarcă, dar prietenos ca întotdeauna - dădu roată trăsurii pentru a deschide portiera.

O ajută mai întâi pe Charlotte, apoi pe Tessa, iar apoi Will fu lângă ea, sărind din trăsură şi evitând în ultima clipă o băltoacă. Ploaia se oprise. Will privi spre cer şi o luă pe Tessa de braţ.

— Vino! îi şopti el, conducând-o spre uşa din faţă a Institutului.

Tessa privi peste umăr spre Charlotte, care stătea la baza treptelor, părând că reuşise în cele din urmă să-l facă pe Gideon să vorbească. Aceasta gesticula cu însufleţire.

— S-ar cuveni să-i aşteptăm, nu-i aşa… începu Tessa.

Will clătină din cap în mod hotărât.

— Charlotte va pălăvrăgi mult timp despre camera în care ar vrea să stea el şi cât îi este de recunoscătoare pentru ajutor, iar eu nu vreau decât să vorbesc cu tine.

Tessa îl privi lung în timp ce intrau în Institut. Will voia să-i vorbească. Era adevărat că-i mai spusese acest lucru şi înainte, dar să i-o spună atât de direct era nefiresc pentru el.

Îi trecu un gând prin minte. Oare Jem îi spusese de logodna lor? Era cumva mânios, considerând-o nedemnă de prietenul lui? Dar oare când avusese Jem *ocazia*? Poate în timp ce ea se îmbrăcase… dar atunci, Will nu păruse supărat.

— Abia aştept să-i spun lui Jem despre întâlnirea noastră, zise el în timp ce urca scările. N-o să-i vină să

creadă că scena a fost reală - că Gideon s-a întors împotriva tatălui său în felul ăsta! Una e să-i dezvălui secrete lui Sophie, şi alta e să renunţi la legăturile tale cu familia. Şi, cu toate astea, el a renunţat la inelul familiei.

— Este precum ai spus, zise Tessa în timp ce cotiră în capul scărilor şi păşiră pe coridor.

Simţea pe braţ apăsarea caldă a mâinii lui Will înmănuşate.

— Gideon e îndrăgostit de Sophie. Oamenii ar face orice în numele iubirii.

Will o privi ca şi când cuvintele ei îl zdruncinaseră, apoi îi zâmbi, acelaşi zâmbet dulce, înnebunitor, pe care i-l oferise în trăsură.

— Uimitor, nu-i aşa?

Tessa dădu să răspundă, dar deja ajunseseră în salon. Înăuntru era lumină; torţele cu lampa-vrăjitoarei luminau intens, iar în cămin ardea focul. Perdelele nu erau trase în lături, dezvăluind privirii pătrate de cer plumburiu. Tessa îşi scoase pălăria şi mănuşile şi tocmai le punea pe măsuţa marocană când văzu că Will, care o urmase, zăvora uşa.

Tessa clipi.

— Will, de ce încui...

N-apucă să-şi termine propoziţia. Parcurgând distanţa dintre ei în doi paşi lungi, Will întinse mâna spre ea şi o îmbrăţişă. Ea icni surprinsă. Când el o luă în braţe, păşind împreună înapoi până când aproape că se ciocniră de perete, crinolina ei protestând.

— *Will*, zise ea surprinsă, dar el o ţintuia de perete cu trupul lui, mâinile alunecându-i pe umerii ei, spre părul umed, lipindu-şi brusc buzele fierbinţi de ale ei.

Tessa cedă şi se răsuci, sufocată de sărutarea lui; buzele îi erau moi, şi îi simţea trupul contractat lipit de-al ei, el având gust de ploaie. Simţi cum din stomac o cuprinde un val de căldură în timp ce el îşi apăsa gura peste a ei, forţând-o să-i răspundă.

În spatele ochilor ei închişi trecu, pentru o fracţiune de

secundă, chipul lui Jem. Îşi puse mâinile pe pieptul lui Will şi-l îndepărtă de ea, împingându-l cât de tare putea. Expiră violent, rostind:

— Nu!

Surprins, Will făcu un pas înapoi. Vocea lui, când vorbi, era înăbuşită şi joasă.

— Dar noaptea trecută? În infirmerie? Eu... tu m-ai îmbrăţişat...

Chiar aşa am făcut? Şocată, îşi dădu seama că ceea ce luase drept vis nu fusese câtuşi de puţin vis. Sau el minţea? Dar nu. N-avea cum să ştie el ce visase ea.

— Eu... murmură ea. Am crezut că visam...

Emoţia plină de dorinţă dispăru brusc din ochii lui, fiind înlocuită de durere şi confuzie. El aproape că se bâlbâi:

— Dar chiar şi astăzi. Ai spus că... eşti la fel de nerăbdătoare să fii singură cu mine, după cum eram şi eu...

— Mi-am închipuit că voiai ca eu să-mi cer scuze! Mi-ai salvat viaţa la depozitul de ceai, şi eu chiar îţi sunt recunoscătoare, Will. Am crezut că voiai să-ţi spun asta...

Will o privi de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu ţi-am salvat viaţa ca să-mi fii *recunoscătoare*!

— Atunci, de ce? zise ridicând vocea. Ai făcut-o pentru că asta e menirea ta? Fiindcă Legea spune...

— *Am făcut-o pentru că te iubesc!* aproape ţipă el, şi apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama de şocul de pe chipul ei, spuse pe un ton mult mai blând: Te iubesc, Tess, şi te-am iubit mereu, încă din clipa când ne-am întâlnit.

Tessa îşi împreună mâinile. Erau reci ca gheaţa.

— Am crezut că n-ai să poţi fi mai crud decât ai fost atunci pe acoperiş. M-am înşelat. Acum eşti şi mai crud.

Will rămase nemişcat. Apoi clătină din cap lent, dintr-o parte în cealaltă, asemenea unui pacient care neagă diagnosticul unui doctor, referitor la moarte.

— Nu... mă crezi?

— Sigur că nu te cred. După toate lucrurile pe care le-ai

spus, după cum te-ai purtat cu mine...

— *A trebuit* s-o fac, zise el. N-am avut de-ales. Tessa, ascultă-mă.

Ea dădu să pornească spre uşă. El se repezi să-i ţină calea, ochii săi albaştri implorând-o.

— Te rog, ascultă-mă! *Te rog!*

Tessa şovăi. Felul în care spunea „te rog" - rugămintea din vocea lui - nu semăna cu ceea ce fusese pe acoperiş. Atunci de-abia reuşise s-o privească. Acum o privea lung, disperat, ca şi când ar fi putut să-i subjuge voinţa de a rămâne numai cu ajutorul dorinţei. Vocea care striga la ea că el o va răni, că el nu era sincer, cedă, acoperită de vocea mai puternică, trădătoare, care-i spunea să rămână. Să-l asculte.

— Tessa!

Will îşi trecu mâinile prin părul lui negru, degetele sale fine tremurând de agitaţie. Tessa îşi aminti cum era să atingă acel păr, să-şi treacă degetele prin el, să-l simtă ca o mătase.

— Ce-ţi voi spune acum n-am spus niciodată nici unei fiinţe vii, cu excepţia lui Magnus, dar a fost numai pentru că aveam nevoie de ajutorul lui. Nu i-am spus nici măcar lui Jem.

Will inspiră adânc.

— Când aveam doisprezece ani şi locuiam cu părinţii în Ţara Galilor, am găsit un Pyxis în biroul tatălui meu.

Ea nu prea ştia la ce se aşteptase din partea lui Will să-i spună. Dar cu siguranţă nu la aşa ceva.

— Un Pyxis? Dar de ce ar fi ţinut tatăl tău un Pyxis?

— O amintire a zilelor lui ca vânător de umbre? Cine ştie? Dar îţi aminteşti din *Codex* capitolul referitor la blesteme şi cum pot fi ele aruncate? Ei bine, când am deschis cutia, am eliberat un demon - un marbas - care m-a blestemat. El a jurat că oricine mă va iubi va fi condamnat să moară. Aş fi putut să nu-l cred - nu eram bine şcolit într-ale magiei -, dar sora mea mai mare a murit în acea

noapte, într-un mod oribil. Am considerat că era începutul blestemului. Am fugit de la familia mea şi am venit aici. Mi s-a părut că era singurul mod în care puteam să le ofer siguranţă şi să nu-i omor unul câte unul. La început, nu mi-am dat seama că intram într-o a doua familie. Henry, Charlotte, chiar şi afurisita de Jessamine - trebuia să mă asigur că niciunul de-aici n-avea să mă iubească vreodată. Altminteri, m-am gândit, însemna să-i pun într-un pericol de moarte. Ani de zile i-am ţinut pe toţi la distanţă - pe toţi pe care nu i-am putut da cu totul la o parte.

Tessa îl privea lung. Cuvintele lui răsunau în mintea ei. „Să-i ţin pe toţi la distanţă”... „la o parte”... Ea se gândi la minciunile lui, la felul în care se ascundea, la modul neplăcut în care se comporta faţă de Charlotte şi Henry, la răutăţile care păreau forţate, chiar la povestea Tatianei, care îl iubise aşa cum iubesc fetiţele, şi a cărei afecţiune o zdrobise el. Şi apoi mai era...

— Jem, şopti ea.

El o privi nefericit.

— Jem e diferit, şopti el.

— *Jem e pe moarte*. Pe Jem l-ai lăsat pentru că deja era pe moarte? Te-ai gândit că blestemul nu va avea efect şi asupra lui?

— Şi cu fiecare an care trecea, iar el supravieţuia, părea din ce în ce mai probabil. M-am gândit că m-aş putea adapta să trăiesc astfel. M-am gândit că, după ce Jem n-ar mai fi fost, după ce aş fi împlinit optsprezece ani, o să mă duc să trăiesc singur, pentru a nu aduce blestemul meu asupra nimănui - dar apoi, totul s-a schimbat. Din cauza ta.

— A mea? zise Tessa pe un ton liniştit, plin de uimire.

El zâmbi vag.

— Când te-am întâlnit prima dată, m-am gândit că erai diferită de toţi cei pe care-i cunoscusem vreodată. M-ai făcut să râd. Nimeni în afară de Jem nu m-a mai făcut să râd. Timp de, Dumnezeule, cinci ani. Iar tu ai făcut toate astea fără efort, aşa cum respiri.

— Nici măcar nu mă cunoşteai, Will...

— Întreabă-l pe Magnus. El îţi va spune. După acea noapte pe acoperiş, m-am dus la el. Te-am respins pentru că mă gândeam că începuseşi să-ţi dai seama de sentimentele mele pentru tine. În acea zi, în Sanctuar, când am crezut că muriseşi, mi-am dat seama că probabil puteai să citeşti pe chipul meu. Am fost îngrozit. Am fost obligat să te fac să mă urăşti, Tessa. Aşa că am încercat. Apoi, am vrut să mor. Am crezut că voi îndura ca tu să mă urăşti, dar nu am putut. Mi-am dat seama că tu aveai să rămâi la Institut şi că, de fiecare dată când te-aş fi văzut, ar fi fost la fel ca atunci când am stat pe acel acoperiş, făcându-te să mă dispreţuieşti şi simţindu-mă de parcă aş fi înghiţit otravă. M-am dus la Magnus şi i-am cerut să mă ajute în primul rând să-l găsesc pe demonul care mă blestemase, astfel încât blestemul să poată fi ridicat. M-am gândit că apoi aş fi putut încerca din nou. Putea fi lent şi dureros şi aproape imposibil. Dar am crezut că te-aş putea face să ţii din nou la mine, dacă ţi-aş mărturisi adevărul. Că aş putea să-ţi recâştig încrederea, să construiesc ceva cu tine, încetul cu încetul.

— Vrei... vrei să spui că blestemul a fost ridicat? Că *a dispărut*?

— N-a existat niciun blestem aruncat asupra mea, Tessa. Demonul m-a păcălit. N-a fost niciodată niciun blestem. În toţi aceşti ani, am fost un prost. Dar nu chiar atât de prost, încât să nu-mi dau seama că primul lucru pe care trebuia să-l fac de îndată ce am aflat adevărul era să-ţi spun ţie ce simt cu adevărat.

El făcu un pas înainte, dar, de data asta, ea nu dădu înapoi. Îl privea lung, îi privea pielea palidă, aproape transparentă, de sub ochi, îi privea părul negru, ondulat la tâmple, conturul gâtului, albastrul ochilor şi curbura gurii. Privea lung la el, aşa cum ar fi putut privi un loc drag pe care nu era sigură că avea să-l mai vadă vreodată, încercând să-şi întipărească toate amănuntele în minte, să

le zugrăvească în dosul pleoapelor, astfel încât să le poată vedea când ar fi închis ochii să doarmă.

Îşi auzi propria voce ca venind de foarte departe.

— De ce eu? şopti ea. Will, de ce eu?

El ezită.

— După ce te-am adus înapoi aici, după ce Charlotte a găsit scrisorile tale către fratele tău, eu... eu le-am citit.

Tessa se auzi spunând foarte calm:

— Ştiu că aşa ai făcut. Le-am găsit în camera ta când am fost acolo împreună cu Jem.

El privi uimit.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— La început, am fost supărată, recunoscu ea. Dar asta a fost în noaptea în care te-am descoperit în bârlogul de ifriţi. Presupun că ţineam la tine. Mi-am spus că fuseseşi doar curios sau că Charlotte te rugase să le citeşti.

— Nu ea m-a rugat, zise el. Le-am scos eu însumi din foc. Le-am citit pe toate. Fiecare cuvânt pe care l-ai scris. Tess, tu şi cu mine semănăm. Noi trăim şi respirăm cuvinte. Cărţile m-au împiedicat să-mi iau viaţa, după ce am crezut că n-aveam să mai pot iubi vreodată pe cineva, să mai fiu iubit de nimeni niciodată. Cărţile m-au făcut să simt că probabil nu eram complet singur. Acestea au fost cinstite cu mine, şi eu cu ele. Să-ţi citesc cuvintele, ceea ce ai scris, faptul că uneori te simţeai singură şi speriată, dar întotdeauna curajoasă. Felul în care vedeai lumea, culorile, texturile şi sunetele acesteia, m-au făcut să simt... să simt felul în care gândeai, sperai, simţeai, visai. Mi se părea că şi eu visam şi gândeam şi simţeam *cu tine*. Visam ceea ce tu visai, voiam ceea ce tu voiai - şi apoi mi-am dat seama că te voiam cu adevărat *pe tine*. Fata din spatele scrisorilor. Te-am iubit din clipa în care le-am citit. Încă te iubesc.

Tessa începuse să tremure. Era ceea ce-şi dorise dintotdeauna să-i spună cineva. Ceea ce îşi dorise mereu, în cel mai îndepărtat colţ al inimii ei, ca *Will* să-i spună.

Will, băiatul căruia îi plăceau aceleaşi cărţi ca şi ei, aceleaşi poezii care îi plăceau şi ei, care o făcea să râdă chiar şi când era furioasă. Şi iată-l stând în faţa ei, spunându-i că iubeşte cuvintele din inima ei, forma sufletului ei. Spunându-i ceva ce ea nu-şi închipuise vreodată că-i va spune cineva. Spunându-i ceva ce nu avea să i se mai spună vreodată, nu în felul acesta. Şi nu de către el.

Dar acum nu mai conta.

— E prea târziu, zise ea.

— Nu spune asta! Vocea lui era aproape o şoaptă. Te iubesc, Tessa! Te iubesc!

Ea clătină din cap.

— Will... opreşte-te!

El respira greu.

— Ştiam că vei fi reţinută şi că nu vei avea încredere în mine, zise el. Tessa, te rog, e din cauză că nu mă crezi, sau nici nu-ţi poţi măcar imagina că şi eu te iubesc; căci dacă e cea de-a doua...

— Will! Nu contează...

— Ba nimic nu contează mai mult!

Vocea lui deveni mai puternică.

— Ştiu că dacă mă urăşti e pentru că te-am obligat eu. Ştiu că n-ai niciun motiv să-mi acorzi o a doua şansă, să mă priveşti într-o lumină diferită. Dar te implor să-mi acorzi această şansă! Voi face orice. Orice!

Vocea i se frânse, iar ea auzi ecoul unei alte voci în interiorul acesteia. Îl văzu pe Jem privind în jos spre ea, cu toată iubirea şi lumina şi speranţa şi aşteptarea din lume în ochii lui.

— Nu, şopti ea. Nu se poate.

— Ba da, spuse el disperat. Trebuie. Nu mă poţi urî într-atât, încât toate acestea...

— Nu te urăsc câtuşi de puţin, zise ea cu o mare tristeţe. Am încercat să te urăsc, dar n-am reuşit.

— Atunci, există o şansă.

În ochi îi licări speranţa. Ea n-ar fi trebuit să-i vorbească atât de blând - o, Doamne, nu exista nimic care să facă situaţia asta mai puţin îngrozitoare? Trebuia să-i spună. Acum. De îndată. Direct.

— Tessa, dacă nu mă urăşti, atunci există o şansă ca tu să poţi...

— Jem m-a cerut de soţie, explodă ea. Şi eu am spus da!

— *Poftim?*

— Am spus că Jem m-a cerut de soţie, şopti ea. M-a întrebat dacă vreau să mă mărit cu el. Şi eu am acceptat.

Will deveni palid de uimire.

—Jem. Jem *al meu*?

Ea încuviinţă din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

Will se clătină şi îşi puse mâna pe spătarul unui scaun pentru a-şi păstra echilibrul. Arăta precum cineva care fusese brusc lovit în stomac.

— Când?

— Azi-dimineaţă. Dar am devenit mai apropiaţi, mult mai apropiaţi, de mai mult timp.

— Tu...şi Jem?

Will arăta de parcă i s-ar fi cerut să creadă în ceva imposibil - zăpadă vara, iarna londoneză lipsită de ploaie.

Drept răspuns, Tessa atinse cu buricele degetelor pandantivul din jad pe care i-l dăduse Jem.

— Mi-a dat ăsta, zise ea. Vocea ei era foarte liniştită. A fost darul de nuntă primit de mama lui.

Will îl privi, se uită la literele chinezeşti de pe el - părea un şarpe încolăcit la gâtul ei.

— Nu mi-a spus niciodată nimic. Niciodată n-a pomenit nici măcar un cuvânt de tine. Nu în felul ăsta.

Îşi dădu părul de pe faţă cu acel gest tipic pe care ea îl văzuse făcându-l de o mie de ori. Numai că, de data asta, mâna îi tremura vizibil.

— Îl iubeşti?

— Da, îl iubesc, zise ea, şi-l văzu pe Will tresărind. Tu nu?

— Dar el va înţelege, spuse el repezit. Dacă-i explicăm. Dacă-i spunem... va înţelege.

Pentru o clipă, Tessa se imagină scoţându-şi pandantivul, ieşind pe hol, ciocănind la uşa lui Jem. Dându-i-l înapoi. Spunându-i că făcuse o greşeală, că ea nu se putea căsători cu el. I-ar fi putut spune, le-ar fi putut spune tuturor despre ea şi despre Will - despre faptul că nu era sigură, despre faptul că avea nevoie de timp, despre cum nu-i putea promite toată inima ei, despre cum o parte din ea îi aparţinea lui Will şi îi va aparţine mereu.

Apoi se gândi la primele cuvinte pe care le auzise rostite de Jem, la ochii lui închişi, la spatele lui întors spre ea, la faţa lui spre lumina lunii. „Will? Will, tu eşti?" Felul în care vocea lui Will şi chipul său se îmblânzeau în prezenţa lui, aşa cum nu se întâmpla când era vorba de altcineva; la felul în care Jem îl apucase pe Will de mâini în infirmerie când sângerase, la felul în care Will îl strigase „James!" când automatul de la depozit îl doborâse la pământ.

Nu-i pot separa pe unul de celălalt, gândi ea. *Nu pot fi răspunzătoare pentru un asemenea lucru*.

Nu-i pot spune nici unuia dintre ei adevărul.

Îşiimagină chipul lui Jem când ea ar fi rupt logodna. Avea să fie blând. Jem era întotdeauna blând. Dar ea ar urma să distrugă ceva preţios din interiorul lui, ceva esenţial. El n-avea să mai fie acelaşi; şi n-avea să mai fie niciun Will care să-l mângâie, iar el avea atât de puţin timp.

Iar Will? Ce va face atunci? Indiferent de ce gândea el acum, ea ştia că dacă rupea logodna cu Jem, chiar şi atunci, el n-avea s-o mai atingă, n-avea mai fie cu ea, indiferent cât de mult o iubea. Cum avea să facă el paradă de iubirea lui pentru ea în faţa lui Jem, ştiind că fericirea lui însemna durerea prietenului său cel mai bun? Chiar dacă Will şi-ar fi spus lui însuşi că ar fi reuşit, pentru el, ea avea să fie mereu fata pe care Jem o iubea, până în ziua în care Jem avea să moară. Până în ziua în care ea va muri.

Nu avea să-l trădeze pe Jem, nici măcar după moarte. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, oricine din lume... dar ea nu iubea pe oricine din lume. Aceştia erau băieţii pe care îi iubea. La bine. Şi la rău.

Îşi prefăcu vocea, să pară cât mai dură. Calmă.

— *Ce* anume să-i spunem?

Will doar o privi. Fusese lumină în ochii lui pe scări, când încuiase uşa, când o sărutase. O lumină strălucitoare, jucăuşă. Iar acum, aceasta dispărea, pălind asemenea ultimei răsuflări a cuiva care trage să moară. Se gândi la Nate, care sângerase de moarte în braţele ei. Atunci fusese lipsită de puteri şi nu putuse să facă nimic să-l ajute. Şi la fel era acum. Se simţea de parcă privea cum se scurgea viaţa din Will Herondale, şi ea nu putea face nimic pentru a opri lucrurile.

— Jem mă va ierta, zise Will, dar pe chipul lui se citea lipsa de speranţă, şi deja răzbătea şi din voce.

A renunţat, gândi Tessa; Will, care nu renunţa niciodată la luptă înainte ca aceasta să înceapă.

— El...

— Aşa este, zise ea. Nu va putea să rămână supărat pe tine, Will; te iubeşte prea mult ca să facă asta. Nici pe mine nu cred că va fi supărat. Dar azi-dimineaţă mi-a spus că el crede că va muri fără să iubească pe cineva, aşa cum tatăl lui a iubit-o pe mama sa fără ca vreodată să fie iubit şi el în acest fel. Vrei ca eu să mă duc pe hol, să bat la uşa lui şi să-l lipsesc de aşa ceva? Şi m-ai iubi în continuare dacă aş face-o?

Will o privi fix pentru o clipă, apoi păru să se prăbuşească în sine însuşi; se aşeză pe fotoliu şi îşi cuprinse faţa în mâini.

— Promite-mi, zise el. Că-l vei iubi. Suficient cât să te căsătoreşti cu el şi să-l faci fericit.

— Da, spuse ea.

— Apoi, dacă-l iubeşti, zise el liniştit, te rog, Tessa, nu-i spune ce ţi-am spus acum. Nu-i spune că te iubesc.

— Şi blestemul? El nu ştie…

— Te rog, nu-i spune nici despre asta. Şi nici lui Henry sau lui Charlotte - nimănui. Trebuie să le spun când socotesc eu că e momentul, în felul meu. Prefă-te că nu ţi-am spus nimic. Dacă ţii câtuşi de puţin la mine, Tessa…

— Promit să nu spun nimănui, zise ea. Jur. Îţi promit, pe îngerul meu. Pe îngerul mamei mele. Şi, Will…

El îşi lăsase mâinile în jos, dar încă nu părea capabil s-o privească. Strânse braţele fotoliului până i se albiră încheieturile.

— Tessa, ai face mai bine să pleci.

Dar ea nu suporta gândul. Nu când el arăta astfel, ca şi când era pe moarte înlăuntrul lui. Mai mult decât orice altceva, ea îşi dorea să meargă să-şi pună braţele în jurul lui, să-i sărute ochii închişi, să-l facă să zâmbească iar.

— Ceea ce a trebuit să înduri, zise ea, încă de când aveai doisprezece mi - i-ar fi omorât pe cei mai mulţi dintre oameni. Întotdeauna ai crezut că nimeni nu te-a iubit, că nimeni nu te-ar putea iubi, iar faptul că ei supravieţuiau era o dovadă a faptului că nu te iubeau. Dar Charlotte te iubeşte. Şi Henry. Şi Jem. Şi familia ta. Cu toţii te-au iubit dintotdeauna, Will Herondale, căci nu poţi ascunde ce e bun în tine, oricât de tare te-ai strădui.

El îşi ridică fruntea şi o privi. Ea văzu flăcările reflectate în ochii lui albaştri.

— Dar tu? Tu mă iubeşti?

Ea îşi înfipse unghiile în palme.

— Will, zise ea.

El o privi orbeşte, aproape că reuşind să vadă prin ea.

— *Mă iubeşti?*

— Eu…

Ea inspiră adânc. O durea.

— În ceea ce te priveşte, Jem a avut dreptate în tot acest timp. Ai fost mai bun decât am crezut eu, şi îmi pare rău pentru asta. Deoarece, dacă ăsta eşti tu, dacă aşa eşti tu cu adevărat - iar eu cred că aşa stau lucrurile -, atunci nu

vei avea nicio dificultate în a găsi pe cineva care să te iubească, Will, cineva în inima căreia să ai întâietate. Dar eu...

El scoase un sunet pe jumătate râs înăbuşit, pe jumătate icnet.

— „Întâietate în inima ta", zise el. Ai crede că nu e pentru prima dată când îmi spui asta?

Ea clătină din cap uimită.

— Will, eu n-am...

— Tu n-ai să mă poţi iubi niciodată, rosti el monoton, iar când ea nu răspunse, când ea nu spuse nimic, el tremură - un tremurat care-i cuprinse tot corpul - şi se ridică brusc din fotoliu, fără s-o privească.

Traversă încăperea încordat, zăbovind la încuietoarea uşii; ea îl privi cu mâna la gură când, după ceea ce păru un secol, reuşi să deschidă cu degete tremurătoare uşa şi să iasă pe coridor, trântind-o în urma lui.

Will gândi ea. *Will, tu eşti?* Ochii o usturau. Descoperi cumva că stătea aşezată pe podea în faţa focului. Privi lung flăcările, aşteptând ca lacrimile să-i curgă. Nu se întâmplă nimic. Se părea că după ce atâta timp şi le reprimase, îşi pierduse abilitatea de a plânge.

Luă vătraiul din suportul lui de fier şi vârî vârful acestuia între cărbunii incandescenţi, simţind căldura acestora pe faţa ei. Pandantivul de jad de la gâtul ei se încălzi, aproape arzându-i pielea.

Scoase vătraiul din foc. Strălucea roşu ca o inimă. Îl apucă de vârf cu mâna.

Pentru o clipă, nu simţi absolut nimic. Iar apoi, ca de la mare depărtare, se auzi plângând, şi era ca şi când o cheie s-ar fi răsucit în inima ei, eliberând în cele din urmă lacrimile. Vătraiul zăngăni pe podea.

Când Sophie se repezi înăuntru auzind ţipătul, o găsi pe Tessa în genunchi lângă foc, cu mâna arsă ţinută la piept, suspinând ca şi când avea să i se rupă inima.

Sophie o duse pe Tessa în camera ei, Sophie o îmbrăcă în cămaşa de noapte şi o băgă apoi în pat, Sophie îi obloji mâna arsă, i-o răcori cu o compresă rece şi i-o pansă după ce-i dăduse cu o alifie care mirosea a ierburi şi mirodenii, aceeaşi alifie, îi spuse ea Tessei, pe care Charlotte o folosise pe obrazul lui Sophie când ea venise pentru prima dată la Institut.

— Crezi c-o să-mi rămână cicatrice? întrebă Tessa mai mult de curiozitate decât că i-ar fi păsat vreun pic.

Arsura şi lacrimile care urmaseră păreau că o goliseră de toate sentimentele. Se simţea uşoară şi goală asemenea unei cochilii.

— Probabil, una mică, nu precum cea pe care o am eu, zise Sophie deschis, fixând bandajul pe mâna Tessei. Arsurile dor mai mult decât arată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi am pus repede alifia. Veţi fi bine.

— Nu, n-am să fiu, zise Tessa privindu-şi mâna, apoi privind-o pe Sophie.

Sophie, drăguţă ca întotdeauna, calmă şi răbdătoare în rochia ei neagră şi cu boneta albă, cu buclele adunate în jurul feţei.

— Sophie, îţi cer scuze din nou. Ai avut dreptate în privinţa lui Gideon, iar eu m-am înşelat. Ar fi trebuit să te ascult. Eşti ultima persoana de pe pământ care are tendinţa să se comporte prosteşte cu bărbaţii. Data viitoare când ai să spui că cineva e demn de încredere, am să te cred.

Sophie zâmbi în acel fel care-i făcea până şi pe străini să uite că avea o cicatrice.

— Înţeleg de ce aţi spus asta.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine…

— Ar fi trebuit să nu fiu atât de supărată, zise Sophie. Adevărul este că nici eu nu eram chiar convinsă în legătură cu ce avea el de gând să facă. N-am fost sigură că, în cele din urmă, va fi de partea noastră, până când nu s-a întors în trăsură împreună cu toţi ceilalţi.

— Totuşi, trebuie să fie drăguţ, zise Tessa, jucându-se cu aşternutul, că el va locui aici. Va fi atât de aproape de tine...

— Va fi cel mai rău lucru din lume, zise Sophie, şi brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

Tessa încremeni îngrozită, întrebându-se ce anume spusese atât de nelalocul lui. Lacrimile rămaseră în ochii lui Sophie, fără să cadă, făcând ca verdele pupilelor să strălucească.

— Dacă va locui aici, mă va vedea exact aşa cum sunt în realitate. O servitoare.

Vocea i se frânse.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să ies să-l văd când m-a rugat. Doamna Branwell nu este genul care să-şi pedepsească servitorii pentru că au pretendenţi şi altele de genul ăsta, dar oricum ştiam că nu era firesc, pentru că el e el, iar eu sunt eu, şi noi nu sunt meniţi a fi împreună.

Se şterse la ochi, şi apoi lacrimile porniră, curgându-i în jos pe ambii obraji, cel sănătos şi cel cu cicatrice.

— Aş putea pierde tot ce am, dacă-mi îngădui... pe când el ce are de pierdut? Nimic.

— Gideon nu e aşa cum crezi tu.

— E fiul tatălui său, zise Sophie. Cine spune că asta nu contează? Nu că el s-ar căsători cu o mundană, dar să mă vadă făcând focul în camera lui, spălându-i hainele...

— Dacă te iubeşte, n-o să-i pese de toate astea.

— Oamenilor le pasă întotdeauna de toate astea. Nu sunt atât de nobili pe cât credeţi.

Tessa se gândi la Will, cu faţa în mâini, spunând: „Dacă-l iubeşti, te rog, Tessa, nu-i spune ce ţi-am spus acum.”

— Sophie, nobleţea se găseşte în cele mai ciudate locuri. Şi-n plus, tu chiar ai vrea să fii vânătoare de umbre? N-ai vrea mai bine...

— O, dar chiar vreau! zise Sophie. Mai mult decât orice pe lume. Întotdeauna am vrut.

— N-am ştiut niciodată asta, zise Tessa uimită.

— Obişnuiam şi cred că dacă m-aş mărita cu conaşul Jem...

Sophie îşi făcu de lucru cu pătura, apoi privi în sus şi zâmbi vag.

— Încă nu i-aţi frânt inima, nu-i aşa?

— Nu, zise Tessa. Mi-am frânt-o pe-a mea în două, îşi zise. Nu i-am frânt-o deloc.

21
JAR DE FOC

Fratele meu, blânzi au fost zeii cu tine.
Dormi şi te bucură cât lumea mai ţine.
Fii mulţumit cât anii se scurg în neştire;
Mulţumeşte pentru viaţă, farmec şi iubire;
Mulţumeşte pentru viaţă şi pentru moarte, fratele meu,
Pentru răsuflarea iubitei şi ultimul dulce sunet al pasului său,
Pentru darurile - puţine, delicate - oferite de ea,
Pentru lacrimi şi sărutări de la doamna ta.
- Algernon Charles Swinburne, „*Triumful timpului*”

Prin uşa întredeschisă a camerei lui Jem se auzea muzică. Will stătea rezemat de perete, cu mâna pe clanţă. Se simţea extrem de obosit, mult mai obosit decât fusese vreodată. O energie îngrozitor de arzătoare îl ţinuse vioi încă de când plecase de pe Cheyne Walk, dar acum dispăruse, se evaporase, lăsând în urmă doar o înnegurare epuizantă.

Atunci când plecase din salon trântind uşa după el, se aşteptase ca Tessa să-l strige, dar n-o făcuse. El încă o vedea, privindu-l, cu ochii ei precum norii cenuşii aducători de furtună.

„Jem m-a cerut de soţie, iar eu am acceptat.”

„Îl iubeşti?”

„Îl iubesc.”

Şi totuşi, el se afla aici, în faţa uşii lui Jem. Nu ştia dacă venise pentru a încerca să vorbească cu Jem să renunţe la Tessa - dacă un asemenea lucru putea fi realizat - sau, mai degrabă, dacă acesta era locul unde se învăţase să vină pentru consolare şi nu putea să se dezveţe de acest obicei pe care-l avea de ani de zile. Deschise uşa; lampa-vrăjitoarei lumină holul, iar el păşi înăuntru.

Jem stătea pe cufărul de la picioarele patului, cu vioara pe umăr. Ţinea ochii închişi, în timp ce arcuşul aluneca pe coarde, dar schiţă un zâmbet când *parabatai*-ul său intră în cameră, apoi spuse:

— Will? Will, tu eşti?

— Da, rosti Will.

Stătea chiar la intrarea în cameră, simţind că nu mai putea să facă niciun pas.

Jem se opri din cântat şi deschise ochii.

— Telemann, spuse el. Fantezie în mi major. Îşi puse jos vioara şi arcuşul. Ei bine, intră. Mă faci să mă îngrijorez dacă mai stai mult acolo.

Will mai înaintă câţiva paşi. Petrecuse atât de mult timp în această încăpere, încât o cunoştea la fel de bine ca pe propriul lui dormitor. Colecţia de partituri muzicale a lui Jem; cutia în care îşi ţinea vioara când nu cânta la ea; ferestrele prin care pătrundea lumina soarelui. Cufărul care fusese adus tocmai din Shanghai. Bastonul cu mâner de jad, sprijinit de perete. Cutia cu Kwan Yin pe ea, care conţinea drogurile lui Jem. Fotoliul în care Will dormise în nenumărate nopţi, veghindu-i somnul lui Jem, numărându-i respiraţiile şi rugându-se.

Jem se uită la el. Ochii îi erau luminoşi; nu arătau niciun fel de bănuială, ci doar fericirea de a-şi vedea prietenul.

— Mă bucur că eşti aici.

— Şi eu, spuse Will pe un ton ţâfnos.

Se simţea ciudat şi se întreba dacă Jem vedea asta. Nu se mai simţise niciodată ciudat în preajma *parabatai*-ului său. De vină erau cuvintele, gândi el, care se aflau pe

vârful limbii lui, implorându-l să le dea drumul.

Înţelegi ţi tu, Jem, nu-i aşa? Că, fără Tessa, eu nu mai am nimic - nici bucurie, nici lumină, nici viaţă. Dacă m-ai iubi, atunci mi-ai permite să fie a mea. Tu n-o poţi iubi aşa cum o iubesc eu. Nimeni n-ar putea. Dacă eşti cu adevărat fratele meu, ai face asta pentru mine.

Dar cuvintele rămaseră nerostite, iar Jem se aplecă în faţă, vorbind încet şi încrezător.

— Will! Voiam să-ţi spun ceva, dar nu când sunt şi alţii în jurul nostru.

Will se pregăti. Asta era. Jem avea să-i spună despre logodnă, iar el trebuia să se prefacă fericit, şi nu să vomite pe geam - ceea ce îşi dorea din tot sufletul să facă. Îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ce anume?

Soarele dispăru de pe părul lui Jem când acesta îşi plecă fruntea.

— Ar fi trebuit să-ţi spun înainte. Dar noi n-am discutat niciodată despre dragoste, nu-i aşa? Şi cum tu eşti atât de cinic... Jem zâmbi. Am crezut că o să-ţi baţi joc de mine. Şi, în plus, n-am crezut vreodată că e cu putinţă ca şi ea să aibă aceleaşi sentimente pentru mine.

— Tessa, spuse Will.

Îi rosti numele de parcă cineva i-ar fi picurat acid pe limbă.

Zâmbetul lui Jem era radiant, iluminându-i toată faţa, şi orice speranţă pe care Will o ancorase într-un colţ tăinuit al inimii sale că poate Jem nu o iubea cu adevărat dispăruse, fiind îndepărtată precum ceaţa de un vânt puternic.

— Nu ţi-ai neglijat niciodată menirea, spuse Jem. Şi ştiu că ai fi făcut orice ţi-ar fi stat în putinţă pentru a o salva pe Tessa, atunci, la depozitul de ceai, sau pe oricine altcineva. Dar n-am putut să nu mă gândesc că poate motivul pentru care ai fost atât de hotărât să o salvezi era din cauză că ştiai ce înseamnă pentru mine.

Îşi ridică din nou capul, oferindu-i un zâmbet cald.

— Am bănuit corect sau sunt un prostănac cu capul mare?

— Eşti un prostănac, spuse el şi înghiţi puternic. Dar... ai dreptate. Ştiu ce înseamnă ea pentru tine.

Jem zâmbi. Fericirea i se citea pe tot chipul, chiar şi în ochi, gândi Will; nu-l mai văzuse niciodată arătând astfel. Mereu se gândise la Jem ca la o prezenţă calmă şi liniştită, mereu se gândise că bucuria, la fel şi furia erau nişte sentimente mult prea umane şi extreme pentru el. Abia acum îşi dădea seama că se înşelase; Jem pur şi simplu nu mai fusese niciodată atât de fericit. Nu de când îi muriseră părinţii, îşi imaginä Will. Dar el nu se gândise niciodată la asta. Mereu se gândise dacă Jem era bine, dacă supravieţuia, dar nu şi dacă era fericit.

Jem e păcatul meu cel mai mare.

Tessa a avut dreptate, gândi el. Îşi dorise ca ea să rupă relaţia cu Jem, indiferent de consecinţe; acum îşi dădea seama că ea nu putea face asta. „Poate că ar trebui măcar să crezi că am onoare - onoare şi simţul datoriei”, îi spusese el lui Jem, şi chiar vorbise serios. Îi datora lui Jem propria lui viaţă. Nu putea lua de la el singurul lucru pe care şi-l dorea mai presus de orice. Chiar dacă acest lucru însemna fericirea lui Will, pentru Jem nu era doar cineva căruia îi era îndatorat fără să se poată vreodată revanşa, dar, aşa cum spunea legământul, era cineva pe care-l iubea din tot sufletul.

Jem nu numai că părea mai fericit, dar era şi mai puternic, gândi Will, având în obraji o culoare sănătoasă, spatele mai drept.

— Trebuie să-mi cer scuze, spuse Jem. Am fost prea sever cu privire la toată chestiunea cu bârlogul de ifriţi. Ştiu că tu nu căutai decât consolare.

— Nu, ai avut dreptate să mă...

— N-am avut.

Jem se ridică.

— Dacă am fost aspru cu tine, a fost din cauză că nu pot suporta să te văd că te porţi cu tine ca şi când n-ai fi bun de nimic. Orice-ai inventa ca să mă contrazici, eu te văd cum eşti cu adevărat, fratele meu de sânge. Nu doar mai bun decât pretinzi că eşti. Ci mai bun decât ceea ce majoritatea oamenilor ar putea spera să fie.

Puse o mână pe umărul lui Will.

— Will, tu eşti vrednic de orice.

Will închise ochii. Văzu camera de Consiliu din bazalt negru, cele două cercuri care ardeau pe jos. Jem păşind din cercul său într-al lui Will, aşa că stăteau în acelaşi loc, delimitat de foc. Atunci, ochii încă îi erau negri, larg deschişi, pe chipul său palid. Will îşi aminti cuvintele din jurământul *parabatai*-ului său: „Încotro vei merge tu, voi merge şi eu; unde vei muri tu, voi muri şi eu, şi voi fi îngropat acolo: facă-mi îngerul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărţi de tine decât moartea.”[47] Aceeaşi voce îi vorbi din nou acum.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru Tessa, spuse Jem.

Will nu-l putea privi pe Jem; în schimb, privi înspre perete, unde umbrele lor se contopeau, aşa că nu puteai să-ţi dai seama unde se termina un băiat şi unde începea celălalt.

— Îţi mulţumesc că totuşi l-ai privit pe fratele Enoch în timp ce-mi scotea aşchiile de metal din spate, spuse el.

Jem râse.

— Păi pentru ce este un *parabatai*?

* * *

Camera Consiliului era decorată cu stindarde roşii inscripţionate cu rune negre; Jem îi şopti Tessei că acelea erau rune de decizie şi judecată.

Se aşezară în faţă pe scaunele lor, pe rândul pe care

[47] Citat aproximativ din Biblic, *Rut* 1:16, I.

stăteau şi Henry, Gideon, Charlotte şi Will. Tessa nu mai vorbise cu Will din ziua precedentă; el nu coborâse la micul dejun, ci li se alăturase în curte mai târziu, încă încheindu-se la haină în timp ce cobora scările. Părul lui negru era ciufulit, iar el arăta de parcă n-ar fi dormit. Părea să încerce să evite să se uite la Tessa, iar ea, la rândul ei, evita să-i întoarcă privirea, deşi simţea - de parcă ar fi fost fire de jar pe piele - cum el o privea din când în când.

Jem era un adevărat gentleman; logodna lor încă era secretă şi, în afară de a-i zâmbi de fiecare dată când ea îl privea, el nu ieşea cu nimic în evidenţă. În timp ce-şi ocupau locurile în Consiliu, simţi cum el o mângâie blând pe braţ cu vârfurile degetelor mâinii drepte, după care îndepărtă mâna.

Simţea cum Will îi priveşte de la capătul rândului pe care stăteau. Ea nu se uită la el.

Pe unul dintre scaunele de pe platforma din centrul încăperii stătea Benedict Lightwood, profilul lui acvilin fiind întors spre marea adunare a Consiliului, cu maxilarul încleştat. Lângă el stătea Gabriel, care, asemenea lui Will, părea epuizat şi nebărbierit. Acesta îi aruncă o privire fratelui său, când Gideon intră în încăpere, şi apoi privi în altă parte când Gideon îşi ocupă în mod deliberat locul printre vânătorii de umbre de la Institut. Gabriel îşi muşcă buza şi privi în jos la încălţările lui, dar nu se mişcă de-acolo de unde se aşezase.

Ea mai recunoscu câteva chipuri din public. Callida, mătuşa lui Charlotte era acolo, la fel şi sfrijitul de Aloysius Starkweather - în ciuda faptului că, fără îndoială, nu fusese invitat, după cum se plânsese. Acesta îşi miji ochii când privirea lui căzu asupra Tessei, iar ea se răsuci înapoi spre partea din faţă a încăperii.

— Ne-am adunat, zise Consulul Wayland când îşi ocupă locul din faţa pupitrului, cu Inchizitorul în stânga lui, pentru a stabili în ce măsură Charlotte şi Henry Branwell

au fost de ajutor pentru Conclav, în timpul ultimelor două săptămâni, în privinţa lui Axel Mortmain, şi dacă, după cum a cerut într-o plângere Benedict Lightwood, Institutul din Londra va avea o soartă mai bună fiind condus de altcineva.

Inchizitorul se ridică. Ţinea ceva ce strălucea argintiu şi negru în mâinile lui.

— Charlotte Branwell, te rog să vii la pupitru!

Charlotte se ridică şi urcă treptele spre scenă. Inchizitorul coborî Sabia Mortală, iar Charlotte o prinse cu ambele mâini. Pe un ton liniştit, ea povesti evenimentele din ultimele două săptămâni - despre cum căutaseră informaţii despre Mortmain în articole din ziar şi în relatări istorice, despre vizita în Yorkshire, despre ameninţarea împotriva familiei Herondale, despre descoperirea trădării lui Jessie, despre lupta de la depozitul de ceai, despre moartea lui Nate. Nu minţea deloc, deşi Tessa îşi dădu seama că omisese ici-colo câte un amănunt. Aparent, Sabia Mortală putea fi păcălită, chiar dacă numai într-o foarte mică măsură.

În timpul cuvântării lui Charlotte, au existat câteva momente când membrii Consiliului au reacţionat vizibil: respiraţii precipitate, foieli pe scaun, mai ales la descrierea rolului lui Jessamine în cadrul întâmplărilor.

— I-am cunoscut părinţii, o auzi Tessa pe Callida, mătuşa lui Charlotte, strigând din fundul încăperii. Îngrozitoare chestiune... îngrozitoare!

— Şi unde e fata acum? întrebă Inchizitorul.

— E în temniţa din Oraşul Tăcut, zise Charlotte, aşteptându-şi pedeapsa pentru fapta ei. L-am informat pe Consul în legătură cu locul unde se află.

Inchizitorul, care mergea înainte şi înapoi pe platformă, se opri şi o privi pe Charlotte fix în ochi.

— Ai spus că fata ţi-a fost ca o fiică, zise el, şi totuşi ai predat-o de bunăvoie Fraţilor? De ce ai făcut aşa ceva?

— Legea e dură, răspunse Charlotte, dar e Lege.

Consulul Wayland schiţă un zâmbet.

— Dar Benedict, tu ai afirmat că e prea blândă cu cei care greşesc, continuă el. Vreun comentariu?

Benedict se ridică în picioare; în mod clar, hotărâse să-şi arate manşetele astăzi, iar acestea, albe ca zăpada, îi ieşeau de sub mânecile jiletcii negre din tweed făcute la comandă.

— Chiar am un comentariu, zise el. O susţin din toată inima pe Charlotte Branwell la conducerea Institutului şi renunţ la plângerea mea referitoare la ocuparea postului respectiv de către mine.

Din mulţime răzbătu un murmur de neîncredere.

Benedict zâmbi într-un mod încântător.

Inchizitorul se întoarse şi-l privi suspicios.

— Deci acum afirmi, reluă el, că *în pofida* faptului că aceşti vânători de umbre l-au ucis pe Nathaniel Gray - sau sunt responsabili de moartea lui -, unica noastră legătură cu Mortmain, *în pofida* faptului că încă o dată ei au adăpostit un spion sub acoperişul lor, *în pofida* faptului că încă nu ştiu unde este Mortmain, tu ai recomanda ca Charlotte şi Henry Branwell să conducă Institutul?

— Se prea poate ca ei să nu ştie unde e Mortmain, zise Benedict, dar ei ştiu cine este el. După cum a afirmat marele strateg militar Sun Tzu în *Arta războiului*, „Dacă-ţi cunoşti vrăjmaşii şi te cunoşti pe tine însuţi, poţi câştiga o sută de bătălii fără să suferi vreo pierdere.” Ştim cine este Mortmain cu adevărat - un muritor, nu o fiinţă supranaturală; un bărbat care se teme de moarte; un bărbat înclinat să se răzbune pentru ceea ce consideră el a fi o crimă nemeritată îndreptată asupra familiei sale. Nici măcar nu are milă pentru locuitorii Lumii de Jos. Se foloseşte de vârcolaci pentru a-l ajuta să-şi construiască iute armata lui de creaturi mecanice, dându-le droguri pentru a-i face să muncească fără oprire, ştiind bine că drogurile îi vor omorî, şi se asigură că aceştia nu vor vorbi. Judecând după mărimea depozitului pe care îl foloseşte şi

după numărul muncitorilor angajaţi, armata lui mecanică va fi de proporţii mari. Şi judecând după motivaţiile lui şi anii în care şi-a rafinat strategiile în vederea răzbunării, e un bărbat cu care nu se poate discuta raţional, care nu poate fi convins, care nu poate fi oprit. Trebuie să ne pregătim de război, iar *acest lucru* nu l-am ştiut până acum.

Inchizitorul îl privi pe Benedict, strângându-şi buzele, ca şi când ar fi bănuit că ceva tocmai îi scăpa, dar nu-şi putea da seama despre ce era vorba.

— Să ne pregătim de război? Şi cum anume sugerezi să facem asta - să facem planuri, desigur, pe baza acestei presupuse informaţii valoroase pe care au aflat-o soţii Branwell?

Benedict ridică din umeri.

— Păi, acest lucru, desigur, rămâne la latitudinea Consiliului, dar Mortmain încearcă să-i recruteze pentru cauza lui pe unii dintre locuitorii puternici ai Lumii de Jos, aşa cum ar fi Woolsey Scott şi Camille Belcourt. Se prea poate să nu ştim unde este, dar îi cunoaştem căile şi putem să-l prindem în capcană în acest fel. Poate aliindu-ne noi înşine cu unii dintre cei mai puternici locuitori ai Lumii de Jos. Charlotte pare să ştie cum să se descurce cu ei, nu sunteţi de acord?

Consiliul fu străbătut de un hohot de râs slab, dar ei nu râdeau de Charlotte; îi zâmbeau lui Benedict. Gabriel îşi privea tatăl, cu ochii lui verzi arzători.

— Şi spionul din Institut? N-ai spus că era un exemplu clar de indolenţă? întrebă Inchizitorul.

— Câtuşi de puţin, răspunse Benedict. Ea a tranşat chestiunea iute şi fără milă.

Îi zâmbi lui Charlotte, un zâmbet tăios ca o lamă.

— Retrag declaraţia mea anterioară cu privire la blândeţea ei. În mod evident, este capabilă să rezolve fără milă chestiuni juridice, asemenea tuturor bărbaţilor.

Charlotte păli, dar nu spuse nimic. Liniştită, ţinea în

continuare mâinile pe Sabie.

Consulul Wayland oftă zgomotos.

— Benedict, mi-ar fi plăcut să fi ajuns la această concluzie în urmă cu două săptămâni şi să ne scuteşti de tot deranjul ăsta.

Benedict ridică din umeri nonşalant.

— Am considerat că era nevoie ca ea să fie pusă la încercare, zise el. Din fericire, a trecut testul.

Wayland clătină din cap.

— Prea bine. Să votăm!

Îi înmână Inchizitorului ceea ce părea a fi un vas din sticlă fumurie, acesta coborî în mulţime şi dădu fiola femeii care stătea în margine pe primul rând. Tessa privi fascinată cum ea îşi apleacă fruntea şi cum şopteşte în fiolă, apoi o dădu bărbatului din stânga ei.

În timp ce fiola circula prin încăpere, Tessa simţi că Jem îşi strecoară mâinile într-ale ei. Tresări, cu toate că fustele ei voluminoase, bănui ea, le ascundeau pe deplin mâinile. Îşi împleti degetele cu degetele lui delicate, subţiri, şi închise ochii. *Îl iubesc. Îl iubesc. Îl iubesc*. Şi, într-adevăr, atingerea lui o făcu să tremure, deşi o făcea de asemenea să vrea să plângă - din cauza iubirii, din cauza tulburării, din cauza inimii frânte, amintindu-şi de privirea lui Will când îi spusese că ea şi Jem erau logodiţi, fericirea dispărându-i asemenea unui foc stins de ploaie.

Jem îşi trase mâna dintr-a ei pentru a lua fiola de la Gideon, care se afla lângă el. Îl auzi şoptind „Charlotte Branwell” înainte să i-o paseze lui Henry, care se afla lângă Tessa. Ea îl privi, iar el probabil că se înşelase asupra fericirii din ochii ei, căci îi zâmbi încurajator.

— Va fi bine, spuse el. O vor alege pe Charlotte.

Când fiola îşi încheie călătoria, îi fu înmânată înapoi Inchizitorului, care o prezentă cu un gest ceremonios Consulului. Acesta luă fiola şi, punând-o pe pupitrul din faţa lui, desenă cu stela o rună pe sticlă.

Fiola tremură asemenea unui ceainic care dădea în

clocot. Un fum alb ieşi din deschizătura acesteia - şoaptele adunate a sute de vânători de umbre. Conturară literele în aer.

CHARLOTTE BRANWELL

Charlotte îşi luă mâinile de pe Sabia Mortală, respirând aproape uşurată. Henry scoase un strigăt de fericire şi îşi aruncă pălăria în aer. Încăperea se umplu de murmure şi de confuzie. Tessa nu se putu abţine să nu-l privească pe Will, aflat la capătul rândului. Stătea prăbuşit în scaunul lui, cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi. Părea palid şi secătuit, ca şi când ultima sa activitate i-ar fi stors şi ultima picătură de energie.

Un ţipăt traversă mulţimea. Într-o clipă, Tessa se ridică în picioare, răsucindu-se. Callida, mătuşa lui Charlotte, era cea care ţipase, cu capul lăsat pe spate şi cu degetul îndreptat în sus. Se auziră şi alte icnete în timp ce ceilalţi vânători de umbre îi urmăreau privirea. Spaţiul de deasupra lor era plin cu zeci - chiar sute - de creaturi din metal negru care bâzâiau, asemănătoare unor cărăbuşi enormi din oţel de culoare închisă, cu aripi de cupru, zburând încolo şi-ncoace, umplând încăperea cu sunetul neplăcut al unui bâzâit mecanic. Unul dintre cărăbuşii din metal plonjă şi se învârti în faţa Tessei, la nivelul ochilor, scoţând un clinchet. N-avea ochi, dar pe partea netedă a frunţii avea un disc de sticlă. Simţi cum Jem întinse mâna spre braţul ei, încercând s-o tragă din faţa insectei, dar ea se smuci nerăbdătoare, îşi înşfăcă pălăria de pe cap şi o trânti peste insectă, prinzând-o între ea şi scaun. Imediat, aceasta bâzâi enervată, cu un zgomot pătrunzător.

— Henry! strigă ea. Henry, am prins una dintre chestiile astea...

Henry apăru în spatele ei, îmbujorat, şi privi spre pălărie. Într-o parte a elegantei pălării din catifea gri tocmai se căsca o gaură, acolo unde creatura mecanică o rodea. Înjurând, Henry dădu cu pumnul, zdrobind pălăria şi insecta. Aceasta bâzâi şi rămase nemişcată.

Jem întinse mâna şi ridică pălăria distrusă. Ce rămăsese sub aceasta erau câteva părţi componente: o aripă de metal, un cadru spart şi nişte resturi de picioare din cupru.

— Îhh! zise Tessa, E atât de... seamănă aşa de bine cu un gândac, îşi ridică privirea, când din încăpere răzbătu un alt strigăt.

Creaturile-insectă se reuniseră sub forma unui vârtej negru în centrul încăperii, în timp ce ea privea lung, acestea se învârteau din ce în ce mai repede, şi apoi dispărură aşa cum cărăbuşii negri ar fi fost absorbiţi de o gură de scurgere.

— Îmi pare rău pentru pălărie, spuse Henry. Am să-ţi iau alta.

— Lasă pălăria, zise Tessa când strigătele mânioase ale membrilor Consiliului răsunară zgomotos. Privi spre centrul încăperii; Consulul stătea în picioare, Sabia Mortală strălucind în mâna lui, iar în spatele său se afla Benedict, cu faţa împietrită, cu ochii ca de gheaţă. În mod evident, există lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

— E un soi de aparat de fotografiat, zise Henry, ţinând în poală resturile de metal zdrobit, în timp ce trăsura îi ducea către casă. Fără Jessamine, Nate sau Benedict, Mortmain trebuie să fi rămas fără spioni umani de încredere care să-i poată raporta. Aşa că a trimis chestiile astea.

Arăta cu degetul spre o aşchie; bucăţile erau adunate laolaltă în ceea ce fusese pălăria Tessei, pe care o ţinea în poală în timp ce mergeau zgâlţâiţi spre casă.

— Benedict nu părea prea încântat să vadă chestiile astea, zise Will. Trebuie să-şi fi dat seama că Mortmain ştie deja de dezertarea lui.

— Era doar o chestiune de timp, zise Charlotte. Henry, chestiile astea pot să înregistreze sunete, asemenea unui fonograf, sau numai simple imagini? Zburau atât de repede...

— Nu sunt sigur.

Henry se încruntă.

— Va trebui să examinez rămăşiţele mai îndeaproape, în criptă. Nu găsesc niciun mecanism de închidere, dar asta nu înseamnă că...

Privi la chipurile concentrate din jurul lui, care nu înţelegeau, şi ridică din umeri.

— În orice caz, zise el, poate că nu e cel mai rău lucru pentru Consiliu să arunce o privire la invenţiile lui Mortmain. Una e să auzi despre ele, şi alta să vezi cu adevărat ce fac. Lottie, nu eşti de aceeaşi părere?

Charlotte murmură un răspuns, dar Tessa nu-l auzi. Gândurile ei erau îndreptate asupra unui lucru ciudat care se întâmplase imediat ce ieşise din sala de Consiliu, când aştepta trăsura familiei Branwell. Jem tocmai se întorsese pentru a vorbi cu Will, când înregistrase cu coada ochiului o fâlfâire de mantie neagră, iar Aloysius Starkweather păşise spre ea, cu chipul lui cenuşiu feroce.

— Domnişoară Gray, lătrase el. Acea creatură mecanică - felul în care s-a apropiat de dumneata...

Tessa rămăsese tăcută, privind lung - aşteptându-l să o acuze de ceva, cu toate că nu-şi putea închipui de ce anume.

— Sunteţi bine? întrebase el deodată, şi, în cele din urmă, accentul lui de Yorkshire păruse brusc foarte evident. Nu v-a făcut niciun rău?

Tessa scuturase uşor din cap.

— Nu, domnule Starkweather. Vă mulţumesc mult pentru că vă preocupă starea mea, dar nu.

Atunci Jem şi Will se întorseseră şi o priviseră lung. Ca şi când conştientizase că atrăgea atenţie, Starkweather dăduse din cap o dată, se întorsese şi se îndepărtase, mantia lui neagră şi zdrenţuită fâlfâind în urma lui.

Tessa nu reuşi să-i dea de cap întregii chestiuni. Ea tocmai se gândea la puţinul timp pe care-l petrecuse în mintea lui Starkweather şi uimirea pe care o simţise acesta

când o văzuse pentru prima dată, când trăsura se opri cu o smucitură în faţa Institutului. Mulţumiţi să se dea jos din trăsura aglomerată, Tessa şi vânătorii de umbre coborâră pe alee.

Prin spărtura din norul cenuşiu care acoperea oraşul se strecura o lumină aurie, făcând ca treptele din faţă să strălucească. Charlotte porni într-acolo, dar Henry o opri, trăgând-o lângă el cu braţul liber, cel în care nu ţinea pălăria distrusă a Tessei. Tessa îi privi, încântată pentru prima dată în ultimele două zile. Ea îşi dădu seama că ajunsese să ţină cu adevărat la Charlotte şi Henry şi că voia să-i vadă fericiţi.

— Ceea ce trebuie să ne amintim este că totul a mers la fel de bine pe cât am sperat, zise Henry strângând-o în braţe. Sunt atât de mândru de tine, draga mea!

Tessa s-ar fi aşteptat la un comentariu sarcastic din partea lui Will, dar acesta privea fix înspre poartă. Gideon se uita stânjenit, iar Jem, de parcă ar fi fost încântat.

Charlotte se desprinse de Henry, roşind de furie şi îndreptându-şi pălăria, dar încântată în mod evident.

— Nu zău, Henry?

— Absolut! Nu numai că nevasta mea e frumoasă, dar este şi deşteaptă, iar deşteptăciunea ei trebuie să fie recunoscută.

— Aici, zise Will, încă privind spre poartă, e momentul când Jessamine ar fi spus să încetaţi, fiindcă i se face greaţă.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Charlotte.

— Biata Jessie…

Dar privirea lui Henry era neobişnuit de dură.

— N-ar fi trebuit să facă ceea ce a făcut, Lottie. Nu e vina ta. Nu putem decât să sperăm că cei din Consiliu o vor trata cu blândeţe. Îşi drese vocea. Şi haideţi să nu mai vorbim astăzi despre Jessamine, vreţi? Astăzi sărbătorim. Institutul e în continuare al nostru.

Charlotte îl privi radiind, cu atât de multă iubire în ochi,

încât Tessa se simţi nevoită să se uite în altă parte, spre Institut. Clipi. Sus, pe peretele de piatră, surprinse o mişcare vagă. O perdea fusese dată deoparte dintr-un colţ de fereastră, iar ea văzu un chip palid privind în jos. Sophie, căutându-l pe Gideon? Nu putea fi sigură - chipul dispăru la fel de repede precum apăruse.

În acea seară, Tessa se îmbrăcă cu o atenţie sporită, cu una dintre rochiile noi pe care i le dăduse Charlotte: satin albastru, cu un decolteu în formă de inimă, peste care era prinsă o şemizetă din dantelă de Mechlin. Mânecile îi erau scurte şi aveau volane din dantelă, dezvelindu-i braţele lungi şi albe, iar părul îi era aranjat în bucle prinse într-un coc înalt, o coafură în care avea prinse panseluţe albastre. Abia după ce Sophie i le prinsese cu grijă în păr, Tessa îşi dădu seama că erau de culoarea ochilor lui Will şi, brusc, voi să şi le scoată, dar, desigur, nu făcu nimic de genul ăsta, ci doar îi mulţumi lui Sophie pentru eforturile ei şi o complimentă sincer pentru cât de drăguţă se dovedea a-i fi coafura.

Sophie ieşise înaintea ei, să meargă s-o ajute pe Bridget la bucătărie. Tessa se aşeză jos în mod automat, în faţa oglinzii, pentru a-şi muşca buzele şi pentru a-şi ciupi obrajii. Avea nevoie de puţină culoare, gândi ca. Era neobişnuit de palidă. Pandantivul de jad era acoperit de dantela de Mechlin şi nu putea fi văzut; Sophie îl privise în timp ce Tessa se îmbrăcase, dar nu comentase. Întinse mâna, luă îngerul mecanic şi şi-l puse şi pe acesta la gât. Îl strecură sub celălalt pandantiv, mai jos de claviculă; o alina cu ticăitul său. Nu exista niciun motiv pentru care să nu le poarte pe amândouă, nu-i aşa?

Ieşi pe coridor, unde Jem o aştepta. Când o văzu, ochii i se luminară şi, după ce privi în ambele părţi ale holului, o trase spre el şi o sărută pe gură.

Ea îşi dori să se topească sub sărutarea lui, să se dizolve aşa cum mai făcuse şi altă dată. Buzele lui erau moi şi

aveau un gust dulce, iar mâna cu care o ţinea de gât era puternică şi blândă în acelaşi timp. Se apropie de el, dorind să-i simtă bătăile inimii.

El se trase înapoi, nemaiputând să respire.

— N-am vrut să fac asta…

Ea zâmbi.

— Ba cred că ai vrut, James.

— Nu înainte să te văd, spuse el. Am vrut numai să te întreb dacă pot să te însoţesc la cină. Dar eşti atât de frumoasă! îi atinse părul. Mă tem că prea multă pasiune te-ar putea face să-ţi pierzi petalele una câte una, aşa cum copacii îşi pierd frunzele toamna.

— Păi, poţi, zise ea. Condu-mă la cină, asta spun.

— Îţi mulţumesc. Îşi trecu degetele repede peste pomeţii ei. Credeam că dimineaţă, când mă voi trezi, totul a fost doar un vis în care tu mi-ai spus da. Dar n-a fost. Nu-i aşa?

Ochii lui îi scrutară chipul.

Ea clătină din cap. Avea un nod în gât şi era recunoscătoare pentru mănuşile din piele de ied care îi ascundeau fierbinţeala mâinii stângi.

— Îmi pare rău, Tessa, că ai făcut un târg atât de prost cu mine, zise el. Ca ani, mă refer. Să te legi de un om pe moarte când ai numai şaisprezece ani…

— Iar *tu* ai numai şaptesprezece. Destul timp să găsim un leac, şopti ea. Şi o vom face. Vom găsi unul. Voi fi cu tine. Pentru totdeauna.

— Ei, *asta* chiar o cred, zise el. Când două suflete sunt unul singur, rămân împreună pe roată[48]. M-am născut pe lumea asta pentru a te iubi, şi te voi iubi şi în viaţa viitoare, şi în cea de după.

Ea se gândi la Magnus. „Suntem înlănţuiţi de această viaţă cu un lanţ de aur, şi nu îndrăznim să-l retezăm de teama a ceea ce zace dincolo de abis.”

Acum înţelegea ce voise el să spună. Nemurirea era un dar, dar nu unul lipsit de consecinţe. *Căci dacă sunt*

[48] Referire la *Ezechiel* 1:15-21.

nemuritoare, gândi ea, *atunci am numai această viaţă. Nu mă voi întoarce şi nu mă voi schimba aşa ca tine, James. N-am să te întâlnesc în ceruri sau pe malurile râului cel mare, sau în oricare altă viaţă de dincolo de aceasta*.

Dar nu rosti aceste cuvinte. L-ar fi rănit şi dacă era sigură de ceva era că exista în ea o dorinţă dincolo de raţiune de a-l proteja să nu fie rănit, de a sta între el şi dezamăgire, între el şi durere, între el şi moarte, şi de a lupta împotriva lor aşa cum luptase regina Boadicea împotriva romanilor care înaintau. În schimb, întinse mâna şi-i atinse obrazul, şi îşi lipi faţa de a lui, şi părul ei plin de flori de culoarea ochilor lui Will, şi rămaseră aşa, lipiţi unul de celălalt, până ce clopotul care anunţa cina sună pentru a doua oară.

Bridget, care putea fi auzită cântând melodii de jale în bucătărie, se întrecuse pe sine în sufragerie, punând peste tot lumânări în sfeşnice de argint, astfel încât totul strălucea de lumină. Trandafiri şi orhidee pluteau în vase de argint, pe o faţă de masă din in alb. Henry şi Charlotte stăteau în capul mesei. Gideon, în ţinută de seară, îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Sophie, care intra şi ieşea din încăpere, şi care părea să-i evite cu multă abilitate privirile. Iar lângă el stătea Will.

Îl iubesc pe Jem. Mă căsătoresc cu Jem. Tessa îşi repetase asta tot drumul, dar nu conta deloc; inima îi bubui în piept când îl zări pe Will. Nu-l mai văzuse în haine de seară din noaptea balului, şi, în ciuda palorii bolnăvicioase, el încă arăta ridicol de chipeş astfel îmbrăcat.

— Bucătăreasa voastră cântă mereu? tocmai întreba Gideon pe un ton înfiorat, când Jem şi Tessa intrară.

Henry privi spre ei, zâmbindu-le prietenos cu toată faţa lui pistruiată.

— Începuserăm să ne întrebăm unde sunteţi voi doi… zise el.

— Eu şi Tessa avem noutăţi, izbucni Jem.

Mâna lui o găsi pe a ei şi o strânse tare; ea stătea înlemnită în timp ce trei chipuri curioase se întoarseră spre ei - patru, dacă o numărauşi pe Sophie, care tocmai intrase în încăpere. Will rămase locului, privind vasul de argint din faţa lui. Un trandafir alb plutea acolo, iar el părea pregătit să-l privească până când se scufunda. În bucătărie, Bridget continua să cânte unul dintre cântecele ei îngrozitor de triste; versurile răzbăteau de dincolo de uşă:

Era într-o seară când am ieşit să iau o gură de aer,
Şi am auzit o slujnică suspinând;
Iar ea zicea: „Mi-ai văzut tatăl? Sau mi-ai văzut mama?
Sau l-ai văzut pe fratele meu, John?
Sau l-ai văzut pe flăcăul pe care-l iubesc cel mai mult,
Pe care-l cheamă William Drăguţul?

S-ar putea s-o omor, gândi Tessa. Ia să vedem cum face un cântec despre *asta*.

— Păi, spuneţi-ne, zise Charlotte zâmbind. Jem, nu ne ţine în suspans!

Jem ridică mâinile lor împreunate şi zise:

— Tessa şi cu mine suntem logodiţi. Am cerut-o de soţie, şi... ea m-a acceptat.

Urmă o tăcere şocantă. Gideon privi uimit - Tessei îi păru chiar rău pentru el, într-un fel oarecum detaşat -, iar Sophie rămase cu gura căscată,ţinând în mână un vas cu smântână. Atât Henry, cât şi Charlotte păreau năuciţi. Niciunul dintre ei nu se aşteptase la aşa ceva, gândi Tessa; în ciuda a ceea ce spusese Jessamine despre mama Tessei, cum că ar fi fost o vânătoare de umbre, ea încă era o locuitoare a Lumii de Jos, iar vânătorii de umbre nu se

căsătoreau cu ei. Ea nu se aşteptase la acest moment. Se gândise cumva că aveau să le spună tuturor, separat, cu grijă, şi nu că Jem avea să izbucnească într-un şuvoi de fericire şi veselie în sufragerie. Iar ea gândi; *O, vă rog zâmbiţi! Vă rog, felicitaţi-ne! Vă rog de dragul lui, nu stricaţi acest moment! Vă rog!*

Când zâmbetul lui Jem era pe cale să dispară, Will se ridică în picioare. Tessa inspiră adânc. Era frumos în ţinuta de seară, era adevărat, dar el întotdeauna fusese frumos. Cu toate astea, acum era ceva diferit la el, un strat mai profund în albastrul ochilor lui, crăpături în armura dură şi perfectă care-l înconjura, ceea ce-i permitea unei raze de lumină să pătrundă. Acesta era un nou Will, un Will diferit, un Will din care ea zărise numai câteva frânturi - un Will pe care probabil că numai Jem îl cunoscuse cu adevărat. Iar acum, ea n-avea să-l cunoască. Gândul o străpunse cu tristeţe, ca şi când şi-ar fi amintit de cineva care tocmai murise. El ridică paharul cu vin.

— Nu cunosc doi oameni mai buni, zise el, şi nu-mi pot imagina veşti mai bune. Fie ca vieţile voastre împreună să fie fericite şi lungi!

Privirea lui o căută pe-a Tessei, apoi se îndreptă spre Jem.

— Felicitări, frate!

Un şuvoi de alte voci urmă cuvintelor lui. Sophie puse jos vasul şi veni s-o îmbrăţişeze pe Tessa; Henry şi Gideon dădură mâna cu Jem, iar Will rămase în picioare privind totul, încă ţinând paharul. În toată zarva, numai Charlotte rămase tăcută, cu mâna la piept; Tessa se aplecă îngrijorată spre ea.

— Charlotte, e totul în ordine?

— Da, zise Charlotte, iar apoi cu voce mai tare: *Da*. Este, doar că...şi eu am noutăţi. Bune.

— Da, dragă, zise Henry. Am recâştigat institutul. Dar toată lumea ştie asta deja...

— Nu, nu e asta, Henry. Tu... Scoase un sunet ca de

sughiţ, jumătate râs, jumătate lacrimi. Henry şi cu mine vom avea un copil. Un băiat. Mi-a spus fratele Enoch. N-am vrut să dezvălui nimic până acum, dar...

Restul cuvintelor fură acoperite de chiotul de bucurie al lui Henry.

O luă pe sus pe Charlotte de pe scaun şi o îmbrăţişă.

— Draga mea, dar asta e minunat, minunat...

Sophie scoase un mic ţipăt şi bătu din palme. Gideon arăta de parcă era atât de stânjenit, încât ar fi putut să moară pe loc, iar Will şi Jem schimbară zâmbete amuzate. Nici Tessa nu se putu abţine să nu zâmbească. Încântarea lui Henry era molipsitoare. Valsă cu Charlotte de-a lungul şi de-a latul încăperii, după care se opri brusc, îngrozit de gândul că valsul ar putea dăuna copilului, şi o aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Henry, pot foarte bine să merg, zise Charlotte indignată. Chiar şi să dansez.

— Draga mea, acum ai o indispoziţie! Trebuie să rămâi la pat în următoarele opt luni. Micul Buford...

— Nu am să-i pun copilului nostru numele de Buford. Nu-mi pasă că a fost numele tatălui tău sau că e un nume tradiţional din Yorkshire... începu Charlotte exasperată, când la uşă se auzi un ciocănit, iar Cyril îşi îţi capul ciufulit.

Privi lung la scena de veselie care se desfăşura în faţa lui şi spuse şovăind:

— Domnule Branwell, e cineva care doreşte să vă vadă pe toţi.

Henry clipi.

— Cineva care doreşte să ne vadă pe toţi? Cyril, dar asta e o cină particulară. Şi n-am auzit clopotul sunând...

— Nu, e nefilim, spuse Cyril. Şi zice că e foarte important. Nu vrea să aştepte.

Henry şi Charlotte schimbară priviri uimite.

— Prea bine, atunci, zise Henry în cele din urmă. Să urce, dar spune-i că va trebui să se grăbească.

Cyril dispăru. Charlotte se ridică în picioare, netezindu-şi rochia şi aranjându-şi părul ciufulit.

— Poate că e mătuşa Callida? zise ea încurcată. Nu-mi pot imagina cine altcineva...

Uşa se deschise iar şi intră Cyril, urmat de o fată care avea în jur de cincisprezece ani. Purta o mantie neagră de călătorie peste o rochie verde. Chiar dacă Tessa n-o mai văzuse până atunci, ar fi recunoscut-o instantaneu - ar fi cunoscut-o după părul negru, după albastrul-violet al ochilor ei, după curba graţioasă a gâtului alb, după unghiurile delicate ale feţei, după buzele pline.

Îl auzi pe Will inspirând adânc.

— Bună seara, zise fata, cu o voce surprinzător de blândă, dar şi surprinzător de fermă.Îmicer iertare că v-am întrerupt cina, dar nu am unde în altă parte să mă duc. Vedeţi dumneavoastră, eu sunt Cecily Herondale. Am venit să mă antrenez ca vânătoare de umbre.

O NOTĂ ASUPRA ANGLIEI DIN LUMEA TESSEI

La fel ca în *Îngerul mecanic*, Londra din *Prinţul mecanic* este, pe cât am reuşit eu să o zugrăvesc, un amestec între cea reală şi cea ireală, între cea celebră şi cea uitată. (De exemplu, în Catedrala Westminster chiar există o Cameră Pyx.) Am păstrat pe cât posibil geografia adevăratei Londre victoriene, dar au existat situaţii când nu am putut s-o fac.

Pentru cei care-şi pun întrebări în legătură cu Institutul: a existat cu adevărat o biserică numită All-Hallows-the-Less, care a ars în timpul Marelui Incendiu din Londra, în 1666; totuşi, aceasta se găsea în Upper Thames Street, nu acolo unde am plasat-o eu, pe Fleet Street. Cei familiarizaţi cu Londra îşi vor da seama că locul unde se află Institutul şi forma clopotniţei lui sunt ale faimoasei biserici St. Bride, iubită de jurnalişti, pe care nu am menţionat-o în *Dispozitive infernale*, substituind-o cu Institutul. Pentru cei care-şi pun întrebări în legătură cu Institutul din York, acesta este inspirat de Holy Trinity Goodramgate, o biserică pe care încă o puteţi vizita în York.

În ceea ce priveşte casa din Chiswick a familiei Lightwood, în timpul secolelor al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea se credea că Chiswick era suficient de departe de Londra pentru a constitui un refugiu sănătos, departe de mizeria şi bolile oraşului, iar familiile înstărite aveau conace acolo. Casa familiei Lightwood este oarecum o copie a faimoasei Chiswick House. Cât despre casa de la numărul 16 de pe Cheyne Walk, unde locuieşte Woolsey Scott, aceasta chiar a fost la acea vreme închiriată de către Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rosetti şi George Meredith. Aceştia erau membri ai mişcării estetice şi ar fi apreciat motto-ul de pe inelul lui Woolsey: *„L'art*

pour l'art", sau „Arta pentru artă".

Cât despre bârlogul fumătorilor de opiu din Whitechapel, s-au întreprins multe cercetări asupra subiectului, dar nu există nicio dovadă că acest loc, extrem de iubit de către fanii lui Sherlock Holmes şi entuziaştii goticului, a existat vreodată cu adevărat. Aici a fost substituit cu un bârlog de vicii demonice. Nici existenţa acestora nu a fost dovedită, şi totuşi nici contrariul nu a fost demonstrat vreodată.

Pentru cei ce se întreabă ce i-a spus Will Tessei la poarta conacului din Chiswick, *Caelum denique* a fost strigătul de bătălie al cruciaţilor şi înseamnă „În sfârşit, Raiul!".

EXCLUSIV

În această ediţie din Prinţul mecanic mai puteţi citi trei texte inedite:

Dedicaţia lui Will pentru Tessa pe un exemplar din Poveste despre două oraşe, de Charles Dickens

Epistola scrisă de Will pentru familia lui, la împlinirea vârstei de şaptesprezece ani, dar pe care nu o va expedia niciodată

Scurtă relatare a primei întâlniri dintre Jem şi Tessa

Tess, Tess, Tessa!

Oare a existat vreodată un sunet mai frumos decât numele tău? Când îl rostesc cu voce tare, inima-mi răsună precum un clopoţel. E ciudat să-ţi închipui aşa ceva, nu? - o inimă răsunând -, dar când tu mă atingi, aşa mă simt, de parcă inima îmi cântă în piept, iar sunetul tremură în venele mele şi eu mă umplu de bucurie până-n măduva oaselor.

De ce ţi-am scris aceste cuvinte în cartea de faţă? Datorită ţie. Tu m-ai învăţat să iubesc această carte când eu nu făceam decât s-o urăsc. Când am citit-o pentru a doua oară, cu mintea şi sufletul deschise, am simţit cea mai desăvârşită deznădejde şi invidie pe Sydney Carton. Da, pe Sydney, deoarece, chiar dacă nu a avut nicio speranţă că femeia pe care o iubea avea să-l iubească la rându-i, cel puţin i-a putut mărturisi dragostea pe care o nutrea pentru ea. Măcar a putut face ceva pentru a-şi demonstra pasiunea, chiar dacă acel lucru a fost să moară.

Aş fi ales moartea, ca să am în schimb şansa de a-ţi spune adevărul, Tessa, dacă cineva m-ar fi asigurat că moartea avea să fie a mea. Şi de aceea l-am invidiat pe Sydney, deoarece el era liber.

Iar acum, în cele din urmă, sunt şi eu liber şi îţi pot spune, în sfârşit, fără teama de a te pune în primejdie, tot ce simt.

Tu nu eşti cel din urmă vis al sufletului meu.

Tu eşti cel dintâi vis, singurul vis pe care nu am fost niciodată în stare să mă opresc să nu-l visez. Tu eşti cel dintâi vis al sufletului meu şi din acel vis sper să se nască şi altele, vrednice de a fi amintite toată viaţa.

Al tău, cel puţin cu speranţă,
Will Herondale

Mamă, tată, surioară...

Astăzi este a şaptesprezecea aniversare a mea. Ştiu că încalc Legea scriindu-vă. Ştiu că cel mai probabil voi rupe bucăţele această scrisoare când o voi termina de scris, aşa cum am făcut la toate aniversările mele, începând cu cea de-a douăsprezecea. Însă, oricum, scriu pentru a marca ocazia, la fel cum unii întreprind pelerinaje anuale la un mormânt pentru a-şi aminti de moartea unei persoane dragi. Pentru că noi suntem morţi unii pentru ceilalţi, nu-i aşa?

Mă întreb dacă, atunci când v-aţi trezit dimineaţă, v-aţi amintit că astăzi, în urmă cu şaptesprezece ani, vi s-a născut un băiat. Mă întreb dacă vă gândiţi la mine şi la viaţa mea de aici, de la Institutul din Londra. Mă îndoiesc că v-o puteţi închipui. Institutul este foarte diferit de casa noastră străjuită de munţi şi de uriaşul cer albastru, fără nori, şi de verdele infinit. Aici, totul e negru şi gri şi maro, iar apusurile sunt în culorile fumului şi sângelui.

Mă întreb dacă vă faceţi griji că sunt singur sau, aşa cum obişnuia mama să spună, că sunt răcit sau că am ieşit în ploaie fără pălărie pe cap. Nimănui de-aici nu-i pasă de aceste amănunte. Aici există atât de multe lucruri care ne-ar putea omorî în orice moment, că o răceală de-abia poate fi considerată o ameninţare.

Mă întreb dacă ştiaţi că v-am auzit în acea zi când aţi venit după mine, când aveam doisprezece ani. M-am ascuns sub pat pentru a nu vă mai auzi strigându-mă. Şi totuşi, v-am auzit. Am auzit-o pe mama strigându-şi copilaşul, pe micuţul ei. Mi-am muşcat mâinile până ce mi-a dat sângele, dar nu am coborât şi, în cele din urmă, Charlotte v-a convins să plecaţi. M-am gândit că urma să vă întoarceţi, dar n-aţi mai făcut-o niciodată. Cei din familia Herondale sunt foarte încăpăţânaţi.

Îmi amintesc cum răsuflaţi uşuraţi de fiecare dată când Consiliul venea să mă întrebe dacă doream să mă alătur

nefilimilor şi să-mi părăsesc familia, iar eu spuneam de fiecare dată nu, şi îi rugam să plece. Mă întreb dacă ştiaţi că eram tentat de gândul de a avea o viaţă glorioasă. De a mă lupta şi de a omorî pentru a proteja, aşa cum trebuie să facă orice bărbat. Este în sângele nostru chemarea pentru pumnalul de seraf şi stela pentru peceţi şi monştri.

Mă întreb de ce i-ai abandonat pe nefilimi, tată; mă întreb de ce mama nu a ales să se Înalţe şi să devină o vânătoare de umbre. A fost din cauză că-i considerai nemiloşi şi reci? Eu nu-i consider astfel. În special pe Charlotte, care e foarte amabilă cu mine, cu toate că nu ştie că nu merit toată bunătatea pe care mi-o oferă. Henry e nebun de-a binelea, dar e un om bun; ar fi făcut-o pe Ella să râdă în hohote. Despre Jessamine nu pot spune prea multe lucruri bune, dar e inofensivă. Dacă pe ea nu pot s-o laud, pe Jem da - el e fratele pe care tata a crezut mereu de cuviinţă că ar fi trebuit să-l am, sânge din sângele meu, chiar dacă nu suntem rude. Cu toate că se prea poate să fi pierdut totul, cel puţin am câştigat un lucru: prietenia lui. Şi avem şi pe cineva nou în căminul nostru. Numele ei este Tessa. Un nume frumos, nu-i aşa? Când norii obişnuiau să se adune deasupra munţilor, venind dinspre ocean - aşa de cenuşii sunt ochii ei.

IUBIRE ARZĂTOARE

Vioara tatălui lui Jem fusese creată pentru el de către lutierul Guarneri, care făurise viori pentru muzicieni la fel de faimoşi precum Paganini. De fapt, uneori, Jem se gândea că tatăl său ar fi putut fi el însuşi un Paganini, faimos în lumea largă pentru măiestria în ale cântarului, dacă n-ar fi fost vânător de umbre. Vânătorii de umbre îşi puteau îngădui să se lase prinşi în mrejele muzicii sau ale picturii sau ale poeziei mai ales după ce se retrăgeau din activitate, căci, mai presus de orice, erau vânători de umbre. Jem era conştient că talentul lui de a cânta la vioară nu era la fel de grozav ca al tatălui său, care îl învăţase să cânte încă de când era atât de mic, încât avea probleme să ţină instrumentul greu, dar el cânta din motive care treceau dincolo de arta în sine.

În acea seară, nu se simţise prea bine ca să li se alăture celorlalţi la cină, acuzând dureri în oase şi slăbiciune a membrelor. În cele din urmă, cedase şi luase suficient *yin fen*, încât să-şi aline durerea şi să capete un pic de vlagă. Apoi a urmat iritarea faţă de dependenţa lui, şi când se dusese să-l caute pe Will, cei care se găsea întotdeauna în prima linie de apărare contra dependenţei, desigur, *parabatai*-ul său nu era de găsit. Ieşise iar, se gândi Jem, să cutreiere străzile precum Diogene, însă cu un scop mai puţin nobil.

Astfel că Jem se retrăsese în camera lui, la vioară. Acum cânta Chopin, iniţial o piesă pentru pian, pe care tatăl său o adaptase pentru vioară. Muzica începea domol şi continua cu un crescendo care avea să-i stoarcă şi ultima picătură de energie, sudoare şi concentrare, lăsându-l prea epuizat pentru a mai tânji după drogul care-i răscolea nervii asemenea focului.

Era, de fapt, una dintre piesele cu care tatăl lui o curtase pe mama sa înainte să se fi căsătorit. Tatăl lui Jem

era cel romantic, mama lui fiind mai practică, dar fără doar şi poate că muzica o mişcase. Tatăl lui insistase ca Jem s-o înveţe: „Eu am cântat-o pentru mireasa mea, iar într-o bună zi, o vei cânta şi tu pentru a ta”.

Dar eu nu voi avea niciodată o mireasă. Nu se gândea la aşa ceva într-un mod în care să-şi fi plâns de milă. Jem, asemenea mamei lui, era practic în legătură cu majoritatea lucrurilor, chiar şi cu propria-i moarte. Era capabil să ia problema în propriile-i mâini şi s-o examineze. Toţi copiii de la Institut erau ciudaţi, gândi Jem: răutăcioasa Jessamine, cu căsuţa ei de păpuşi; Will, cu minciunile şi secretele lui; iar el - faptul că era pe moarte era doar un alt soi de ciudăţenie.

Se opri o clipă, trăgând aer în piept. Cânta lângă fereastră, unde era mai răcoare. O întredeschisese, iar aerul aspru londonez îi mângâia obrajii şi părul, asemenea unor degete, în timp ce arcuşul din mână rămase nemişcat. Stătea în lumina lunii, argintiu precum pulberea de *yin fen*...

Închise ochii şi se aruncă din nou în muzică, arcuşul alunecând pe strunele viorii de parcă plângea. Uneori, nevoia de drog era aproape copleşitoare, mai puternică decât nevoia de mâncare, de apă sau de aer, de iubire...

„Eu am cântat-o pentru mireasa mea, iar într-o bună zi, o vei cânta şi tu pentru a ta.” Jem se agăţă hotărât de acest gând. Câteodată, se întreba cum ar fi să le privească şi el pe fete aşa cum o făcea Will, cu ochii lui albaştri pătrunzători, aruncând insulte şi complimente cu voce tare, astfel încât era pălmuit aproape la fiecare petrecere de Crăciun. Jem îşi dorea companie ocazional, atunci când, uneori, o fată drăguţă flirta cu el sau când se simţea extrem de singur.

Dar nu se gândea, nu putea să se gândească la fete ocazional. Socotea că o aventură ar fi putut fi posibilă, dar nu aşa ceva îşi dorea. Voia ceea ce avusese şi tatăl său - genul de iubire pe care îl descriau poeţii. Felul în care

părinţii lui se priveau unul pe celălalt, tihna care îi învăluia când erau împreună. Imitaţia de iubire nu avea să-i aducă aşa ceva. Iar de-ar fi fost să piardă vremea cu asta, ar fi putut pierde şansa unei iubiri adevărate - iar el n-ar fi avut parte de prea multe.

Pe măsură ce nevoia de drog creştea, simţi un junghi, şi înteţi ritmul cântecului. Încerca să nu se uite la cutia de pe noptieră. În asemenea momente, se întreba de ce nu lua pur şi simplu o mână plină din acea pulbere. Cei mai mulţi dintre dependenţii de *yin fen* îl luau neîncetat până când mureau din pricina euforiei de a fi neobosiţi şi de neînvins, de a avea forţa şi puterea unei stele. Euforia îi omora în cele din urmă, arzându-le nervii, zdrobindu-le plămânii şi istovindu-le inimile. După cum spunea Bătrânul Maestru în Tao Te Ching, lumânarea aprinsă la ambele capete luminează de două ori mai puternic, dar durata se înjumătăţeşte.

Uneori, Jem simţea că-şi dorea să ardă. Alteori, nu înţelegea de ce se lupta împotriva drogului, de ce preţuia o viaţă mai lungă de suferinţă faţă de una mai scurtă, dar lipsită de dureri. Dar apoi îşi reamintea că lipsa durerii nu era nimic altceva decât o altă iluzie, asemenea căsuţei de păpuşi a lui Jessamine sau a poveştilor lui Will despre bordeluri şi cârciumi.

Şi, dacă era să fie întru totul sincer, ştia că ar fi însemnat sfârşitul şanselor de a găsi genul de iubire de care se bucuraseră cândva părinţii lui. Căci asta însemna dragostea, nu-i aşa? — ca iubirea-ţi arzătoare să se reflecte în ochii celuilalt.

Continuă să cânte. Muzica era în crescendo. Respira greoi, sudoarea acoperindu-i fruntea şi gâtul, în ciuda aerului răcoros al nopţii. Auzi cum se deschise uşa dormitorului şi se simţi uşurat, dar nu se opri din cântat.

— Will, spuse el după o clipă. Will, tu eşti?

Tăcerea care urmă nu îi era caracteristică lui Will. Probabil că Will era enervat de ceva. Jem lăsă jos arcuşul

şi se întoarse încruntat.

— Will… începu el.

Dar nici vorbă de Will. În cadrul uşii stătea o fată, care şovăia, o fată îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, cu un halat aruncat pe deasupra. Ochii ei cenuşii erau deschişi la culoare în lumina lunii, dar liniştiţi, ca şi când nimic legat de apariţia lui n-ar fi speriat-o. Ea era fata magiciană, îşi dădu el seama brusc, cea despre care îi povestise Will mai devreme; dar Will nu pomenise nimic despre cât era ea de liniştită, lucru care-l făcea pe Jem să se simtă calm în ciuda faptului că tânjea după drog, şi nici de zâmbetul care-i lumina faţa. Probabil că stătea acolo de ceva timp, ascultându-l cântând; în expresia ei, în modul visător în care îşi înclinase capul, se vădea faptul că-i plăcuse.

— Dar tu nu eşti Will, zise el, şi imediat îşi dădu seama că spusese un lucru îngrozitor de prostesc.

Când ea îi zâmbi, drept răspuns îi zâmbi şi el. Vreme îndelungată, Will fusese persoana pe care îşi dorea cel mai mult s-o vadă când era în această stare, iar acum, pentru prima dată, descoperi că era bucuros că nu-l vedea pe *parabatai*-ul său, ci pe altcineva.

C U P R I N S

Prolog Morţii proscrişi....4
1 Camera consiliului....9
2 Despăgubiri....31
3 Moarte nejustificabilă....50
4 O călătorie....70
5 Umbre ale trecutului....96
6 În tăcere învăluite....121
7 Blestemul....135
8 O umbră în suflet....155
9 Nopţi cumplite....179
10 Virtutea îngerilor....203
11 Cruntă nelinişte....231
12 Bal mascat....263
13 Sabia mortală....296
14 Oraşul tăcut....321
15 Mai sunt mii....349
16 Furie mortală....370

17 În vise....388
18 Până ce voi muri....410
19 Dacă trădarea izbândeşte....429
20 Rădăcina amară....447
21 Jar de foc....473

versiune eBook: [v1.0] hunyade